

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROM THE *NEW YORK TIMES*-BESTSELLING AUTHOR

• BOOK THREE •

THE BEAUTY OF DARKNESS

THE REMNANT CHRONICLES

MARY E. PEARSON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Okumaya

Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu Henry Holt and Company e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,

haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

*Hayalleri gerçeğe
dönüştüren Rosemary Stimola
için*

Yolculuğun sonu. Vaat. Umut.

Kalacak bir yer.

Ama hala görünürde yok ve gece soğuk.

*Karanlıktan çık, kızım. Seni
görebileceğim bir yere çık.
Senin için bir şeyim var.*

Başımı sallayarak onu geri
çekiyorum. Kalbi ellerimin altında
çırpınıyor. Dinlenme sözü veriyor.
Yemek vaat ediyor. Ve o hem yorgun
hem de aç.

Dışarı çık.

Ama onun hilelerini biliyor ve benim yanımda
kalıyor. Karanlık bizi güvende tutacak tek şey.

-Gaudrel'in Son Vasiyetleri

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık güzel bir şeydi. Bir gölgenin öpücüğü. Ay ışığı kadar yumuşak bir okşayış. İster sadece yıldızların aydınlatığı bir çatıya gizlice çıkayım, ister kardeşlerimle birlikte olmak için bir gece yarısı sokağına ineyim, karanlık her zaman benim sığınağım, kaçış yerim olmuştu. Karanlık benim müttefikimdi. Bana içinde bulunduğum dünyayı unutturur ve beni başka bir dünyanın hayalini kurmaya davet ederdi.

Daha derine daldım, onun rahatlığını aradım. Tatlı mırıltılar beni heyecanlandırdı. Sıvı karanlıkta sadece bir parça altın ay parlıyordu, yüzüyordu, sallanıyordu, her zaman hareket ediyordu, her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi. Değişen ışığı bir çayırı aydınlatıyordu. Moralim düzeldi. Walther'in Greta ile dans ettiğini gördüm. Onların hemen ötesinde, Aster tam olarak duyamadığım bir müzik eşliğinde dönüyordu ve uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Şimdiden Kurtuluş Festivali mi başlamıştı? Aster bana seslendi: *"Şimdi oyalanma, Miz. Derin renkler dönüyordu; bir tutam yıldız mora dönüştü; ayın kenarları ıslak şeker gibi siyah gökyüzünde eridi; karanlık derinleşti. Sıcak. Misafirperver. Yumuşak.*

İtiş kakış dışında.

Ritmik sarsıntı tekrar tekrar geldi. Talepkar.

Kal.

Gitmesine izin vermeyen ses. Soğuk, parlak ve keskin.

Dur bakalım.

Geniş ve sert bir göğüs, gözlerim açıldığında buz gibi nefesler, battaniyeyi çekiştirip duran bir ses, nefes alamayacağım kadar uyuşturan bir acı. Korkunç parlaklık yanıp sönüyor, bıçak gibi saplanıyor ve sonunda daha fazla dayanamadığımda sönüyordu.

Yine karanlık. Beni kalmaya davet ediyor. Nefes yok. Hiçbir şey yok.

Bir dünya ile diğerinin tam ortasındaiken, bir anlık bir netlik geldi.

Ölmek böyle bir şeydi.

* * *

Lia!

Karanlığın verdiği rahatlık tekrar yok oldu. Hafif sıcaklık dayanılmaz bir sıcaklığa dönüştü. Daha fazla ses geldi. Sert. Bağırışlar. Derinden. Çok fazla ses.

Sanctum. Sanctum'a geri dönmüştüm. Askerler, valiler... Komizar.

Tenim yanıyordu, yanıyor, batıyor ve sıcaktan ıslanıyordu.

Lia, gözlerini aç. Şimdi.

Komutlar.

Beni bulmuşlardı.

"Lia!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Oda ateş ve gölgelerle, et ve yüzlerle dönüyordu. Etrafım sarılmıştı. Geri çekilmeye çalıştım ama yakıcı bir acı nefesimi kesti. Görüşüm dalgalandı.

"Lia, kımıldama."

Ve sonra bir ses telaşı. *Kendine geldi. Tutun onu. Kalkmasına izin vermeyin.*

Ciğerlerime sığ bir nefes almaya zorladım ve gözlerim odaklandı. Bana bakan yüzleri inceledim. Vali Obraun ve muhafızları. Bu bir rüya değildi. Beni yakalamışlardı. Sonra bir el yavaşça başımı çevirdi.

Rafe.

Yanımda diz çöktü.

Hatırlayarak diğerlerine baktım. Vali Obraun ve muhafızları bizim tarafımızda savaşmıştı. Kaçmamıza yardım etmişlerdi. Neden? Yanlarında Jeb ve Tavish vardı.

"Vali Bey," diye fısıldadım, daha fazlasını söyleyemeyecek kadar güçsüzdüm.

"Sven, Majesteleri," dedi tek dizinin üzerine çökerek. "Lütfen bana Sven deyin."

İsim tanıdıktı. Çılgınca bulanık anlarda duymuştum. Rafe ona Sven diyordu. Etrafıma bakındım, yönümü bulmaya çalışıyordum. Yerde bir yatak örtüsünün üzerinde yatıyordum. Üstümde at kokan ağır battaniyeler yığılıydı. Eyer battaniyeleri.

Tek kolumun üzerinde doğrulmaya çalıştım ve acı yine içimi parçaladı. Geriye düştüm, oda dönüyordu.

Dikenleri çıkarmalısınız. O çok zayıf.

Ateşten yanıyor. Daha da zayıflayacak. Yaraların temizlenmesi ve dikilmesi gerekiyor.

Daha önce hiç kız dikmemiştim.

Et ettir.

Tartışmalarını dinledim ve sonra hatırladım. Malich beni vurmuştu. Bir ok bacağıma, bir ok da sırtıma saplandı. Son hatırladığımda bir nehir kıyısındaydım ve Rafe beni kollarının arasına almış, dudakları dudaklarıma değiyordu. Bu ne kadar zaman önceydi? Şimdi neredeydik?

O yeterince güçlü. Yap şunu, Tavish.

Rafe yüzümü avuçladı ve yakınımı eğildi. "Lia, dikenler çok derin. Onları çıkarmak için yaraları kesmemiz gerekecek."

Başımı salladım.

Gözleri parlıyordu. "Hareket edemezsin. Seni tutmak zorundayım."

"Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Ben güçlüyüm. Söylediğin gibi." Sesimin zayıflığının sözlerimle çeliştiğini duydum.

Sven yüzünü buruşturdu. "Keşke senin için biraz kırmızı gözüm olsaydı, kızım." Rafe'e uzattı

Bir şey. "Bunu ısırması için ağzına koy." Ne için olduğunu biliyordum.

-Böylece çılgılık atmazdım. Düşman yakın mıydı?

Rafe ağzıma deri bir kılıf soktu. Tavish uyluğumu ortaya çıkarmak için battaniyeyi geriye katladığında çıplak bacağıma serin hava aktı ve battaniyenin altında çok az şey olduğunu fark ettim. Bir kombinezon, o kadar. Sırılsıklam elbisemi çıkarmış olmalılar.

Tavish benden özür diler gibi bir şeyler mırıldandı ama hiç vakit kaybetmedi. Rafe kollarımı sıkıştırdı ve başka biri de bacaklarıma bastırdı. Bıçak uyluğumu kesti. Göğsüm titredi. Sıkılı dişlerimin arasından inilti kaçtı. Bedenim isteğim dışında geri çekildi ve Rafe daha sert bastırdı. "Bana bak, Lia. Gözlerini benden ayırma. Yakında her şey bitecek."

Gözlerine kilitlendim, mavisi parlıyordu. Bakışları beni ateş gibi tutuyordu. Alnından ter damlıyordu. Bıçak araştırdı ve ben odağımı kaybettim. Boğazımdan hırıltılı sesler yükseldi.

Bana bak, Lia.

Kazma. Kesme.

"Buldum!" Tavish sonunda bağırdı.

Nefesim yudum yudum geldi. Jeb yüzümü serin bir bezle sildi.

İyi iş, Prenses, tanımadığım birinden.

Dikiş, kesme ve sondalamaya kıyasla daha kolaydı. İğne her girdiğinde saydım. On dört kez.

"Şimdi sıra arkada," dedi Tavish. "Bu biraz daha zor olacak."

* * *

Uyandığımda Rafe yanımda uyuyordu. Kolu karnımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu. Tavish'in sırtımda yaptığı çalışmayla ilgili, okun kaburgama saplandığını ve bunun muhtemelen hayatımı kurtardığını söylemesi dışında pek bir şey hatırlamıyordum. Kesiği, sondayı ve ardından artık göremediğim kadar parlak bir acıyı hissetmiştim. Sonunda, sanki yüz mil öteden, Rafe kulağıma fısıldadı: "*Çıktı.*"

Çok uzağımda olmayan bir kaya halkasında küçük bir ateş yanıyordu. Yakındaki bir duvarı aydınlatıyordu ama barınağımızın geri kalanı gölgeler içinde kalmıştı. Bir çeşit büyük bir mağaraydı. Atların kişnemesini duydum. Burada bizimle birlikteydiler. Ateş çemberinin diğer tarafında Jeb, Tavish ve Orrin'in yataklarında uyuduklarını gördüm ve hemen solumda, mağara duvarına yaslanmış oturan Vali Obraun-Sven'i gördüm.

İlk kez tam olarak anlamıştım. Bunlar Rafe'in dört adamıydı, hiç güvenmediğim dört adam; vali, muhafız, patty clapper ve sal yapımcısı. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama her şeye rağmen bizi bir şekilde nehrin karşısına geçirmişlerdi. Hepimiz hayattayız. Biri hariç.

Her şeyi çözmeye çalışırken başım ağrıyordu. Özgürlüğümüzün bedeli başkaları için ağır olmuştu. Kimler ölmüş ve kimler bu katliamdan sağ kurtulmuştu?

Oturabilmek için Rafe'in kolunu karnımdan çekmeye çalıştım ama bu küçük hareket bile sırtımda kör edici sarsıntılara yol açtı. Sven benim hareketimden etkilenerek dik oturdu ve fısıldadı, "Kalkmaya çalışmayın, Majesteleri. Daha çok erken."

Başımı salladım, acı azalana kadar nefeslerimi ölçtüm.

"Kaburganız büyük ihtimalle okun etkisiyle çatlamış. Nehirde başka kemikleriniz de kırılmış olabilir. Dinlenin."

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Yıllar önce saklandığım küçük bir yer. Hala bulabildiğim için minnettarım."

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"İki gün. Hayatta olman bir mucize."

Nehirde battığımı hatırlıyorum. Çırpındığımı, sonra tükürüldüğümü, hızlı bir hava akımının ciğerlerimi doldurduğunu ve sonra tekrar suyun altına çekildiğimi. Ve tekrar. Ellerim kayalara, kütüklere tutunuyordu, her şey avuçlarımdan kayıp gidiyordu ve sonra Rafe'in üzerime eğildiği bulanık bir şekilde aklıma geldi. Başımı Sven'e doğru çevirdim. "Rafe beni kıyıda buldu."

"Biz onu bulana kadar seni on iki mil taşıdı. Bu ilk uyudu."

Rafe'e baktım, yüzü zayıflamış ve morarmıştı. Sol kaşının üzerinde bir yara vardı. Nehir ona da çok zarar vermişti. Sven kendisinin, Jeb'in, Orrin'in ve Tavish'in salı planlanan hedefe nasıl götürdüklerini anlattı. Kendi atlarını ve savaşta ele geçirdikleri yarım düzine Vendan atını derme çatma bir padokta bırakmışlardı ama çoğu kaçmıştı. Toplayabildiklerini topladılar, yakındaki harabelerde sakladıkları erzak ve eyerleri bir araya getirdiler ve geri dönerek kıyılarda ve ormanda bizi aramaya başladılar. Sonunda bazı izler gördüler ve onları takip ettiler. Bizi bulduklarında, gece boyunca at sürerek bu barınağa gelmişler.

"Eğer izlerimizi bulabildiyseniz, o zaman-"

"Endişelenmeyin, Majesteleri. Dinleyin." Başını yana eğdi. Ağır bir vınlama mağarayı titretti.

"Kar fırtınası," dedi. "Takip edilecek hiçbir iz kalmayacak."

Fırtınanın bir lütuf mu yoksa bir engel mi olduğundan emin değildim - bizim de seyahat etmemizi engelleyecekti. Bernette teyzemin bana ve kardeşlerime, memleketinde gökyüzünü ve yeryüzünü kapatan ve o kadar yüksek kar yığınları bırakan büyük beyaz fırtınaları anlattığını hatırladım; o ve kız kardeşleri dışarıya sadece kalelerinin ikinci katından çıkabiliyorlardı. Ayakları perdeli köpekler kızaklarını karda çekerlermiş.

"Ama takip etmeye çalışacaklar," dedim. "Eninde sonunda." Başını salladı.

Komizar'ı öldürmüştüm. Griz, Venda'nın belkemiği olan klanlara elimi uzatmıştı. Beni tek bir nefeste kraliçe ve Komizar ilan etmişti. Klanlar alkışlamıştı. Sadece ölü bedenimi ortaya çıkarmak, halefimin hükümdarlık iddiasını kanıtlayacaktı. Bu halefin Malich olduğunu hayal ettim. Kaden'e ne olduğunu düşünmemeye çalıştım. Zihnimin oraya kaymasına izin veremezdim ama yine de yüzü ve yüzündeki son acı ve ihanet ifadesi gözümün önünde belirdi. Malich onu öldürmüş müydü? Ya da diğer hemşerilerinden biri? Onlara karşı benim için savaşmıştı. Sonunda, Komizar yerine beni seçti. Karda bir çocuğun cesedini görmek mi onu sonunda uçurumun kenarına itmişti? Beni iten de buydu.

Komizar'ı öldürmüştüm. Kolay olmuştu. Hiç tereddüt etmedim, pişmanlık duymadım. Annem beni bir hayvandan daha fazlası olarak görür müydü? Bıçağı ona saplarken hiçbir şey hissetmemiştim. Bıçağı tekrar sapladığımda, etin ve bağırsağın hafifçe çekilmesi dışında hiçbir şey. Ondan sonra üç Vendan daha öldürdüğümde hiçbir şey hissetmedim. Yoksa beş miydi? Şok olmuş yüzleri uzak bir telaşla birbirine karıştı.

Ama bunların hiçbiri Aster'i kurtaracak kadar erken gelmemişti.

Şimdi onun yüzü belirmişti, dayanamadığım bir görüntü.

Sven, beslenmeye ihtiyacım olduğunu söyleyerek dudaklarıma bir fincan et suyu uzattı, ama karanlığın tekrar yaklaştığını hissettim ve minnetle beni ele geçirmesine izin verdim.

İKİNCİ BÖLÜM

Sessizliğin sesine uyandım. Fırtınanın uğultusu gitmişti.

Alnım yapış yapıştı ve saç telleri alnıma yapıştı. Rutubetin ateşimin düştüğüne dair bir işaret olmasını umuyordum. Sonra gergin fısıltılar duydum. Gözlerimi dikkatlice aralayıp kirpiklerimin altından baktım. Mağaranın içinden süzülen yumuşak bir ışık vardı ve onları birbirlerine sokulmuş halde gördüm. Şimdi hangi sırları saklıyorlardı?

Tavish başını sallıyordu. "Fırtına sona erdi ve onlar Hareket edin. Gitmemiz gerek."

Rafe alçak bir sesle, "Ata binmek için çok zayıf," dedi. "Ayrıca, köprü hasar görmüş. Karşıya geçemezler. Zamanımız var."

"Doğru," dedi Sven, "ama nehrin aşağısı da var. Oradan karşıya geçecekler." Jeb, "Sanctum'dan bu yana bir haftalık yol kat ettik," diye karşı çıktı.

Rafe dumanı tüten kupadan bir yudum aldı. "Ve şimdi karla birlikte bunun iki katı o l a c a k ."

Tavish ona, "Bu da bizi yavaşlatacak," diye hatırlattı.

Orrin topukları üzerinde sallandı. "Asın beni, muhtemelen hepimizin öldüğünü düşünüyorlar.

Ben yapardım. Hiç kimse o iblis nehrini geçmeyi başaramaz."

Rafe ensesini ovuşturdu, sonra başını salladı. "Bizim yaptığımız dışında. Ve nehrin aşağısında yüzen tek bir ceset bile bulamazlarsa, bunu bilecekler."

"Ama karşıya geçtiklerinde bile nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri olmayacak," dedi Jeb. "Herhangi bir yerden çıkmış olabiliriz. Takip edilecek hiçbir iz olmadan aranacak yüzlerce mil var."

"Henüz iz yok," diye uyardı Tavish.

Sven döndü ve ateşe doğru yürüdü. Gözlerimi kapattım ve çaydanlıktan teneke bardağına bir şeyler doldurduğunu duydum, sonra başımda dikildiğini hissettim. Uyanık olduğumu biliyor muydu? Diğerlerinin yanına döndüğünü duyana kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Seçeneklerini tartarken tartışmaları devam etti, Rafe ben güçlenene kadar beklemekten yanaydı. Benim yüzümden kendini ve diğerlerini riske mi atıyordu?

Sanki yeni uyanıyormuşum gibi mırıldandım "Günaydın. Rafe, kalkmama yardım eder misin?" Hepsi döndü ve beklentiyle beni izledi.

Rafe yanıma geldi ve diz çöktü. Elini alnıma bastırdı. "Hala ateşlisin. Daha çok erken-"

"Daha iyi hissediyorum. Ben sadece-" Omuzlarımı aşağıya doğru tutarak direnmeye devam etti.

"İşemem gerek, Rafe," dedim sertçe. Bu onu durdurdu. Omzunun üzerinden utangaç bir ifadeyle diğerlerine baktı. Sven ona nasıl tavsiyede bulunacağını bilmiyormuş gibi omuz silkti.

"Son günlerde maruz kalmış olabileceğim hakaretleri düşünmekten bile korkuyorum," dedim. "Ama artık uyandım ve kendimi özel olarak rahatlatacağım."

Rafe başıyla onayladı ve dikkatle kalkmama yardım etti. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım. Ayağa kalkmak uzun, garip ve acı verici bir süreçti.

Artık dikişli olan uyluğuma binen en ufak bir ağırlık, bacağımdan kasıklarına doğru ateşli şoklar gönderdi. Destek için Rafe'e iyice yaslandım. Başım dönüyordu ve üst dudağımda boncuk boncuk nem oluştuğunu hissediyordum ama hepsinin beni izlediğini, gücümü ölçtüğünü biliyordum. Zorla gülümsedim. "İşte şimdi daha iyi oldu." Alçakgönüllülüğümün hatırına battaniyeyi üzerime çektim, çünkü üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı.

"Elbisen artık kuru," dedi Rafe. "Tekrar giymene yardım edebilirim."

Bir kayanın üzerine serilmiş gelinliğe baktım, birçok kumaşın kıpkırmızı boyları diğerlerinin içine akıyordu. Ağırlığı beni nehrin altına çekmiş ve neredeyse öldürüyordu. Ona baktığımda görebildiğim tek şey Komizar'dı. Ellerin kollarımda gezindiğini hissettim, beni bir kez daha kendisininmişim gibi sahipleniyordu.

Tekrar takma konusundaki isteksizliğimi sezdiklerini biliyordum ama giyecek başka bir şeyimiz yoktu. Hepimiz sadece sırtımızdaki giysilerle kıl payı kurtulmuştuk.

"Heybemde fazladan bir çift pantolonum var," dedi Jeb.

Orrin şaşkınlıkla ona baktı. "Fazladan pantolon mu?"

Sven gözlerini devirdi. "Tabii ki biliyorsun."

Tavish, "Elbisenin alt kısmını kesebiliriz, böylece geri kalanı gömlek olarak kullanılabilir," dedi.

Elimdeki daha kişisel görevden dikkatlerini dağıtacak bir şeyle meşgul olmaya hevesli görünüyordlardı ve uzaklaşmaya başladılar. "Bekleyin," dedim ve adımlarının ortasında durakladılar. "Teşekkür ederim. Rafe bana senin

Dalbreck'in askerleri arasında en iyisi olduğunu söylemişti. Artık yeteneklerinizi abartmadığınızı biliyorum." Sven'e döndüm. "Ve seni tehdit ettiğim için özür dilerim.

yüzünü domuzlara yedirmek için."

Sven gülümsedi. "Hepsi bir günlük iş, Majesteleri," dedi ve sonra eğildi.

* * *

Rafe'in bacaklarının arasına oturdum ve göğsüne yaslandım. Kolları beni sardı ve ikimizi de bir battaniye örttü. Mağaranın ağzına yakın bir yere büzülüp sıradağlara baktık ve güneşin zirveleri arasında batışını izledik. Güzel bir gün batımı değildi. Gökyüzü puslu ve griydi ve dağların üzerinde kasvetli bir bulut örtüsü asılıydı, ama bu evin yönüydü. Düşündüğümünden daha güçsüzdüm ve mağaranın bir başka kolundan aşağıya, istediğim özel ana doğru attığım birkaç yalnız adım beni destek için bir duvara yasladı. İşimi hallettim ama sonra geri yürümeme yardım etmesi için Rafe'i aramak zorunda kaldım. Nerede olduğumuzu görmek istediğimde, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kollarına almış ve buraya kadar taşımıştı. Kilometrelerce gördüğüm tek şey beyaz bir tuvaldi, tek bir gecenin dönüştürdüğü bir manzara.

Kar.

Güneşin son ışıkları da kaybolunca boğazım düğümlendi. Artık odaklanacak başka bir şeyim yoktu ve gözlerimin ardında başka görüntüler belirdi. Kendi yüzümü gördüm. Kendi dehşete düşmüş yüz ifademi nasıl görebilirdim ki? Ama gördüm, sanki yüksek bir noktadan izliyormuşum gibi, belki de müdahale edebilecek bir tanrının bakış açısından. Her adımım kafamda tekrarlanıyor, neyi farklı yapabileceğimi ya da yapmam gerektiğini görmeye çalışıyordum.

"Bu senin hatan değil Lia," dedi Rafe, sanki düşüncelerimde Aster'in görüntüsünü görebiliyormuş gibi. "Sven üst geçitte duruyordu ve ne olduğunu gördü. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Göğsüm zıpladı ve boğazımda düğümlenen bir hıçkırığı bastırdım. Onun ölümünün yasını tutmaya fırsatım olmamıştı. Komizar'ı bıçaklamadan ve her şey kontrolden çıkmadan önce sadece birkaç inançsızlık çılgılığı atmıştım.

Rafe'in eli battaniyenin altından benimkine dolandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye yanağıma doğru fısıldadı.

Nasıl yapacağımı bilemedim. Çok fazla duygu zihnimi doldurdu. Suçluluk, öfke,

ve hatta rahatlama; hayatta olduğu için, Rafe ve adamlarının hayatta olduğu için tamamen rahatlama; burada, Rafe'in kollarında olduğu için şükretme. İkinci bir şans. Rafe'in söz verdiği daha iyi bir son. Ama hemen bir sonraki nefeste, aynı duygular yüzünden boğucu bir suçluluk dalgası beni boğdu. Aster ölmüşken nasıl rahatlayabilirdim ki?

Sonra Komizar'a olan öfke yeniden kabarırdı. *O öldü. Onu ben öldürdüm.* Ve kalbimin her atışında onu tekrar öldürebilmeyi diledim.

"Zihnim daireler çizerek uçuyor, Rafe," dedim. "Kirişlere hapsolmuş bir kuş gibi. Dönecek bir yol, uçacak bir pencere yok gibi görünüyor. Bunu kafamda düzeltmenin bir yolu yok. Ya yapsaydım-"

"Ne yapacaktınız? Venda'da mı kalacaktın? Komizar'la evlenecek miydin? Onun sözcüsü mü olacaktın? Aster de diğerleri gibi yozlaşana kadar ona yalanlarını mı anlatacaktın? *Eğer* o kadar uzun yaşadıysan. Aster Sanctum'da çalışıyordu. Sen oraya varmadan çok önce o her zaman tehlikeden bir adım uzaktaydı."

Aster'in bana *buralarda hiçbir şeyin güvenli olmadığını* söylediğini hatırladım. Bu yüzden bütün gizli tünelleri çok iyi biliyordu. Her zaman elinin altında hızlı bir çıkış vardı. Bu sefer hariç, çünkü kendisi yerine beni kolluyordu.

Kahretsin, bilmeliydim!

Dinlemeyeceğini bilmeliydim. Ona eve gitmesini söyledim ama bunu söylemek yeterli değildi. Aster her şeyin bir parçası olmayı arzuluyordu. Beni memnun etmeyi çok istiyordu. İster bana cilalı botlarımı gururla sunsun, ister mağaralarda atılmış bir kitabı almak için eğilsin, ister tünellerde bana rehberlik etsin, ister bıçağımı bir lazımlığa s a k l a s ı n , o

hep yardım etmek istemişimdir. *Yüksek sesle ıslık çalabilirim.* Bu onun kalmak için yalvarıştıydı. Aster her türlü-

Şans. *Sadece bir şans istemişti.* Bir çıkış yolu, daha büyük bir hikaye Onun için yazılmış olan, tam istediğim gibi. *Bapa'ma denediğimi söyle, Miz.* Kendi kaderini kontrol etmek için bir şans. Ama onun için kaçış imkansızdı.

"Bana anahtarı getirdi, Rafe. Komizar'ın odasına gitti ve onu aldı. Eğer ondan istememiş olsaydım-"

"Lia, kararlarını sorgulayan tek kişi sen değilsin. Kollarımda yarı ölü halinle kilometrelerce yürüdüm. Ve her adımda, neyi farklı yapabileceğimi merak ettim. Notunu neden görmezden geldiğimi kendime yüzlerce kez sordum. Sana cevap vermek için iki dakikamı ayırsaydım her şey farklı olabilirdi. Sonunda bunu kafamdan atmak zorunda kaldım. Geçmişi yeniden yaşamak için çok fazla zaman harcarsak, bu bizi hiçbir yere götürmez."

Başımı göğsüne yasladım. "İşte **o r a d a y ı m**, Rafe. Hiçbir yerde."

Elini kaldırdı, parmak eklemi çenemin çizgisinde hafifçe gezindi. "Lia, bir savaşı kaybettiğimizde yeniden toparlanmalı ve tekrar ilerlemeliyiz. Gerekirse alternatif bir yol seçmeliyiz. Ama yaptığımız her eylemin üzerinde durursak, bu bizi sakat bırakır ve yakında hiçbir eylemde bulunmayız."

"Bunlar bir askerin sözlerine benziyor," dedim. "Öyle. Ben buyum, Lia. Bir askerim."

Ve bir prens. En az Komizar'ı bıçaklayan prenses kadar Konsey tarafından arandığı kesin olan biri.

Sadece kan banyosunun en kötülerini ortadan kaldırmış olmasını umabilirdim. Bu kesinlikle en iyisini almıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RAFE

Onu öptüm ve dikkatlice battaniye yatağına yatırdım. Cümlemin ortasında kollarımda uyuyakalmıştı, hâlâ kendi başına yürüyebileceği konusunda ısrar ediyordu. Üzerini örttüm ve dışarıya, Orrin'in bu akşamki yemeği kızarttığı yere gittim.

Öfkeyi besle, Lia, demiştim ona. *Kullan onu*. Çünkü suçluluk duygusunun onu mahvedeceğini biliyordum ve zaten çektiği acıdan daha fazlasını çekmesine dayanamazdım.

Orrin dumanı dağıtmak için ateşi kayalık bir çıkıntının altına inşa etmişti. Her ihtimale karşı. Ama gökyüzü gri ve sisle kaplıydı. Ufku kolaçan eden biri olsa bile dumanı görmek imkânsızdı. Orrin şişi çevirirken diğerleri kömürlerin yanında ısındı.

"O nasıl?" Sven sordu.

"Zayıf. Acıyor."

"Ama iyi bir gösteri yaptı," dedi Tavish.

Hiçbiri onun gülümsemesine kanmamıştı, en azından ben. Nehir vücudumun her yerini dövmüş ve zedelemişti, eklemlerim çatlamış, kaslarım gerilmişti ve tüm bunların üstüne iki okla da delinmemiştim. Çok kan kaybetmişti. Ayağa kalktığı anda kafasının yüzmesine şaşmamalı.

Orrin koyu altın sarısı bir kahverengiye dönüşmekte olan kızarmış porsuğa başıyla onaylayarak baktı. "Bu onu iyileştirir. İyi bir yemek ve-"

"Acı çeken sadece bedeni değil," dedim. "Aster'in ölümü onu. Attığı her adımı ikinci kez sorguluyor."

Sven ellerini ateşin üzerinde ovuşturdu. "İyi bir asker böyle yapar. Geçmiş hareketleri analiz eder ve sonra-"

"Biliyorum, Sven. Biliyorum!" Tersledim. "Yeniden toplanın ve ilerleyin. Bana binlerce kez söyledin. Ama o bir asker değil."

Sven ellerini ceplerine götürdü. Diğerleri bana dikkatle baktı. "Bizim gibi bir asker değil belki," dedi Jeb, "ama yine de bir asker."

Ona buz gibi bir bakış attım. Onun bir asker olduğunu duymak istemiyordum. Onun tehlikede olmasından bıkmıştım ve daha fazlasını davet etmek istemiyordum. "Gidip atları kontrol edeceğim," dedim ve oradan ayrıldım.

"İyi fikir," diye arkamdan seslendi Sven.

Atların kontrol edilmeye ihtiyacı olmadığını biliyorlardı. Otlamaları için bir acı bezelye standı bulmuştuk ve güvenli bir şekilde bağlanmışlardı.

Aynı şekilde bir asker.

On iki millik yürüyüşüm sırasında geriye dönüp baktığımda notuna cevap verememenden çok daha fazlası vardı. Griz'in elini kaldırıp kraliçe ve Komizar olduğunu tekrar tekrar ilan edişini de gördüm. Yüzündeki telaşı gördüm ve kendi öfke kabarmalarımı hatırladım. Venda'nın barbarları pençelerini daha derine batırmaya çalışıyorlardı ve zaten yeterince zarar vermişlerdi.

Onların kraliçesi ya da Komizar'ı değildi ve bir asker de değildi.

Onu Dalbreck'e ne kadar çabuk götürebilsem o kadar iyiydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Teker teker diz çökerek resmi tanışma teklifinde bulundular. Her ne kadar hepsi beni yarı çıplak görmüş ve dikiş atılırken beni en bilindik şekillerde tutmuş olsalar da, belki de ilk kez bunların herhangi birini hatırlayacak kadar uzun yaşayabileceğimi düşünüyorlardı.

Dalbreck Kraliyet Muhafızları'ndan Albay Sven Haverstrom, Veliaht Prens Jaxon'ın Vekilharcı olarak atandı. Diğerleri bu unvana güldüler. Kendilerinden üst rütbeli bir subaya bile şaka yapmakta ve laf sokmakta özgürdüler ama Sven aldığı gibi geri verdi.

Subay Jeb McCance, Falworth Özel Kuvvetleri. Subay

Tavish Baird, Taktisyen, Dördüncü Tabur.

Memur Orrin del Aransas, Falworth Birinci Okçu Saldırı Birimi.

Tereddütle dudağımın kenarını ısırdım ve kaşlarımı kaldırdım. "Ve bu sefer bunların gerçek isimleriniz ve meslekleriniz olduğuna güvenebilir miyim?"

Bir an için bana kuşkuyla baktılar, sonra güldüler.

Onlarla birlikte şakalaşıyordum.

"Evet," dedi Sven, "ama ben olsam sırtını dayadığın o adama güvenmezdim.

Bir prensten başka bir şey olmamasına rağmen prens olduğunu iddia ediyor-"

"Bu kadar yeter," dedi Rafe. "Akılsız gevezeliklerinizle prensesi yormayalım."

Gülümsedim, ciddiyetsizliklerini takdir ettim, ama bunun arkasında belli bir huzursuzluk sezdim, durumumuzun acımasızlığını maskelemek için bir çaba.

"Yemek hazır," diye duyurdu Orrin. Rafe eyer ve battaniyelerden yapılmış derme çatma bir sırtlığa oturmama yardım etti. Otururken bacağımı büktüm ve sanki yeniden bir okla deliniyormuşum gibi ateşli bir sarsıntı geçirdim. Bir iniltiyi bastırdım.

"Sırtın ve bacağın nasıl?" Tavish sordu.

"Daha iyi," diye cevap verdim nefesimi tuttuğumda. "Sanırım unvan listenize yetenekli Saha Cerrahı'nı da eklemeniz gerekiyor."

Orrin sanki aldığım her lokma onun aşçılık becerilerini ölçüyormuş gibi yememi izledi. Kızarmış etin yanı sıra karkastan bir çorba ve biraz da şalgam yapmıştı. Anlaşılan heybesine bazı lüks eşyalar koyan tek kişi Jeb değildi. Sohbet yemek ve ileride yemek için buldukları geyik, keseli sıçan ve kunduz gibi diğer av hayvanları etrafında dönüyordu. Nazik konular. Kulaklarımdan saklamaya çalıştıkları bu sabahki komplolarına hiç benzemiyordu.

Yemeğimi bitirdim ve sohbeti daha acil bir konuya çevirdim. "Görünüşe göre bir haftalık yolumuz var," dedim.

Yemeklerine ara verip birbirlerine baktılar, bu sabah ne kadar konuşulduğunu ve benim neler duymuş olabileceğimi hızlıca değerlendirdiler.

Rafe elinin kenarıyla ağzının kenarını sildi. "Yoğun kar yağışıyla birlikte iki haftalık yol."

Sven boğazını temizledi. "Bu doğru. İki hafta, senin-"

"Lia," dedim. "Artık formalite yok. Artık bunu çoktan aştık, değil mi?"

Hepsi Rafe'ye baktı, ona saygı gösterdiler ve o da başıyla onayladı. Onun onların hükümdarı olduğunu neredeyse unutmuştum. Onların prensi. Sven de dahil olmak üzere hepsinden üstündü.

Sven tek bir baş hareketiyle onayladı. "Pekâlâ. Lia."

"En az iki hafta," diye kabul etti Orrin. "Rafe köprünün dişlilerine ne koyduysa işini yaptı."

Rafe ona, "Bunu bana Lia verdi," dedi.

Bana şaşkınlıkla baktılar, belki de bir tür Morrighese büyüü yapıp yapmadığımı merak ediyorlardı. Onlara Sanctum'un altındaki mağaralarda Kadimlerin sırlarını çözen ve Rafe'ye verdiğim güçlü berrak sıvıyı tasarlayan bilginlerden bahsettim. Ayrıca Komizar'ın gizli ordu şehrini ve tanık olduğum şeyleri de anlattım - bir ateş fırtınası gibi patlayan paketleri taşıyan hücum eden brezalotlar dahil. "Komizar önce Morrighan'a, sonra da diğer krallıklara saldırmayı planlıyordu. Hepsini istiyordu."

Sven omuz silkti ve Komizar'ın valilerin ve vilayetlerinin finanse ettiği ordunun gücünden bahsettiğini söyleyerek hikayemi kısmen doğruladı. "Ama valilerin en az yarısı şüpheciydi. Onlardan daha fazla ondalık almak için sayıları ve yeteneklerini şişirdiğini düşünüyorlardı."

"Şehri gördün mü?" diye sordum. "İddiasını abartmıyordu." "Ben görmedim ama gören diğer valiler hâlâ ikna olmamıştı."

"Muhtemelen onu sadece kendi kazıklarını tatlandırmak için istediler. Ben ne gördüğümü biliyorum. Venda'nın topladığı ordu ve silahlarla Morrighan'ı ve Dalbreck'i kolayca bastırabileceğine hiç şüphe yok."

Orrin homurdandı. "Dalbreck'in ordusunu kimse yenemez."

Orrin'e dikkatle baktım. "Yine de Morrighan kayalık geçmişimizde pek çok kez bunu yaptı. Yoksa Dalbreck'te tarih okumuyor musun?"

Orrin bana garip bir şekilde baktı, sonra tekrar elindeki çorba tenekesine döndü.

"Bu uzun zaman önceydi, Lia," diye araya girdi Rafe. "Benden çok önce babanın ve *senin* babanın hükümdarlığı. Çok şey değişti."

Babamın yönetimi hakkındaki düşük düşüncesi gözümünden kaçmadı ve garip bir şekilde, içimde savunma kıvılcımının ateşlenmesine neden oldu. Ama bu doğrudu. Dalbreck'in ordusunun şu anda nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son birkaç yılda Morrighese ordusu küçülmüştü. Şimdi bunun Şansölye'nin tasarımı olup olmadığını merak ediyordum - bizi daha kolay bir hedef haline getirmek için - ancak hazinenin denetçisi olarak, Kraliyet Bilgini'nin yardımıyla bile bunu tek başına gerçekleştirebileceğinden emin değildim. Kabinde daha fazla kişinin onunla işbirliği yapmış olması mümkün müydü?

Rafe uzandı ve elini dizime koydu, belki de yorumunun sertliğini algılamıştı. "Fark etmez," dedi. "Eğer böyle bir ordu varsa, Komizar'ın hesapçı hırsı olmadan, kargaşaya düşecektir. Malich, Konsey'in sadakatini korumak şöyle dursun, bir orduyu yönetecek zekâya bile sahip değil. Çoktan ölmüş olabilir."

Malich'in kibirli kafasının Sanctum'un zemininde yuvarlandığı düşüncesi içimi ısıttı; tek pişmanlığım onu yuvarlayan kişinin ben olmadığımı. Ama Komizar'ın güçlü ayakkabılarını başka kim giyebilirdi? Chievdar Tyrick'e ne dersiniz? Vali Yanos? Ya da belki Rahtan'dan Trahern? Konsey'de kalanlar arasında en edepsiz ve azimli olanlar kesinlikle onlardı ama hiçbirinin Komizar'ın sarsıcı emellerini gerçekleştirmek şöyle dursun, tüm Konsey'in sadakatini kazanacak kurnazlığa ya da inceliğe sahip olmadığından emindim. Ama tehlikede olan bu kadar çok şey varken, bu herhangi bir krallığın yapabileceği bir varsayım mıydı? Morrighan'ın olası tehdit konusunda uyarılması ve buna hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Kolaylıkla iki hafta," dedi Jeb, daha olumlu bir konu olan geniş teslim süremize dönmeye çalışarak. Porsuktan bir parça daha kopardı

Et. "Biz ayrıldığımızda Sanctum kaos içindeydi ve güç için daha fazla kapışmayla, aşağı nehre doğru hemen yola çıkmayabilirler."

"Yapacaklar." Sven soğuk gri gözleriyle Rafe'e baktı. "Soru şu değil Ne kadar yakında ama kaç tane gönderecekler? Peşinde olacakları sadece o değil. Sen de çok aranan bir ödül olacaksın. Dalbreck'in veliaht prensi sadece değer verdikleri bir şeyi çalmakla kalmadı, şüphesiz aldatmacasıyla gururlarını da büyük ölçüde incitti."

"Komizar'ın gururuydu," diye düzeltti Rafe, "ve o öldü." "Belki de."

İnanamayarak Sven'e baktım ve kalbim soğuk bir düğüme dönüştü. "Belki diye bir şey yok. Onu iki kez bıçakladım ve bıçağı büküm. Bağırsakları parçalanmıştı."

"Onun öldüğünü gördün mü?" Sven sordu.

Onu gördün mü?

Durakladım, mantıklı bir cevap oluşturmak için zaman ayırdım. "Yerdeydi, son nefesini verirken boğuluyordu," dedim. "Eğer kan kaybından ölmediyse, bağırsaklarına salınan zehir onun işini bitirdi. Ölmek için acı verici bir yol. Bazen yavaş ama etkili."

Aralarında temkinli bakışlar vardı.

"Hayır, daha önce kimseyi karnından bıçaklamadım," diye açıkladım. "Ama asker olan üç kardeşim var ve benden hiçbir şey saklamadılar. Komizar'ın yaralarından kurtulma şansı yok."

Sven kupasından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Sırtından bir okla vuruldun ve azgın buzlu bir nehre düştün. İyi bir şans değil ama yine de buradasın. Terastan ayrıldığımızda... Komizar gitmişti."

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedim sesimdeki paniğin yükseldiğini duyarak. "Ulrix ya da bir muhafız cesedini taşımış olabilir. O öldü."

Rafe elindeki fincanı yere bıraktı, kaşık kenarına çarparak kırıldı. "O haklı, Sven. Ulrix'in cesedi geçitten sürüklediğini bizzat gördüm. Bir ceset gördüğümde tanırım. Komizar'ın öldüğüne şüphe yok."

Aralarında gergin bir sessizlik oldu, sonra Sven sessizce kabul etti ve onaylamak için çenesini eğdi.

Öne doğru eğildiğimi fark etmemiştim ve Rafe'in benim için hazırladığı battaniyelere yaslandım, yorgunluktan halsiz düşmüştüm, sırtım nemliydi.

Rafe elini uzatıp alnımı yokladı. "Yine ateşin var." "Sadece ateş ve sıcak çorba yüzünden," dedim.

"Her neyse, dinlenmen gerek."

Tartışmadım. Yemek için Orrin'e teşekkür ettim ve Rafe yatağıma gitmeme yardım etti. Son birkaç adım beni yordu ve Rafe yerleşmeme yardım ederken gözlerimi zar zor açık tutabildim. Günlerdir en çok sohbet ettiğim ve en çok hareket ettiğim andı.

Üzerime eğildi, yüzümdeki nemli saç tellerini sildi ve alnımdan öptü. Ayağa kalkmaya başladı ama başka ne gördüğünü merak ederek onu durdurdum.

"Onu ölü gördüğüne emin misin?"

Başını salladı. "Evet. Endişelenme. Onu sen öldürdün, Lia. Şimdi dinlen."

"Peki ya diğerleri, Rafe? Sence hayatta kaldılar mı? Vali Faiwell, Griz, Kaden?"

Kaden'in adı geçince çenesi sıkıştı. Cevap vermekte yavaş davrandı. "Hayır," dedi sonunda. "Başarabildiklerini sanmıyorum. Biz ayrılırken askerlerin içeri doluştuğunu gördün. Kaden ve diğerlerinin kaçacak hiçbir yeri yoktu. Malich de oradaydı. Kaden'i son gördüğümde onunla çatışmaya girmişti. Eğer Malich nehre inmeyi başardıysa, Kaden'e ne olduğunu tahmin edebilirsin."

Söylemediği şeyin acısı içimde kabardı-Kaden artık Malich için bir engel değildi.

"Hak ettiğini buldu," dedi Rafe sessizce.

"Ama kaçabilmemiz için savaşmamıza yardım etti."

"Hayır. Hayatınızı kurtarmak için savaşıyordu ve bunun için minnettarım ama kaçmanıza yardım etmeye çalışmıyordu. Kaçmak için bir yolumuz olduğundan bile haberi yoktu."

Haklı olduğunu biliyordum. Kaden ve Griz kendi sebeplerinden dolayı beni Venda'da tutmak için. Ayrılmama yardım etmeleri, kardeşlerine karşı kılıç kaldırmalarının nedeni değildi.

"O da onlardan biriydi, Lia. Nasıl yaşadıysa öyle öldü."

Gözlerimi kapattım, yorgunluk göz kapaklarımı açık tutamayacak kadar ağırlaştırmıştı bile. Dudaklarım sıcaktan yanıyordu ve mırıldandığım kelimeler dudaklarıma batıyordu. "İronik olan da bu. O onlardan biri değildi. O Morrighese idi. Asil doğmuştu. Sadece kendi türü ona ihanet ettiği için Venda'ya döndü. Tıpkı benim yaptığım gibi."

"Ne dedin sen?"

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Rafe'in uzaklaştığını duydum ve sonra yine fısıldaşmalar oldu ama bu sefer ne söylediklerini anlayamadım. Boğuk kelimeleri karanlıkla birlikte ipeksi siyah bir sise dönüştü.

* * *

İrkilerek uyandım ve beni neyin uyandırdığını hatırlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Bir rüya mı? Ama hiçbir şey hatırlayamıyordum. Rafe yanımda uyuyordu, sanki biri beni alıp götürecekmış gibi kolunu korumacı bir şekilde belime dolamıştı. Jeb sırtını büyük bir kayaya yaslamış, çekili kılıcı yanında duruyordu. Saat onun saatiydi ama gözleri kapalıydı. Madem iki haftalık bir ipucumuz vardı, o zaman neden

bir saat için? Elbette bu geniş mağaraya sığınmak isteyebilecek vahşi hayvanlar da vardı. Orrin panter izleri gördüğünden bahsetmişti.

Jeb ateşi yeni körüklemiş olmalıydı, çünkü ateş alev alev yanıyordu ama yine de omuzlarıma bir ürperti çöktü. Alevler bir esintiyle titredi ve gölgeler daha da koyulaştı.

Oyalanma, Miz.

Başım Aster'in sesiyle zonkluyordu ve bu sesin beni sonsuza dek rahatsız edip etmeyeceğini merak ediyordum. Tek kolumun üzerinde yükseldim ve mataramdan bir yudum aldım. Rafe hareketimi hissetti ve kolunu daha sıkı çekerek vücudunu bana yaklaştırdı. Onun küçük çekişinde teselli buldum. Sanki bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecekmiş gibi hissediyordum.

Sven horluyordu ve Orrin yan yatmış, ağzı bir karış açıktı. köşesinden ince bir salya çizgisi süzülüyordu. Tavish top gibi kıvrılmış, battaniyesini başına çekmiş, altından sadece gür siyah saçlarından bir tutam görünüyordu. Hepsi huzurluydu, hak ettikleri dinlenmeyi buluyorlardı, vücutları da yaralarından iyileşiyordu.

Yatağıma geri dönmeye başlamıştım ki, soğuk bu sefer daha güçlü bir şekilde beni tekrar vurdu. Göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Gölgeleler daha da koyulaştı ve korku, saldırmayı bekleyen bir engerek yılanı gibi içime işledi. Bekledim. Bilerek. Korkuyordum. Bir şey vardı-

Oyalanma Miz, oyalanma, yoksa hepsi ölecek.

Dik oturdum, nefes nefese

kalmıştım. "Uyuyamıyor musun?"

Jeb sordu.

Ona baktım, gözlerim korkudan diken diken olmuştu.

Jeb esnedi. "Güneş bir saat kadar daha doğmayacak," dedi. "Biraz daha dinlenmeye çalış."

"Gitmemiz gerek," dedim. "Şimdi."

Jeb beni susturmak için eliyle işaret etti. "Şşşt. Diğerleri uyuyor.
İhtiyacımız yok-"

"Herkes kalksın!" Bağırdım. "Şimdi! Gidiyoruz!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

KADEN

Bul onu. Onsuz geri dönme. Canlı ya da ölü, umurumda değil. Hepsini öldürün. Ama onu geri getir.

Komizar'ın son sözlerinden başka düşüncelerimi meşgul edecek pek bir şey yoktu. Kanıt olarak onun kellesine ihtiyacı vardı. Huzursuzluğu sonsuza dek bastırmanın bir yolu. Meydanda tezahürat yapan klanların rastgele katledilmesi onun için yeterli olmamıştı.

Az önce atlarımızı üzerinden geçirdiğimiz tehlikeli yaya köprüsüne dönüp baktım. "Ben yaparım," dedim Griz'e, baltasını elinden alarak. İtiraz etmeye başladı ama faydası olmadığını biliyordu. Sol kolunu solmadan kaldıramıyordu. Yaralı değilken bir düzine vuruşta halledeceği işi ben iki katından fazla sürede hallettim ama sonunda kazıklar devrildi ve zincirler şangırdayarak aşağıdaki suya düştü. Baltayı yerleştirdim ve Griz'in atına binmesine yardım ettim. Önümüzdeki patika karla kaplıydı ve takip edebileceğimiz hiçbir iz yoktu. Tek dayanağımız Griz'in önsezisi ve soluk bir hatıraydı.

Soğuğa karşı pelerinimi sıkıca çektim. Hepsi işbirlikçi. Vali Obraun'un da onun komplolarının bir parçası olduğunu bilmeliydim. Konsey müzakerelerimiz sırasında çok kolay pes etti çünkü ondalık vermek zorunda kalmayacağını biliyordu. Ve prens. *Lanet olsun.*

Yalancılar, o prensti. Dizginleri kavrayan parmaklarım eldivenlerimin içinde kaskatı kesilmişti. Şimdi hepsi bir araya geldi. Terravin'deki başlangıca kadar her ayrıntı eklenmişti. Tam da şüphelendiğim gibi eğitilmiş bir askerdi; muhtemelen Dalbreck'in sunabileceği en iyi eğitimi almıştı. Griz onun kimliğini başından beri bildiğini itiraf ettiğinde, ihaneti yüzünden onu öldürmek istedim. O da bana kendi hainliğini hatırlattı. Onunla tartışamazdım. Aylar önce kulübesinde uyurken boğazını kesmediğimde yeminime ihanet etmiştim.

Onu geri getirin.

Komizar öyle ya da böyle yaptıklarından dolayı onun öldüğünü görecekti. Hep birlikte yaptıkları için. Ama onun tercihi onu canlı olarak geri getirmek ve sonra da ihanetinin cezasını mümkün olan en kötü şekilde herkesin önünde çekmesini sağlamaktı.

Bul onu.

Ve son Vendan nefesimi verirken yapacağım şey tam da buydu.

*Rüzgârlar esti, gökler öfkelendi ve çöl
Kalan'ı sinadı
Ta ki son karanlık da yeryüzüne yayılana kadar,
ve Morrighan Kutsal Muhafızları
Çünkü yıkım geride kalmış olsa da unutulmaması
gerekiyordu,
Çünkü kalpleri hâlâ atalarının kanıyla atıyor.*

-Morrighan Kutsal Metin Kitabı, Cilt II

ALTINCI BÖLÜM

RAFE

Bağırmasıyla irkilerek uyandık, ayağa fırladık, kılıçlarımızı çektiğimiz, yakın bir tehlike aradık.

Jeb bunun yanlış alarm olduğunu, bir sorun olmadığını söylüyordu ama Lia bir şekilde kendi başına ayağa kalkmıştı, gözleri çıldırmış, gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Dişlerimin arasından rahatlamış bir nefes aldım ve kılıcımı indirdim. Sadece bir kâbus görmüştü. Ona doğru bir adım attım. "Lia, bu sadece kötü bir rüyaydı. Uzanmana yardım edeyim."

Topallayarak geriye doğru yürüdü, kararlıydı, yüzünde ter parlıyordu ve beni uzakta tutmak için kolunu uzatmıştı. "Hayır! Hazırlan. Bu sabah yola çıkıyoruz."

"Şu haline bak," dedim. "Sarhoş gibi sallanıyorsun. Ata binemezsin."

"Sürebilirim ve süreceğim."

"Aceleniz nedir, Majesteleri?" Sven sordu.

Benden adamlarıma baktı. Ayakları yere sağlam basıyordu. Onun vahşi taleplerine göre hiçbir yere gitmiyorlardı. Yine ateşi mi yükselmişti?

İfadesi ayıldı. "Lütfen Rafe, bu konuda bana güvenmek zorundasın."

İşte o zaman ne dediğini anladım. Armağandan söz ediyordu ama ben yine de tereddüt ettim. Bu konuda çok az bilgim ve daha az anlayışım vardı. Hangisine daha çok güvenebilirdim: bir asker olarak deneyim ve eğitimime mi yoksa onun bile bana tam olarak açıklayamadığı bir yeteneğe mi?

"Ne gördün?" Ben sordum.

"Gördüğüm şey değil, duyduğum şey-Aster'in bana oyalanmamamı söyleyen sesi."

"Bunu sana onlarca kez söylemedi mi?"

"En azından," diye cevap verdi ama duruşu kararlılığını koruyordu. Bütün bu acele, *oyalanmak* için *değil* miydi?

O nehir kıyısında onu kollarıma aldığımdan beri omzumun üzerinden tehlikeye bakıyordum. Orada olduğunu biliyordum. Ama bu belirsizliği iyileşmenin faydalarına karşı da tartmak zorundaydım.

Uzaklara baktım, düşünmeye çalışıyordum. Doğru kararı verip vermediğimden emin değildim ama adamlarıma geri döndüm. "Toplanın."

YEDİNCİ BÖLÜM

PAULINE

Dul kadınlar dışında tüm şehir siyahlara bürünmüştü. Onlar da daha birkaç ay önce benim taktığım beyaz ipek yas eşarplarını takmışlardı. Geçtiğimiz günler hem Civica hem de benim için tam bir kâbustu. Morrighan sadece veliaht prens de dahil olmak üzere bir müfreze dolusu genç askerini kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda hainlerin en alçağı olarak damgalanan ve kendi kardeşinin ölümünden sorumlu tutulan ilk kızı Prenses Arabella'yı da kaybetmişti. Tavernalarda bazı dedikodular çirkinleşti ve en kötü haberin halka duyurulmadığını, Walther'in göğsüne kılıcı bizzat Lia'nın sapladığını iddia ettiler.

Kral hastalanmıştı. Herkes onun kalbinden hasta olduğunu fısıldıyordu. Walther onun gururuydu ama Lia -her ne kadar ters düşseler de, her ne kadar onu kızdırsa da- herkes onun annesinden çok babasının kızı olduğunu söylerdi. İhaneti onu çok üzmüştü.

Peki o bana ne yapmıştı?

Hâlâ Mikael'le yüzleşmemiştim. Bunun yerine, son birkaç gün içinde, onunla yaptığım tüm konuşmaları taradım, sanki çakıl taşlarıymış ve ben de gerçekte parlayan bir taş arıyormuşum gibi kelime kelime inceledim.

Elbette Pauline, son devriyem biter bitmez Terravin'e yerleşeceğiz. Eviniz her neredeyse, kalbim zaten orada.

Ama Mikael, eğer bir ihtimal sen dönmeden önce gitmek zorunda kalırsam, Beni nerede bulacağını bilirsin. Geliyor musun?

Her zaman, aşkı. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Şimdi gidelim, müfrezem ayrılmadan önce son bir kez.

Sonra ellerimin eklemlerini teker teker öptü ve beni değirmen gölünün kenarındaki terk edilmiş bekçi kulübesine götürdü. Her zaman doğru kelimeleri söyler, doğru şeyleri yapardı, bakışları o kadar sabitti ki ruhumun içine baktığına inanırdım. Şimdi bile göğsüm onun öpücüğünün anısıyla yanıyordu. Onu hâlâ istiyordum. Sözlerinin doğru olmasını istedim. *Karnımda onun bebeği büyüyor.*

Ama Terravin'de onun gelmesini beklediğim o haftaların ardında hep bir endişe olduğunu inkâr edemezdim. Onun güvenliği için endişelendiğimi, devriye sırasında yaralanmış olabileceğinden korktuğumu sanıyordum ama şimdi endişemin başka bir türden olup olmadığını merak ediyordum. Kendime bile itiraf edemediğim bir endişe.

Lia bir şekilde biliyordu. Ona Mikael hakkında korkunç şeyler söyleyen Walther olmalıydı, gerçek olduğunu düşündüğü şeyleri. Yine de bana ve Mikael'e olan inancı o kadar azdı ki bana söylemedi. *Walther yanlış olabilir.*

O zaman Mikael neden Terravin'e benim için gelmemiştii? Neden şimdi ona gitmiyordum? Ona varlığımı açıklamaktan ve gözlerinden akan rahatlamayı izlemekten beni alıkoyan neydi? Daha da öfkeyle ördüm.

"İki kafalı bir bebek mi planlıyorsunuz?"

İpliği çektim, kopan ilmeklerimi söktüm ve Gwyneth'e baktım. Kamu hizmeti için giyinmişti. Gitme vaktimiz gelmişti ve şehirden geçerek manastır mezarlığına doğru yürümeyi memnuniyetle karşıladım. Kral ve kraliçe orada olmayacaktı; kral çok hastaydı ve kraliçe de

ama Bryn ve Regan katılacaktı. Sessizliğe gömülmüşlerdi ve ben de onların da kardeşlerine sırt çevirmiş olmalarından korkuyordum ama Bryn sonunda bize bir not gönderdi. Konuşmak istiyorlardı. Morrighan'ın geri kalanı Lia'ya sırt çevirmiş olsa da, kardeşlerin hâlâ kız kardeşlerine bir parça inançları vardı ve Bryn'in paylaşmak istediği başka haberler vardı - bir nota yazmanın güvenli olmadığını söylediği haberler.

Örgümü bir kenara koydum ve kapıdan çıkarken Lia'nın eve dönmesinin bir daha güvenli olup olmayacağını merak ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Atları eyerleyip erzakları toplarken, kendi aralarında izlenecek en iyi rota hakkında konuştular. Seçenekler, azalan sıradağları tırmanmanın daha kolay olacağı güneye gitmek ya da daha dik ve zor ama daha hızlı olan sıradağlardan geçmek için batıya yönelmekti.

"Batıya gideceğiz," dedim.

Tavish sertleşti ve atını yüklemeyi bıraktı. Menzili geçmeden önce güneye gitmek için bastırıyordu. Bana bakmayı reddederek Rafe'ye baktı. "O geçide aşına değiliz ve derin karla birlikte geçmek daha tehlikeli olacak."

Rafe heybemi bineceğim ata bağladı ve cevap verirken kemeri tekrar kontrol etti. "Ama en yakın karakola olan mesafeyi birkaç kilometre kısaltıyor, ayrıca bizi Devler Vadisi'ne bırakma avantajı var, burada barınmak ve saklanmak için bolca harabe var."

"Saklanmamız gerekeceğini varsayıyorsun," diye karşı çıktı Tavish. "İki haftalık bir ipucumuz olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Rafe de dahil olmak üzere herkes durakladı. Tavish'in ses tonu açığı meydan okuma. Hediyeğe hiç değeri vermediğı açıktı ve ben de bunu fark ettim.

hiçbirinin bilmemesi mümkündü.

"Yeniden toplanıyoruz Tavish," dedi Rafe kesin bir ifadeyle. "Elimizde yeni bilgiler var."

Yeniden toplanmak. Bu kelimenin Tavish'in kafasında parladığını neredeyse görebiliyordum. Hâlâ bakışlarımı kaçırarak başını salladı. "Batı o zaman."

İkişer ikişer at sürdük, bizi soğuktan korumak için Vendan eyer battaniyelerinden yaptıkları derme çatma pelerinleri giydik. Sven ve Tavish önden gidiyor, Jeb, Orrin ve fazladan bir at da arkamızdan geliyordu. Rafe'in beni izlediğini hissettim, sanki eyerden düşecekmişim gibi. Doğrusu, atın üzerine ilk oturduğumda uyluğumun yarılacağını düşünmüştüm. Başlangıçtaki acı azalmıştı ama yerini yakıcı bir sızıya bırakmıştı. Pelerine neredeyse hiç ihtiyacım yoktu, çünkü her toynak düşüşünde alnımda bir ter damlası daha oluşuyordu. At karla kaplı arazide ne zaman tökezlese, acıyı maskeleyerek için dişlerimi sıkıyordum çünkü kelimeler oyalanmıyordu, *yoksa hepsi ölecek*, düşüncelerime musallat *oluyordu*. Acı veren bir inilti de dahil olmak üzere hiçbir şeyin bizi yavaşlatmasını istemiyordum.

"Sürmeye devam et," dedi Rafe bana. "Ben hemen döneceğim." Atını geri döndürdü ve Sven'e yerine geçmesi için seslendi.

Sven durdu, benim atımın onunkine yetişmesini bekledi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Sırtımın ve bacağımın acıyla çığlık attığını itiraf etmek istemedim. "Yeterince iyi. Tavish okları çıkarmadan önceki halimden çok daha iyi durumdayım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Karakolun güvenliğine daha uzun bir yol var."

Tavish hiç arkasına bakmadan atını sürdü. Arazide ilerleyişini izledim, atlarımızın bacaklarını inciklerine kadar yutan karda her adım belirsizdi.

"Ani ayrılışımızdan memnun olmadı," dedim.

Sven, "Belki de sadece şartlar öyledir," diye cevap verdi. "Tavish kendi biriminde saygı duyulan bir taktisyen. Dün hızlı bir kalkış için tartışmıştı."

"Ve Rafe hayır dedi."

"Ama senden tek bir kelime..." Sven'in cümleyi havada bırakma şekli, Rafe'in kararını da sorgulayıp sorgulamadığını merak etmeme neden oldu.

"Bu herhangi bir kelime değildi. Benim fikrim değildi. Başka bir şeydi."

"Evet, biliyorum. Ama Tavish de büyüye inanmıyor."

Sihir mi?

Bakışlarımı hissedip bana doğru dönene kadar Sven'e baktım. "O zaman ortak bir noktamız var. Benim de yok."

Rafe herkesin durmasını işaret etti ve yanında Orrin olduğu halde bize yetişti. Atları incelediğini ve Orrin'in atının daha uzun, eğimli kıçlara, daha gevşek bir sırtta ve daha yumuşak bir yürüyüşe sahip olduğunu söyledi. "Takas yapacaksın. Bu sana daha kolay bir sürüş sağlayacaktır."

Değiş tokuş için minnettardım ve özellikle de benimle değiş tokuş yapmak zorunda kalan Tavish olmadığı için minnettardım. Zaten egosunu zedelemiştim. Kıçını da zedelemek istemedim.

Sonraki birkaç saat çok daha rahat geçti. Rafe atlarını ve binicilerini tanıyordu. Hâlâ göz ucuyla beni izliyordu.

Daha rahat olduğumdan emin olduktan sonra Tavish'le konuşmak için atını sürdü. Adamlarını da tanıyordu ve Tavish'in bu sabahki sert sözlerinin unutulmadığından emindim. Sven tekrar yanıma geldi ve birlikte at sürmelerini izledik. Tavish bir ara başını arkaya atıp güldü. Uzun siyah saç telleri sırtından aşağı sarkıyordu. Sven bana Rafe ve Tavish'in yemin törenlerinden beri yakın arkadaş olduklarını ve sık sık birlikte yaramazlık yaptıklarını söyledi. Sarayda ve şehirde, biri nadiren

diğeri olmadan görülebilir. Bu bana kardeşlerimi ve başımıza açacağımız belaları düşündürdü ve içimi bir sızı kapladı. Sanctum Hall'daki son imgelemim bana Walther'in ölüm haberinin Civica'ya ulaştığını göstermişti. Komizar'ın ihanetimle ilgili yalanları oraya da ulaşmış mıydı? Artık dönebileceğim bir evim var mıydı? Muhtemelen şu anda başıma ödül konmamış tek krallık Dalbreck'ti.

Gün batımından çok önce, bir dağın leeward tarafında bize hava koşullarından biraz koruma sağlayacak bir barınağa rastladığımızda durduk. Kampı erken kurduğum için minnettardım çünkü iyice bitkin düşmüştüm. Zayıflığımı kendi irademle yok edememek beni öfkeliyordu. En ufak bir iyilik için birine güvenmek zorunda kalmak benim için yeni ve alçakgönüllü bir duyguydu. Bu bana Aster'i ve hayatları boyunca bu kırılğan çizgide yürüyen, iyilik ve merhametle ticaret yapan diğerlerini düşündürdü. Gerçek güç her zaman ulaşabilecekleri yerin hemen ötesindeydi, birkaç kişinin sıkı pençesindeydi.

Kendi başıma topallayarak içeri girmekte ısrar ettim, sonra Rafe yakacak odun toplamak için ayrılırken bu geceki konaklamaya göz attım. Atlarla ilgilenildikten sonra Tavish, Rafe'e yakacak odun toplamasında yardım edeceğini söyledi. "Çok ihtiyacımız olacak."

Yorumun bana yönelik olduğu belliydi ama görmezden geldim ve yatağımı çözmeye başladım.

"Olabildiğince arkaya doğru ilerleseniz iyi olur Prenses," diye ekledi. "Bu Mağara sığdır ve bir önceki kadar sıcak olmayacaktır."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bunun farkındayım Tavish. Ama en azından hepimiz *hayatta* olacağız."

Arkamda botların sürtünme sesini duydum, diğerleri söze döndü, sonra sessizlik. Hava beklentiyle gerilmişti.

Tavish hemen geri adım attı. "Öyle bir şey demek istemedim."

"Tabii ki yaptın." Bir adım daha yaklaştım. "Çok takdir ettiğim güçlü yönlerin var Tavish. Yeteneklerin Rafe'in ve benim hayatımızı kurtarmamıza yardımcı oldu, bunun için sana her zaman borçlu olacağım. Ama başka türden güçlü yanların da var. Sessiz, nazik olanlar da en az onlar kadar değerli, sen onları tam olarak anlamasan bile."

"O zaman anlamasına yardım et."

Mağaranın ağzına doğru döndüm. Rafe kollarında bir yük odunla geri dönmüştü.

Onu yere bıraktı ve geri kalanımızla birlikte yürüdü. "Anlamamız için hepimize yardım et."

Bir şey söylememi beklediler. Her zaman hediye bahsedildiğinde ortaya çıkan o tanıdık başarısızlık hissine karşı kendimi hazırladım, ama bunun yerine yeni bir his üzerime yerleşti, sağlam ve katı bir his. Hayatımda ilk kez içimde bir şeyin geri çekildiğini hissetmedim. Morrighese sarayında beni rahatsız eden utanç yok olmuştu. Onların kavrayamadıkları ya da kavramayı reddettikleri şeyler için özür dilemek zorunda değildim. Bu onların taşıyacağı bir yükü, benim değil.

Mağaranın zemininde kınında duran Rafe'in kılıcına doğru topallayarak ilerledim. Kılıcı hızlı bir hareketle çıkardım ve havaya kaldırdım. "Bu senin gücün, Rafe. Söyle bana, gürültülü mü yoksa sessiz mi?"

Kafası karışmış bir halde bana baktı. "Bu bir kılıç, Lia."

"Çok gürültülü," diye önerdi Jeb. "En azından savaşta. Ve ölümcül."

Sven uzandı ve ucunu nazikçe aşağı doğru bastırarak yüzünün menziline çıkardı. "Yanınızda asılı dururken de sessiz bir uyarı."

Tavish pragmatik bir tavırla, "Bu iyi işlenmiş bir metal," diye ekledi.

"Hangisi o?" Ben talep ettim. "Metal mi? Gürültülü mü? Sessiz mi? Ölümcül mü? Bir uyarı mı? Sen bile karar veremiyorsun."

"Bir kılıç pek çok şey olabilir, ama-"

"Bir kılıcı terimlerle ve görebildiğiniz, hissedebildiğiniz ve dokunabildiğiniz tüm şekilleriyle size tanıdık gelen bir dünyayla tanımlarsınız, peki ya başka şekillerde konuşan bir dünya olsaydı? Ya görmenin, duymanın ve hissetmenin başka bir yolu olsaydı? Hiç içinizin derinliklerinde bir şeyler hissetmediniz mi? Gözlerinizin arkasında bir anlık bir görüntünün belirdiğini gördünüz mü? Kafanızın içinde bir yerde bir ses duydunuz mu? Emin olmasanız bile, bu bilgi kalbinizin biraz daha hızlı atmasına neden olmadı mı? Şimdi bunu on katına çıkarın. Belki bazılarımız diğerlerinden daha derinden biliyordur."

"Gözler olmadan görmek mi? Kulaksız duymak? Sihirden bahsediyorsun." Tavish ses tonundaki alaycılığı saklamak için hiç çaba sarf etmedi.

Garip bir şekilde, bana Dihara ile ilk konuştuğum zamanki halimi hatırlattı. I

bana söylediklerini düşündüm: *Büyü nedir, henüz anlamadığımız şeylerden başka?* Başımı iki yana salladım. "Hayır, sihir değil," diye cevap verdim. "İçimizin derinliklerinde bir şey, kanımız ve tenimiz kadar bizim bir parçamız. Eskiler bu şekilde hayatta kaldılar. Diğer her şeyi kaybettiklerinde, hayatta kalabilmek için içlerinde derinlere gömülü olan bu bilme diline dönmek zorunda kaldılar. Bazıları bu bilme konusunda diğerlerinden daha güçlüydü ve diğerlerinin hayatta kalmasına yardımcı oldular."

Şüphecilik Tavish'in gözlerine kazınmaya devam etti. "Duyduğun sadece birkaç kelimeydi ve yarı uykuluydun," dedi. "Sadece rüzgâr olmadığından emin misin?"

"Kendi becerilerinizden ve yeteneklerinizden daha emin misiniz? Özenle hazırladığınız planlarınızın nasıl sonuçlanacağını kesin olarak biliyor musunuz? Orrin her zaman okunun ne kadar düz ya da uzağa gideceğini tam olarak biliyor mu? Herhangi biriniz bir kılıç salladığında, düşmanınızı alt edeceğinizi tam bir güvenle biliyor musunuz? Hayır, hediye konusunda her zaman emin değilim ama bu sabah duyduğum her şeyden eminim. Sizin deyiminizle *sadece rüzgâr* değildi."

Rafe bir adım daha yaklaştı, kaşlarını çatarak yüzünü kararttı. "Bu sabah ne duydun, Lia? Her şeyi."

Bakışları beni ürpertti. Kendimi tuttuğumu biliyordu.

"Oyalanmayın," diye cevap verdim, ki bunu söylediğimi zaten duymuşlardı. Boğazımı temizledim ve ekledim: "Yoksa hepsi ölür."

Sıkı bir sessizlik anı yaşandı. Tavish, Sven ve Orrin arasında bakışmalar oldu. Hâlâ uzun yollarına inanıyorlardı. Bunun makul bir sonuç olduğunu biliyordum. Köprü ağır hasar görmüştü. Kaden bana nehri geçmenin diğer tek yolunun güneye doğru olduğunu söylemişti. Ama ben de duyduklarıma güveniyordum.

"Şu anda söylediğim her şeye inanmanızı beklemiyorum. Rafe bana sizin Dalbreck'in en iyi askerleri olduğunuzu söylese de, kaçmamıza yardım etmek şöyle dursun, Sanctum'a sağ salim varabileceğinize bile inanmıyordum. Ama yanıldığımı kanıtladın. Bazen daha fazlasının oluşması için tek gereken bir gram güvendir. Belki bu bizim için bir başlangıç noktası olabilir."

Tavish dudağını çiğnedi ve sonunda başını salladı. Titrek bir ateşkes.

Rafe havadaki gerginliği dağıtmak istercesine kollarındaki yaprak ve toprak parçalarının tozunu aldı. "Artık tehlikenin dışındayız. Önemli olan da bu," dedi. "Ve eve doğru yola çıktık, tabii önce açlıktan ölmezsek. Hadi yemeğe başlayalım." Hepsi memnuniyetle Rafe'in yolundan giderek kamp kurma işiyle meşgul oldular -hepsinin anlayabileceği sağlam bir şey.

* * *

Sonraki birkaç gün içinde kurtarıcılarımı daha iyi tanımaya başladım. Rafe daha yüksek bir gözcüye yöneldiğinde ya da ilerideki kör bir patikayı gözlediğinde sık sık onlardan birinin yanında at sürme fırsatım oldu - ki bu çok sık oluyordu. Sadece Vendan devriyelerini kontrol ettiğini iddia ediyordu.

hala burada olabilir. Sadece eyerinin kaşındığından şüpheleniyordum. Sanctum'da kendini tutmak ve zorla dizginlemek zorunda kaldığı onca haftadan sonra nihayet özgürdü ve uzun süredir bastırdığı enerjisinin boşalmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Gülümsemesinin daha önce silahsızlandırıcı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi beni çözdü. Güçlü bir sürüşten döndüğünde, yüzü sıcaktan kızarmış, saçları rüzgârla savrulmuş ve yüzünü aydınlatan kolay bir gülümseme, patikadan çıkıp özel bir yerde olmayı özledim.

Sven'i sık sık bir baba gururuyla Rafe'yi izlerken bulurdum. Bir gün ne kadar zamandır Rafe'in kâhyası olduğunu sormuştum. Rafe'nin sütannelikten onun gözetimine geçtiğini söylemişti - aşağı yukarı birkaç yıl.

"Bu uzun bir süre. İyi bir asker yetiştirmişsiniz."

"Bir askerden daha fazlası. Geleceğin kralı."

Evet, gurur açıkça belli oluyordu. "Ve yine de benim peşimden Cam Lanteux'yu geçmesine izin mi verdin?"

Sven homurdandı. "Ona *izin vermedim*. Aslında onu vazgeçirmeye çalıştım ama onu durdurmak mümkün değildi. Geri almaya kararlı olduğu bir hazineyi kaybetmişti."

Soğuk havaya rağmen göğsümden nehirler gibi sıcaklık akıyordu. "Yine de hepiniz için büyük bir risk. Yüzün için üzgünüm."

"Bu küçük şey mi?" dedi yanağını göstererek. "Pfft. Yok bir şey. Ve bu genç haydutların defalarca belirttiği gibi, muhtemelen bir gelişme, referanslarıma katkıda bulunduğundan bahsetmiyorum bile. Yeni öğrenciler görene kadar bekleyin. Belki kralda biraz merhamet bile uyandırır."

"Rafe'i durdurmadığın için sana kızacak mı?"

"Benim görevim veliahtı tehlikeden uzak tutmak. Bunun yerine ona tehlikeye kadar eşlik ettim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Size söylediğim gibi, kararını verdi." Nedenini kendisi de düşünüyormuş gibi durakladı ve iç çekti. "Ve zamanı gelmişti."

Sven'le konuşurken bir şey hemen anlaşıldı: Sven'in Kendini beğenmiş, palavracı Vali Oobraun gibi davranıyordu. Sürekli dilini sallamak yerine sözlerini dikkatle seçiyordu. Sanctum'daki o günlerde, Rafe'in olduğu kadar aldatmada iyiydi, ama sonra, uzun yıllar boyunca Rafe'in akıl hocası olmuştu. Uzun, sessiz duraklamaları ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyordu.

Öte yandan Orrin bana Aster'i hatırlatıyordu. Bir kez konuşmaya başladı mı, onu durdurmak zordu.

Jeb gruptaki en ilgili kişiydi. Sanki beni kız kardeşlerinden biri olarak kabul etmiş gibiydi. Diğerlerinin, sakladığı fazladan pantolonlar konusunda onunla neden dalga geçtiklerini öğrendim. Sarayda tam bir züppe olduğunu, her zaman son moda kıyafetler giydiğini söylediler. Annesi kraliçenin sarayının baş terzisiymiş.

"Sandıklarınız Dalbreck'e ulaştığında büyük bir heyecan yarattı," dedi bana. "Herkes içinde ne olduğunu merak ediyordu."

Giysilerimi ve diğer kişisel eşyalarımı neredeyse unutmuştum. Dalbreck'e varışımı beklemek için önden gönderilmişlerdi. "Onlarla ne yaptılar? Şenlik ateşi için mi kullandılar? Öyle yapsalardı onları suçlamazdım."

Güldü. "Hayır, bunu yapmadan önce iyice bakmak istediler," diye alay etti. "Ama sandıkları açmak herkesin katılmak istediği gizli bir etkinlik haline geldi. Terzilere bırakılmıştı ama kız kardeşlerim ve hatta kraliçe bile, annem şartlar değişirse diye elbiselerinizi asma bahanesiyle bir sandığı açarken etrafta toplandılar."

Homurdanmamı engelleyemedim. "Ne durumu? Koşmamın sadece bir yanlış anlaşılma mıydı? Yanlışlıkla

yanlış manastıra mı geldin?"

Jeb sırtıttı. "Annem gördüklerinden çok daha farklı bir şey beklediklerini söyledi. Elbiselerinizin çok güzel ve zarif olduğunu söyledi ama..." Doğru kelimeyi aradı. "Basit."

Bir kahkaha attım. Morrighese standartlarına göre çok şatafatlıydılar. Annem benim için daha şık bir gardırop yaptırmak için çok uğraşmıştı çünkü Dalbretch'ler şıklıklarıyla tanınırlardı ama ben süslemelerin çoğunu reddetmiş ve günlük elbiselerimi de yanıma almakta ısrar etmiştim.

"Annem aslında çok memnun oldu," dedi Jeb. "Bunun bir saygı göstergesi olduğunu düşünüyordu, saraydaki diğer hanımları gölgede bırakmayı amaçlamadığınızı söyledi. Tabii ki, hemen onları büyük ölçüde geliştirecek birkaç değişiklik yapabileceğini söyledi, ancak kraliçe onların toplanıp Morrighan'a geri gönderilmesini emretti."

Ve *orada* onları hemen yaktıklarını düşündüm. Benim de bir kuklamla birlikte.

"Bir sorun mu var?" Jeb sordu.

Kaşlarımı çatattığımı fark ettim. "Sadece düşünüyordum-" Atımı durdurdum ve ona döndüm. "Jeb, Sanctum'da odama ilk geldiğinde beni eve götürmek için orada olduğunu söylemiştin. Hangi evden bahsediyordun?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neden, Dalbreck, elbette."

Elbette.

Daha sonra Rafe ile bu konuyu konuştum ve ona önce Morrighan'a gitmemiz gerektiğini hatırlattım.

"İlk önceliğimiz güvenli bir yere ulaşmak," diye karşı çıktı, "bu da Dalbreck'in karakolu demek. Morrighan ondan sonra gelebilir."

* * *

Tavish ve benim aramda mesafeli bir ilişki vardı. Kibardı, ama Rafe başka bir işle ilgilenmek zorunda kaldığında, benim yanıma gelmeyi hiç teklif etmedi. Benimle yalnız kalmak istemediği açıktı.

Rafe huzursuz olmaya devam etti ve sürekli bir şeyleri kontrol etmek için at sürüyordu. Bugün av hayvanı görüp göremeyeceğini görmek için bir gözcüye gideceğini söylediğinde patikada kısa bir süre kalmıştık. Sven'i yanıma binmesi için çağırdı ama bu sefer Tavish de gelmeyi teklif etti. Rafe bile not aldı, gitmeden önce bana meraklı bir kaş kaldırdı.

Tavish önce havadan sudan konuştu, sırtımı nasıl hissettiğimi sordu, Dikişleri bir hafta kadar sonra alabileceğini söyledi ama aklında başka bir şey olduğunu hissettim.

"Soruna hiç cevap vermedim," diye mırıldandı sonunda.

"Ne sorusu?" Ben sordum.

Tekrar patikaya baktı ve sonra tamamen farklı bir konuya girdi. "Rafe fiçılar ve sal konusunda tereddüt etmişti ama işe yarayacağına dair ona söz verdim." Boğazını temizleyerek durakladı. "Nehirde sizi gözden kaybettiğimiz an, ikinizin de hayatta kalamayacağından emindim. Sizi aramak için harcadığımız o saatler en uzun saatlerdi-" Kaşları çatıldı. "Şimdiye kadar katlandığım en uzun saatlerdi."

"Düşmemiz senin suçun değil-"

"Bu benim hatam," dedi. "Bu benim işim. En kötü senaryoları düşünmek ve bunları önlemek için bir plan yapmak. Eğer ben-"

"Eğer o elbiseyi giymemiş olsaydım," diyerek sözünü kestim. "Konsey toplantısı erken bitmeseydi. Komizar Aster'i öldürmeseydi. Keşke Rafe'le olması gerektiği gibi en başta evlenseydim. Ben de "eğer" oyununu oynuyorum, Tavish. Bu benim hobim sayılır, ama fark ettim ki

kazananı olmayan sonsuz olasılıklı bir oyun. Ne kadar büyük bir yetenek ya da beceri olursa olsun, her sonucu öngörmek imkansızdır."

İkna olmuş görünmüyordu. "Seni bulduktan sonra bile, hala emin değildim yaşırdın. Rafe'in yüzündeki ifade-" Sanki anıyı silmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bana yeteneklerimden ve becerilerimden her zaman emin olup olmadığımı sordunuz. O günden önce cevabım her zaman evet olurdu."

"Planın tam olarak istediğin gibi gitmemiş olabilir ama bizi kurtardı, Tavish. Bunu duygularını incitmemek için değil, doğru olduğu için söylüyorum. Onunla bir şansımız vardı. O olmadan, ölümümüz kesindi, bu kadarını biliyorum ve sen de buna inanmalısın." Tedirgin olmuş gibi boğazımı temizledim. "Aslında, bunu emrediyorum," diye ekledim mağrur bir edayla.

Ciddi ifadesini bir gülümseme kırdı. Yolumuza devam ettik, bu sefer Daha rahat bir sessizlik, düşüncelerim son günlerde taşıdığı suçluluğa, hala düşüncelerimin kenarında dolaşan suçluluğa sürükleniyordu.

"Bir şey daha var," dedi sonunda. "Senin bu bilgini anlamıyorum ama denemek istiyorum. Hediye hiç yanlış olur mu?"

Yanlış mı? Aklıma hemen Kaden'in bizi gördüğü iddiası geldi. Venda'da birlikte, kalçasında bir bebek taşıyordu ve sonra Rafe'in beni geride bıraktığına dair tekrarlayan rüyamı hatırladım.

"Evet, bazen" diye cevap verdim. Bazen yanlış olmak zorundaydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KADEN

Griz'in atından inmesine yardım etmeye çalışmak, bir ayıyla güreşerek onu yere sermeye çalışmak gibiydi.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı.

"Şşşt!" Yüzüncü kez emrettim. Acısı onu dikkatsiz yapmıştı. Hırıltısı kanyonda yankılandı. "Hâlâ burada olabilirler."

Kemerini bıraktım ve düştü, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. İkimiz de karda yatıyorduk.

"Bensiz devam et," diye inledi.

Baştan çıkarılmışım. Ama ona ihtiyacım vardı. İşe yarayabilirdi. Ve onun da bana ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu.

"Sızlanmayı bırak ve ayağa kalk." Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım. Kasaplık bir boğanın tüm ölü ağırlığına sahipti.

Griz zayıflığını kabul etmek şöyle dursun, kimseye güvenmeye bile alışık değildi. Yanındaki yaradan tekrar kan sızmaya başladı. Benim acele bandajlama işimden daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Bir küfür mırıldandı ve koluyla yaraya bastırdı. "Hadi gidelim."

Mağaranın dışındaki izleri inceledik.

Griz çizmesini kullanarak bir atın toynağının oluşturduğu kar yığınına ezdi.
"Haklıymışım. Onu buraya yaşlı öküz getirdi."

Bana kendisinin ve sözde Vali Obraun'un

Bir geçmişleri vardı ve bu geçmişin bir parçası da zorunlu çalışma kampından kaçtıklarında birlikte saklandıkları bu mağaraydı.

Obraun'un gerçek adı Sven'di ve Dalbreck'in Kraliyet Muhafızları'nda bir askerdi. Sven'in aldatmacası beni Griz'inki kadar şaşırtmamıştı. Pek çok insandan olmadıkları bir şey olduklarından şüphelenmiştim ama Griz'in son derece sadık bir Rahtan olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Krallıklar arasında bilgi satan biri değil, her ne kadar Venda'ya ihanet etmediğini hararetle iddia etse de. Düşmanla çalışmak yeterince ihanetti.

Eğildim ve ayak izleri ile at izlerinden oluşan karmaşaya daha yakından baktım. Bazıları Dalbretch atlarıydı, ama diğerleri açıkça Vendan'dı.

"Atlarımızdan bazılarını ele geçirmişler, hepsi bu,"

dedi Griz. Ya da başka biri onları yakalamıştı.

Ayağa kalktım, bakışlarım ilerideki çamların arasında kaybolan izleri takip ediyordu. Doğuya doğru gidiyorlardı, bu da Venda'ya geri götürülmedikleri anlamına geliyordu. Vendan atlarını nasıl aldılar?

Başımı salladım.

Sallar. Atlar ve erzaklar saklandı.

Bu uzun zamandır hazırlanmakta olan bir plandı. Belki de Lia Venda'ya ayak bastığı andan beri. Çıkarabileceğim tek sonuç, beni en başından beri kullanmış o l d u ğ u y d u . Dudaklarından dökülen her şefkatli sözcük bir amaca hizmet etmişti. Hepsini karıştırdım. Son gecemiz, bana birlikte olduğumuzu hayal ettiğini söylediği zaman... bana annemi sorduğu zaman...

Midemin içi dışına çıkmıştı. Lia, annemin adını fısıldadığım tek kişiydi.
Anneni görüyorum, Kaden. Onu her gün sende görüyorum. Ama şimdi bana baktığında gördüğü tek şeyin

Onlar. Başka bir barbar ve güvenemeyeceği biri. Beni kandırmış olsa bile, insanlara olan sevgisinin gerçek olduğuna inanamazdım. Bu kadarı rol değildi. Lia'nın bir duvarın üzerinde durduğu, insanlarla son bir kez konuşabilmek için kaçıışının değerli saniyelerini feda ettiğı anısı içimde çalkalandı.

Mağaranın içini kontrol ettik ve kumlu toprakta koyu lekeler bulduk, muhtemelen öldürölmüş bir hayvanın kanı ya da belki de kendi yaralarından biri. Sonra başparmağımın tırnağından daha büyük olmayan bir kumaş parçası gördüm. Onu elime aldım. Kırmızı brokar. Elbisesinin bir parçasıydı, buraya kadar gelebildiğinin bir kanıtıydı. Eğer ata binebildiyse, bu hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Bu ne Griz'in ne de benim gündeme getirdiğimiz bir olasılıktı. Nehrin aşağısında kimse ceset bulamamıştı ama bu kayalıkların cesedi gizlemediğı anlamına gelmiyordu.

"Çok ileride değiller," dedim. "O

zaman neyi bekliyoruz?" *Onu*

bulmak için.

Kaybedecek zaman yoktu.

Griz'e baktım. Bana gerçekten ne faydası olacaktı ki? Sağlam koluyla bile bir kılıcı zar zor kaldırabiliyordu ve ben onsuz daha hızlı hareket edebilirdim.

Aklımı okumuş gibi, "Onları tek başına durduramazsın," dedi.

Görünüşe göre yapmam gereken şey tam olarak buydu. Ama Griz en azından hâlâ korkutucu bir figürdü. Güç gösterisi yapabilirdi. İhtiyacım olan tek şey bu olabilirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Mağaradan çıktım ve manzaraya baktım. Pırıl pırıl beyaz elbiseler giymiş ağaçların güzelliği ve bir Sacrista kadar sessiz ve kutsal bir dünya beni karşıladı -ağaçların tepelerinden gelen hafif, sözsüz bir fısıltı hariç. Şışt.

Son birkaç gün, nehrin diğer tarafında mahsur kaldığımızda bir zamanlar dua ettiğim Rafe'le vakit geçirme fırsatını nihayet bana vermişti. Elbette, dört kişilik bir eskortla asla yalnız değildik, bu yüzden sevgilerimiz kontrol altında tutuldu, ama en azından birbirimizin yanında at sürmek için zamanımız vardı.

Çocukluklarımızdan ve mahkemedeki rollerimizden bahsettik. Onun rolü benimkinden çok daha amaçlıydı. Ona teyzem Cloris'i nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı, kadınlık sanatlarında onun standartlarını asla tam olarak karşılayamadığımı anlattım. "Peki ya annen?" diye sordu.

Anneme. Ona nasıl cevap vereceğimden bile emin değildim. Benim için bir muamma haline gelmişti. "Cloris Teyze'nin uyarılarına kulak tıkadı," dedim ona. "Koşmamın ve kardeşlerimle oynamamın sağlıklı olduğunu söyledi. Bunu teşvik etti."

Ama sonra bir şeyler değişti. Bir zamanlar Kraliyet Bilgini'ne karşı benim yanımda yer alırken, şimdi onun konseyine katılmaya başladı.

Benimle kısa konuştu, kendini kaybetmeye başladı. *Sadece dediğimi yap, Arabella!* Ve sonra, neredeyse özür dilercesine, beni kollarına çeker ve gözlerinde yaşlarla fısıldardı, *Lütfen. Sadece dediğimi yap.* İlk döngümü geçirdikten sonra, henüz ortaya çıkmamış olan hediye sormak için odasına koşmuştum. Ateşin yanında dikişleriyle oturuyordu. Gözleri öfkeyle parladı ve bir dikişi kaçırdı, iğnesi başparmağına bir kan damlası çizdi ve haftalardır üzerinde çalıştığı parçayı lekeledi. Ayağa kalktı ve her şeyi ateşe attı. *Zamanı geldiğinde gelecek, Arabella. Bu kadar acele etme.* Ondan sonra hediyeden sadece temkinli bir şekilde bahsettim. Benim eksikliklerimi gördüğünü düşünerek utandım. Bunların sebebinin kendisi olduğu hiç aklıma gelmemişti. "Annemin bir şekilde tüm bunların bir parçası olduğunu düşünüyorum ama nasıl olduğundan emin değilim."

"Neyin parçası?"

Omzumdaki kavah dışında ne diyeceğimi bilemedim. "Beni Dalbreck'e göndermek istedi."

"Sadece babam teklif ettikten sonra. Unutmayın, bu onun fikriydi."

"Yeterince kolay ilerledi," dedim. "Sözleşmelerdeki imzam kurumadan terzileri aramaya başladı."

Yüzünde aniden bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve güldü. "Sana söylemeyi unuttum. Gelinliğini buldum."

Atımı durdurdum. "Ne yaptın?"

"Seni takip ederken çalılıkların arasından aldım. Yırtık ve kirliydi ama fazla yer kaplamıyordu, ben de çantama attım."

"*Elbisem mi?*" İnanamayarak söyledim. "Hala sende mi?"

"Hayır, burada olmaz. Terravin'in içinde taşımak çok riskliydi. Birinin görmesinden korkuyordum, bu yüzden fırsatını bulduğumda onu çatı katında saklanan bir yemliğin arkasına tıktım. Enzo muhtemelen şimdiye kadar bulup atmıştır."

Berdi belki, ama Enzo değil. Yapması gerekenden daha fazla ortalığı toplamazdı.

"Tanrı aşkına bunu neden saklıyorsun?" diye sordum.

Gözlerinin arkasında bir gülümseme belirdi. "Pek emin değilim. Belki de seni hiç yakalayamama ihtimaline karşı yakacak bir şey istedim." Onaylamayan bir kaş havaya kalktı. "Ya da yakalarsam seni boğmak için."

Bir sırtımayı bastırdım.

"Belki de elbise bana onu giyen kızı merak ettirdi," dedi. "İki krallığa burun kıvrıracak kadar cesur olan."

Güldüm. "Cesur mu? Korkarım krallığımdaki hiç kimse bunu ne de muhtemelen seninkini."

"O zaman hepsi yanılıyor. Sen cesurdun, Lia. Güven bana." Beni öpmek için eğilmeye başladı ama arkamızdan gelen Jeb'in atının kişnemesiyle kesildi.

"Korkarım herkesi bekletiyoruz," dedim.

Kaşlarını çatı, dizginlerini salladı ve yolumuza devam ettik.

İki krallığa burun kıvrıracak kadar cesurdu. Sanırım kardeşlerim de böyle görüyordu, ama kesinlikle ailem ya da kabine değil.

"Rafe, ittifakı sağlamak için Dalbreck'e gitmek zorunda kalan kişinin neden ben olduğumu hiç merak ettin mi? Senin Morrighan'a gelmenle de aynı şey başarılabilir miydi? Neden her şeyden vazgeçmesi gereken hep kız oluyor? Annem vatanını terk etmek zorunda kaldı. Greta da kendi vatanını terk etmek zorunda kaldı. Eilandia Prensesi Hazelle bir ittifak kurmak için Candora'ya gönderildi. Neden bir erkek karısının vatanını benimseyemiyor?"

"Yapamam çünkü bir gün Dalbreck'i ben yöneteceğim. Bunu senin krallığında yapamam."

"Henüz kral değilsin. Prens olarak görevlerin daha mı önemliydi? bir prenses olarak benimkinden daha mı iyi?"

"Ben de Dalbreck'in ordusunda bir askerim."

Annemin babamın ordusunda bir asker olduğuma dair iddiasını hatırladım, daha önce hiç kullanmadığı bir görev açısıydı bu. "Morrighan'ın ordusunda olduğum gibi," dedim.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi, sesi kuşkuluydu. "Vatanını terk etmek zorunda kalmış olabilirsin ama kraliçem olarak kazanacağın her şeyi düşündün mü?"

"Kralım olarak kazanabileceğin her şeyi düşündün mü?"

"Kardeşlerinizi tahttan indirmeyi mi planlıyordunuz?"

İçimi çektim. "Hayır. Walther iyi bir kral olurdu."

Bana ağabeyimi sordu ve ben de ilk kez gözlerim yaşarmadan ondan bahsetmeyi başardım; onun nezaketini, sabrını ve beni cesaretlendirdiği tüm yolları hatırladım. "Bana bıçak atmayı öğreten oydu. Benden son isteklerinden biriydi, antrenmanlarıma devam etmemi istemişti."

"Bu Komizar'ı öldürmek için kullandığın bıçak mıydı?"

"Evet. Uygun, değil mi? Onu bıçakladıktan sonra Jorik'i öldürmek için kullandım. Onu orada bıraktım, boğazının ortasına saplanmış halde. Muhtemelen şu anda *Jehendra*'da satılıktır. Ya da Malich bana olan sonsuz sevgisinin bir hatırası olarak onu yanında taşıyor."

"Malich'in bir sonraki Komizar olacağından bu kadar emin misiniz?"

Omuz silktim. Hayır, emin değildim ama Rahtanlar arasında en acımasız ve güce aç olanı o gibi görünüyordu - en azından hayatta kalanlar arasında. İçimi bir endişe kapladı. Meydandaki insanlar ne yapmıştı ve ben ortadan kaybolduğumda ne düşünmüşlerdi? Bir parçam hâlâ oradaydı.

"Bana krallığınızdan biraz daha bahsedin," dedim kafamdaki kötü düşünceleri kovmaya çalışarak. "Malich gibi bir haşarat için bir kelime daha harcamayalım."

Rafe atını tekrar durdurdu, sonra omzunun üzerinden diğerlerine mesafelerini korumaları için uyarıcı bir bakış fırlattı. Göğsü yavaşça derin bir nefes alarak yükseldi ve duraksaması eyerimde daha yükseğe oturmama neden oldu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Cam Lanteux boyunca seyahat ederken... onlardan herhangi biri
-Sana *zarar verdi* mi?"

İşte oradaydı. Sonunda.

Hiç gelip gelmeyeceğini merak etmiştim. Rafe, beni esir alanlarla vahşi doğada yalnız kaldığım o aylar hakkında bana tek bir soru bile sormamıştı.

-Ne olmuştu, nasıl yaşamıştım, ne yapmışlardı?

Kaden'den hiç bahsetmekten kaçındı. Sanki içinde öyle parlak bir ateş yanıyordu ki, ona fazla yaklaşmasına izin veremiyordu.

"Hangi *adamdan* bahsediyorsun?"

Bakışları duraksadı. "Malich," diye cevap verdi. "Biz de ondan bahsediyorduk."

Hayır, sadece Malich değil. Kaden her zaman yüzeyin altında kaynardı. Bu herkesten çok onunla ilgiliydi.

"Cam Lanteux'yu geçerken çok zorlandım Rafe. Çoğu zaman açtım. Her zaman korkuyordum. Ama kimse bana dokunmadı. Düşündüğünüz şekilde değil. Bana uzun zaman önce sorabilirdin."

Çenesi seğirdi. "Bu konuyu açmanı bekliyordum. Konuşmanın senin için çok acı verici olup olmadığından emin değildim. Tek istediğim senin hayatta kalman ve böylece tekrar birlikte olabilmemizdi."

Sırıttım ve kendi botumla onun botuna tekme attım. "Ve biz birlikteyiz."

* * *

Geceleri, biraz olsun rahat edebileceğimiz bir sığınak bulduğumuzda, Gaudrel'in Son Vasiyetleri'ni yüksek sesle okudum. Hepsi dinledi.

hayranlıkla.

"Görünüşe göre Gaudrel bir serseriymiş," dedi Rafe.

"Ama renkli bir arabası yok," diye ekledi Jeb.

"Ve o lezzetli adaçayı keklerinden de yok," diye düşündü Orrin.

"Yıkımdan hemen sonraydı," dedim onlara. "O ve diğerleri hayatta kalan ve yollarını bulmaya çalışan insanlardı. Gaudrel'in bir tanık ve orijinal Kadimlerden biri olabileceğini düşünüyorum."

"Dalbreck tarihine pek benzemiyor," dedi Sven.

Dalbreck tarihi hakkında büyük ölçüde cahil olduğumu fark ettim. Morrighan'ın kuruluşundan yüzyıllar sonra ortaya çıkan bir krallık olduğu için, onların tarihe bakışının da bizimkiyle aynı olduğunu varsaymışım. Ama öyle değilmiş. Breck'in Morrighan'ın sürgün edilmiş bir prensi olduğunu kabul etseler de, yıkım ve sonrasına dair anlattıkları farklıydı, görünüşe göre kaçan prence güneydeki mesa topraklarına güvenli geçiş sağlayan göçebe kabilelerin hikâyeleriyle birleşiyordu.

Görünüşe göre Morrighan'ın Kutsal Metni'yle çelişen bir başka tarihle daha karşılaşmışım. Dalbreck'in anlattığına göre, en azından Sven'in anlattığına göre, Kalanlar'ın sayısı kesin olarak belliydi - tam olarak bin seçilmiş kurtulan. Dünyanın dört bir yanına dağıldılar ama en güçlü ve en cesur olanlar güneye, bir gün Dalbreck'e dönüşecek olan yere gittiler. Breck onları bir araya getirdi ve diğerlerinden daha büyük olacak bir krallığın ilk taşını koydu. O andan itibaren her şey kahramanlar, savaşlar ve tanrılar tarafından tercih edilen yeni bir krallığın büyüyen gücüyle ilgiliydi.

Tüm tarihlerin tek ortak noktası hayatta kalan bir Kalıntı ve bir fırtınaydı. Ülkeyi yerle bir eden destansı boyutlarda bir fırtına.

"Venda'yı kabileden fazla uzaklaşmaması için uyarmıştım," diye Gaudrel'in vasiyetinden yüksek sesle okudum. "Onu yüzlerce kez uyarmıştım. Ben daha çok

kız kardeşinden çok annesi. Fırtınadan yıllar sonra geldi. Yerin sarsıldığını hiç hissetmedi. Güneşin kızıla döndüğünü hiç görmedi. Gökyüzünün karardığını hiç görmedi. Ufukta patlayan ve havayı boğan ateşi hiç görmedi."

Birkaç bölüm daha okudum, sonra gece için kitabı kapattım ama fırtınanın tasvirleri aklımdan çıkmadı ve Gaudrel'in anlattıklarını zihnimde sessizce evirip çevirdim. Gerçek neredeydi? *Yer sarsılmış ve ufukta ateş patlamıştı.* Bu Gaudrel'in gerçekten tanık olduğu bir gerçektir.

Benim de gördüğüm buydu.

Komizar bana ordu şehrini gösterdiğinde, brezalotlar patladıkça ateş fışkırdı, yer sallandı ve deneme alanları gökyüzünü bakır dumanıyla boyayarak ufku boğdu.

Yedi yıldız. Belki de tüm bu yıkım göklerden fırlatılmamıştı. Belki o zaman bile birçok yüzü olan bir ejderha vardı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RAFE

Lia'nın sorusu aklıma takıldı. *Tanrı aşkına, neden saklıyorsun ki?*

Kendimi tanımadığım için cevaplar arıyordum. Elbiseyi bulduğumda, dikenli dallardan çözerken ona defalarca lanet ettim. *Tanrı aşkına, ben Dalbreck'in veliaht prensiyim. Neden şımarık bir kaçağın arkasını temizliyorum?* Elbiseyi serbest bırakıp havaya kaldırdığımda daha da sinirlendim. Jeb gibi kumaşlar ya da moda üzerinde duracak biri değildim ama ben bile onun eşsiz güzelliğini görebiliyordum. Elbiseye harcanan özenli emeği tamamen göz ardı etmesi öfkemi daha da körükledi. Ama bu yine de onu çantama tıkmak için neden bu kadar zahmete girdiğimi açıklamıyordu.

Artık biliyordum. Onu yakmak ya da yüzüne vurmak için değildi. O zamanlar kendime bile itiraf edemediğim bir şeydi. Duyduğum tutuklama emriydi. Öz babası onu bir hayvan gibi avlıyordu. Elbiseyi çantama tıktırmıştım çünkü eninde sonunda başka birinin geleceğini biliyordum. Onlardan birinin elbiseyi ya da onu bulmasını istemiyordum.

Sonunda arkamızdaki patikayı açık bir şekilde görebildiğim bir tepeye ulaştım. Manzarayı inceleyerek bekledim. Lia için daha ne kadar bahane uydurabilirdim? Bu kez, bugün ulaşacağımız vadiye giden sırtı gözlediğimi iddia ettim. Gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum ama şimdi

endişelenmek için bir sebep vardı. Başından beri şüphelendiğim şeyi fark ettim ve diğerlerine söylemek için atımı geri sürdüm.

"Git," diye fısıldadım Tavish'e. "Çeyrek milden daha az bir m e s a f e d e .
Çember

Güneye doğru. İyi bir siper var ve atların ses çıkarma ihtimaline karşı rüzgarın altında olacaksın. Ağaçların arasından kaç tane olduğunu göremedim. Ben burada onunla kalacağım."

Tavish başıyla onayladı ve atlarını sürdüler.

Kınımın kayışını gevşettim ve kabzamı kavradım, tam o sırada Lia kısa bir gezintiden sonra çalıların arkasından topallayarak geri döndü. Onların uzaklaştığını gördü ve kızgın bir şekilde kaşlarını çatı. "Şimdi, nereye gidiyorlar?"

Omuz silktim. "Bir kaz sürüsü gördüm ve hepsi bu akşam yemek için sulu bir kaz istiyor."

"Anlamıyorum. Vadiye gitmek için acele ettiğimizi sanıyordum.
zemin."

"İyi zaman geçiriyoruz ve bu gece yemek yememiz
gerekıyor." Gözleri kısıldı. "*Hepsinin* gitmesi mi
gerekliyordu?"

Heybemde bir şey arama bahanesiyle arkamı döndüm. "Neden olmasın?"
"Neden olmasın?" dedim. "Avlanmayı seven tek kişi Orrin değil."

Sırtımdaki sessizliği hissettim ve onu elleri kalçalarında hayal ettim.
Tekrar alacağını sanmıyordum.

Döndüğümde kafası suçlama ile eğilmişti.

"Dışarıdayken ağaçların arasından bir şey gördüm," diye açıkladım. "Çok uzaktaydı. Sadece bir geyik sürüsü olduğundan eminim ama emin olmak için gidip kontrol edecekler."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Geyik olmadığını biliyordum.

On beş dakika geçti.

Sonra bir saat.

"Gidip onları arayalım mı?" Ben sordum.

"Hayır," diye ısrar etti Rafe, ama onun daireler çizdiğini gördüm. Atları konumlandırıyordu. Eli tekrar tekrar kabzasına dönüyordu.

Sonunda ağaçların arasından bir atın hışırtılı kişnemesini duyduk ve ikisi de sese doğru döndü.

Tavish arkasından iki atı sürükleyerek ormandan çıktı. "Vay, vay, vay," diye böbürlendi. "Haklıymışsınız. Bakın ne bulduk."

Diğerleri onun peşinden gitti ve Sven ile atı kenara çekildiğinde nefesim kesildi.

Tanrılar adına. Olamaz.

Topallayarak ilerledim ama Rafe beni durdurmak için elini uzattı.

Orrin ve Jeb yaylarını çekmiş, oklarını keskin bir konsantrasyonla Kaden ve Griz'in kalplerine doğrultmuş, onları kampımıza doğru yürütüyorlardı. Sanki Griz'i indirecek bir kılıca güvenmiyorlardı.

Mesafe onların en iyi stratejisiydi. Sven onları silahlarından arındırmıştı bile.

Rafe onlara yaklaştı ve Kaden'e baktı. Kaden onun soğuk bakışlarına karşılık verdi.

Nefesim göğsümde dondu kaldı. Aralarında hiçbir şey değişmemişti. Kaden kimseyi tehdit edecek durumda olmasa da bakışları tehditle doluydu.

"Tekrar karşılaştık, Prens Jaxon."

Rafe, sesi hava kadar kırılgan bir şekilde, "Öyle," diye cevap verdi. "Ama görünüşe göre uzun bir yolu boşuna gelmişsin. *Aptal herif*."

Kaden'in burun delikleri alevlendi. Kendi uzun zaman önceki ironisini kaçırmamıştı.

kelimeler yüzüne geri fırlatılıyor.

"Onlarla ne yapmalıyız?" Tavish sordu.

Rafe sonsuzluk gibi görünen bir süre Kaden'e baktı, sonra önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Öldür onları," dedi.

Kolunu tutarak öne atıldım. "Rafe! Onları öldüremezsın!"

"Ne yapmam gerekiyor, Lia? Onları esir mi alayım? Şunun büyüklüğüne bak!" dedi Griz'i göstererek. "Etrafından dolaşacak kadar bile ipim yok."

"Teçhizatlarında ip var," diye karşı çıktım ve elimle Griz'in atının arkasından sarkan bir bobini gösterdim.

"Sonra ne olacak? Hepimizin boğazını kesmek ve sizi tekrar Venda'ya geri götürmek için fırsat kollasınlar diye onları bağlayacak mıyız? Sence ne için buradalar? Sadece merhaba demek için mi?"

Kaden bir adım öne çıktı ve hem Orrin hem de Jeb yaylarını tehditle gererek ona pozisyonunu koruması için bağırdılar. O durdu. "Onu geri götürmek istemiyoruz," dedi. "Biz sadece ona eşlik etmek ve korumak için buradayız. Rahtan ve Birinci Muhafızlardan oluşan bir ekip onu yakalamakla görevlendirildi. Her an burada olabilirler."

Rafe güldü. "Sen mi ona eşlik edip koruyacaksın? Beni aptal mı sanıyorsun?"

Kaden'in gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Bu konunun dışında, değil mi? Hangisi daha önemli, senin gururun mu yoksa Lia'nın hayatı mı?"

"Ve bu yüzden mi bizi takip ediyordun? Onu korumak için mi?"

"Vendan atlılarını izliyorduk, ona ulaşmadan önce onları durdurmayı umuyorduk."

"Yine de gördüğüm tek Vendan binicisi *sizsiniz*."

Kaden'in iddiasına karşı çıktığı için Rafe'i suçlamadım. Ben de onun motivasyonunu sorguladım. Bana eşlik etmek mi? Onunla birlikte Venda'ya ait olduğumu iddia etmişken? Her fırsatta kaçmam için hiçbir yol olmadığına dair bana güvence vermişken? Belli ki vardı. Nehri geçmenin başka bir yolunu bulmuştu. Güvensizliğim kaynıyordu.

Rafe'in beni durdurma çabalarından sıyrılarak topallayarak ilerledim. Güvenli bir şekilde

uzaklaştı ama sertçe Griz'e baktı. "Ellerini arkana koy. Şimdi."

Bana tereddütle baktı ama sonra yavaşça dediğimi yaptı. "Güzel," dedim. "Şimdi, seni bağladıktan sonra kaçmaya çalışmayacağına dair bana söz vermelisin ve eğer Kaden kaçmaya çalışırsa, onu yere sereceğine söz vermelisin."

"Ellerim bağlıyken bunu nasıl yapabilirim?" diye sordu.

"Nasıl yaptığın umurumda değil. Üzerine düş. Bu onu durduracaktır. Söz veriyor musun?"

Başını salladı.

Rafe kolumdan tuttu ve beni sürüklemeye başladı. "Lia, gitmiyoruz-"

Kolumu serbest bıraktım. "Rafe! Onları öldürmeyeceğiz!" Suçlayıcı bir ifadeyle Kaden'e baktım. "Henüz," diye ekledim. Ona da ellerini arkasına koymasını emrettim. Kıpırdamadı, sadece baktı, gözleri beni delip geçti,

Onu kandırđım için suçu bana yüklemeye çalışıyordu. "Sana ikinci kez sormayacağım Kaden. Yap şunu."

O da yavaşça ellerini arkasına koydu. "Bir şey yapıyorsun hata," dedi. "Bana ihtiyacın olacak."

Tavish ve Sven'e, "Onları bağlayın," dedim. İkisi de kıpırdamadı, cevap için Rafe'e başvurdular.

Rafe'in çenesi öfkeyle kaskatı kesilmişti.

"Rafe," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından.

Sakinleşti ve Sven ile Tavish'e işaret etti, sonra beni atların arkasına çekti, öfkesi artıyordu. "Neyin var senin? Griz'in sözünün hiçbir değeri yok, Kaden'in ise daha da az. Onlarla nasıl seyahat edeceğiz? Griz ilk seferinde sözünden dönecek-"

"Sözünden dönmez."

Rafe'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Peki sen nereden biliyorsun *Bu* mu?"

"Çünkü ben emrettim ve o da benim onun kraliçesi olduğuma inanıyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devler Vadisi beklediğim gibi değildi. Altımızdaki yemyeşil havzada, yeşil ve altınla kaplı devasa kutu gibi tapınaklar, yosun kaplı gövdelerden oluşan bir dev zulası gibi düzgün sıralar halinde kilometrelerce uzanıyordu. Sven efsaneye göre buranın Kadimlerin pazar yeri olduğunu söylemişti. Hangi hazineler bu kadar büyük ve muazzamdı ki aynı büyüklükte yapılara ihtiyaç duyulmuştu? Vadi boyunca kıvrılan ve sonunda alçak tepelerin ardında kaybolan bir patıkaya dizilmişlerdi. Aralarında altın yapraklı ağaçlar filizlenmiş, duvarlarını zümrüt rengi yosunlar ve sarmaşıklar kaplamıştı. Bazıları yıkılmış olsa da, birçoğu tıpkı Kara Büyü Şehri'nde olduğu gibi ürkütücü bir şekilde sağlamdı, sanki Eskiler hâlâ orada dolaşıyormuş gibiydi. Uzaktan bile, bir zamanlar yolu işaretleyen tabelaların kalıntılarını görebiliyordum. Neden bu şehir yıkımın ve zamanın tahribatından kurtulmuştu?

Buranın Griz ve yandaşlarının Kadimlerin karanlık ruhlarının duvarları tuttuğundan korkarak kaçındıkları başka bir yer olup olmadığını merak ettim. O ve Kaden dağın yamacındaki kıvrımlı patikadan geçerek önümüzden yürüdüler. Rafe binmelerine izin vermedi. Yayları hâlâ ellerinde olan Jeb ve Orrin'in hemen önünden yürümelerinin daha güvenli olacağını söyledi.

Kaden ve Griz'in elleri arkadan sıkıca bağlanmış olsa da hazırdılar.

"Onları gerçekten soğukkanlılıkla öldürür müydün?" Ben sordum.

"Benim için sipariş ettiği şeyden daha azı değil."

"Kısasa kısas mı? Bu askerlik işleri böyle mi yürüyor?"

Rafe'in dişlerinin arasından sinirli bir tıslama çıktı. "Hayır, onları oracıkta öldürmezdim. Muhtemelen Kaden'in o anın sıcaklığıyla aptalca bir şey yapmasını beklerdim -ki kesinlikle öyle yapacak- ve sonra onu öldürürdüm. Oh, bekle, affedersin! Unutmuşum. Hepimiz emin ellerdeyiz. Griz, çizgiyi aşarsa onun üzerine *düşeceğine* söz verdi. Doğru mu anladım?"

Alaycılığına sert bir bakışla karşılık verdim. "Bir dahaki sefere *senin* üzerine düşmesini emredeceğim. Alaycılığını kendine sakla. Tek bilmem gereken onları soğukkanlılıkla öldürmeyeceğindi."

Rafe içini çekti. "Ama benim yapacağımı düşünmeleri onlara zarar vermez. İkisine de güvenmiyorum ve karakolun güvenliğine ulaşana kadar hâlâ uzun bir yolumuz var."

"Bizi takip ettiklerini ne zamandır biliyordunuz?"

"Birkaç gündür şüpheleniyordum. Bir sabah erkenden beyaz duman gördüm. Bir kamp ateşinin söndürüldüğünü tahmin ettim. Anlayamadığım şey ise bizi nasıl bu kadar hızlı yakaladıkları."

"Biliyorum." Ellerindeki son düğüm de çözülür çözülmez Kaden'in uzun zaman önce yaptığı, *başka yolu yok* açıklaması içimi sızlattı. Bu da onun yalanlarından biriydi. En azından kasıtlı olarak bazı şeyleri varsaymamı sağlayacak bir resim çizmişti.

"Kaden beni Venda'ya giden köprü'nün eskiden nehri geçen eski yaya köprüsünün yerini aldığına inandırdı. Tehlikeli ya da değil, Sanctum'dan çok uzak olmayan bir yerde hâlâ var olduğunu tahmin ediyorum. Bu da demek oluyor ki

Griz ve Kaden karşıya geçti, muhtemelen diğerleri de geçti. Ekip hakkında yalan söylemiyor olabilir."

Rafe elini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu onun için bir haberdi.

duymak istemiyordu. Eğer ş u anda bir ipucumuz varsa, bunun tek nedeni karın izlerimizi kapatmış olmasıydı.

Önümüzde bir kargaşa patlak verdi. Çakılların sürtünmesi, atların kişnemesi ve ürkmüş bağırışlar havada patladı.

Vay be!

*Geri
çekilin!*

Dikkat et!

Atlar birbirlerine çarpıp tökezlerken patika bir anda cehenneme döndü. Rafe'in kılıcı kınından fırladı. Kendimi neye karşı koruduğumu bilmesem de içgüdüsel olarak benimkini de çektim.

Orrin'in atı şaha kalkmıştı ve diğerleri de dar patikada sıçrayan atlarını kontrol etmeye çalışıyorlardı. Birkaç saniye boyunca kafa karışıklığı hüküm sürdü ve sonra ne olduğunu gördük. Griz düşmüş ve yolu kapatmıştı. Kaden yanına diz çökmüş, Griz'e yardım edebilmek için birinin onu çözmesi için bağıırıyordu.

Rafe sanki bir hileden şüpheleniyormuş gibi herkese yerlerinde kalmalarını emretti. Araştırmak için atından indi, ama Griz'in pelerininin düştüğü yeri hemen gördük, yan tarafındaki kanlı, ıslak kumaş ortaya çıktı. Yüzü mumlu ve nemliydi ve bunun bir numara olmadığını biliyordum. Jorik'in günler önce açtığı yara hâlâ kanıyordu.

"Ne oldu?" Rafe sordu.

"Önemli bir şey değil," diye homurdandı Griz. "Sadece bana bir el ver-"

"Kapa çeneni," dedi Kaden ona. Başını kaldırıp Rafe'ye baktı. "Terastaki savaştan. Yan tarafına bir kılıç saplandı. Sargıya almaya çalıştım ama sürekli tekrar açılıyor."

Griz Kaden'e hırladı ve kendi başına ayağa kalkmaya çalıştı ama Rafe botuyla onu tuttu. "Kımıldama," diye emretti, sonra omzunun üzerinden Tavish'e seslendi. "Gel de şuna bir bak."

Kaden, Orrin tarafından birkaç metre uzağa götürüldü ve Tavish Griz'i muayene ederken oturması için yönlendirildi. Geri kalanımız, Tavish'in Griz'in kirli yeleğini ve gömleğini çekip çıkarmasını ve sonra da kirli bandajları kesip atmasını izliyorduk.

Sven yarayı görünce inledi, ben de bir ürpertiye bastırdım. Sekiz inçlik kesik kurumuş siyah kanla kaplanmıştı ve etrafındaki deri kırmızı ve iltihaplıydı. Yaradan sarı irin sızıyordu.

Tavish başını salladı ve burada, patikada bu konuda bir şey yapamayacağını söyledi. Bir şey dikmeden önce sıcak suya ve temizliğe ihtiyacı vardı. "Biraz uğraşmak gerekecek."

İşten bahsetme şeklinden, onun bile ne kadar *çalıştığından* şüphe duyduğunu anladım.

yapabileceğini düşündüm. Griz'in yanına diz çöktüm. "Yanında hiç thannis var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Bende biraz var," diye seslendi Kaden birkaç metre ötedeki nöbetçi pozisyonundan.

"Ben thannis içmiyorum," diye homurdandı Griz.

"Sessiz olun!" Dedim ki. "Sana içmeni emredersem içersin." Ama aklımdaki, vadiye indiğimizde zehirin bir kısmını çekmeye yardımcı olacak bir lapaydı.

Ellerini çözdüler ve Griz'i ayağa kaldırmak için Rafe, Jeb ve Sven'in birlikte çalışması gerekti. Birkaç küfürden sonra nihayet onu atına bindirdiler. Artık onun ani hareketler yapmasından endişe etmiyorlardı. Kaden hâlâ önümüzden yürümek zorundaydı. Durumu değişmemiştir.

Sven atını Griz'e yaklaştırdı ve Griz eyerinde sallanmaya başlayınca Sven uzanıp onu sabitlemek için kolundan tuttu.

Griz ve Kaden'in kabilemize katılmasındaki gecikmeler nedeniyle vadi tabanına ancak akşam karanlığında ulaşabildik. Kaden beş saattir elleri arkadan bağlı bir şekilde yürüyordu. Adımlarındaki yorgunluğu gördüm, ama garip bir şekilde, sempati yerine kendi öfkem ve korkularım yeniden ortaya çıktı. Kaç aydır ben de aynı durumdaydım, yarı aç bir mahkûm, aşağılanmış ve korkmuş, bir gün daha yaşayıp yaşamayacağımdan emin değildim? O benim çektiğimin yarısı kadar bile acı çekmemişti. Henüz çekmemişti. Aradaki rahatsız edici fark, onun bu belayı aramaya gelmiş olmasıydı. Gerçekten neden buradaydı?

Etrafı ürkütücü kutu gibi devlerle çevrili ana caddede ilerledik. Eski duvarların ve çatıların çoğu hâlâ sağlamdı. Uygun bir sığınak seçmek için hızlı bir koşuşturma oldu, bu da savunulabilecek bir sığınak anlamına geliyordu - her ihtimale karşı.

Rafe ve Tavish görüştüler ve bir harabeye karar verildi. Hepimiz bulabildiğimiz gevşek ve kuru dallardan kucak dolusu topladık ve atları da yanımıza alarak mağaramsı konuta girdik. Muhtemelen bütün bir alayı barındırabilirdi.

Ateş yanar yanmaz Kaden'in heybesinde ne varsa kendime yardım ederek bir lapa hazırladım. Tavish bıçağını biletti ve Griz üzerinde çalışmaya başladı. Barınağımız birkaç kat yükseliyordu ve daha yüksek yerlerden düşmüş kalın taş levhalar etrafımızdaki zemini kirletiyordu. Griz bunlardan birinin üzerine yatırılmıştı. Ne kadar zayıf olsa da ve şimdi biraz sayıklıyor gibi görünse de, Tavish yarayı temizlerken dördünün de onu tutması gerekiyordu.

Kaden'e teçhizattan ve ateşten uzak, açık bir alanda oturması emredildi. Ben de yakınlardaki büyük bir kaya parçasının üzerine oturmuş, kucağında bir kılıçla onu koruyordum. İçimde garip bir his düğümlendi, düzgün yenmemiş, aceleye getirilmiş ve rahatsız edici bir yemek gibi. Kollarının hâlâ arkadan bağlı olduğunu fark ettim. Boğazımda ekşi bir tat yükseldi.

Beni mahkûm ettiği gibi, Şimdi o da mahkûmdu. Hayatımı kurtardığını bildiğim için bir kenara attığım ve unuttuğum tüm eylemleri bir anda dün olmuőcasına taze ve can yakıcıydı. Bileklerimi kesen ipi ve başıma geçirdiği siyah kukuletanın altında nefes almaya çalışırken yaşadığım boğucu dehşeti hissettim. Yüzüm kuma gömülürken ağlamanın utancını hissettim. Duygularım o zamanlar olduğu gibi kör edici ve patlayıcı değildi, ama Şimdi kaburgalarımın kafesinin arkasında volta atan bir hayvan gibi sıkı ve kontrol altındaydı.

Kaden bakışlarımı karşıladı, gözleri hiçbir şey göstermiyordu; soğuk, sakin, ölü. Onlarda dehşet görmek istiyordum. Korku. Tıpkı onun iddia ettiği gibi bir post tüccarı değil de beni öldürmek için gönderilmiş bir suikastçı olduğunu öğrendiğimde benimkinde gördüğu gibi.

"Nasıl bir his?" diye sordum.

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı. Korkusunu yüzeye çıkarmaya çalıştım. "Ellerinin arkadan bağlı olması nasıl bir duygu? Başına ne geleceğini bilmeden vahő doğada sürüklenmek?" Sanki talihimizin dönmesinden keyif alıyormuőum gibi uzun ve lüks bir gülümsemeyi zorladım. "Tutsak olmak nasıl bir duygu Kaden?"

"Duymak istediğiniz buysa, bundan hoşlanmıyorum."

Gözlerim yanıyordu. Bundan çok daha fazlasını istiyordum. "İstedğim şey, serbest bırakılman için yalvarmanı izlemek. Benim yaptığım gibi hayatın için umutsuzca pazarlık etmek."

İç çekti.

"Tüm alabileceğim bu mu? Bir iç çekiş mi?"

"Acı çektiğini biliyorum Lia, ama ben o anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Yaptığım şeyi geri alamam. Sadece telafi etmeye çalışabilirim."

Kelimede boğuldum. Telafi etmeye çalışmanın bedelini acı bir şekilde biliyordum,
ve ne kadar acınası bir şekilde yetersiz kalabileceklerini. Greta öldüğünde.

Telafti etmeye çalıştığım için hepsi benim hatamdı, ama şimdi fark ettim ki içine çekildiğim oyunun kurallarını ve Civica'daki hainler gibi tüm oyuncuları bile bilmiyordum. Özür dilemem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yalanlar sürüp gitti. Tıpkı Kaden'in yalanları gibi.

"Yaya köprüsü konusunda bana yalan söyledin," dedim. "Başından beri oradaydı."

"Evet. Brightmist kapısının dört mil kuzeyinde. Artık orada değil. Onu kestik."

Dört mil mi? Oraya yürüyerek de gidebilirdik.

Kayaya sırtımı yasladım. "Peki canınızı bağışlamaları için nasıl bir kurnazlık hikâyesi uydurdunuz? Eminim mükemmel bir hikâyedir. Ne de olsa sen bir hile ustasıydın."

Beni inceledi, kahverengi gözleri gece kadar karanlık ve derindi. "Hayır," dedi. "Artık değil. Sanırım bu unvan sana düştü."

Başka tarafa baktım. İhtiyacım olan şeyi bana sağlayabilecekse memnuniyetle benimseyeceğim bir unvandı. İki kenarı da eşit derecede keskin ve parıldayan kılıcın çeliği üzerinde dans eden ateş ışığına baktım. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Bana anlattığın onca şey? Sadece yapman gerekenleri mi?"

Ayağa kalktım, kılıç hâlâ elimdeydi. Suçluluk duygusuyla dolu bir yola sapmayacaktım. "Seni kim gönderdi Kaden?" diye sordum. "Neden buradasın? Malich miydi?"

Tiksintili bir sırıtış dudağını büktü. "Söyle," dedim.

"Fark etmediysen söyleyeyim, Lia, o gün terasta sayıca azdık. Canımızı zor kurtardık. Faiwel öldü. Yanımızda savaşan diğer muhafızlar da öyle. Griz ve ben en alt kattaki bir geçide kadar savaşarak inmeyi başardık ve kapıyı arkamızdan mühürledik. Oradan üç gün boyunca çeşitli terk edilmiş geçitlerde saklandık. Bizi bulamadıklarında, başka bir salla kaçtığımızı düşündüler."

"Peki ne varsaydıklarını nereden biliyorsunuz? Ya da peşimizden gönderilen bir ekip olduğunu?"

"Saklandığımız geçitlerden biri Sanctum Hall'un yanındaydı. Duyduk ki Komizar'ın bağırarak verdiği emirlerden biri de seni bulmaktı."

Dizlerim suya döndü. Kaden'e baktım, mağara aniden gölgelerle doldu. "Ama o öldü."

"Şimdiye kadar olabilirdi. Zayıftı ama Ulrix şifacıları çağırdı. Onunla ilgileniyorlardı."

Bacaklarım tutmadı ve yere düştüm. Komizar'ın gözlerinin beni delip geçtiğini gördüm, ejderha ölmeyi reddediyordu.

"Lia," diye fısıldadı Kaden, "çöz beni. Lütfen. Sana ancak bu şekilde yardım edebilirim." Dizlerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı.

Odaklanmaya çalıştım ama onun yerine dökülen tuzlu kanın kokusunu alıyordum.

Aster'in gözlerinin parıltısını görmek, kalabalığın tezahüratlarını duymak, bıçağı kınından çekerken buz gibi kavrayışını hissetmek, günün yeniden canlanması, içimi kaplayan inançsızlık, her şeyi değiştiren saniyeler, Komizar'ın yere yığılması ve her şeyin gerçekten bitebileceğine dair naif umudumun kabarması.

Kelimeler, tebeşir gibi kuru, dilimin üzerinde duruyordu. Tükürük arayarak yutkundum ve sonunda boğuk bir fısıltı çıkarmayı başardım. "Diğerlerine ne oldu Kaden? Calantha, Effiera, hizmetkârlar?" Bana sempati duyan, bana umut dolu gözlerle bakan yarım düzine isim daha saydım. Benden, yerine getirmediğim bir şey beklemişlerdi. Hâlâ bekledikleri bir söz.

Kaşları çatıldı. "Büyük ihtimalle öldüler. Meydanda sizin tahta geçmenizi alkışlayan klanlar kayıplar verdi. Bu bir mesajdı. Sayılarını bilmiyorum ama en az yüz kişi katledildi. Effiera da dahil olmak üzere Aster'in klanının tamamı."

Düşüncelerim allak bullak oldu. "Yvet ve Zekiah?" Cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin olmadan sordum. "Peki ya Eben?"

"Bilmiyorum." Ama sesinin tonu pek umut vermiyordu. Şöyle bir baktı kucağımda. Kılıç hala üzerinde duruyordu.

Bir yanım onu çözmek, bana söylediği her kelimeye, sadece kaçmamıza yardım etmek için burada olduğuna inanmak istiyordu ama Rafe'nin hikâyesi Kaden'inkiyle uyuşmuyordu. Rafe Komizar'ın öldüğünü görmüştü. Sven'e cesedin sürüklendiğini gördüğünü söylemişti.

Mağara ani bir çığlıkla sarsıldı. Sven'in küfrettiğini ve Griz'i tutmaya çalışan diğerlerinin bağırışlarını duydum. Üstümüzde tüneyen kuşların endişeli çırpınışları kum parçalarının aşağıya yağmasına neden oldu.

Kaden sanki üzerimizdeki karanlık katlarda başka bir şey gizleniyormuş gibi yukarı baktı. "Çöz beni, Lia. Çok geç olmadan. Yalan söylemediğime söz veriyorum."

Ayağa kalktım, pantolonumun tozunu alırken göğsümde tanıdık bir sızı belirdi. *Venda her zaman önce gelir.* Uzun zaman önce söylediği sözler parlıyordu. Kaden'in kalbinde doğru olan bir söz varsa, onun bu sözler olduğunu biliyordum.

Kılıcı kaldırdım ve keskin kenarını boynuna bastırdım. "Hayatımı kurtarmış olabilirsin Kaden ama henüz güvenimi kazanmadın. Birlikte seyahat ettiğim tüm bu adamları önemsiyorum. Onlara zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Artık her şey farklıydı. Söz konusu olan sadece benim hayatım ve onu kurtarmaktan çok daha fazlasıydı. Morrighan'da sevdiğim herkes, Venda'da değer verdiğim herkes, birlikte at sürdüğüm bu bölükteki adamların her biri, her düşüncem ve hareketimle iç içeydi. Onun da düşüncelerinin bir parçası olmalıydılar. O da benim gibi önemsemeliydi. Venda artık onun için önce gelemezdi. Ben bile önce gelemezdim.

Rafe'in kollarında kıvrılmış yatıyordum, yorgunluk ikimizi de ele geçirmişti. Ona tekrar Komizar'ı sormuş, Kaden'in söylediklerini anlatmıştım. Bana endişelenmememi, Komizar'ın öldüğünü söyledi ama bu kez cevap vermeden önce tereddüt ettiğini, çenesindeki gevşekliği, bilmem gereken şeyi bana söyleyen o durgun anı gördüm. Yalan söylüyordu. Cesedin sürüklenerek götürüldüğünü görmemişti. Ona kızmalı mıydım yoksa minnettar mı olmalıydım emin değildim. Sadece korkularımı yatıştırmaya çalıştığını biliyordum ama ben yatıştırılmak istemiyordum. Hazırlıklı olmak istiyordum. Bu konuda ısrar etmedim. Dinlenmek hayatta kalmamız için daha zorunluydu. Gözleri yorgunluktan çizgilenmişti.

Harabenin karanlık bir köşesinde, bize çok az mahremiyet sağlayan bir yerdeydik. Düşmüş birkaç levha bizi diğerlerinden ve ateş ışığının parıltısından ayırıyordu. İlk nöbet Orrin'deydi. Birkaç metre ötedeki çakıl zeminde volta attığını duyabiliyordum. Belki de üstümüzde bir yerlerde kuşların hışırtısı ya da kurtların uzaktan gelen ulumaları onu tedirgin ediyordu. Ya da Suikastçının artık aramızda uyuduğu gerçeği idi. Belki de bu yüzden hiçbirimiz uyuyamıyorduk.

Sadece Griz derin bir uykuya dalmış, karanlık rüyalarla dolu bir dünyaya sürüklenmiş gibiydi. Tavish geceyi atlatabilirse bir şansı olabileceğini söyledi. Hiçbirimizin yapabileceği başka bir şey yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KADEN

Orrin'in volta atması beni deli ediyordu. Diğer sesleri duymamı zorlaştırıyordu. Dinlemem gereken şeyleri. Yana doğru yuvarlandım, ayaklarımın etrafındaki ipe uzanmaya çalıştım ama düğümler ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Saatlerce aynı pozisyonda yatmaktan omzum ağrıyordu.

Ona Komizar'dan söz ettiğimde bir an için Lia'nın beni çözeceğini düşünmüştüm. Gözlerinin ardındaki mücadeleyi gördüm. Aramızdaki bağı yeniden alevlendiğini gördüm. Ama sonra bir duvar yıkıldı. Bu tanıdığımdan daha sert bir Lia'ydı, sert ve boyun eğmezdi ama ona neler yapıldığını ve tanık olduğu dehşeti biliyordum.

Nasıl hissettiriyor?

İp bileklerime battı. Ayak bileklerimi uyuşturdu.

Tanıdık, diye cevap vermek istemiştım. *Mahkum olmak tanıdık geliyor.*

Şimdiye kadar olduğum tek şey buydu. Geçmişim bugün de çocukluğumdaki kadar güçlü bir şekilde üzerimdeydi, seçimlerim hala sınırlı, adımlarım hala prangalıydı. Hayatım doğduğum günden beri yalanlarla yamalanmıştı.

Nasıl hissettiriyor?

Yaşlı. Yalanlardan bıkmıştım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Son görünmüştü. Az ileride, dağ etekleri geri çekiliyor ve son kalıntılar da toprağa karışıyordu. Kadimlerin görkemi, nihai galip olduğunu kanıtlayan zamana bir kez daha boyun eğdi. İleride, kışın sararttığı açık otlakların ilk bakışlarını görmek beni rahatlatmıştı. Vadi tahmin ettiğimden çok daha uzun sürmüştü, gerçi bu uzunluğun bir kısmı birlikte yol aldığım arkadaşlarla ilgili olabilirdi. Rafe ve Kaden arasında keskin sözler geçmediğinde bile, karanlık bakışlarının darbelerini hissettim.

Birbiriyle uyumsuz üç atlı varsa, o da bizdik: Dalbreck'in veliaht prensi, Venda'nın Suikastçısı ve Morrighan'ın kaçak prensesi. Üç krallığın oğulları ve kızları, her biri diğer ikisine hükmetmeye kararlı. Durumumuz bu kadar vahim olmasaydı, başımı arkaya atar ve ironiye gülerdim. Görünüşe göre ister kalede, ister uzak vahşi doğada olayım, her zaman karşıt güçlerin ortasında kalıyordum.

Griz sadece ilk geceyi atlatmakla kalmamış, aynı zamanda aç da uyanmıştı. Tavish hiçbir şey söylemedi ama ben onun rahatladığını ve belki de kaybettiği gururunun bir kısmının geri geldiğini gördüm. Griz her geçen gün daha da güçlendi ve üç gün sonra

Rengi kızarmıştı ve ateşi düşmüştü. Tavish bana her gün uyguladığım thannis lapasını sordu. Mor ot hakkında bildiklerimi paylaştım, tohumlandığı zamanki kısa ama ölümcül altın evresi de buna dahildi. Ona sunduğum keseyi aldı ve eğer bulursa altın renkli çiçeklerden uzak duracağını belirtti. Griz ona endişelenmemesini, burada thannis bulamayacağını söyledi. Sadece Venda'da yetiştirmiş. Şimdi keşke o altın tohumlardan bende de olsaydı, Berdi'nin bahçesine birkaç tane ekebilseydim diye düşündüm.

Kaden'in nihayet atına binmesine izin verildi. Elleri hâlâ bağlıydı ama en azından şimdi önündeydi. Peşimizde olduğunu iddia ettiği ekip ortaya çıkmamıştı ama yine de bu ihtimal hepimizi tedirgin ediyordu. Kaden'in hikâyesine inanıyordum. Rafe hiçbir şey itiraf etmese de diğerlerinin de inandığından emindim. Kaden'in binmesine izin vermesi yeterince itiraftı. Bir an önce karakolun güvenliğine kavuşmak istiyordu. Bu sabah toparlandığımızda *sadece yarım günlük yolumuz kaldığını* tahmin etmişti. Sven de aynı fikirdeydi.

Marabella karakolu en yakın güvenlik noktasıydı. Adını uzun zaman önceki kraliçelerinden birinden almıştı. Rafe orada dört yüzden fazla askerin konuşlandığını ve kolayca savunulabilir olduğunu söyledi. Oraya vardığımızda dinlenebilir, erzak stoklayabilir, atlarımızı değiştirebilir ve ilave askerlerle yolculuğumuza devam edebilirdik. Komizar öldüğünden beri Civica'ya hemen dönme gereği duymamıştım ama şimdi hayatta olması ve Morrighan'ı yok etme planını uygulayabilmesi gibi zayıf bir ihtimal bile olsa, bu aciliyet geri döndü. Her ne kadar Rafe'le birkaç gün dinlenme fikri hoşuma gitse de, karakolda uzun süre kalamazdık. Morrighan'ın sadece Komizar konusunda değil, ona yardım eden hainler konusunda da uyarılması gerekiyordu.

Rafe matarasından uzun bir yudum su aldı. "İçmeyi unutma Lia," dedi dalgınca, gözleri önündeki manzarayı tararken. Hiç dinlenmedi. I

çoğu gece uyuduğundan bile emin değildi. En ufak bir ses onu uyandırıyor. Kaden ve Griz'i de aramıza katınca daha fazla işle uğraşmak zorunda kaldı ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Herkesin güvenliğinin yükünü omuzlarında taşımadığı iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Bana döndü ve sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Neredeyse geldik." Bakışlarındaki buz mavisi oyalandı ve karnımda ayak parmaklarıma kadar yayılan bir ateşi tutuşturdu. Gözleri isteksizce önündeki patikaya döndü, gardını tekrar aldı. Henüz oraya varmamıştık. Yolumuzu izlerken konuşmaya devam etti. "Yapacağım ilk şey sıcak bir banyo yapmak, sonra da bu pis barbar kıyafetlerini yakmak olacak."

Kaden'in öfkeli bir nefes aldığını duydum.

Arkamızda karakolun olanaklarıyla ilgili şakalaşmalar vardı. "Yapacağım ilk şey Albay Bodeen'in kırmızı gözüne girmek olacak," dedi Sven neşeyle, sanki boğazındaki yanan birayı şimdiden tadıyormuş gibi.

"Ben de seninle birkaç tane kaldıracacağım," diye ekledi Griz.

"Bodeen'in kileri de çok güzel," diye ekledi Orrin hayranlıkla. "*Barbar* ya da değil, giysiler sana yeterince iyi hizmet etti," diye çıktı Kaden.

Rafe. "Onlara sahip olduğun için şanslısın."

Rafe omzunun üzerinden Kaden'e soğuk bir bakış fırlattı. "Öyleydim," diye cevap verdi. "Tıpkı Sanctum Hall'da dövüştüğümüzde kafanı boynundan ayırmadığım için şanslı olduğun gibi."

Kaden'den gelen cevap ise sadece sessizlik oldu.

Ama sonra *her yerde* garip, düşünceli bir sessizlik olduğunu fark ettim. Parmak uçlarım karıncalandı. Sanki biri kulaklarımı tıkamış gibi ani bir sessizlik çökmüştü. Kan şakaklarıma hücum etti. Başımı çevirdim, dinliyordum. Ve sonra, uzaklardan bir yerden, bir hayvanın tatmin edici mırıltısı geldi. *Sen bizimsin.* Rafe'ye baktım. Etrafımdaki hareket çekik ve yavaştı ve boynumdaki küçük tüyler kalktı.

"Dur," dedim usulca.

Rafe atını durdurdu, gözleri çoktan keskin ve tetikteydi. "Geri çekilin," dedi diğerlerine.

Sekiz kişilik grubumuz belirsiz bir şekilde birbirine sarıldı, sessizlikte sıkı bir düğüm oldu. Sekiz çift göz yakındaki harabeleri ve aradaki dar boşlukları araştırdı. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Herkesi gereksiz yere alarma geçirdiğimi düşünerek başımı salladım. Hepimiz gergindik ve yorgunduk.

Ve sonra tiz bir uluma havayı böldü.

Arkamıza bakmak için döndük, atlarımız dar çemberimizde pozisyon almak için itişip kakışıyordu. Az önce indiğimiz uzun yolun sonunda, sanki bir geçit törenine hazırmış gibi eşit aralıklarla dizilmiş dört atlı duruyordu -Ya da bir ilerleme.

"Rahtan," dedi Kaden. "Geldiler."

Tanımlanamayacak kadar uzaktaydılar ama açıkça onları görmemizi istiyorlardı.

"Sadece dört mü?" Rafe sordu. "Daha fazlası var. Bir yerlerde."

Orrin ve Jeb yaylarını çantalarından çıkardılar. Rafe ve Sven yavaşça kılıçlarını çektiler.

Pelerinimi bir kenara attım ve hem bıçağımı hem de kılıcımı çektim. "Neden orada öylece oturuyorlar?"

Kalıntılardan seken ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir çığlık daha yükseldi. Diğer yöne döndüğümüzde arkamızdakinin neredeyse aynısını gördük. Altı atlı, ama bunlar çok daha yakındı. Eşit aralıklı heykeller gibi oturuyorlardı, soğuk ve sanki hiçbir şey onları geçemezmiş gibi dikilmişlerdi.

"Lanet olsun," dedi Sven nefesinin altından.

"Çöz beni," diye fısıldadı Kaden. "Şimdi."

"Neyi bekliyorlar?" Rafe sordu. "Onu,"

diye yanıtladı Griz.

Kaden, "Onu ölü olarak geri götürmektense canlı ele geçirmeyi tercih ediyorlar," diye açıkladı. "Onlar bizi öldürmeden önce sana onu teslim etmen için bir şans veriyorlar."

Orrin homurdandı. "Öldürülenlerin biz olacağımızı varsayıyorlar."

Mantıklı bir varsayımды. İkisini uzun beyaz saçlarından tanıdım. Trahern ve Iver, en kötü Rahtan. Sayıca azdık, onların sağlıklı ve iyi silahlanmış on adamına karşılık bizim sekiz adamımız vardı, içlerinden üçü yaralıydı, ben de dahil.

Rafe iki tarafa da bakarak yıkıntıları inceledi ama hiçbirinin savunulabilir bir pozisyon sunmadığı açıktı.

Kaden, "En ufak bir hareket yaparsan saldırırlar," diye uyardı.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Rafe sordu.

"Fazla zamanınız yok. Konuştuğumuzu biliyorlar."

"Keystone düzeni," diye emretti Rafe, sesini alçak ve sakın tutarak. "Önce altıyı alacağız, sonra Jeb ve Tavish benimle birlikte geri dönecek. Sadece ben işaret verdiğimde. Griz, Kaden'i benim işaretimle serbest bırak."

"Orrin-sağ," dedi Tavish. "Jeb-sol." Atlar

tehlikeyi sezerek kişnedi. "Sabit durun,"

diye fısıldadı Sven.

Pürüzsüz bir makine gibi birlikte çalıştılar, birkaç kelime daha konuştular, konuşurken yontulmuş odakları Rahtan'da kaldı.

Rafe sonunda bana döndü, yorgunluğu kaybolmuştu, gözlerinde savaşın ateşi vardı. "Lia, kılıcını bir kenara koyduğunu göster. Sanki senden vazgeçiyormuşuz gibi ilerleyeceksin." Arkamızdaki atlılara baktı, sonra tekrar bana döndü. "Yavaşça. Beş boy önde. Daha fazla değil. Sonra dur. Hazır mısın?" Gözleri beni kesiyordu, zamanımızdan daha uzun bir süre.

Güven bana. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum. Bakışlarında söylemeye vakit bulamadığı yüzlerce şey parlıyordu.

Başımı salladım ve ilerledim. Zaman şuruba döndü, her toynak düşüşü Güçlendi, bir uzunluk bir mil oldu. Sanki bu onları yerlerinde tutacaktı gibi gözlerimi önümdeki Rahtan'a diktim. Hareket etmediler, onlara kadar gelmemi beklediler. Evet, Trahern ve Iver, ama şimdi Baruch, Ferris ve Ghier'i de tanıyabiliyordum, daha önce sadece zalim muhafızlardı, şimdi Rahtan'la birlikte at sürmek için yükselmişlerdi. Altıncısını tanımıyordum. Ama Malich aralarında değildi. Eğer burada değilse, belki de şu anda Venda'yı yöneten oydu. Rafe'nin emrettiği gibi kılıcımı kınına sokmuştum ama bıçak hâlâ elimdeydi, eyerin kabzasının arkasına gizlenmişti. İki boy. Atları sabırsızlıkla sıçradı. Üç boy. Birbirlerine baktılar, zafer kazanmışlardı. Dört boy. Yüzlerini görebilecek kadar yakındım. Her biri memnuniyetle parlıyordu. Trahern benimle buluşmak için ilerledi. Bir adım daha. Beş boy. Atımı durdurdum.

"Gelmeye devam et kızım,"

diye seslendi. Hareket etmedim.

Bir savaşçının savaş çıığı duyulmadan önce yüzünde kısa bir süre bir soru belirdi

Prens havayı kirletti. Yer toynakların gürültüsüyle sarsıldı. Etler ve gölgeler yanımdan uçup gitti.

Rahtanlar onları karşılamak için ileri atıldılar, Trahern sürünün başındaydı. Rafe onu engellemek için önümde manevra yaptı. Kılıçlar parladı ve baltalar sallandı. Atım bu karmaşada savruldu ve şaha kalktı. Kontrolü yeniden kazanmaya çalıştım. Oklar uçuyor, yumuşak tıslamaları kulaklarımı tırmalıyordu. Şimdi geride kalan Rahtan da bize doğru koşuyordu, ama sonra Rafe ve Tavish iki kat geri döndüler, oklar diğer yöne doğru uçuyordu, merkezinde benim olduğum bir savaş çemberi. Toz bulutları yükseldi ve kılıçların ölüm halkası havaya çarptı. Griz zayıf tarafıyla bile güçlü bir şekilde savurdu ve Iver'i yere serdi.

Kaden onun yanında dövüşüyordu, elleri günlerdir ilk kez serbestti. İkisine de kan sıçramıştı ama kimin kanı olduğundan emin değildim.

Kaden atının üzerinde dönerek Baruch'un vücuduna şiddetli bir bıçak darbesi indirdi.

boğazını keserek kılıcı kurtardı ve aynı hareketle Ferris'in saldırısını engelledi. Ghier arkadan Sven'e doğru ilerledi ve ben de bıçağımı fırlatarak onu ensesinin tam ortasından vurdum. Yakın dövüş her taraftan gelirken daireler çizdim ve Orrin'e saldıran başka bir Rahtan'a kılıcımı savurdum. Bıçak deri zırhından sıyrıldı ama Orrin'in onu atından düşürebilmesi için dikkatini dağıtmaya yetti. Kemerimden ikinci bir bıçak çektim, ama sonra, yıkıntıların arasında gizlenmiş bir parıltı. Renk. Gözümü başka bir şey çevirdi. Hareket. Hücum.

Ulrix'in bana doğru yönlendirdiği bir at ileri doğru koştu.

Kılıcımı kaldırdım ama o çoktan üzerime gelmişti, atının yan tarafı atıma çarptı, çarpmanın etkisiyle hayvanım tökezledi ve kılıcım uçtu. Atı hâlâ benimkine çarpıyordu, yeniden pozisyon almam ya da kontrolü ele geçirmem için bana zaman bırakmıyordu, eyer ve üzengi gibi her parçamız birbirine karışmış gibiydi. Bıçağı hâlâ sıkıca kavramıştım ve koluna doğru bir hamle yaptım ama sadece deri bir bilek kelepçesiyle karşılaştım. Daha hayati bir şey için tekrar hamle yaptım ama kılıcıyla beni engelledi ve diğer eliyle beni tek bir hamleyle atının üzerine çekti. Eyerinin kulpu karnıma bir yumruk gibi çarptı, nefesimi kesti, ata karnımın üzerinde binerken tekrar tekrar yumrukladı. Nefes alamıyordum ama biliyordum, *atını sürüp gidiyordu. Yıkıntıların arasında kayboluyorduk.* Ciğerlerime tekrar hava girmesini sağlamaya, yuvarlanmaya, altımda sıkışan kolumu kurtarmaya çalıştım, ona vurmak için umutsuzca bir şeye uzandım. Bıçağım neredeydi? Hava. Havaya ihtiyacım vardı. Parmakları saçlarımın arasından geçerek başımı geriye doğru çekti. "Tek ihtiyacım olan kafan, Prenses. Seçim senin. Ya bana boyun eğ ya da kaybet."

Nefesim kesildi, ciğerlerim nihayet doldu ve sıkışan kolumu kurtardım, sert bir şey hâlâ elimdeydi. Yukarı doğru kestim. Elime vurarak bıçağı uçurdu ama artık çok geçti. Bıçak köprücük kemiğinden kulağına doğru fışkıran bir kan çizgisi bırakmıştı. Acıyla kükredi, bir eliyle kolumu kavradı ve diğer eliyle kılıcını kaldırdı. Hareket etmek için hiçbir kozum yoktu, itmek için hiçbir yolum yoktu, boynumu bıçağından korumak için hiçbir yolum yoktu ve sonra gitmişti.

Gitti.

Ulrix'in buruşmuş bedeni yerde yatıyordu. Kafası eğimden aşağı yuvarlanarak bir kayaya çarptı. Rafe kanlı kılıcını kınına sokarak etrafında döndü. Atına atladı, beni belimden kavradı ve eyerinin üzerine yanlamasına çekti. Kalbi omzuma çarpıyordu.

Savaşın yorgunluğundan nefesi kesilmişti. Ona bakmak için döndüm. Yüzüne kan ve ter bulaşmıştı. Beni kendine çekti, o kadar sıkı tutuyordu ki kaymamın imkanı yoktu.

"İyi misin?" dedi saçlarıma doğru.

Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Tek söyleyebildiğim "Rafe," oldu.

Eli başımı okşadı, saçlarımı okşadı, bana sarılırken nefesleri sakinleşti. "İyisin," diye tekrarladı, bu sefer benden çok kendine söylüyor gibiydi.

* * *

Rahtanlar ölmüştü ama bizim grubumuz daha fazla yara almıştı.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde Tavish'in alnında bir yara vardı ama önemsizmiş gibi geçiştirdi ve kanı gözlerinden uzak tutmak için başını bir bez parçasıyla sardı. Jeb yerde yatıyordu, yüzü ıslak ve balmumuydu. Kalbim sıkışmıştı ama Kaden ölümcül olmadığına dair beni temin etti. Jeb'in atı bir kılıç darbesiyle vurulduğunda savrulmuştu ve

omzu çıkıktı. Yarasını görebilmek için gömleğini keserlerken Jeb ürperdi.

"O benim en sevdiğim gömleğimdi, sizi vahşiler," dedi gülümsemeye çalışarak, ama

Nefesleri zorlanıyordu ve yüzünde sadece acı okunuyordu.

Yanına çöktüm, saçlarını geriye doğru taradım. "Sana bir düzine daha alacağım," dedim.

"Cruvas keteni," diye belirtti. "En iyisidir." "Cruvas öyle."

Yüzünü buruşturdu ve Rafe'e baktı. "Devam et."

Hepimiz omzuna baktık. Çıkıktan daha fazlasıydı. İçinde bir şey yırtılmıştı. Derisi mor ve mavi renkte şişmişti ve Tavish'in dikiş attığı önceki yara tekrar kanamaya başlamıştı.

Tavish, Orrin ve Kaden'e başıyla onay verdi. Onlar onu tutarken Rafe Jeb'in kolunu yana, yukarı doğru hafifçe döndürdü, sonra çekti. Jeb'in çığlığı dolu dolu ve gırtlaktan geliyordu, vadide yankılanıyordu. Midem bulandı. Daha sonra gözleri kapalı kaldı ve bayıldığını düşündüm ama nefesi geri geldiğinde bana baktı ve "Bunu duymadın" dedi.

Alnını sildim. "Vahşilerin mükemmel bir gömleği parçalamasından başka bir şey duymadım."

Ölü bir Rahtan'ın yatağından omzu için bir askı yaptık ve Jeb'in Vendan atlarından birine binmesine yardım ettik, kendi atı artık yolda ölmüş ve eşyalarından arındırılmıştı. Tekrar yola koyulduk, hepimiz kana bulanmıştık, Griz yine yaralı tarafını tercih ediyordu, bu da dikişlerinin atmasından korkmama neden oluyordu. Ölü Rahtanlar dağınık bir şekilde yatıyordu, katledilmiş adamlardan oluşan ürkütücü bir sahne, bazıları ihtiyaç duydukları çarşaflarından soyulmuştu. İhtiyacımız olan malzemeleri ölü bedenlerinden alırken kendimi bir çöpçü gibi hissettim - Gaudrel ve Morrighan'ın korktuğu türden bir çöpçü. Orada dua ettim.

artık başka bir harabede pusuya yatmış Rahtan yoktu. Bu cehennemden asla çıkamayacakmışız gibi görünüyordu.

Haykırıyorum ve dizlerimin üzerine
    yorum, devam edemiyorum,
    ler için a lıyor,
zul  mler için a lıyor,
ve bir fısıltı beni uzaklardan  a ırıyor,

Sen g    l  s  n,

Acınızdan daha g    l  ,

Kederinizden daha g    l  ,

Onlardan daha g    l  .

Ve kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorladım.

-Morrighan'ın Kayıp S  zleri

ON ALTINCI BÖLÜM

RAFE

Barbarın Lia'nın başını saçlarından tutup geriye çektiğini, kılıcının havaya kalktığını ve o anın flaşında ödül avcısını tekrar Terravin'de gördüm, bıçağını Lia'nın boynuna dayamıştı ama bu sefer Lia'nın öleceğini biliyordum. Çok uzaktaydım. Dehşet beni ele geçirmişti. Asla zamanında yetişemeyecektim.

Ama sonra, bir şekilde buldum. Bir şekilde oradaydım. Erişimim daha uzun, ilerlemem daha önce hiç olmadığı kadar hızlıydı. Artık benimle geliyordu, eyerimde bana karşı oturuyordu. Diğerlerine onun benimle geleceğini söylediğimde nedenini açıklamadım. Kimse sormadı. Fazladan atlar arkamıza bağlanmıştı.

Patikaya döneli henüz bir saat olmuştu ki uzakta bir toz bulutu ve ardından bir manga gördük. Dağıldılar. Onlar da bizi fark etmişti. *Şeytanın cehennemi*. Daha ne kadar üstesinden gelebilirdik? En az otuz kişilerdi ve geniş bir düzlükte sıkışıp kalmıştık, harabeler çok gerimizde kalmıştı.

Elimi kaldırdım ve konvoyumuz durdu. Arkamda mırıltıların gürültüsünü duydum.

Kutsanmış tanrılar.

Jabavé.

Şeytanların annesi.

Şimdi ne yapacağız?

Geri dönüp harabelere ulaşmaya çalışmam emredildi.

Toz bulutunun içinde bir şey gördüğümde dudaklarım titriyordu.

"*Majesteleri*," dedi Sven, bir emir almak için

sabırsızlanıyordu. Mavi bir şey. Ve siyah.

"Bir pankart," diye seslendim. "Onlar bizim!"

Rahatlama çığlıkları yükseldi ama sonra dörtlüye yaklaştıklarında hepimiz aynı şeyi gördük. Mızraklar doğrultulmuş, silahlar çekilmişti. Bize doğru hücum ederken niyetlerinde hata yoktu. Kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Kollarımızı salladık ama yavaşlamadılar.

"Beyaz bir şey!" Bağırdım. Kim olduğumuzu anladıklarında en azından birimiz kazığa oturtulmuş olacaktı. Ama aramızda el sallayacak bir parça beyaz yoktu.

"Pelerinlerimiz," dedi Lia ve sonra daha yüksek sesle, "Pelerinlerimiz Vendan!"

Giydiğimiz eyer battaniyeleri Vendan renkleri ve desenleriyle dokunmuştu. Onlara göre biz bir barbar takımıydık. Burada başka kim olabilirdi ki?

"Battaniyeleri atın!" Bağırdım.

Devriye sanki görüşüyorlarmış gibi yavaşladı ama silahları hala nişanlıydı. Bağırma mesafesine geldiklerinde, ellerimizi havaya kaldırarak kendimizi Dalbreck askerleri olarak tanıttık. Dikkatli bir şekilde yaklaştılar, sonra altı boy ötede durdular, hâlâ bizi ezmeye hazırdılar. Herkese attan inmelerini ve ellerini silahlarından uzak tutmalarını emrettim. Lia'nın inmesine yardım ettim, sonra Sven ve ben öne çıktık.

"Sizi lanet olası aptallar," diye bağırdı Sven. "Kendi prensinizi gördüğünüzde tanımıyor musunuz?"

Kirli ve kan sıçramış kıyafetlerimiz arasında kimsenin bizi tanınmasını beklemezdim.

Yüzbaşı gözlerini kıstı. "Albay Haverstrom? *Sven*?"

Diğerlerinden toplu bir iç çekiş duydum. Kaslarım haftalardır ilk kez gevşedi. Neredeyse eve varmıştık.

"Doğru, seni mankafa," dedi Sven, sesi rahatlamıştı. "Ve her ne kadar sokak köpeğine benziyor olsam da Prens Jaxon," diye ekledim.

Yüzbaşı bana garip garip baktı, sonra iki yanındaki askerlere göz attı. onun yanında. Attan indi ve beni karşılamak için öne çıktı. Yüz ifadesi acımasızdı.

"Yüzbaşı Azia," dedi kendini tanıtarak. "Tüm Dalbreck ordusu sizi arıyordu..."

Yüz ifadesindeki bir şey tamamen yanlıştı.

Sonra tek dizinin üzerine çökerek ekledi: "Majesteleri."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

An, rüzgârda gerilen örümcek ipeği kadar uzun ve kırılgandı. Daha uzun. İmkânsız. Sven'in gözleri yaşardı. Tavish yere baktı. Orrin ve Jeb birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Kaden ve Griz bile donup kalmıştı ama yüzbaşının sözlerinin ne anlama geldiğini anladıklarından emin değildim. Yüzbaşının iki yanındaki genç askerler şaşkın görünüyordu. Onlar bile bilmiyordu. Herkes Rafe'in ne yapacağını görmek için beklerken kalbimi şiddetli bir acı kapladı. Zalim bir andı. Ama bu işi bitirmek sadece ve sadece ona aitti.

Majesteleri.

Rafe'in yüzünü sadece hilal şeklinde görebiliyordum ama bu kadarı yeterliydi. Yüzbaşıya sanki onu gerçekten görmüyormuş gibi bakıyordu. Hâlâ kir ve kanla kaplı olan çenesinin sıkılmasından başka bir şey belli olmuyordu. Ve yumruğunun yavaşça kıvrılması. Her küçük kontrollü hareket bana haberin onu çok etkilediğini söylüyordu ama iyi eğitilmişti. Hazırlıklıydı. Sven muhtemelen onu çocukluğundan beri bu an için hazırlıyordu. Rafe tıpkı benimle evlenmek için Morrighan'a geldiğinde yaptığı gibi kendisinden isteneni yapacaktı. İki ölçülü nefesten sonra kaptana başını salladı. "O halde sen görevini yaptın."

Bir prens, bir an ve birkaç kelime içinde artık bir kraldı.

Rafe kaptana ayağa kalkmasını işaret etti ve sessizce, "Ne zaman?" diye sordu.

Ancak o zaman Sven elini Rafe'in omzuna koydu.

Kaptan tereddüt etti, geri kalanımıza baktı, rahatça konuşup konuşamayacağından emin değildi.

Rafe Kaden ve Griz'e baktı, sonra Tavish ve Orrin'den onları yürüyüşe çıkarmalarını istedi. Onlara bir kılıç emanet etmiş olabilirdi ama krallığının sırlarını emanet edemezdi.

Kaptan bunun haftalar önce, kraliçenin ölümünden sadece birkaç gün sonra olduğunu açıkladı. İç saray çalkalanıyordu ve kralın ölümünün gizli tutulmasına karar verilmişti. Tahtta kimse olmadığı ve veliaht prens de kayıp olduğu için, kabine Dalbreck'in hükümdarsız kaldığı haberini komşu krallıklardan saklamak istemiş. Kralın halkın karşısına çıkmamasını kraliçe için yas tutması olarak açıkladılar. Prens için umutsuz bir arama başlatılırken kabine bakanları ihtiyatlı bir şekilde hüküm sürdü. Onunla birlikte üst düzey subaylar da kayıp olduğundan, hayatta olduğunu ama Morrighan'a karşı izinsiz ama hak edilmiş bir misillemeye tuzağa düşürüldüğünü varsaydılar. Tüm krallık anlaşmanın bozulmasından dolayı hâlâ öfkeliydi ve intikam almak istiyorlardı. Sven'in ofisini aradıklarında, prensin Sven'e Luiseveque'te bir toplantı için gönderdiği mesajları buldular ama Sven'in Tavish, Orrin ve Jeb'e de orada buluşma emri vermesinden başka bir şey bulamadılar. Hepsinin ortaya çıkarılıp Morrighan'ın hapisanelerinden birine atılmasından korkuyorlardı ama dikkatli soruşturmalar hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Sanki hepsi sırta kadem basmış gibiydi ama umut asla kaybolmadı. Yetenekleri biliniyordu.

Kaptan sözlerini bitirdiğinde açıklama sırası Rafe'e geldi. Rafe ona yorgun, aç olduğumuzu ve bazılarımızın tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek, "Yolculuğumuz sırasında size bilgi vereceğim," dedi.

"Ya şu ikisi?" diye sordu kaptan, başıyla uzaktaki Griz ve Kaden'i işaret ederek.

Rafe'in ağzının köşesi çekildi. Gerildim, onlara ne diyeceğini görmek için bekliyordum. Barbarlar mı? Mahkûmlar mı? Kendinden emin görünmüyordu. Rahtan ya da Suikastçı dememesi için dua ettim.

"Vendanlar," diye cevap verdi. "Şimdilik kısmen güvenebileceğimiz kişiler. Onları yakından izleyeceğiz."

Orta derecede güven mi? Hayatımızı kurtarmaya yardım etmişlerdi. İkinci kez. Ama bunu Rafe'in ya da Dalbreck'in iyiliği için değil, sadece benim iyiliğim için yaptıklarını biliyordum, bu yüzden onun ihtiyatını da gönülsüzce anlıyordum.

Yüzbaşının ifadesi sertleşti ve kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Bir müfrezemiz haftalardır kayıp. Adamları avlıyorduk-"

"Müfreze öldü," dedi Rafe kesin bir ifadeyle. "Hepsi. Kanlı silahlarının ve değerli eşyalarının Komizar'a getirildiğini gördüm. O ikisinin bu işle ilgisi yoktu. Dediğim gibi, giderken açıklayacağım."

Yüzbaşının rengi soldu. Bütün bir müfreze ölmüş müydü? Ama Rafe'in ata binerken açıklama yapma isteğine uyarak başka bir yorum yapmadı. Bana son bir kez yan gözle baktı ama kim olduğumu sormayacak kadar kibardı. Beni atıyla Rafe'nin önünde giderken görmüş ve muhtemelen kötü bir şey olduğunu düşünmüştü. Bu noktada gerçeği söyleyerek Rafe'i ya da yüzbaşıyı utandırmak istemedim. Morrighan'a karşı hâlâ besledikleri öfke hakkında söylediklerini hepimiz duymuştuk ama yüzbaşı atına dönerken askerleri de merakla bana bakıyordu. Klan kıyafetimin kalıntıları ve hâlâ kanla kaplı tenimle onların gözünde vahşi bir barbar gibi göründüğüm kesindi. Krallarının benimle ata binerek ne işi vardı?

Bakışlar ve bakışlar Rafe'in gözünden kaçmadı. Yere baktı ve başını salladı.

Evet, açıklaması gereken çok şey vardı.

* * *

Rafe'ye sarılmak için bir dakikam bile olmadı. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek için. Herhangi bir üzüntümü iletmek için. Konvoy hemen yola devam etti. Belki de Rafe'nin bu haberi benim ağzımdan duygularını daha fazla karıştıracak sözcükler duymadan sindirme şansına sahip olması daha iyiydi.

Babasıyla bir kez tanışmıştım. Kısaca. Sitadelin merdivenlerinden çıkan yaşlı bir adamdı, yürüyüşünde bir aksama vardı ve yardıma ihtiyacı vardı. Bu görüntü içime korku salmıştı. Babamın babası olacak kadar yaşlıydı. Prensın yaşı hakkında en kötüsünü düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki Dalbreck kralının ne kadar yaşlı ya da genç olduğunun bir önemi yoktu. Dehşetim, bu adamın Civica'ya evlilik anlaşmaları imzalamak için geldiği gerçeğinden kaynaklanıyordu. Onu gördüğümde, seçimlerimin ezildiğini, sesimin hakkında çok az şey bildiğim yabancı bir krallıkta sonsuza dek susturulduğunu gördüm. Şarap dolu bir vagon gibi takas edilecek bir maldım, belki daha az değerli ve kesinlikle çok daha az zevkli olsa da. *Sus Arabella, söyleyeceklerinin bir önemi yok.*

Rafe'nin onu sevmesi ve Sven'in bu haber karşısında gözyaşı dökmesi için bu kralın kurtarıcı bir özelliği olması gerektiğini biliyordum ama bu kralın oğluna, *"Sana uygun değilse düğünden sonra bir metres tut"* dediğini de unutamazdım. Sadece Rafe'nin hatırı için onun yasını tutabilirdim.

Artık bize eşlik edecek otuz asker olduğu için, kendi atımı kafilemizin daha gerisine sürmeyi önermiştim. Rafe ve Sven son birkaç aydır nerede olduklarını açıklamaya çalışırken orada olmazsam herkes için daha rahat bir yolculuk olacağını biliyordum. Dalbreck, prenslerinin kaybolmasına benim sebep olmama ne kadar kızardı acaba? Kaptanın *Morrighan*'ı söylerkenki tonunu çoktan duymuştum, sanki tükürülmesi gereken bir zehirmiş gibi.

Rüzgâr hızlandı, serin ve keskin. Rafe'in sırtındaki sıcaklığını, beni saran kollarının rahatlığını, çenesinin başımın yan tarafını dürtmesini özlemiştim. Saçlarım yağ, duman ve kir kokuyordu, hatta neredeyse ikimizi de öldürecek olan nehir kokuyordu ama yine de sanki çiçek kokuyormuş gibi, sanki gerçek bir prenses olup olmadığım umurunda değilmiş gibi bana sokulmuştu.

"Rafe şok olmuş gibiydi. Kralın sağlık durumunun kötü olduğu da yalanlarından biri miydi?"

Kaden'in yanıma geldiğini fark etmemiştim. Muhtemelen Onu terasta bıraktığımdan beri yalanların çetelesini tutuyordum.

Ona baktım, omuzları çökmüştü. Tükenmiş. Ama gözlerinde gördüğüm yorgunluk başka bir yerden geliyordu, her gün birbiri ardına hesaplanarak etinden parçalar koparan kelimelerden. Benim sözlerim. Kendimi savunmak için çabaladım ama yüz ifadesinde artık öfke yoktu ve bu beni boşlukta bıraktı. Bana karşı koyacak hiçbir şey vermedi. Oynayacak hiçbir oyun parçam kalmamıştı.

"Üzgünüm, Kaden."

Dudağı acı dolu bir ifadeyle kalktı ve sanki benden daha fazla özür dilenmesini engellemek istercesine başını salladı. "Bunu düşünmek için zamanım oldu," dedi. "Senden gerçeği beklemem için hiçbir neden yok. Terravin'de ilk yalan söyleyen ve sana ihanet eden bendim."

Bu doğrudu. Yalan söylemiş ve bana ihanet etmişti ama nedense benim yalanım daha büyük bir suç gibi görünüyordu. Onun sevilme ihtiyacıyla oynamıştım. Hiç kimseyle paylaşmadığı en derin, en acı verici sırlarını şefkatle dinlemiştim. Ruhunun ham bir köşesine girmeme izin verdi ve ben de bunu onun güvenini kazanmak için kullandım.

İçimi çektim, suçluluk duygusunu bir kart oyunundaki çipler gibi ayırtıramayacak kadar yorgundum. Benim ya da onun yığınının daha büyük olmasının bir önemi var mıydı? "O bir ömür önceydi, Kaden. Biz

O zamanlar ikimiz de farklı insanlardık. İkimiz de yalanları ve gerçekleri kendi amaçlarımız için kullandık."

"Peki ya şimdi?"

Onu bana geçici olarak uzatırken gördüm, *hakikat*, aramızdaki havaya yazılmış bir anlaşma. Gerçek mümkün müydü ki? Artık ne olduğundan ya da şimdi bunun zamanı olup olmadığından emin değildim.

"Ne istiyorsun Kaden? Neden burada olduğundan bile emin değilim."

Sarı saçları rüzgârda savruluyordu. Gözlerini kısarak uzaklara baktı ama hiçbir şey söylemedi. Mücadelesini, her zaman yüzüne yansıttığı sahte sakinliği arayışını gördüm. Bu artık onun kavrayışının ötesindeydi.

"Az önce gerçeği teklif eden sendin," diye hatırlattım ona.

Acı dolu bir gülümseme dudaklarını büktü. "Tüm o yıllar boyunca... Komizar'ı olduğu gibi görmek istemedim. Beni bir canavardan kurtardı ve ben de onun kadar azimli oldum. On yılı aşkın süredir görmediğim babamın günahlarının bedelini bütün bir krallığa ödetmeye hazırdım. Hayatımın yarısını onun öleceği günü bekleyerek geçirdim. Morrighan'da tanıştığım herkesin iyiliğini görmezden geldim ve bunun önemli olmadığını söyledim. Bu savaşın bedeliydi. Benim savaşımın. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

"Madem ondan bu kadar nefret ediyordun Kaden, neden babanı öldürmedin? Uzun zaman önce. Sen bir suikastçısın. Senin için bu yeterince kolay bir mesele olurdu."

Boğazını temizledi ve eli dizginleri sıktı. "Çünkü yeterli değildi. Ne zaman bıçağımın onun boğazını kestiğini hayal etsem, bu bana ihtiyacım olanı vermiyordu. Ölüm çok hızlıydı. O gün için ne kadar uzun plan yaparsam, o kadar fazlasını istiyordum. Acı çekmesini istedim. Bilmesini. Benden esirgediği her şeyin parmaklarının arasından teker teker kayıp gitmesini izlemesini istedim. Yüzlerce farklı şekilde ölmesini istiyordum, yavaşça, acı çekerek, gün be gün, sokak köşelerinde dilenirken yaptığım gibi, ölmeyeceğimden korkarak

beni sattığı hayvanları tatmin edecek kadar getirmesini istedim. Bana vurduğu kırbaç kadar keskin bir kırbacı onun da hissetmesini istedim."

"Sizi dövenlerin dilenciler olduğunu söylemişsiniz."

"Yaptılar, ama sadece ilk izleri bıraktıktan sonra ve bunlar en derin olanlardı."

Uğradığı zulüm karşısında irkildim ama intikam için ne kadar uzun zamandır plan yapmış ve açlık çekmiş olduğunun dehşeti boğazımda mide bulandırıcı bir yumru bıraktı. Yutkundum. "Ve hâlâ bunu istiyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Evet, hâlâ ölmesini istiyorum ama şimdi daha çok istediğim başka bir şey var." Yüzünü bana döndü, gözlerinden endişeli çizgiler yayılıyordu. "Daha fazla masumun ölmesini istemiyorum. Komizar kimsenin canını bağışlamayacak, ne Pauline'in, ne Berdi'nin, ne de Gwyneth'in, hiç kimsenin. Onların ölmesini istemiyorum Lia.... senin de ölmeni istemiyorum." Sanki yüzümdeki ölüm solgunluğunu şimdiden görebiliyormuş gibi bana baktı.

Midem bulandı. Venda'nın bana söylediği son sözleri, birinin kitaptan kopardığı eksik dizeleri, *hayatı feda edilecek olan Jezelia'yı* düşündüm. O ayeti kimseyle paylaşmamıştım. Bazı şeyleri şimdilik saklı ve gizli tutmalıydım. Gerçek benim için hâlâ çok uzaktı.

"Bütün bir krallık tehlikede, Kaden. Sadece senin bildiğin birkaç krallık değil." "İki krallık. Venda'da da masumlar var."

Aster'i ve meydanda katledilenleri düşününce gözlerim doldu. *Evet, iki krallık tehlikede.* Komizar ve Konsey'in entrikalarına karşı içimde öfke kabardı.

"Klanlar kendilerine yapılandan daha fazlasını hak ediyor," dedim, "ama Venda'da durdurulması gereken korkunç bir tehdit büyüyor. Her şeyi nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim."

"O zaman yardıma ihtiyacın olacak. Konsey iktidarda olduğu sürece geri dönecek bir şeyim yok Lia. Ve doğduğum topraklarda da aynı şekilde nefret ediliyorum.

Morrighan. Artık Vagabond kamplarına bile geri dönemem. Eğer seninle olursam-"

"Kaden-"

"Olayı olduğundan daha fazla büyütme, Lia. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Sana yardım teklif ediyorum. Başka bir şey değil."

Ve Kaden'in inanmaya çalıştığı gerçek buydu. *Başka bir şey yoktu.* Ama gözlerinde gördüğüm *şey daha fazlasıydı.* İçinde hâlâ çok fazla ihtiyaç vardı. Bu benim için zor bir yol olacaktı. Onu tekrar yanıltmak ya da incitmek istemedim. Yine de bana geri çeviremeyeceğim bir şey teklif ediyordu. Yardım. Ve yanımda çalışan bir Vendan suikastçısı tartışılmaz bir değerdi. Kabinenin buna tepkisini görmeyi ne kadar isterdim.

-Özellikle de Şansölye ve Akademisyen. *Biz de aynı şeyi istiyoruz.*

"O zaman bana Komizar'ın planları hakkında ne bildiğinizi anlatın. Morrighese kabinesinde Şansölye ve Kraliyet Bilgini dışında başka kimlerle komplo kuruyordu?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim tek kişi Şansölye. Komizar bu detayları kendine sakladı - kilit bağlantılarını paylaşmak çok fazla güç verirdi. Bana Şansölye'den bahsetti çünkü bir keresinde malikânesine bir mektup götürmem gerekmişti. On üç yaşındaydım ve Morrighese dilini aksansız konuşabilen tek Vendanlıydım. Kapıyı açan hizmetçiye herhangi bir ulak çocuk gibi görünmüştüm."

"Mektupta ne yazıyordu?"

"Mühürlüydü. Okumadım ama sanırım daha fazla bilgin için bir talepti. Birkaç ay sonra, birkaç tanesi Sanctum'a geldi."

Gittikçe daha fazla, kaç kişinin bir komplo kurduğunu düşünüyordum. Şansölye ve Bilgin'in yanı sıra Komizar. Kardeşimin ölümü hakkında düşünüyordum ve bunun tesadüfi bir karşılaşma olmadığından emindim. Koca bir Vendan taburunun sınırdan bu kadar uzakta ne işi vardı?

Bir yere mi? Bir karakolun ya da krallığın üzerine yürümüyorlardı ve kardeşimin bölüğü ölür ölmez geri dönüp evlerine gittiler. Pusuda bekliyorlardı, belki de karşılaşmanın ne zaman olacağından emin değillerdi ama bir şekilde kardeşimin bölüğünün geleceğini biliyorlardı. Morrighan'dan birileri tarafından önceden haber mi gönderilmişti? Katliam planlanmıştı. Vadide *çievdarla* karşılaştığımda bile, bir müfreze adamla karşılaştığında şaşırdığını hiç ifade etmemişti. Morrighan'daki ihanet ordu saflarına kadar ulaşmış olabilir miydi?

Ani ve sert bir dörtnala kalkış havayı kırıştırdı. Bir asker atını yanıma doğru çevirdi. "Madam?" Sanki bana ne diyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi bu kelime dilinde kaskatı kesilmişti. Ses tonundaki imayı saklamak için kendini zorladı. Rafe'in yüzbaşıya henüz her şeyi anlatmadığı belliydi.

"Evet?"

"Kral onun yanında at sürmeni istiyor. Neredeyse geldik."

Kral. Bu yeni gerçeklik kaburgalarımın altında sarsıldı. Önümüzdeki günler Rafe için zor geçecekti. Kederiyle başa çıkmanın yanı sıra, o da en az benim kadar inceleme altında olacaktı. Bu her şeyi değiştirebilirdi. Planlarımızı. *Benim planlarımı.* Bundan kaçış yoktu.

Tekrar Kaden'e baktım. "Daha sonra konuşuruz."

Başını salladı ve ben de askeri kervanın önüne kadar takip ettim.

* * *

Rafe'e baktım ama onu bir tahtta otururken hayal edemedim. Onu sadece bir atın sırtında, bir asker olarak, saçları güneşte kızarmış ve rüzgârda savrulmuş, gözlerinde ateş, bakışlarında gözdağı ve elinde bir kılıçla görebiliyordum. Benim tanıdığım Rafe buydu. Ama artık bundan daha fazlasıydı. Güçlü bir krallığın hükümdarıydı ve artık veliaht değildi. Göz kapakları

Sanki uykusuz geçirdiği günler sonunda onu ele geçirmiş gibi ağırdı. Hiç kimse, Rafe kadar güçlü biri bile, avuç avuç dinlenerek sonsuza dek yaşayamazdı.

Yüzbaşı onun diğer tarafında bir askerle görüşüyordu. I Rafe'in uzun süreli yokluğunu nasıl açıkladığını bilmiyordum. Terravin'le ilgili çoğu ayrıntının atlandığından emindim. Bir çiftçiye hizmet eden bir taverna hizmetçisi bir kaptanın neden umurunda olsun ki?

Rafe ona baktığımı bilerek döndü ve gülümsedi. "İlk iş ikimiz için de sıcak banyo."

İkimiz için de tek bir sıcak banyo olmasını dilemem yanlış mıydı? Dünyanın geri kalanının var olduğunu unutabileceğimiz birkaç kutsanmış saat? Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu kadarına hakkımız yok muydu? Yarınları, umutları ve belki'leri beklemekten yorulmuştum.

"İşte orada!" Orrin'in önümüzde bir yerden seslendiğini duydum.

Baktım ve uzakta hafif bir tepeciğin üzerinde yükselen bir yapı gördüm. İki asker bizi haber vermek için dörtmala önden gidiyordu. Burası bir ileri karakol muydu?

"Bu Marabella mı?" Rafe'e söyledim.

"Beklediğin bu değil miydi?"

Hiç de değil. Bir çadır denizi bekliyordum. Belki birkaç tahta barikat. Belki de çimden bir tahkimat. Ne de olsa burası Cam Lanteux'ydü ve burada kalıcı yapılara izin verilmiyordu. Bu sadece bir anlayış değildi, çok eski bir anlaşmanın parçasıydı.

Bunun yerine gördüğüm şey, uzun bir kapı kulesinden güzel kuğu kanatları gibi yayılan, zarif ve zarif, pırıl pırıl beyaz duvarları olan geniş bir taş yapıydı. Yaklaştıkça, bu duvarların dışında gruplar halinde toplanmış arabalar ve çadırlar gördüm. Kendi başına bir şehir.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

Rafe, karakolun dış çevresinin diğer krallıklara giden tüccarlar için güvenli bir sığınak ve durak noktası olarak hizmet verdiğini açıkladı.

Serseriler de özellikle kuzey ikliminin çok sert geçtiği kış aylarında surların yakınına sığınırđı. Burada tarlalar kurup kış sebzeleri yetiştirebiliyorlardı. Askerlerle ticaret yapmak için gelenler de vardı; yiyecek, incik boncuk ve çeşitli eğlenceler sunuyorlardı. Tüccarlar gelip gittikçe sürekli değışen bir şehirdi.

Güneş hâlâ tepedeydi ve taş duvarın yükselen genişliğı karanlık toprağı karşı parlıyor, bana bir çocuk masalındaki büyülü bir şeyi hatırlatıyordu. Kapı açıldı ve içeriye insanlar doluştu; hepsi asker değildi. Daha fazlası, bir göz atmaya hevesli bir şekilde yukarıdaki kule duvarlarını doldurdu. Haber gelmişti ve muhtemelen hiçbirini buna inanamıyordu. Kayıp prens bulunmuştu. Yakındaki arabalardan inen meraklı tüccarlar yaygaranın ne olduğunu görmek için kapılara yaklaştı. Bir sıra asker onları geride tuttu, böylece yol bizim girmemiz için açıktı.

Görünüşe göre kaderimde olan bir şey varsa o da Berdi'nin meyhanesine ilk adımımı attığımda, Sanctum Hall'a ilk girişimde ya da bugün Rafe'in hemşerileriyle ilk kez karşılaştığımda ezici ve iğrenç ilk izlenimler bırakmaktı.

Boynumdaki yapışkanlığı, kulak memelerimin arkasındaki kumları, yüzüme bulaşan kirleri yeniden hissettim ve en azından yıkanmak için bir leğenim olmasını diledim. Saçlarımı düzelttim ama parmaklarım sadece düğümlere dolandı.

"Lia," dedi Rafe, elimi uzatıp yanıma geri getirerek, "evdeyiz. Güvendeyiz. Önemli olan tek şey bu."

Başparmağını yaladı ve sanki bir fark yaratacakmış gibi çeneme sürdü, sonra gülümsedi. "İşte oldu. Mükemmel. Tam olduğun gibi."

"Kirimi lekeledin," dedim sinirlenmiş gibi yaparak.

Gözleri güvenle parlıyordu. Başımı salladım. Evet. Güvendeydik ve birlikteydik. Önemli olan tek şey buydu.

Biz yaklaşırken toynakların gürültüsü dışında ortalık sessizdi. Sanki nefesler tutulmuştu, herkes askerin mesajında bir hata yaptığından emin bir şekilde inanmıyordu, ama sonra tanıma mırıltıları yükseldi ve kule duvarının tepesinde biri bağırdı, "Piçler! Bu sizsiniz!"

Rafe gülümsedi ve Sven el salladı. Önce irkildim, sonra bunun bir alay değıl selamlaşma olduğınu anladım; asker askere, asker krala değıl. Jeb, Orrin ve Tavish diğerk yoldaşların çağrılarına cevap verdiler. Kalabalığın arasında kadınların da olduğınu görünce şaşırdım. Güzel giyinmiş kadınlar. Ağızları yarı açıktı ve bakışları benim üzerimdeydi, yeni krallarının değıl. Kapılardan geçtikten sonra atlarımızı götürmek için bekleyen askerler dizginlerimizi tuttu ve Rafe inmeme yardım etti. Yaralı bacağım kaskatı kesilmişti ve ilk adımda tökezledim. Rafe beni yakaladı, kolunu belime doladı. İlgisi gözden kaçmadı ve selamlaşmalarda bir durgunluk oldu. Prensın dönüşünü aceleyle haber veren askerlerin konvoydaki bir kızla ilgili ayrıntılara yer vermedikleri kesindi.

Uzun boylu, ince yapılı bir adam kalabalığın arasından ilerledi ve herkes hızla onun için kenara çekildi. Adımları dikkatliydi ve çıplak kafa derisi güneşte parlıyordu. Omuzlarından birinde geniş bir altın örgü göze çarpıyordu. Rafe'in önünde durdu ve başını salladı, çenesi portakal gibi çukurlaştı ve sonra tıpkı biz ovadayken kaptanın yaptığı gibi tek dizinin üzerine çöktü ve herkesin duyacağı şekilde yüksek sesle, "Majesteleri Dalbreck Kralı Jaxon Tyrus Rafferty. Hükümdarınızı selamlayın."

Toplu bir sessizlik oldu. Birkaçı hemen dizlerinin üzerine çöktü, daha fazla subay *Kral Jaxon*'ı tekrarladı ama askerlerin çoğı tereddüt etti, haber karşısında şok olmuşlardı. Bu bir sırdı; eski kral ölmüştü. Yavaş yavaş farkına varıldı ve kalabalık dizlerinin üzerine çöktü.

Rafe onları basit bir baş hareketiyle onayladı ama her şeyin ötesinde, bu formalitelerden vazgeçebilmeyi dilediğı çok açıktı. O sırada

gelenek ve protokollere benden daha fazla saygı duyuyordu, şu anda sadece dinlenmeye, sabuna ve iyi bir yemeğe ihtiyacı olan çok yorgun bir genç adamdı.

Memur durdu ve bir süre Rafe'yi inceledi, sonra uzandı ve Rafe'in kirli giysilerinin taze tuniğini ve gıcır gıcır gömleğini kirletmesini umursamadan ona sıkıca sarıldı.

"zr dilerim evlat," dedi usulca. "Annenle babanı severdim." Bıraktı ve onu kol mesafesinde tuttu. "Ama mübarek şeytanlar, asker, zamanlanan berbat. Hangi cehennemdeydin sen?"

Rafe kısa süreliğine gözlerini kapattı, yorgunluğu geri gelmişti. O bir kraldı ve hiçbir şey açıklamak zorunda değildi ama o önce bir askerdi ve asker arkadaşlarına sadıktı. "Yüzbaşı bazı sorularınıza cevap verebilir. nce ihtiyacımız olan-" "Elbette," dedi adam hatasını anlayarak ve bir askere dönerek

onun yanında. "Kralımızın ve subaylarının banyoya ve temiz giysilere ihtiyacı var. Ve eyrekler hazırlandı! Ve-" Gözleri zerimdeydi, belki de ilk kez bir kadın olduğumu fark etmişti. "Ve..." Belirsiz bir şekilde el yordamıyla ilerledi.

"Albay Bodeen," diye araya girdi Rafe, "yokluğumun nedeni buydu." Sadece albaya değil, onlara da hitap ederek kalabalığa baktı. "Değerli bir yokluk," diye ekledi biraz sert bir ifadeyle. Elini bana doğru kaldırdı. "Morrighan Hanedanı'nın İlk Kızı Prenses Arabella'yı takdim edebilir miyim?"

Bütün gözler bana çevrilmişti. Kendimi soyulmuş bir üzüm kadar çıplak hissediyordum. Birkaç genç askerden bastırılmış bir kahkaha geldi ama sonra Rafe'in ciddi olduğunu anladılar. Glmsemeleri kayboldu. Yüzbaşı Azia aval aval bana baktı, yüzünün rengi kızarmıştı, belki de Morrighan hakkında söylediği her kaba kelimeyi hatırlıyordu.

Albay Bodeen'in ağzı garip bir şekilde yana doğru kıvrıldı. "Ve o... sizin tutsağınız mı?"

Koşullar, krallıklarımız arasındaki mevcut düşmanlık ve benim sefil görünüşüm göz önüne alındığında, bu ihtimal dışı bir sonuç değildi.

Orrin homurdandı.

Sven öksürdü.

"Hayır, Albay," diye yanıtladı Rafe. "Prenses Arabella sizin gelecekteki kraliçeniz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Griz'den alçak bir hırıltı yükseldi. Rafe onun hakkını gasp etmişti. Griz'e göre, elimi Sanctum'daki klanlara kaldırdıktan sonra sadece ve sadece tek bir krallığın kraliçesi olduğumu biliyordum.

Ona keskin bir bakış attım ve o da sanki zamansız gürültüsünün kaynağı buymuş gibi yan tarafını tutarak yüzünü buruşturdu. Ama Griz'in hırıltısı, ardından gelen sessizliğin yanında çok önemsiz kalıyordu. İnceleme boğucuydu.

Şu anda bu karakol duvarları içinde Vendan olmak değerli prenslerini mihrapta terk eden küstah bir kraliyet mensubu olmayı tercih ederdi.

Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım, ancak bu sadece boynumdaki kir halkalarını daha da açığa çıkardı. Birden denemekten acı duymaya başladım, her zaman ulaşamayacağım bir aidiyet için acı duydum, Pauline'in, Berdi'nin ve Gwyneth'in yanımda olması, beni tutması, yenilmez sıkı bir kol çemberi için acı duydum. Bana koşulsuz inanan Aster de dahil olmak üzere, kaybedip gittiğim ve asla geri alamayacağım yüzlerce şey için acı çekiyordum. Bu o kadar derin bir acıydı ki, toprağa karışıp yok olmak istiyordum.

Ama çabalamam hiç bitmedi. Omurgamı sertleştirdim ve çenemi iyi bir kraliyet formuna soktum. Sesimi sert ve düzgün bir hale getirdim ve dudaklarım kıpırdasa da annemin konuştuğunu duydum. "Eminim hepinizin bir sürü sorusu vardır, umarım biraz temizlendikten sonra cevaplayabiliriz."

İnce yapılı, sert elmacık kemikli bir kadın öne çıktı ve albayı kenara itti. Kuzguni saçları gümüş rengineydi ve acımasız bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Rafe'ye hitap etti. "Ekselansları için de kamaralar hazırlanacak. Bu arada kendisi benim odama çekilebilir, diğer hanımlar ve ben onun ihtiyaçlarını karşılayacağız."

Bana yan gözle baktı, ince dudakları sıkı, kahverengi bir çizgi halinde çekilmişti.

Gitmek istemedim. Askerlerin duşlarında temizlenmeyi ve başka bir pantolon ödünç almayı tercih ederdim ama Rafe ona teşekkür etti ve bir el hareketiyle bana eşlik edildi.

Ayrılırken, Rafe'nin kapıdaki nöbetçilerin iki katına çıkarılmasını ve askerlerin her zaman taze kalması için gözetleme kulelerindeki rotasyonların kısaltılmasını emrettiğini duydum. Nedenini söylemedi ama bunun nedeninin dışarıda daha fazla Rahtan olabileceğinden korkması olduğunu biliyordum. Omuzlarımızın üzerinden baktığımız onca haftadan sonra, izlemeyi bırakıp bırakamayacağımızı merak ettim. Barış bir daha bizim olacak mıydı?

Geri çekilmek ve bana dokunmaktan kaçınmak için kasıtlı çaba sarf edildi. Pisliğimden mi yoksa konumumdan mı? Emin değildim ama bu ince, köşeli kadını takip ettiğimde kalabalık dağıldı ve bana geniş bir alan bıraktı. Kadın kendini Madam Rathbone olarak tanıttı. Omzumun üzerinden arkama baktım ama kalabalık çoktan yeniden bir araya gelmişti ve Rafe görüş alanımdan çıkmıştı.

* * *

Banyo yapılmasını beklerken Madam Rathbone'un oturma odasında bana bir tabure verdiler. Kendilerini Vilah ve Adeline olarak tanıtan diğer iki hanımefendi kendi odalarına gitmiş ve giymem için uygun bir şeyler bulmaya çalışarak çeşitli kıyafetlerle geri dönmeye başlamışlardı. Etrafımda dolaşırken, giysileri sandalyelerin ve masaların üzerine koyarken, bana doğru tutmak yerine bedenlerine bakarken sessiz ve garipti. Bu daha fazla samimiyet gerektirirdi ve ben hâlâ kirliydim. Bakışları çok dikkatliydi ve ben de sohbet etmeye çalışamayacak kadar yorgundum.

Madam Rathbone karşımdaki geniş püsküllü kanepede oturuyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Üzerinde kan var," dedi sonunda.

"Tanrılar aşkına, *her yerinde* kan var!" Adeline tersledi.

Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük olan Vilah, "Ona ne yapmışlar böyle?" diye sordu.

Kollarıma ve kana bulanmış göğsüme baktım, sonra uzandım ve yüzümdeki kurumuş kanın çatırdayan sertliğini hissettim. Çok fazla Vendan kanı vardı. Gözlerimi kapattım. Tek düşünebildiğim Aster'di. Kanın hepsi onunmuş gibi görünüyordu.

"Yaralandın mı çocuğum?"

Başımı kaldırıp Madam Rathbone'a baktım. Sesinde beni hazırlıksız yakalayan bir şefkat vardı ve boğazıma acı veren bir yumru oturdu.

"Evet, ama yakın zamanda değil. Bu başka birinin kanı."

Üç kadın karşılıklı bakiştılar ve Madam Rathbone uzun bir dizi ateşli küfür mırıldandı. Çenemin hafifçe düştüğünü fark etti ve kaşları kalktı. "Askerlerle seyahat ederken çok daha kötülerini duyduğunuz kesin."

Hayır. Pek sayılmaz. O günlerden beri bu kelimeleri pek duymamıştım. arka odalarda kardeşlerimle kağıt oynardık.

Burnunu kırıştırdı. "Hadi *bunları* üstünden çıkaralım," dedi. "Banyo şimdiye kadar hazır olmalıydı." Beni bağlantılı bir odaya götürdü. Burası

görünüşe göre bir subay bungalovu, küçük ve kare şeklinde düzenlenmiş, bir oturma odası, uyku odası ve bir tımar odası. Duvarlar pürüzsüz beyaz sıvaydı ve halılarla zarif bir şekilde süslenmişti. Bir asker bakır küvetin yanına son bir kova buharlı durulama suyu koydu ve hızla başka bir kapıdan çıktı. Madam Rathbone kapının önüne bir çubuk bıraktı.

"Yıkanmanıza yardımcı olabiliriz ya da sizi yalnız bırakabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?"

Ona baktım, ne istediğimden emin değildim.

"Kalacağız," dedi.

* * *

Ağladım. Bunu açıklayamadım. O ben değildim. Ama daha önce hiç olmadığım birçok şeydim artık. Giysilerimi soyarlarken, botlarımın bağcıklarını çözüp ayağımdan çıkarırlarken, boynumu süngerleyip saçlarımı sabunlarken yavaş yavaş gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. Tenimdeki son kan zerresi de suda yıkandı.

Yorgunsun. Hepsi bu, dedim kendi kendime. Ama sanki pıhtılaşmayı reddeden bir damar açılmış gibiydi. Akışı durdurmak için gözlerimi kapattığımda bile, tuzluluk yavaş ve durgun bir çizgide göz kapaklarımdan süzülüp ağzımın köşesini buluyor, sonra dudaklarıma yayılıyordu.

"İç bunu," dedi Madam Rathbone ve büyük bir kadeh şarabı küvetin yanındaki masaya koydu. Emredildiği gibi yudumladım ve başımı küvetin uzun bakır kenarına yaslayıp ahşap tavana baktım. Kadınlar avuç avuç narenciye kristalleri alıp cildime sürdüler, kiri, kokuyu ve bulunduğum yerin sefaletini parlatarak temizlediler. Ellerimde ve ayaklarımda daha uzun süre ve dikişli yaralarımın etrafında daha nazikçe çalıştılar. Bir yudum daha ve uyuşturma halkaları

Sıcaklık parmak uçlarıma yayıldı, kaslarımı inceltti, boynumu gevşetti, göz kapaklarımı kapanana kadar çekti.

Vilah kadehi tekrar dudaklarıma götürdü. "Yudumla," dedi usulca. Aşinalık, bir sarmaşık tarlası, ipeksi bir gökyüzü, parmaklarımı boyayan deriler, kadife... ev. "Morrighan," diye fısıldadım.

Evet.

Karavanlar getiriyor.

En iyisi.

Albay Bodeen bir şişeyi bile kaçırmaz.

Hem de çok.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ve sadece durulamak için onların yardımıyla ayakta durduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Kalın, yumuşak battaniyelerin üzerine uzandım ve onlar da cildime yağ masajı yaparak üzerimde çalışmaya devam ettiler. Madam Rathbone uyluğumdaki ve sırtımdaki dikişli yaraları inceledi.

"Oklar," diye açıkladım. "Tavish onları çıkardı." Adeline dişlerinin arasından hava emdi.

Alçak sesle gıdıkladıklarını duydum.

Madam Rathbone yaralara tereyağlı bir merhem sürdü ve bunun iyileşmelerine yardımcı olacağını söyledi. Vanilya kokusu havada süzülüyordu.

Ulrix'in kalçama vurduğu yerde koyu mor bir çürük oluşmuştu. beni atının kulpuna oturttu. Parmakları nazikti, etrafında çalışıyorlardı. Tekrar kaymaya başladığımı hissettim, etrafımdaki sesler giderek uzaklaşıyordu.

"Peki ya bu?" Vilah parmak uçlarıyla omzumdaki dövmeyi okşayarak sordu.

Artık benim düğün kavam değildi. Belki de hiç olmamıştı. Duydum ki Venda'nın vaadini anlatan Effiera ... *pençe, hızlı ve şiddetli; asma, yavaş ve istikrarlı; ikisi de eşit derecede güçlü.*

"Öyle..."

Deli bir kraliçenin iddiası.

*Zayıf olan,
Avlanan kişi... Gizlice
isimlendirilen kişi.*

"Onların umudu." Kelimeler dudaklarımda o kadar ince ve tüllüydü ki, onları yüksek sesle söylediğimden bile emin değildim.

* * *

Oturma odasından gelen fısıltılara
uyandım.

*Belki bu ve bu birlikte?
Hayır, daha az karmaşık bir şey sanırım.
Sence biliyor mudur?
Mümkün değil.
Bunun doğru olduğunu hiç
düşünmemiştim. Sence prens
biliyor muydu?
O biliyordu.*

Aptallar.

*Artık pek bir şey fark etmiyor. Ona nasıl baktığını gördün mü?
Ve ses tonu. Bunun yanlış tarafında olmak istemezsiniz.
Özellikle de şimdi kral olduğuna göre.
Ve gözleri. Bir adamı kesebilirler.*

*Tıpkı babası gibi.
Yine de onu koz olarak kullanamayacakları anlamına gelmez.
Hayır, bence olmaz. Artık değil, tüm bu olanlardan sonra.
Peki ya bu?
Bence en iyisi bu kumaş.*

Ve bu kuşakla.

Dik oturdum ve battaniyeleri üzerime çektim. Ne kadar zamandır uyuyordum? Önce masanın yanındaki boş kadehe, sonra da ellerime baktım. Yumuşak. Aylar önce Civica'dan ayrıldığımdan beri onlarda olmayan bir parıltı vardı. Tırnaklarım kesilmiş ve doğal bir parlaklık kazandırılmıştı. Bunu neden benim için yapıyorlardı? Ya da belki de sadece kralları içindi - ne demişlerdi? Gözleri onları mı kesiyordu?

Uykunun sersemliğini üzerimden atmaya çalışarak esnedim ve pencereye doğru yürüdüm. Güneş kayboluyordu. En azından birkaç saat uyumuştum. Karakolun yüksek beyaz duvarlarının üzerinde altınimsı pembe bir pus vardı. Bu asker şehrinin sadece küçük bir bölümünü görebiliyordum ama alacakaranlığın sakinliği ona dingin bir parlaklık veriyordu. Duvarın tepesinde boylu boyunca yürüyen bir asker gördüm ama onda bile yersiz gibi görünen tuhaf bir zarafet vardı. Altın ışık düğmelerinin parlaklığını yakaladı ve özenle kesilmiş kemerinde ve baldrickinde parıldadı. Buradaki her şey taze ve temiz görünüyordu, bu beyaz badanalı bungalov bile. Gerçek sınırdan çok uzakta olmasına rağmen burası Dalbreck dünyasıydı ve Morrighan'a hiç benzemiyordu. Morrighan'dan farklı *hissettiriyordu*. Düzen havaya nüfuz etmişti ve Rafe ile benim yaptığımız her şey bu düzene aykırıydı.

Nerede olduğunu merak ettim. Sonunda o da biraz dinlenebilmiş miydi? Yoksa Albay Bodeen ile buluşup ailesinin ölüm koşullarını mı dinliyordu? Yoldaşları yokluğu için onu affedecek miydi? Beni affedecekler miydi?

"Uyanmışsın."

Battaniyeyi göğsüme bastırarak döndüm. Madam Rathbone kapının girişinde duruyordu.

"Prens -yani *kral*- daha önce sizi kontrol etmek için uğramıştı."

Kalbim yerinden fırladı. "İhtiyacı var mı-"

Kadınlar odaya doluşarak acil bir ihtiyacı olmadığına dair beni temin ettiler ve giyinmeme yardım etmeye başladılar. Madam Rathbone beni tuvalet masasına oturttu ve Adeline karışık saçlarımı taradı, parmakları hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, başarılı bir arp sanatçısı gibi zahmetsizce saçlarımın arasından geçiyor, aynı anda birden fazla teli koparıyor, ıslıkla çalınan bir melodi kadar kolay bir ritimle örüyor ve aynı zamanda ışıltılı bir altın iplikle dokuyordu.

İşini bitirdiğinde Vilah başımın üzerinden bol bir elbise geçirdi; ince, dökümlü ve ılık yaz rüzgârı kadar kremsi bir şeydi. Artık Dalbreck hakkında duyduklarımın ve onların ince kumaşlara ve giysilere olan aşklarının doğru olduğunu biliyordum. Ardından arkadan bağcıklı, altın telkari desenli yumuşak deri bir yelek geldi. Bu daha çok sembolik bir göğüs zırhı jestiydi, çünkü göğüslerimin çok azını örtüyordu. Daha sonra Madam Rathbone kalçalarımın sade siyah saten bir kuşak bağlayarak neredeyse yere kadar inmesini sağladı. Tüm bunlar bir karakol için fazla zarif görünüyordu ve tanrıların herhangi bir kıyafet giydiklerinde buna benzer bir şeye benzediklerini hayal ettim.

İşlerinin bittiğini düşündüm ve onlara teşekkür edip Rafe'i bulabilmek için müsaade isteyecektim ama beni bırakmaya hazır değillerdi. Mücevherlere geçtiler. Adeline parmağıma karmaşık, dantelli bir yüzük taktı; yüzüğün bir ucunu bileğime bağladığı bileziğe bağlayan minik zincirler vardı. Vilah bileklerime parfüm sürdü, sonra Madam Rathbone siyah kuşağımın üzerine pırıltılı bir altın zincir posta kemer taktı ve -belki de en şaşırtıcı olanı- keskin bir hançeri kılıfına yerleştirdi. Son olarak omzumda bir kanat gibi açılan altın bir zırh geldi. Her dokunuş güzeldi ama zırhın faydacı olmaktan çok dekoratif olduğu açıktı. Tarihi güç ve savaş üzerine inşa edilmiş bir krallığı müjdeliyordu. Belki de bu krallık, başlangıcının bir prensle başladığını asla unutmayan bir krallıktı.

ülkesinden atılmıştı. Bir daha kimsenin onların gücünü sorgulamayacağına kararlıydılar.

Ama tüm bunlar bir karakolda akşam yemeği için mi? Savurganlıktan bahsetmemiştim,

Nankör gibi görünmekten korkuyordum ama Madam Rathbone anlayışlıydı ve şöyle dedi: "Albay Bodeen güzel bir sofrayı hazırlıyor. Göreceksiniz."

Aynada onların çabalarına baktım. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum. Bu, ne kadar güzel bir yemek olursa olsun, beni bir akşam yemeği partisi için şık bir hale getirmekten çok daha fazlası gibi görünüyordu.

"Anlamıyorum," dedim. "Buraya düşmanlıkla karşılanmaya hazır bir şekilde geldim ama siz bana şefkat gösterdiniz. Ben prensinizi mihrapta terk eden prensesim. Hiçbiriniz bana karşı kin beslemiyor musunuz?"

Vilah ve Adeline sorumdan rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdılar. Madam Rathbone kaşlarını çatı.

"Yaptık. Ve kesinlikle birkaç kişi daha hala yapıyor, ama..." Vilah ve Adeline'e döndü. "Hanımlar, neden siz de gidip akşam yemeği için giyinmiyorsunuz? Ekselansları ve ben de geleceğiz."

Adeline kapıyı arkalarından kapattığında Madam Rathbone bana baktı ve içini çekti. "Sanırım benim için bu, ilgiyle karşılanan küçük bir nezaket ihmali oldu."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Annenle yıllar önce bir kez karşılaşmıştım. Ona çok benziyorsun."

"Morrighan'a gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o oraya gelmeden önceydi. Ben Cortenai'de bir handa çalışan bir hizmetçiydim, o ise Gastineux'dan Morrighan kralıyla evlenmeye giden bir soyluydu."

Yatağın kenarına oturdum. O yolculuk hakkında çok az şey biliyordum. Annem bu konuda hiç konuşmazdı.

Madam Rathbone parfümün tıpasını yerine takarak odayı geçti. Konuşurken bir yandan da kendi kıyafetine son rötuşları yapmaya devam etti. "O zamanlar yirmi iki yaşındaydım ve Leydi Regheena'nın gelişiyle han neredeyse kaosa sürüklenmişti. Sadece bir gece kaldı ama hancı uyumasına yardımcı olmam için beni bir çömlek şekerli ılık sütle odasına gönderdi."

Aynaya baktı, topuzunu gevşetip uzun saçlarını taradı. Sert yüz hatları yumuşadı ve sanki annemi yeniden görüyormuş gibi gözleri kısıldı. "Odasına girerken gergindim ama onu görmek için de sabırsızlanıyordum. Bırakın ülkedeki en güçlü krallığın gelecekteki kraliçesini, daha önce hiç soylu görmemiştim. Ama karşımda mücevherli ve taçlı muhteşem bir kadın yerine, benden daha genç, yol yorgunu ve korkmuş bir kız buldum. Elbette korktuğunu söylemedi ve gülümsemeye zorladı ama gözlerindeki dehşeti ve parmaklarının kucağında nasıl sıkıca örüldüğünü gördüm. Süt için teşekkür etti ve ben de güven verici ya da neşeli bir şeyler söylemeyi, hatta uzanıp elini sıkmayı düşündüm. Orada uzun süre durdum ve o da beklenti içinde bekledi, gözleri sanki kalmamı umutsuzca istiyormuş gibi bana sabitlenmişti, ama haddimi aşmak istemedim ve sonunda sadece reverans yaptım ve odadan çıktım."

Madam Rathbone düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü, sonra döndü ve gardırobundan kısa bir kürk pelerin çıkardı. Onu omuzlarıma örttü. "Bunu düşünmemeye çalıştım ama o kısa konuşma, o gittikten sonra da aklımdan çıkmadı. Söyleyebileceğim ama söylemediğim bir düzine şey düşündüm. Onun yolculuğunu kolaylaştırabilecek basit şeyler. Birinin bana söylemesini isteyeceğim şeyler. Ama o gün ve şans gitmişti ve onları geri getiremezdim. Bir daha asla haddimi aşmak konusunda endişelenmeyeceğime ve söylenmemiş sözlerin beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim."

İronik bir şekilde, içimi kemiren şey de tam olarak buydu - annemin hiç söylemediği tüm o sözler. Benden sakladığı onca şey. Yolculuğumu kolaylaştırabilecek şeyler. Morrighan'a döndüğümde, öyle ya da böyle, artık aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmayacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PAULINE

Kutsal ayinleri ilk kez bozuyordum. Her Birinci Kız öne çıkıp kırmızı cam bir fener yakmaya ve onu anıt taşın dibine yerleştirmeye çağrılırken tanrıların beni anlaması için dua ettim. Sonra merhum prens ve asker arkadaşları için Ölüler Anma duasını söylediler; Terravin'de her gün Mikael için söylediğim duanın aynısını. Mikael gerçekten ölmediğine göre hepsi boşa edilmiş dualar mıydı?

Tırnaklarım avuç içimin etine battı. Kime kızmam gerektiğinden bile emin değildim. Tanrılara mı? Lia'ya mı? Mikael'e mi? Yoksa bir zamanlar kraliçenin sarayında onurlu bir konuma sahipken şimdi bir kayın ağacının gölgesinde gizlenen, yüzümü kimseye gösteremeyen, hatta öne çıkıp tanrılara sesimi yükseltmemeyen bir kaçaktan biraz daha fazlası olduğum gerçeğine mi? Düşündüğümde çok daha aşağılara düşmüştüm.

Son dua okunduğunda ve rahipler İlk Kızları ailelerine dönmeleri için uğurladığında, kalabalık azalmaya başladı. Teyzemi orada görmeyi beklemiyordum - kraliçenin yanında kalacaktı - ama yine de onu aradım. Bryn ya da Regan'a onun hakkında soru sormaya korkuyordum. Kurallar konusunda çok titizdi ve daha ilkokuldayken bana bunları öğretmişti.

onunla birlikte kalede yaşamaya geldim. Protokolü tamamen ihlal etmeme ya da hain bir suç ortağı olarak yeni statüme nasıl tepki verdiğini düşünmek bile istemiyordum. Bryn ve Regan'ın önce peçeli bir dulla, sonra bir başkasıyla konuştuklarını gördüm, sonunda kimse yas tutanlardan başka bir şey olduğumuzdan şüphelenmesin diye dikkatlice bize doğru ilerlediler.

Önce sessiz kaldılar, Berdi'ye sorgulayan bakışlar attılar.

"Rahatça konuşabilirsiniz," dedim onlara. "Berdi güvenilir biridir. Lia'yı en az bizim kadar seviyor ve yardım etmek için burada."

Regan ona şüpheyile bakmaya devam etti. "Peki sırları iyi saklıyor mu?"

"Hiç şüphesiz," dedi Gwyneth.

Berdi gözlerini kısarak Regan'a baktı, onu incelerken başını yana eğdi.

"Asıl soru şu: *Sana* güvenebilir miyiz?"

Regan ona yorgun bir gülümseme ve hafif bir selam verdi. "Bağışlayın beni. Bunlar

son birkaç gün zor geçti."

Berdi ona güven verici bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Kardeşinizin kaybı için başsağlığı diliyorum. Lia ondan övgüyle bahsederdi."

Bryn zorlukla yutkundu ve Regan başıyla onayladı. İkisi de kardeşleri olmadan kaybolmuş gibiydiler.

"Ailenle Lia hakkında konuşabildin mi?" Ben sordum.

"Walther'le ilgili haberler gelmeden önce değil," diye yanıtladı Bryn. "Ve sonra babam hastalandı. Walther ve babam arasında annem yıkıldı. Babamla ilgilenmek dışında odasından çıkmıyor ama doktor yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor ve ondan uzak durmasını istiyor. Ziyaretlerinin sadece babamı tedirgin ettiğini söylüyor."

Berdi, kralın sağlığını sordu ve Bryn, kralın sağlık durumunun iyi olduğunu söyledi.

Aynı, zayıf ama stabil. Doktor kalbinde sorun olduğunu ve dinlenirse iyileşeceğini söyledi.

"Paylaşacak haberlerin olduğunu söylemiştin?" Gwyneth sordu.

Bryn içini çekti ve koyu renk saçlarını alnına doğru savurdu. "Lia'nın ihanet haberini getiren asker öldü."

Nefes nefese kaldım. "Yaralanmadığını duydum. Sadece bitkin. Bu nasıl olur da ne olacak?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Yüzlerce soru sorduk. Doktorun tek söylediği, muhtemelen dehidrasyondan kaynaklanan bir nöbet olduğuydu," diye yanıtladı Regan.

"Dehidrasyon mu?" Gwyneth düşündü. "Bir düzine yolu geçmiş olmalı. akarsu ve nehirlerden buraya geldim."

"Biliyorum," dedi Regan. "Ama Şansölye dışında kimse onu sorgulayamadan öldü."

Berdi'nin gözleri kısıldı. "Askerin onlara söyledikleri hakkında yalan söylediklerini mi düşünüyorsun?"

"Daha da önemlisi," diye ekledi Gwyneth, "onun ölümüyle bir ilgileri olduğunu düşünüyor olmanız."

Regan yüzünün yan tarafını ovuşturdu, hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Bunu söylemiyoruz. Sadece çok hızlı ve çok fazla şey olduğunu ve sorularımıza cevap bulamadığımızı söylüyoruz. Biz dönene kadar tedbirli olmanız gerekiyor."

"Geri mi?"

"Size söylememiz gereken bir diğer şey de bu. Önümüzdeki hafta Kutsal Ayınlar Şehri'ne gönderileceğiz ve oradaki işimiz bittikten sonra benim ekibim Gitos'a, Bryn'inki ise Cortenai'ye gidecek. Yol boyunca şehirlerde mola vereceğiz."

"İkiniz de gidiyor musunuz?" Biraz fazla yüksek sesle söyledim ve Gwyneth bir uyarı olarak boğazını temizledi. Sesimi alçalttım. "Walther ölmüşken ve baban hastayken bu nasıl mümkün olabilir? Artık veliaht prens sensin ve

Sırada Bryn var. Civica'dan ayrılamazsınız. Protokol gereği en az biriniz-"

Bryn uzandı ve ellerimi sıktı. "Bunlar zor zamanlar, Pauline. Morrighan'ın temelleri sarsıldı. Küçük Krallıklar Dalbreck'le aramızdaki anlaşmazlığı gördü; veliaht prens, büyük soyluların ve lordların oğullarıyla birlikte katledildi; babam hasta ve kız kardeşimin düşmanla güç birliği yaptığı düşünülüyor. Nöbetçi Yüzbaşı bunun sinme ve korkma zamanı değil, gücümüzü ve güvenimizi gösterme zamanı olduğunu söylüyor. Buna kabine karar verdi. Regan ve ben de emri sorguladık ama babam bunu istediğini teyit etti."

"Onunla kendin mi konuştun?" Berdi sordu.

Regan ve Bryn kısa bir süre birbirlerine baktılar, aralarında konuşulmayan bir şey geçti. "Evet," diye yanıtladı Regan. "Onu emir konusunda sorguladığımızda başıyla onayladı."

"O iyi değil!" Gwyneth inanamayarak konuştu. "Sağlıklı düşünemiyordu. Eğer durumu kötüye giderse tahtı riske atmış olur."

"Doktor ayrılmamızın güvenli olduğu konusunda bizi temin etti ve Watch olarak

Kaptan, hiçbir şeyin kralın oğullarının ortaya çıkması kadar birliklerin ve komşu krallıkların güvenini artıramayacağını söyledi."

Yüz ifadeleri karışık mesajlar veren Bryn ve Regan'a baktım. Yırtılmışlardı. Bu sadece güven tazelemekle ilgili değildi. "Kız kardeşiniz olmasa bile sizin hâlâ kraliyete sadık olduğunuzu kanıtlamak için."

Regan başını salladı. "Bölünmüş bir aile korku ve anarşi yaratır. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bu."

Ve korku vardı. Bazı açılardan görevleri mantıklıydı ama yine de yanlış geliyordu. Gözlerindeki endişeyi gördüm.

"İkiniz de hala Lia'ya inanıyorsunuz, değil mi?"

Bryn'in gözleri yumuşadı. "Sormana gerek yok Pauline. Kız kardeşimizi seviyoruz ve onu tanıyoruz. Lütfen endişelenme. Bu konuda bize güven."

Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı. Gwyenth de fark etti. O da onlara şüpheyile baktı. "Bize söylemediğiniz bir şey var."

"Hayır," dedi Regan kararlılıkla. "Başka bir şey değil." Artık bol pelerininin zar zor gizlediği karnıma baktı. "Dikkat çekmeyeceğine dair bize söz ver. Kaleden uzak dur. Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz."

Berdi, Gwyneth ve ben bakiştık, sonra başımızı salladık.

"Güzel," dedi Bryn. "Seninle birlikte kapıya kadar yürüyeceğiz."

Mezarlık neredeyse boştu. Sadece birkaç yas tutucu hâlâ oradaydı. Geri kalanlar akşamüstü yapılacak anma törenlerine hazırlanmak üzere evlerine dönmüşlerdi. Tam bir savaşçı zırhı giymiş, silahları yanında olan genç bir adam, anıt taşın önünde diz çökmüş, başı öne eğilmiş, vücudunun her köşesinde derin bir acı vardı.

"Kim o?" Ben sordum.

"Andrés, Genel Vali'nin oğlu," diye yanıtladı Regan. "Walther'in müfrezesinden hâlâ hayatta olan tek kişi o. Yola çıktıklarında ateşi vardı ve onlarla gidemedi. Taş yerleştirildiğinden beri her gün bir mum yakmak için buraya geliyor. Vali Yardımcısı, Andrés'in orada asker arkadaşlarıyla birlikte olamadığı için suçluluk duyduğunu söylüyor."

"O da ölebilsin diye mi?"

Bryn başını salladı. "Böylece belki de hepsi yaşayabilirdi."

Ona baktık, muhtemelen her birimiz aynı şeyi merak ediyorduk - bir asker daha gerçekten bir fark yaratabilir miydi?

Kardeşler gittikten sonra Gwyneth ve Berdi'ye beni beklemelerini söyledim. hemen geri dönecekti. Andrés'in suçluluk duygusunu, anları yeniden yaşamanın ve nelerin farklı yapılabileceğini merak etmenin ıstırabını anladım. Lia kaybolduktan sonraki haftalarda, Kaden'in beni sürükleyerek götürdüğü o sabahı yeniden yaşadım.

Yüzlerce kez fırçaladım, bıçağını tutmam, tekmelemem, her şeyi değiştirebilecek bir şey yapmam gerektiğini düşündüm ama bunun yerine sadece titredim, yüzünü yüzüme yaklaştırıp bizi öldürmekle tehdit ederken dehşetten donup kaldım. Eğer ikinci bir şansım olsaydı, her şeyi çok daha farklı yapardım.

Döndüğümde Andrés hâlâ anıt taşının önünde diz çöküyordu. Belki bu andan ikimize de yardımcı olacak iki amaç çıkarabilirdim. Müfrezeyi ve Walther'ı bu kadar derinden seviyorsa, Walther ve Lia'nın ne kadar yakın olduklarını da biliyordu. Hatta Lia ve ben kaçarken Walther'ın sahte ipuçları yerleştirmesine yardım edenlerden biri bile olabilirdi. Ona yaklaştığımda başını kaldırıp kapüşonumun gölgelerini aradı.

"Onlar iyi adamlardı," dedim.

Yutkundu ve başıyla onayladı.

"Lia'dan başka kimse böyle düşünmedi. Eminim onlara asla ihanet etmezdi."

Adını duyunca geri çekilip çekilmediğini görmek için onu yakından izledim. Etmedi.

"Lia," dedi düşünceli bir şekilde, sanki anılarını anlatıyormuş gibi. "Onu sadece erkek kardeşleri bu isimle çağırırdı. Onu iyi tanır mıydınız?"

"Hayır," dedim hatamı fark ederek. "Ama bir keresinde Prens Walther'le tanışmıştım ve ondan sevgiyle söz etmişti. Bana birbirlerine olan bağlılıklarından uzun uzun bahsetti."

Başını salladı. "Evet, tüm kraliyet kardeşleri yakındı. Onlara hep imrenmişimdir. Tek erkek kardeşim ben küçükken öldü ve üvey erkek kardeşim-" Başını salladı. "Önemli değil."

Başını kaldırıp bana baktı, sanki daha iyi görebilmek için daha yakından bakıyordu. "I

Adınızı duyamadım sanırım. Size nasıl hitap edebilirim?"

Hızlıca bir isim aradım ve aklıma annemin ismi geldi. "Marisol," diye cevap verdim. "Babamın bir sonraki mevrada bir mumhanesi var. Buraya geldim.

saygılarımı sunmak için geldim ve diğerk bazı yas tutanların sizin hayatta kalan tek kişi olduğunuzdan bahsettiğini duydum. Umarım rahatsız etmedim. Sadece sizi teselli etmek istedim. Bu acımasız barbarların işiydi, başka kimsenin değil. Sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

Uzandı ve cesurca elimi sıktı. "Babam da dahil olmak üzere başkaları da bana öyle söyledi. Buna inanmaya çalışıyorum." İfadesindeki acının bir kısmı ortadan kalktığında ödüllendirildim.

"Onları ve seni hatırlayacağım," diye söz verdim. İ Elimini kurtardım ve iki parmağımı öptüm, dönüp uzaklaşmadan önce onları göğe kaldırdım.

"Teşekkür ederim Marisol," diye seslendi arkamdan. "Umarım seni tekrar görürüm."

Kesinlikle yapacaksın, Andrés.

Ona tekrar katıldığında Gwyneth'in gözleri öfkeyle parladı. "Genel Vali'nin oğluyla konuşmak mı? *Bu* nasıl bir yalan?"

Ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdim. "Bana biraz güven, Gwyneth.

İyi kızı oynamayı bırakmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin? İşimize yarayacak bir şeyler biliyor olabilir. Belki de şimdi casus olan benimdir."

YİRMİNCİ BÖLÜM

RAFE

Cerrahın bungalovuna girdim.

Tavish, Jeb, Griz ve Kaden karyolalara uzanmış tedavi görüyorlardı. Kaden kendisinin de yaralandığı gerçeğini saklamıştı; sırtının alt kısmında bir kesik vardı. Küçük bir yaraydı ama yine de dikiş atılması gerekiyordu. Orrin ve Sven karşılarındaki sandalyelerde oturmuş, ayaklarını hastaların karyolalarına dayamışlardı.

Tavish ve Orrin beni görür görmez, sanki çalımlı bir züppeymişim gibi aşağılayıcı ıslıklar çaldılar. Jeb dönüşümümü onayladı.

"Biz de senin çirkin yüzüne alışmaya çalışıyorduk," dedi Sven.

"Buna banyo ve tıraş deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Jeb'in omzuna merhem sürüldü ve kompres uygulandı. Cerrah bana kaslarında yırtık olduğunu ve omzunu birkaç hafta hareketsiz tutması gerektiğini söyledi. Ata binmek yok, görev yok. Üç gün yatak istirahati. Jeb cerrahın arkasından *hayır* der gibi surat yaptı.

Cerrahın emirlerini geçersiz kılamazmışım gibi omuz silktim ve Jeb kaşlarını çattı.

Griz için de birkaç günlük istirahat öngörülmüştü ama Tavish ve Kaden'in sadece bir gün kadar rahatsızlık verecek küçük yaraları vardı ve

kısıtlı görev gerektirmiyordu. Cerrah, Kaden'in bizden biri olmadığı haberini bir şekilde kaçırmış ve onun başka bir asker olduğunu düşünmüştü.

Cerrah, "Bu ikisi duşa girebilir," dedi. "Duştan sonra onları bandajlayacağım.

temizlediler." Griz'i kontrol etmek için geri döndü.

Kaden bungalovun arka tarafında loş ışıktaydı ama gömleğine uzanırken pencereden gelen ışığa doğru adım attı ve ben de sırtını ve cerrahın dikiş attığı kısa siyah iplik çizgisini gördüm. Sonra yara izlerini gördüm. Derin yaralar. Kırbaçlanmıştı.

Döndü ve beni bakarken gördü.

Göğsü de aynı şekilde yara bere içindeydi.

Durakladı ve sonra sanki hiç önemi yokmuş gibi gömleğini giydi.

"Eski yaralar mı?" diye sordum.

"Evet. Yaşlı."

Kaç yaşındaydı? Merak ettim ama kısa kesilmiş cevabından detay vermek istemediği anlaşıyordu. Yaklaşık benim yaşımdaydı, bu yüzden eski yaralar, onları aldığı anda bir çocuktan biraz daha fazlası olduğu anlamına gelebilirdi. Lia'nın onun bir zamanlar Morrighese olduğunu mırıldandığını hatırlıyordum ama bunu söylediğinde ateşi vardı ve yarı uykuluydu, bu olasılığın düşük olduğunu düşündüm. Yine de, eğer Vandalılar tarafından bu kadar ağır bir şekilde dövüldüyse, onlara nasıl bu kadar sadık kaldığını anlayamıyordum. Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi.

"Dışarıda size duşların yerini gösterecek askerlerim var.

Size yeni kıyafetler de verecekler."

"Muhafızlar mı demek istiyorsun?"

Sadece ona hâlâ tam olarak güvenmediğim için değil, aynı zamanda kendi güvenliği için de serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Müfrezenin katledildiği haberi kampta yayılmıştı. Herhangi bir Vendan, hatta kralın orta derecede güvenilebileceğini söylediği bir Vendan bile burada hoş karşılanmıyordu.

"Onlara eskort diyelim," diye cevap verdim. "Bu kelimeyi hatırlıyorsun, değil mi? Sana söz veriyorum, eskortların Ulrix ve onun vahşi sürüsünün benimle olduğundan çok daha cana yakın olacaklar."

Hâlâ masanın üzerinde duran kemerine ve kılıcına baktı. "Ve onları geride bırakmak zorunda kalacaksın."

"Bugün senin kraliyet kışını kurtardım."

"Ve şu anda senin Vendan'ını kurtarıyorum."

* * *

Normalde Marabella'ya atandığımda diğer askerlerle birlikte kışlada uyurdum ama albay artık kral olduğum için bunun uygun olmadığını söyledi. *Rolünü oynamaya başlamalısın*, diye ısrar etti ve Sven de aynı fikirdeydi. Benim için bir çadır kurulmasını emrettiler. Çadırlar, karakolu bir durak noktası olarak kullanan ziyaretçi büyükelçiler ve ileri gelenler için ayrılmıştı. Askerlerin kaldığı kalabalık barakalardan daha büyük, daha abartılı ve kesinlikle daha özeldi.

Lia için de bir tane sipariş etmiştim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için çadırına girdim. Zemine kalın çiçekli bir halı serilmişti ve yatağı battaniyeler, kürkler ve bir sürü yastıkla tamamen hazırlanmıştı. Yuvarlak bir soba yakıtla doldurulmuş ve kullanıma hazır ve ışık için yağlı bir avize asılmıştı.

Ve çiçekler. Küçük bir vazo bir çeşit mor çiçekle dolup taşıyordu. Albay, tüccar arabalarında çiçek aramak için koca bir ekip göndermiş olmalıydı. Dantel kaplı bir masanın üzerinde renkli bir sürahi su ve yanında bir çömlek kurabiye duruyordu. Bir tanesini ağzıma attım ve kapağını yerine koydum. Hiçbir ayrıntı gözden kaçmamıştı. Onun çadırı benimkinden çok daha iyi döşenmişti. Elbette albay onun rahat ettiğinden emin olmak için kontrol edeceğimi biliyordu.

Yatağının yanında, yerde duran heybesini gördüm. Seyise çadırı hazır olur olmaz onu getirmesini söylemiştim. O da kanla lekelenmişti. Belki de bu yüzden yerde bırakmıştı. İçindekileri komodinin üzerine boşalttım, böylece temizlenmesi için yanımda götürebilecektim. Geride bıraktığımız günü hatırlatan her şeyi silmek istiyordum.

Yatağına oturdum ve çantasındaki kitaplardan birini karıştırdım. Bana bahsettiği kitaplardan biriydi, Venda'nın Şarkısı. Jezelia isminden bahseden kitap. Arkama yaslanıp yumuşak şilteye gömüldüm ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelere baktım. Söylediklerinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? O bir bilgin değildi. Sanctum'da bana bunun önemini açıklamaya çalıştığında yüzünde beliren ifadeyi hatırladım.

Belki de burada olmam tesadüf değildir.

Bu sözleri söylediğinde tüylerim diken diken olmuştu. Venda'nın -kadın ya da krallık- onun korkularıyla oynamasından nefret etmiştim ama kalabalığı ve her geçen gün nasıl büyüdüklerini de hatırlıyordum. Bunda doğal olmayan bir şey vardı, bana doğru gelmeyen bir şey, Komizar'ın bile kontrol edemediği bir şey.

Kitabı bir kenara bıraktım. Artık arkamızdaydı. Sanctum, Venda, Her şeyi. Griz'in onun kraliçesi olduğuna dair saçma düşüncesi de dahil. Yakında Dalbreck'e doğru yola çıkacaktık. Hemen gidemeyeceğimiz gerçeğine lanet ettim. Albay, Sven'i memnun edecek kadar büyük bir eskort tahsis edememişti ama birkaç gün içinde bir birlik rotasyonunun gelmesini beklediğini ve giden birliklerle birlikte güvenli bir şekilde ayrılabilceğimizi söyledi. Bu arada şahinciye, güvenliğim ve yakında döneceğim haberiyle birlikte Falworth'a hızlı bir Valsprey üçlüsü göndermesini emretti.

Bu sayede mahkemedeki meseleler hakkında beni bilgilendirmek için de zaman kazanacağını söyledi. *Beni hazırla* - söylemese bile gözlerinde gördüğüm uyarı sözcükleri bunlardı. Mahkemeye dönüşüm kolay olmayacaktı. Bunu biliyordum. I

hala en kötü korkularımın gerçekleştiği bilgisini özümsemeye çalışıyordum. Hem annem hem de babam ölmüştü ve tek oğullarının akıbetini bilmeden ölmüşlerdi. Suçluluk duygusu içimi delik deşik etti. *Ama onları sevdiğimi biliyorlardı. Bu kadarını biliyorlardı.*

Annemle babamın ölümlerinin ayrıntılarını ve o zamandan beri olup biten her şeyi konuşmak için dinlendikten sonra yarına kadar beklemeye karar verdik. Kabine nerede olduğumu ve aldığım riskleri öğrendiğinde çok öfkelenecekti. Güvenlerini yeniden kazanmak için biraz çalışmak gerekecekti.

Ama Lia hayattaydı ve mecbur kalsaydım hepsini tekrar yapardım. Sven ve diğerleri anladı. Kabine onunla tanıştığında onlar da anlayacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KADEN

Sanki nereye gittiğimi bilmiyormuşum gibi muhafızları takip ettim ama Marabella karakolunun her santimini, özellikle de tuvaletlerin ve duşların nerede olduğunu hatırlıyordum. Padoklara açılan kapının önünden geçerken, arka padok duvarına bir gözetleme kulesi daha eklediklerini gördüm. Bu onların tek kör noktasıydı. Dik, kayalık giriş ve aşağıdaki nehir nedeniyle pek olası değildi ama yine de kör bir noktaydı ve benim giriş yapmamı sağlamıştı.

Lia bir keresinde bana kaç kişiyi öldürdüğümü sormuştu. Hepsini hatırlayamayacak kadar çoktu ama bunu hatırladım.

Şurada.

Uçtaki mahzene baktım. Ölmesi için uygun bir yerdi. "Dur bakalım," dedi Tavish.

Muhafızlar bir erzak kulübesine girerken ben durdum.

Komutanlarından birinin boğazını kestiğimi bilselerdi bana duş ve temiz kıyafetler teklif etmeyeceklerinden emindim. Bu iki yıl önceydi. Günahlarının tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum, sadece emri altında birçok Vendalı ölmüştü ve bu Komizar'ın beni göndermesi için yeterli bir nedendi.

Bıçağı kesmeden önce ona *bunun Eben için olduğunu* söylemişim ama Eben'in ailesinin öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum. Şimdi keşke bilseydim diyorum. Keşke tüm nedenleri hatırlayabilseydim.

Bu bir ömür önceydi, Kaden. O zamanlar ikimiz de farklı insanlardık.

"Bir sorun mu var?" Tavish sordu.

Askerler erzakla geri dönmüşlerdi ve beni takip etmemi bekliyorlardı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Hiçbir sorun yok."

Duşlara doğru devam ettik ve suyun ılık olmasına minnettardım. Kirleri neredeyse kaynatarak yok eden serseri kaplıcaları gibi değildi ama ağrıyan kaslar için Sanctum'un buz gibi suyundan daha kolaydı. Bir zamanlar yoldaşım olan, daha aylar önce birlikte at sürdüğüm -ama bugün öldürülmelerine yardım ettiğim- adamların kanından arınmak iyi hissettiriyordu.

"Görünüşe göre Griz iyi olacak."

Tavish'i duymamış gibi yaparak başımı suyun altında tuttum. İltifat mı bekliyordu? Griz'e vahşi doğada dikiş attığı için mi?

Ona soğukkanlı bir cevap vermek için döndüğümde, kollarının altını ovuyor ve beni inceliyordu. Rafe'i ya da onun aldatıcı arkadaşlarını sevmezdim ama gerçek şu ki Tavish Griz'in hayatını kurtarmıştı ve ona teşekkür borçluydum. Griz hâlâ benim yoldaşımdı, belki de tek yoldaşım.

"İğne konusunda yeteneklisin," diye önerdim.

"Sadece zorunluluktan," diye yanıtladı suyu kapatırken. "Bu işi başka kimse istemiyor." Havluyla kurulandı ve giyinmeye başladı. "Komik, Rafe birinin yanağına küçücük bir çelik parçası sokmaz ama kılıcının tek bir darbesiyle üç adamı ter bile dökmeden yere serebilir. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Çok da ince olmayan bir uyarı. Cerrahın koğuşunda Rafe'le yaptığım konuşmayı izlediğini hatırladım. Belli ki benim saygıda kusur etmemden hoşlanmamıştı.

"O benim kralım değil. Hepiniz gibi onun önünde diz çökmeyeceğim."

"Ona bir şans verirsiniz fena biri değildir."

"Böyle bir şey söylemeni beklerdim ama buraya şans için ya da birinin arkadaşı olmak için gelmedim. Lia için buradayım."

"O zaman yanlış sebepten buradasın, Suikastçı." Kemerini sıktı ve kınını düzeltti. Gözleri sıcak siyah havuzlardı. "Sana bir tavsiye daha, helaları kullanırken dikkatli ol. Özellikle de gece geç saatlerde. Tehlikeli olabileceklerini duymuştum. Şaşırtıcı, değil mi?" Dönüp gitti ve dışarıdaki muhafızlara işim bitene kadar beklemelerini emretti.

Beni düşündüğünden daha yakından inceliyordu. Mahzene sadece basit bir bakış atmıştı ama onu görmüş ve bir araya getirmişti. Beni dikkatle izlediğine ya da bir başkasının izlemesini sağladığına şüphe yoktu. Muhtemelen Rafe'e şüphelerinden bahsetmiştir bile.

İçlerinden herhangi biri bugün *onların* tarafında savaştığımı fark etmiş miydi?

Beni bekleyen muhafızların yanına dönmek için acele etmeden düş almaya devam ettim. Lia'yı bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Rafe bunu kolaylaştırmayacaktı, özellikle de şimdi-

Başımı tekrar suyun altına soktum. Onun bir prens olduğu fikrine bile alışamamıştım ve şimdi o alev alev yanan bir kraldı. Suyu tükürerek çıkardım ve göğsümü ovaladım. Lia gerçekten de onun tüm yol boyunca arkasından geleceğini mi düşünmüştü?

Suyu kapattım.

Morrighan'a gitmeyecek.

Ama bu onu

durdurmayacak.

Sıcak bir şey içime işledi. Umudu
yeniden hissettim.

Onu benim tanıdığım gibi tanımıyordu.

Bilmediği pek çok şey vardı.

Lia'nın beni k u l l a n d ı ğ ı gibi onu da kullanma ihtimali bile vardı.

Aynı düşünce başka bir düşünceye dönüştü.

Onun hakkında bilmediği şeyler de v a r d ı ve belki de öğrenmesinin
zamanı gelmişti.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Gece erken çöktü ve uzaktan gelen bir uğultu duydum. Bir şarkı mı? Acaba onların akşamı da burada Morrighan'ın hatıralarıyla geçmiş olabilir miydi? Pek olası görünmüyordu ama yine de hepimiz aynı başlangıçlardan doğmuştuk. Bu başlangıçlar ne kadar farklılaşmıştı? Gece beni çekiştiriyordu, teslim olmak istediğim sessiz bir çekiş, ancak subayın yemek odasının altın ışıklı pencereleri önümde uzanıyordu.

Madam Rathbone'u takip ederek geniş bir verandası olan büyük ahşap yapının merdivenlerinden yukarı çıktım.

"Bekle," dedim kolunu tutarak. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Kaşları çatıldı. "Korkacak bir şey yok." "Biliyorum," dedim, biraz nefes nefese. "Hemen geliyorum. Lütfen." O gitti ve ben dönüp kendimi parmaklıklara yasladım.

Her zaman başkalarının beklentileriyle yüzleştim, genellikle çok az sabırla, bana şu ya da bu şekilde baskı yapan dolabı tersledim, ama şimdi tam olarak anlamadığım başka bir tür beklentiyle uğraşmak zorundaydım. Karmaşıklıklarla doluydu ve bunların üstesinden nasıl geleceğimden emin değildim. *Gelecekteki kraliçe*. Yemek odasının kapısından içeri girdiğimde görecekları şey buydu. Kaden'e bir şekilde her şeyi halledeceğimi söylemiştim.

ama yapamayacağımı biliyordum. Bu imkansızdı. Birileri hep kaybeden taraf oluyordu. Bunun ben ve Rafe olmasını istemedim.

Batı gökyüzüne ve takımyıldızlarına baktım: Aster'in Elmasları, Tanrı'nın Kadehi ve Ejderha'nın Kuyruğu. Morrighan'ın üzerinde gezinen yıldızlar. Parmaklarımı öptüm ve onları gökyüzüne, evime, geride bıraktıklarına, ölümler de dahil olmak üzere sevdiğim herkese kaldırdım. "*Enade meunter ijotande*," diye fısıldadım, sonra döndüm ve yemek odasının kapısını iterek açtım.

Rafe gördüğüm ilk kişiydi ve içten içe tanrılara şükrettim, çünkü kalbimi ağırlıksız, yüksek ve özgür bir yere uçurmuştu. Beni görünce ayağa kalktı ve gözlerindeki bakış Madam Rathbone, Adeline ve Vilah'nın çabaları için minnettar olmamı sağladı. İyi seçim yapmışlardı. Bakışları kalbimin tekrar yerine oturmasını sağladı, şimdi göğsümde sıcak ve doluydu.

Subayların, eşlerin ve orada bulunan diğer kişilerin yanından geçip uzun yemek masasının ucunda durduğu yere baktım, büyülenmiş gibiydim. Rafe'i ilk kez kendi krallığının kıyafetlerini giymiş olarak görüyordum. Garip bir şekilde sinir bozucuydu, gerçekte kim olduğunun bir teyidiydi. Bol siyah bir gömleğin üzerine koyu mavi bir subay tuniği giymişti ve göğsünde Dalbreck'in armasıyla kabartılmış koyu deri bir baldrick vardı. Saçları kesilmişti ve yüzü sıkı bir tıraşla parlıyordu.

Başların döndüğünü hissediyordum ama gözlerimi Rafe'den ayırmadım ve ayaklarım yerde süzülerek onun yanına gitti. İşte bu kadar. Dalbreck'in resmi geleneklerini hiç anlamıyordum. Kraliyet Bilgini bana en temel selamlaşma kurallarını öğretmeye çalışmıştı ama ben onun derslerini atlamıştım. Rafe bana elini uzattı ve ben elini tuttuğumda beni kendine çekip herkesin önünde öpmesi beni şok etmişti. Uzun, skandal bir öpücük. Yanaklarıma renk geldiğini hissettim. Eğer bu bir gelenekse, hoşuma gitmişti.

Diğer konuklara döndüğümde, bu tür bir selamlaşmanın standart protokol olmadığı oldukça açıktı. Bazı hanımların yanaklarında da renk vardı ve Sven'in eli sanki kaşlarını çatmış gibi ağzının üzerinde duruyordu.

"Rafe, "Prensese bu kadar iyi baktığınız için saygılarımı ve şükranlarımı sunarım, Madam Rathbone," dedi. Omuzlarındaki kürk pelerini çözdü ve bir hizmetkâra verdi. Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve tam o anda orada kimlerin olduğunu anladım. Sven, Tavish ve Orrin de koyu Dalbretch mavileri giymişlerdi; görünüşleri bir ustura, sabun ve özenle ütülenmiş giysilerle değişmişti - Sven'in bana tarihini gururla anlattığı güçlü ordunun subaylarıydılar. Karşı tarafta oturan Albay Bodeen gibi Sven de omzuna altın bir örgü takmıştı. Rafe'i ve konumunu ayırt edecek hiçbir şey yoktu ama bir ileri karakolda bir kralın süslerini bulundurmadıkları da kesindi.

Albay Bodeen tanıştırma faslına geçti. Samimi ama çekingen bir şekilde selamlaşıldı ve ardından hizmetkârlar küçük beyaz porselen tabaklarda servis edilen birçok yemeğin ilkini getirdi - otlarla sarılmış ılık keçi peyniri topları; ince füme domuz eti şeritlerine sarılmış parmak büyüklüğünde doğranmış et ruloları; ısıruk büyüklüğünde kaseler halinde şekillendirilmiş ve sıcak baharatlı fasulye ile doldurulmuş kızarmış yassı ekmekler. Her yemek taze bir tabakta servis edildi ve henüz ana yemeğe bile geçmemiştik. *Göreceksiniz.*

Evet, gördüm ama Albay Bodeen'in bu gece sadece geri dönen yoldaşlarını değil, kaybettiklerini düşündükleri kralı da onurlandırmak için daha abartılı bir sofra hazırladığından emindim. Jeb'in yokluğu doktorun istirahat emrinden kaynaklanıyordu. Başka kimse Griz ve Kaden'in orada olmadığını fark etmemiş gibiydi, ancak ikisinin de masada son derece rahatsız olacaklarından emindim. Bazen kendimi rüya gibi bir sisin içinde hissediyordum. Daha bu sabah hayatlarımız için savaşılan atların sırtındaydık ve

Şimdi porselen, gümüş, parlayan şamdanlar ve çınlayan binlerce kadehle dolu bir denizde yol alıyordum. Her şey olduğundan daha parlak ve gürültülü görünüyordu.

Bu bir kutlama gecesi idi ve sohbeti hafif tutma çabasını fark ettim. Albay Bodeen saygıdeğer kırmızı gözünü çıkardı ve Sven'e bir bardak doldurdu. Tüm karakolu kapsayacak başka bir kutlama yapılacağını duyurdu. Bu kutlama tüm askerlere yeni krallarına ve -Albay Bodeen tereddütle ekledi- müstakbel kraliçelerine kadeh kaldırma şansı verecekti.

Vilah heyecanla, "Marabella partilerinin eşi benzeri yok," dedi.

Bodeen, "Moralleri yükseltiyor," diye ekledi.

"Ve dans da var," dedi Madam Rathbone.

Hepsine katılmaya hevesli olduğumu söyledim.

Yemekler arasında kadehler kaldırıldı, şarap ve içkiler aktı, Dikkat unutuldu ve daha fazla konuşma bana yöneltildi.

Albay Bodeen'e, "Madam Rathbone bana güzel bir sofraya hazırladığınızı söyledi," dedim, "ve itiraf etmeliyim ki oldukça etkilendim."

"Marabella karakolu olağanüstü yemekleriyle tanınır," diye cevap verdi Teğmen Belmonte'nin eşi Fiona, sesi gururla doluydu.

Albay Bodeen, "Bir asker ne kadar iyi beslenirse, o kadar iyi hizmet edebilir," diye açıkladı, sanki yemek bir savurganlık değil de bir savaş stratejisiymiş gibi.

Komizar'ın kendinden emin sırtışının ve uzun, parlak silolarının anısı gözlerimin arkasında parıldadı. *Büyük ordular karınları üzerinde yürürler.*

Önümdeki tabağa baktım. Üzerinde portakal sosu ve bir sülün bacağı kemiği duruyordu. Yemekten önce kemik tabakları geçmemişti, fedakârlık kabul edilmemişti. Onun yokluğu içimde doldurulması için yalvaran garip bir boşluk bırakmıştı. Kendi kemik bağına ne olduğundan emin değildim. Muhtemelen kanlı ve yırtık giysilerimle birlikte kirli ve vahşi bir şey olarak atılmıştı. Gizlice

kemiği tabaktan kaydurdım ve hizmetçi onu almadan önce peçetemin içine sakladım.

"O vahşilerin elinde neler çektiğinizi hayal bile edemiyorum."

Madam Hague söyledi.

"Vendanelıları kastediyorsanız, evet, bazıları vahşiydi ama birçoğu da son derece nazikti."

Şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Kaptan Hague bir kadeh şarap daha içti. "Ama düğünden kaçma kararınızdan pişmanlık duyuyor olmalısınız. Bütün bunlar-"

"Hayır, Kaptan. Kararımdan pişman değilim."

Masa sessizleştii.

"Dalbreck'e gönderilmiş olsaydım, asla öğrenemeyeceğim çok değerli şeyler var."

Teğmen Dupre öne doğru eğildi. "Gençlik derslerini öğrenmenin elbette daha kolay yolları vardır-"

"Ders değil, Komiser. Soğuk, katı gerçekler. Vendanlar bir ordu topladı ve hem Dalbreck'i hem de Morrighan'ı yok edebilecek silahlar geliştirdi."

Şüpheli bakışlar atıldı. Birkaç göz düpedüz yuvarlanmaya yaklaştı. Zavallı sayıklayan kız.

Rafe elini benimkinin üzerine koydu. "Lia, bunu daha sonra konuşabiliriz. Yarın, Albay ve diğer subaylarla birlikte." Hemen çekilmemizi önerdi ve bizi yolcu etti. Sven ve Bodeen'in yanından geçerken, neredeyse boşalmış olan kırmızı göz şişesine baktım.

Masadan aldım ve kokladım. "Albay Bodeen, bunun geri kalanını yanımda götürmemin bir sakıncası var mı?"

Gözleri büyüdü. "Korkarım bu çok sert bir bira, Majesteleri."

"Evet, biliyorum."

Onay için Rafe'e baktı ve Rafe başını salladı. Herkesin bana cevap vermeden önce Rafe'e danışmasından bıkmaya başlamıştım.

"Benim için değil," diye açıkladıktan sonra Sven'e suçlayıcı bir bakış attım.
"Biz

Griz'e bir bardak söz vermiştik, değil mi?" Bodeen nezaketini korudu ama yemekteki konuklardan birkaçı boğazlarını temizledi ve Bodeen'e bakarak kırmızı gözü paylaşmayı reddetmesini bekledi. Onaylamamalarını anlıyordum. Bütün bir müfrezenin Vendanların elinde öldüğünü yeni öğrenmişlerdi. Yine de herkes Kaden ve Griz'in bizim hayatımızı kurtarmak için yaralandıkları gerçeğini görmezden gelemezdi.

Rafe şişeyi benden aldı ve kapıda duran nöbetçiye uzattı. "Bunu cerrahın koğuşundaki iri yarı adama ver." Rafe bana baktı ve sorunun çözülüp çözülmediğini sorar gibi kaşlarını kaldırdı, ben de memnuniyetle başımı salladım.

* * *

"Burası senin odan," dedi Rafe, çadırın perdeli girişini kenara çekerek. Tepedeki avizenin loş ışığında bile bir renk cümbüşüyle karşılaştım. Çiçeklerle bezenmiş yemyeşil çivit rengi bir halı zeminin tamamını kaplıyordu. Mavi kadife bir yorgan, beyaz saten yastıklar ve kürk battaniyeler, aslan başı şeklinde oyulmuş süslemelerle süslenmiş kanopili bir yatağın üzerine yığılmıştı. Zarif mavi perdeler altın kordonlarla arkaya toplanmış, çekilmeyi bekliyordu ve karmaşık bir ızgaraya sahip alçak bir soba yakındaydı. Taze peygamber çiçekleri bir yan masayı süslüyordu ve bir köşede iki sandalyeli küçük bir yemek masası vardı. Evdeki odamdan daha lükstü.

"Peki ya senin odan?" diye
sordum. "Şurada."

Bir düzine metre ötede benzer bir çadır kurulmuştu. Çok uzak gibi görünen kısa bir mesafe. Sanctum'dan ayrıldığımızdan beri ayrı uyumamıştık. Kolunu belime dolamasına, nefesinin sıcaklığını boynumda hissetmeye alışmışım ve bu gece yanımda olmamasını hayal bile edemiyordum, özellikle de nihayet gerçek bir mahremiyetimiz varken.

Yüzündeki bir tutamı düzelttim. Göz kapakları ağırlaşmıştı. "Hiç dinlenmedin, değil mi?"

"Henüz değil. Bunun için daha sonra zamanımız olacak-"

"Rafe," dedim, onu durdurarak. "Bazı şeyler sonraya bırakılamaz. Hâlâ ailen hakkında konuşmadık. Sen iyi misin?"

Çadır perdesini indirerek fener ışığını engelledi ve tekrar karanlığa gömüldük. "Ben iyiyim," dedi.

Yüzünü kucakladım ve onu daha yakına çektim, alınlarımız birbirine değiyordu.

Nefesler birbirine karışıyor, gözyaşları ikimizin de boğazında düğümleniyordu. "Özür dilerim, Rafe," diye fısıldadım.

Dokunuşumla çenesi gerildi. "Olmam gereken yerdeydim. Senin yanında. Ailem beni anlayacaktır." Söylediği her kelime aramızdaki boşlukta zonkluyordu. "Onlarla birlikte olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Ama hoşça kal diyebilirdin."

Kolları etrafımda dönüyor, beni sıkıca tutuyordu ve sanki ona izin verilen tüm keder bu tutuşun içindeydi. Sadece yeni pozisyonunun acımasızlığını ve ondan hemen beklenen şeyi düşünebiliyordum.

Sonunda tutuşu gevşedi ve bana baktı, gözlerinin köşelerinde yorgun kırışıklıklar vardı, yorgunluğuna rağmen gülümsüyordu.

"Benimle kalır mısın?" diye sordum.

Dudakları benimkilerle buluştu ve öpücükler arasında dudaklarına fısıldadı. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Majesteleri?"

"Kesinlikle," dedim ve sanki akşamki son yemeğimmiş gibi dilimin ucunu alt dudağının üzerinde yavaşça gezdirdim.

Hafifçe geri çekildi ve iç çekti. "Bir karakolun ortasındayız. Yüzlerce gözün izlediği -muhtemelen şu anda yemek odasının pencerelerinden."

"Beni orada öperken başkalarının ne düşündüğü konusunda endişeli görünmüyordun."

"O anın üstesinden geldim. Ayrıca, seni öpmek ve geceyi çadırınızda geçirmeniz iki farklı şeydir."

"İtibarımı lekelemekten mi korkuyorsun?"

Ağzının kenarından şeytani bir sırıtma geçti. "Korkarım benimkini kirleteceksin."

Kaburgalarına şakacı bir yumruk attım ama sonra gülümsememin kaybolduğunu hissettim.

Yüzünü. Protokolü anlıyordum, özellikle de kraliyet mensuplarıyla. Tanrılar adına, hayatım boyunca bununla yaşadım. Ayrıca Rafe'in şu anda özellikle hassas bir konumda olduğunu da biliyordum, tüm gözler yeni yeni onun üzerindeydi. Ama ikimiz de neredeyse ölüyorduk. Beklemekten yorulmuştum. "Seninle olmak istiyorum, Rafe. Şimdi. Görünüşe göre şimdiye kadar yaptığımız tek şey beklemek. Kimin ne düşündüğü umurunda değil. Ya yarınlar yoksa? Ya sahip olacağımız tek şey şimdiyse?"

Uzandı ve parmağını nazikçe dudaklarıma bastırdı. "Şşşt. Bunu asla söyleme. Önümüzde bir ömür var, yüzlerce yarın ve daha fazlası. Söz veriyorum. Bütün bunlar bunun içindi. Aldığım her nefes, attığım her adım birlikte geleceğimiz içindi. Seninle bu çadırın içinde kaybolmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama ne düşündüklerini önemsiyorum. Seninle daha yeni tanıştılar ve ben şimdiden bir prensten beklenen tüm protokolleri hiçe saydım."

İçimi çektim. "Ve şimdi kral sensin."

"Ama en azından içeri gelip senin için sobayı yakabilirim. Bu uzun sürmez."

Kendim yakabileceğimi söyledim ama perdeyi kenara çekti ve Beni içeri aldı, ben de daha fazla itiraz etmedim. Çadırın tepesinden çıkan uzun, yuvarlak bacayı kontrol etti ve ardından  ırayı yaktı. Yatağın kenarına oturup odunların tutuşmasını izledi. Çadırın içinde dolaştım, parmaklarımı yatak perdelerinin üzerinde gezdirdim, savurganlığı seyrettim.

Omzumun üzerinden, "Buna gerçekten hiç gerek yoktu, Rafe," dedim.

Tahtayı dürttüğünü duydum. "Başka nerede kalacaktın? Askerlerin kışlasında mı?"

"Uyuduğum yere kıyasla her şey lüks olurdu." Masanın üzerindeki eşyalarımı gördüm. Düzgün bir yığın halinde dikkatlice yerleştirilmişlerdi ama heybe yoktu. Yığından saç fırçamı aldım ve Adeline'in tüm güzel işçiliğini bozarak saçlarımdan tokalar çıkarmaya başladım. "Ya da Madam Rathbone'un oturma odasında uyuyabilirdim. Gerçi kocası bunu yapmayabilirdi-"

Garip bir gümbürtü duydum ve döndüm. Sopa Rafe'in elinden kaymış ve şimdi yerde yatıyordu.

Sonunda dileğim gerçekleşecek gibi görünüyordu.

"Rafe?"

Kendinden geçmişti. Yatağımın üzerinde yatıyordu, ayakları hala yerdeydi ve elleri iki yanında gevşek duruyordu. Yanına gittim ve adını tekrar fısıldadım ama cevap vermedi. İnatçı bir kral bile ancak bu kadar uyanık kalabilirdi. Çizmelerini çıkardım, zar zor kıpırdandı. Sıra kemerlerine geldi. Onun ölü ağırlığıyla güreşemezdim, bu yüzden giysiler kalmak zorundaydı. Bacaklarını kaldırdım ve tamamen yatağa uzanması için çevirdim. Gitmekle ilgili birkaç tutarsız kelime mırıldandı ve sonra başka bir ses çıkarmadı. I

Şapkamı ve mücevherlerimi çıkardım ve deri korsenin bağlarını kendi başıma çözmeye çalıştım. Avizenin ışıklarını söndürdükten sonra yatağa, onun yanına kıvrıldım ve kürkleri ikimizin üzerine çektim. Yüzü huzurluydu, ateş ışığında parlıyordu. "Dinlen, tatlı çiftçi," diye fısıldadım. Yanağını, çenesini, dudaklarını öptüm, teninin her santimini dokunuşlarımın altında ezberledim. *Yüzlerce yarın.* Başımı onunkinin yanındaki yastığa koydum ve elimi beline dolayarak ona sarıldım, hâlâ elimden kayıp gitmesinden ve yarınlarımızın hiç gelmemesinden korkuyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Gecenin bir yarısı kolumun altından kayıp gittiğini hissettim ama sadece yuvarlandığını düşündüm. Ertesi sabah erkenden uyandığımda gitmişti. Tek bulduğum, dikkatli gözlerle bakan bir hizmetçi ve bir tepsi tart, kuru meyve ve kremaydı. Tepsiyi masanın üzerine koydu ve reverans yaptı.

"Ben Tilde. Majesteleri toplantıları olduğunu ve sizi daha sonra kontrol edeceğini söylememi istedi. Bu arada, ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacağım."

Uyurken giydiğim buruşuk elbiseye baktım. "Madam Rathbone yakında daha fazla giysi gönderecek," dedi Tilde. "Ayrıca diğer eşyalarınızın temizlenmesini mi yoksa... yakılmasını mı istediğinizi öğrenmek istedi."

Her şeyin yakılması gerektiğini düşündüklerini biliyordum. Kıyafetler tamir edilemeyecek durumdaydı ama botlarım ve özellikle Walther'in baldrick'i elimden bırakabileceğim şeyler değildi ve sonra düşündüğümde, birçok elin elbisesinin kalıntıları da elimden bırakabileceğim bir şey değildi. Bana getirmesi halinde eşyaları kendim temizleyebileceğimi söyledim.

"Hemen halledeceğim hanımefendi." Kadın reverans yaptı ve koşarak çadırdan çıktı.

Saçlarımı taradım, Vilah'nın bana ödünç verdiği zarif terlikleri giydim ve Albay Bodeen'in ofisini bulmak için oradan ayrıldım.

Karakolun kalın duvarları sabah güneşinde parlıyordu. Garnizonla ilgili her şey pırıl pırıldı ve düzeniyle göz korkutucuydu. Temellerine kadar güçlü bir krallığın güvenini yayıyordu. Binaların arasındaki zemin bile marmelat renginde, düzgünce tırmıklanmış çakıllarla kaplıydı. Yemek salonuna benzeyen, ancak sadece küçük yüksek pencereleri olan uzun bir binaya yaklaşırken ayaklarımın altında hafifçe çıtırdadı. Belki de içeride kimlerin buluştuğunu kimsenin görmesini istemiyorlardı.

Kapıyı açtığımda subaylar şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar ama ne Rafe, ne Sven ne de Albay Bodeen oradaydı.

"Majesteleri," dedi Teğmen Belmonte ayağa kalkarken. "İs Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Bugün buluşacağımız söylenmişti. Dün geceki tartışmamıza devam etmek için geldim. Vendan ordusu hakkında. Farkında olmalısın-"

Kaptan Hague kalın bir kâğıt yığınının gürültüsüyle masanın üzerine bıraktı. "Kral Venda'daki gelişmelerden bizi haberdar etti," dedi ve buruşuk elbisemi incelerken dikkatle ekledi, "siz hâlâ uyurken."

Elbisemi düzelttim. "Kralın size söylemiş olabileceği şeylere saygı duyuyorum ama benim gördüğümü o görmedi-"

"Eğitimli bir asker misiniz, Majesteleri?"

Sözümü o kadar sert kesti ki bana tokat da atabilirdi. İğnesi havada tısladı. Demek böyle olacaktı? Öne doğru eğildim, avuçlarım masanın üzerinde düz duruyordu ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, *öyleyim* Kaptan, ama belki de sizinkinden farklı bir gözle eğitildim."

"Ah, tabii ki," dedi, sandalyesinde arkasına yaslandı, sesi küçümsemeyle olgunlaşmıştı. "Bu doğru. Morrighese ordusu işleri biraz farklı yapıyor. Bunun senin *yeteneğinle* bir ilgisi olmalı." Yanındaki bir subaya sırtarak baktı. "Devam et o zaman. Neden bize ne gördüğünü sandığını söylemiyorsun?"

Göt. Görünüşe göre Rafe'in beni müstakbel kraliçesi olarak ilan etmesinin yüzbaşı nezdinde pek bir ağırlığı yoktu - kral orada olmadığı sürece - ama gururumun ya da küçümsememin beni bilmeleri gerekenleri paylaşmaktan alıkoymasına izin veremezdim. Bu yüzden onlara ordu şehri hakkında bildiğim her şeyi anlattım.

"Yüz bin silahlı asker şaşırtıcı bir iddia," dedi sözümü bitirdiğimde. "Özellikle de barbarlar kadar geri kalmış bir halk için."

"O kadar da geri değiller," diye karşı çıktım. "Ve birlikte geldiğim adamlar, Kaden ve Griz, size söylediklerimi doğrulayabilirler."

Yüzbaşı Hague sandalyesinden kalktı, yüzüne ani bir renk gelmişti. "Ekselansları, az önce barbarlara yirmi sekiz adam kaybettiğimizi hatırlatmak isterim. Onlar gibi vahşilerden bilgi toplamamızın tek yolu düğümlenmiş bir kırbacın ucu olacaktır."

Öne doğru eğildim. "Ve belli ki bunu benden aynı şekilde elde etmeyi tercih ediyorsun."

Kaptan Azia bir elini Hague'un koluna koydu ve ona bir şeyler fısıldadı onu. Hague oturdu.

Azia, "Lütfen anlayın Majesteleri," dedi, "müfrezenin kaybı hepimiz için acı bir darbe oldu, özellikle de Yüzbaşı Hague için. Kuzenlerinden biri de o birliğin askeriydi."

Ellerim masadan kaydı ve sakinleştirici bir nefes alarak dik durdum. nefes al. Kederi anlıyordum. "Başınız sağ olsun Kaptan. Kaybınız için üzgünüm. Ama lütfen hata yapmayın. İftira attığınız adamlara bir borcum var ve eğer masamıza davet edilmezlerse, beni de orada görmeyi beklemeysin."

Tel gibi kaşları gözlerinin üzerine düştü. "Dileklerinizi Albay Bodeen'e ileteceğim."

Tam çıkmak için dönüyordum ki odanın arka tarafındaki bir kapı açıldı. ve Albay Bodeen, Sven, Rafe ve Tavish ile birlikte ortaya çıktı. Beni gördüklerinde irkildiler ve Rafe'nin gözleri, sanki onun kuyusunu kazmışım gibi kısa süreliğine keskinleşti.

"Ben de tam gidiyordum," dedim. "Görünüşe göre buradaki meseleleri çoktan halletmişsiniz."

Kapıdan çıkıp merdivenleri yarılamıştım ki Rafe verandaya çıkıp beni durdurdu. "Lia, sorun ne?"

"Memurlarla birlikte buluşacağımızı sanıyordum."

Başını salladı, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim. Ama bana anlattığın her şeyi onlara da anlattım."

"Silolar hakkında mı?"

"Evet."

"Brezalotlar mı?"

"Evet."

"Ordunun büyüklüğü mü?"

"Evet, onlara her şeyi anlattım."

Her şeyi. Benim bile saklayabileceğim bazı şeyler vardı. "Morrighese sarayındaki hainler mi?"

Başını salladı. "Yapmak zorundaydım, Lia."

Tabii ki yaptı. Ama bunun Morrighan'a ve bana olan saygılarını nasıl daha da azalttığını hayal edebiliyordum. Yılanlarla kaynayan bir saraydan geliyordum.

İçimi çektim. "Vendan hakkında söylediğim hiçbir şeye inanmıyor gibiydiler. ordu."

Uzandı ve elimi tuttu. "Eğer şüpheli görünüyorsa, bunun nedeni daha önce hiç bir barbar devriyesiyle karşılaşmamış olmalarıdır.

Ama onlara da gördüklerimi anlattım, sizi Venda'ya götüren en az beş yüz kişilik silahlı ve organize tugayı. İnanın bana, alınması gereken önlemleri değerlendiriyoruz, özellikle de şimdi bütün bir ordunun ölümünden sonra-

Yumuşak bir inilti çıkardım. "Korkarım subaylarınızla kötü bir başlangıç yaptım ve Yüzbaşı Hague zaten benden hiç hoşlanmıyor. Ölenlerden birinin kuzeni olduğunu fark etmemiştim. Onunla orada biraz çatıştık."

"Kötü haber olsun ya da olmasın, Kaptan Hague her zaman güçlü bir ale. En azından Sven'in bana söylediği bu. Adamı sadece geçici olarak tanıyorum." "Sven haklı. Morrighese'lere saygı duymadığını açıkça belirtti. ve o da hediye küçümsedi. Orada derisi yüzülmüş bir diz kadar hoş karşılanıyordum. Tanrılar aşkına, eğer İlk Kızlara ve armağana saygı duymuyorlarsa Dalbreck beni neden istedi?"

Rafe bir an için afallamış gibiydi, sanki sorum onu tedirgin etmiş gibi omuzları geri çekildi. Çabucak toparlandı. "Kaptan sana hakaret etti. Onunla konuşacağım."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Lütfen yapma. İsteyeceğim son şey krala ispiyonculuk yapan yaralı bir çocuk gibi görünmek. Bunu halledeceğiz."

Başını salladı ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "Bu toplantıları elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağım."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yorgun bir yüz ifadesi gözlerini kapladı ve bana yokluğunda ailesinin ölümünün yanı sıra çok daha fazla şey yaşandığını söyledi. Güçlü bir liderlik olmadığı için meclis ve kabine savaş halindeydi. Bazı egolar alevlenmiş, generaller emir komuta zincirini sorgulamaya başlamış ve kraliçeyi öldüren beladan duyulan korku ticareti etkilemişti; tüm bunlar olurken kralın ölümünü dünyanın geri kalanından gizliyorlardı. Saraya döndüğünde Rafe'i her cephede savaşlar bekliyordu.

"Bu ne zaman olacak, Rafe?" Konuyu zorlamaktan nefret ediyordum, özellikle de şimdi, ama başka seçeneğim yoktu. "Morrighan'ın hâlâ uyarılması gerektiğini biliyorsun. Benim de-"

"Biliyorum, Lia. Lütfen önce tüm bunlarla başa çıkabilmem için bana birkaç gün ver.

O zaman konuşabiliriz-"

Sven başını kapıdan dışarı uzattı. "Majesteleri," dedi gözlerini arkasındaki odaya doğru çevirerek, "huzursuzlanıyorlar."

Rafe bana doğru baktı, hiç istemiyormuş gibi oyalanıyordu.

Git. Gözlerinin altında hâlâ gizlenen gölgeleri gördüm. Bir haftaya ihtiyacı varken sadece birkaç saat uyumuştı ve çok daha fazlasına ihtiyacı varken sadece bir anlık yas tutmasına izin verilmişti. Benden tek istediği kral olarak yeni rolüyle başa çıkmak için birkaç gündü ama birkaç gün Morrighan'ın karşılayamayacağı bir lüks gibi görünüyordu.

Başımı salladım ve ben daha veda bile edemedenden dönüp Sven'le birlikte kapının arkasında kayboldu.

* * *

Korsenin son tokasını taktım ve kemeri ayarladım. Vilah ve Adeline'in bana daha kullanışlı giysiler getirmiş olmalarına minnettardım; yarma deri etek, cüppe ve gömlek; ama bunlar da dün gece giydiğim elbiseden daha az lüks sayılmazdı. Kabartmalı kahverengi deri o kadar esnekti ki parmaklarımın arasında eriyecekmiş gibi hissediyordum.

Eski kopmuş ve düğümlenmiş bağcıklar yeni bağcığım ile değiştirilmişti. Temizlenmiş botlar ve Walther'in baldrick'i göğsüme yaslanmış, Greta'nın ona verdiği günkü gibi parlıyordu.

"Aile yadigârı mı?" Vilah sordu.

İkisi de sanki onu taktığımda yüz ifademde acı verici bir şey okumuşlar gibi bana tereddütle baktılar. Kaptan Hague kadar naziktiler.

Kötü. Gördükleri üzüntüyü silmeye çalışarak gülümsedim ve başımı salladım. "Ben hazırım."

Bana karakolu gezdirmeyi teklif ettiler.

büyük oval bir duvarın içindeydi. Rafe'nin ve benim çadırlarımız subay lojmanlarının ve yemekhanenin hemen dışındaydı. Yürürken sıra sıra dizilmiş asker barakalarını, asker yemekhanesini, cerrahın bungalovunu ve hepsinin arasına sıkışmış aşevini gösterdiler. Karakolun alt katına açılan geniş bir kapıya geldik. Ahırları, otlakları ve aşçının bahçesini gösterdikten sonra bana Valsprey'lerin kafeslendiği ahır gösterdiler. Beyaz tüyleri, keskin pençeleri ve korkutucu bakışlarıyla dikkat çekici kuşlardı. Parlayan kırmızı gözlerinin üzerinde siyah bir tüy şeridi vardı. Vilah, kanat açıklıkları bir metreyi bulan hızlı uçucular olduklarını söyledi. "Hiç durmadan binlerce kilometre uçabiliyorlar. Karakollar ve başkent arasında mesajları bu şekilde gönderiyoruz." Herhangi bir yere gönderilip gönderilemeyeceklerini sorduğumda, sadece belirli hedeflere uçmak üzere eğitildiklerini söyledi. Biz geçerken başlarını ürkütücü bir şekilde çevirip bizi izliyorlardı.

Arka duvarın altında karakolun arkasından geçen nehir vardı. Üst kata geri döndük ve bana çok büyük olan çamaşırvanayı gösterdiler. Giysilere olan düşkünlükleri düşünüldüğünde bu beni şaşırtmadı. Sonunda kendimizi tekrar karakolun önünde, Albay Bodeen'in ofislerinin yakınında bulduk. Küçük, yüksek pencerelere baktım ve hangi "önlemleri" konuştuklarını merak ettim.

"Oraya çıkabilir miyiz?" Gözetleme kulesinin kapısını işaret ederek sordum. Rafe serserilerin sık sık karakol duvarlarının yakınında kamp kurduklarını söylemişti. Dün yaklaştığımızda Dihara'nın arabalarını görmemiştim ama aslında bizi karşılamak için akın eden insanlar dışında çok az şey görmüştüm. Şimdi onun ve diğerlerinin bu derme çatma şehirde bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordum.

"Elbette," dedi Adeline neşeyle. Devasa gözetleme kulesinin kapısındaki küçük bir kapı açıktı ve Rafe'in emrettiği gibi dört asker kapıyı koruyordu. Her birinin elinde iyi parlatılmış bir kargı vardı. Diğer askerlerin serbestçe geçmesine izin veriyorlardı ama tüccarların sadece mesaj bırakmalarına izin veriliyor, sonra da geri çevriliyorlardı.

Biz yaklaştıkça, kargıları bizi engellemek için iyi zamanlanmış bir makine gibi kesişti ve tıkırdadı.

"James!" Adeline uyardı. "Ne yapıyorsun? Kenara çekilin. Biz dışarı çıkmak-"

"Sen ve Vi geçebilirsiniz," diye cevap verdi, "ama Majesteleri refakatçi olmadan geçemez. Kral'ın emri."

Kaşlarımı çattım. Rafe dışarıda daha fazla Rahtan olabileceğinden korkuyordu. "Bu hanımlar benim eskortlarım sayılmıyor mu?" diye sordum.

"Silahlı eskortlar," diye açıkladı.

Her ikimizin de yanında bulunan hançerlere abartılı bir şekilde baktım. Silahlıydık.

James başını salladı. Görünüşe göre kendi silahlarımız yeterli değildi.

* * *

Tüccar arabalarının arasında keskin, sivri kargılar taşıyan altı ağırbaşlı muhafızla yürümek garipti, ama James bunları bile hışırdattığı için şanslıydık, çünkü kapıdaki dört kişiden hiçbiri görev yerlerini terk etmedi.

Küçük vagon şehir bana bazı yönlerden *cehendrayı* hatırlattı. Herkese ve her zevke göre bir şeyler vardı; ızgara yiyecekler, kumaşlar, deri eşyalar, şans oyunları için çadırlar, egzotik biralara, hatta evlerine zarif bir üslupla yazılmış mektuplar göndermek isteyen askerler için bir mektup yazma servisi bile vardı.

Diğer tüccarlar sadece karakola temel gıda maddeleri satmak ve yollarına devam etmek için oradaydı.

Hâlâ karakolun anlaşmayı bozuyor gibi göründüğünü düşünüyordum. Cam Lanteux'da kalıcı bir konut yoktu. Eben'in ailesi neden yakılmıştı, oysa aynı vahşi doğada yüzlerce kişiyi barındıran bir yapı vardı?

Adeline'e bunu sorduğumda gardiyanlardan biri beni duydu ve onun yerine cevap verdi. "Burada daimi ikamet eden kimse yok. Düzenli olarak dönüşümlü olarak girip  ıkıyoruz." Açıklaması, iyi silahlanmış ve güçlü kişiler tarafından kullanılan bir boşluk gibi gelmişti. Regan'ın devriyelerinin dinlendiğ  kamplardan bahsettiğ ni hatırlıyordum ama ben onları hep çamurlu çukurlar, sallantılı çadırlar ve rüzgârda savrulan askerlerin hava koşullarına karşı büzüştüğü geçici yerler olarak hayal etmiştim. şimdi Morrighan'ın da boşlukları olup olmadığını ve kamplarının sandığ mdan daha kalıcı olup olmadığını merak ediyordum.

Yürürken tüccarlar arasındaki serseri kamplarının nerede olduğ nu sordum ve her zaman kısa bir yürüyüş mesafesine y nlendirildim, ancak hiçbiri aradığ m serseri değildi. Sonunda deri bir kaş bandına desenler işleyen yaşlı bir adama, "Dihara'nın liderlik ettiğ ," dedim.

 alışmasına ara verdi ve keskisini kullanarak duvarın daha da aşağısını işaret etti. "O burada. En sonda." Kalbim yerinden fırladı ama sadece bir anlığına. Kırışıklıkları belirgin bir suratsızlıkla derinleşti. G sterdiğ  yöne doğru koştum; Vilah, Adeline ve askerler bana yetişmek için mücadele ediyorlardı.

Kampı bulduğumuzda, yaşlı adamın surat ifadesini anladım. Kamp geniş  am dallarının altına sıkışmıştı ama dallardan sarkan  anlar yoktu. Dallardan sarkan boyalı kurdeleler ya da dövülmüş bakır yoktu. Hepsinin ortasında dumanı tüten bir çaydanlık yoktu.  adır da yoktu. Sadece    tane yanmış *oyma vardı.*

Reena'nın *karvaçisi* artık mordan çok siyahtı. Genç annelerden biriyle birlikte ateş çemberinin yakınındaki bir kütüğün üzerine oturdu. Yakınlarda Tevio keskin bir sopayla toprağı kazıyordu. *Karvaçilerin* arkasında, kalçasında bir çocukla atlara bakan bir adam gördüm. Hiç neşe yoktu.

Muhafızlara döndüm ve geride kalmaları için yalvardım. "Lütfen," dedim. "Bir terslik var." Etrafı incelediler ve isteksizce mesafelerini korumayı kabul ettiler. Adeline ve Vilah kendi güvenliklerini sağlamak için onların önüne geçtiler; aşılması gereken bir çizgi.

Göğsüm sıkışarak yaklaştım. "Reena?"

Yüzü aydınlandı ve beni karşılamak için ayağı fırladı, sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi dolgun göğsüne bastırdı. Tutuşunu gevşetip bana tekrar baktığında gözleri parlıyordu. "*Chemi monsé Lia! Oue vifar!*"

"Evet, yaşıyorum. Ama burada ne oldu?" Kömürleşmiş arabasına baktım.

Şimdiye kadar, eteğimi çekiştiren Tevio da dahil olmak üzere birkaç kişi daha bize katılmıştı. Reena beni ateşin yanına, kütüğün üzerine oturmam için çekti ve bana şöyle dedi.

Atlılar geldi. Vendanlar. Daha önce hiç görmedikleri. Dihara onları karşılamak için dışarı çıktı ama konuşmak istemediler. Ellerinde küçük bir bıçak vardı. Venda'nın düşmanlarına yardım etmenin karşılıksız kalamayacağını söylediler. Atların yarısını öldürdüler, çadırları ve arabaları ateşe verdiler ve gittiler. O ve diğerleri alevleri söndürmek için battaniye ve ellerine ne geçtiyse almışlar ama çadırlar neredeyse anında yok olmuş. *Carvachis*'lerden üçünü kurtarmayı başarmışlar.

Küçük bıçaktan bahsettiği andan itibaren dilimde iğrenç bir tuzlu tat kabardı. *Natiya'nın bıçağı*. Reena sözlerini bitirdiğinde, öfkemi kontrol edemeyerek ayağı kalktım. *Bir ölüm Komizar için yeterli değildi! I*

onu tekrar öldürmek istedim! Yumruğumla tahtaya vurdum.

Carvachi, öfke beni pençeliyor.

"*Aida monsé, neu, neu, neu.* Bunun için kendine zarar vermemelisin," dedi Reena beni *carvachi*'den uzaklaştırarak. Elimdeki kıymıklara baktı ve onu eşarbına sardı. "Bunu atlatacağız. Dihara bunun hiçbirimizin engelleyemeyeceği bir mevsim olduğunu söyledi."

"Dihara? Nerede o? O iyi mi?"

Reena'nın gözlerinde de yaşlı adamda gördüğüm gibi aynı acımasız çizgiler yayılıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü. "*Hayır,*" dedim başımı sallayarak.

Reena varsayımımı düzeltmek için hızla, "*Yaşıyor,*" dedi ama sonra ekledi, "ama belki de uzun sürmeyecek. Çok yaşlı ve alevleri söndürürken kalbi durdu. Atışı şimdi bile zayıf. Karakol şifacısı onu görmeye geldi, tanrılar onu kutsasın, ama yapabileceği bir şey yoktu."

"Nerede o?"

* * *

Carvachi'nin içi, ölüm kokusunu uzak tutmak için tatlı kokulu donyağı dolu bir kâsede titreyen ince mavi bir alev dışında loştu. İçinde keskin yapraklar bulunan bir kova ılık suyu yanımda taşıyordum. Arabanın arkasındaki yatakta yastıkların üzerine yatırılmıştı, tüy gibi hafif, gri külleri s a v r u l u y o r d u .

Köşelerde gezinen ölümün bana baktığını hissediyordum. Bekliyordu. Uzun gümüş örgüsü gördüğüm tek güçtü, onu yaşama bağlı tutan bir ip. Bir tabureyi yaklaştırdım ve

kovayı indirdi. Gözlerini açtı.

Onu duydu. Kıza biraz keçi peyniri getir.

Onun ağızından duyduğum ilk kelimeler göğsümde kabardı. *Onu duydun.*
Bunu yapan birkaç kişiden biriydi.

Kovaya bir bez batırdım ve sıkarak çıkardım.

Alnını sildim. "İyi değilsin."

Solgun gözleri yüzümü aradı.

"Uzun bir yol kat ettiniz ve daha gidecek çok yolunuz var." Nefesi kesildi ve gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Çok uzak."

"Bana verdiğin güçle çok yol kat ettim." "Hayır," diye fısıldadı. "O güç hep senin içindeydi, derinlerde gömülüydü." Göz kapakları sanki ağırlıkları dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi kapandı.

Bezi duruladım ve boynunu sildim, zarif kıvrımlar bu dünyada geçirdiği günleri işaret ediyordu, güzel çizgiler yüzünü ince çizilmiş bir harita gibi çevreliyordu, çok eskiydi ama şimdi, şu anda, yeterince yaşlı sayılmazdı. Bu dünyanın hâlâ ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. O gidemezdi. Elini benimkinin üzerine koydu, soğuk ve kâğıt gibi hafif.

"Çocuk Natiya. Onunla konuş," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Benim suçumu taşımasına izin verme. Yaptığı şey doğrudu. Gerçek çember çizdi ve onu kollarının arasına aldı."

Hayalet gibi ince elini dudaklarıma götürdüm, gözlerimi sıkarak kapattım. Boğazımdaki ağrıyı yutarak başımı salladım.

"Yeter," dedi elini çekerek. "Neredeyse beni yiyordu Kurtlar. Sana söyledim mi? Eristle ormanda ağladığımı duydu. Gökyüzü gök gürültüsüyle sarsıldığında, bana susmayı öğretti-" Gözleri açıldı, gözbebekleri gri bir daire içinde yüzen büyük siyah aylardı ve zayıfça başını salladı. "Hayır, bu benim hikâyem, senin değil. Seninki çağırıyor. Yoluna devam et."

"Neden ben, Dihara?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsunuz. Biri olmalı.
Neden sen değil?"

Bunlar Venda'nın bana söylediği sözlerin aynısıydı. Soğuk parmaklar omurgamda dans etti. *Bu dünya, seni içine çekiyor... seni tanıyor ve sonra tekrar dışarı çekiyor, seni paylaşıyor.*

Gözleri kapandı ve dili anadiline geri döndü, sesi mumun titremesi kadar zayıftı. *"Jei zinterr... jei trévitoria."*

Cesur olun. Muzaffer olun.

Gitmek için ayağı kalktım. İkisi de olmak imkânsızmış gibi geliyordu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

RAFE

Sven tabağının yanındaki masaya vurdu. "Albay Bodeen gücenecek. Yemek yemiyorsun."

"Bunlar da yediğim en iyi bizon pizolası," diye ekledi Orrin bir kemikten son sos parçasını emerken. "Öyle dediğimi ona söyleme. Benimkinin daha iyi olduğunu iddia ettim."

Tavish arkasına yaslandı, botlarını masaya dayamış, cilalı ahşabı sürtüyordu. Hiçbir şey söylemeden bana baktı. Tartışmalarımıza ara vermiştik ve diğer memurlar toplantı odasında öğle yemeklerini yerken Bodeen'in ofisine kapanmıştık.

Sven ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. "Merak etme evlat. Her şey yerli yerine oturacak. Bir anda kabullenmek çok zor."

"Oğlan mı?" Tavish söyledi. "O artık çiçek açan bir kral."

"Onu derimden çıkarabilir."

Tabağımı ittim. "Aklımda sadece mahkeme meseleleri yok. Lia. Hague ile karşılaşmış."

Sven homurdandı. "Yani? Herkes Hague'la karşılaşılıyor. Endişelenecek bir şey yok."

"Peki ya diğer memurlar?" diye sordum. "Aranızda onun hakkında ne düşündüklerini anlayan var mı?"

Tavish kesin bir ifadeyle, "Krallığını ona karşı kullanmıyorlar," dedi. "Belmonte, Armistead ve Azia onunla tanıştıklarında büyülenmiş yavrular gibiydiler."

Sven gözlerini kısarak pencereden dışarıdaki bir şeye bakmaya devam etti. "Tek endişelendiğin bu mu? Ondan *hoşlanıp hoşlanmadıkları* mı?"

Hayır. Bu yarısı bile değildi. Verandada onun gözlerini görmüştüm. -Sözünü kesmeden önce en az onun sözleri kadar konuştular. Buraya gelirken tek amacımızın karakolun güvenliğine ulaşmak olduğunu vurgulayarak bu konudan kaçınmıştım. Ama şimdi buradaydık. Sorularından kaçınmak daha zordu. Şakaklarımı ovuşturarak öne doğru eğildim. "Hayır. Endişelendiğim tek şey bu değil. Eve gitmek istiyor."

Sven dönüp bana baktı. "Morrighan'a mı? Neden böyle aptalca bir şey yapmak istesin ki?"

"Onları Vendan ordusu hakkında uyarması gerektiğini düşünüyor."

Sven, "Komizar büyük planlarını ona iletmiş olabilir ama bu onların gerçek olduğu anlamına gelmez," dedi. "Söylediği herhangi bir şey ne zaman kendi hırsları tarafından lekelenmedi ki?" Bana bazı valilerin bile onun rakamları şişirdiğini düşündüğünü hatırlattı.

Orrin parmaklarını yaladı. "Ve korktuğunuzda birkaç bin asker çok daha fazla gibi görünebilir."

"Ama bir süredir sayılarının arttığını biliyorduk," dedim. "Bizi Morrighan ile evlilik ittifakına iten de buydu."

Sven gözlerini devirdi. "Bunun için pek çok motivasyon vardı."

Tavish, "Sayıları bizim gibi yüzyılların eğitimine ve deneyimine sahip bir orduyla aynı değil," diye karşı çıktı. "Artık geçerli bir liderleri olmadığından bahsetmiyorum bile."

Jeb kaşlarını çattı. "Ama Lia'nın köprüyü havaya uçurması için Rafe'e verdiği o küçük sıvı şişesi vardı. O hiçbir krallığın sahip olmadığı bir silah."

"Ve ana dişliyi çıkardı, bu da on iki fit sağlam olmalıydı. demir," dedim. "Bu bir endişe."

Sven tekrar yerine oturdu. "Savaş alanında köprüler yoktur ve brezalotlar, yürüdükleri bile varsayılırsa, indirilebilir. Konsey üyeleri o köprüyü tamir etmeden çok önce birbirlerini canlı canlı yiyecekler."

Orrin başka bir pirzolaya uzandı. "Kral sensin. Ona gidemeyeceğini söyle."

Tavish homurdandı. "*Ona söylemek mi?* Onun gibi bir kıza bir şeyi yapamayacağını öylece söyleyemezsin," dedi ve sonra bana uzun, inceleyici bir bakış attı. Başını iki yana salladı. "Oh, lanet olsun. Onu oraya götüreceğini zaten söyledin, değil mi?"

Bir nefes çektim ve tavana baktım. "Olabilir." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalkarak odada volta attım. "Evet! Yaptım! Ama bu uzun zaman önceydi, Sanctum'dayken. Ona o anda duymak istediği şeyi, Terravin'e geri döneceğimizi söyledim. Bir gün. Ne zaman olduğunu söylemedim. Sadece ona umut vermeye çalışıyordum."

Sven omuz silkti. "Yani ona o an için uygun olan şeyi söyledin."

Tavish yavaş bir nefes çekti. "Bir yalan. O da böyle görecektir."

"Yalan değildi. Belki bir gün onu oraya geri götürebileceğimi düşündüm, işler değişirse bundan uzun zaman sonra, ama Tanrılar aşkına, şu anda başına ödül konmuş durumda ve Morrighese kabinesi hainlerle dolu. Geri dönmesine izin verirsem delirmiş olurum."

Orrin, "Muhtemelen şu anda orada bir ilmikle karşı karşıyadır," diye onayladı. Boynunu ovuşturdu. "Suçluları böyle idam etmiyorlar mı?"

Tavish ona ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kız seni seviyor, evlat," dedi Sven. "Seninle birlikte olmak istediğini her aptal görebilir. Bize söylediklerini ona da söyle. O mantıklı bir kız."

Sven'in sözleri beni derinden yaraladı. Başımı çevirdim, ona bakıyormuş gibi yaptım.

Duvarda asılı bir kalıntı. Onun her gün mücadeleye ettiğini gördüm. Venda'nın bir parçasının pençeleri hâlâ onun içindeydi ve Morrighan'ın bir parçası da öyle. *Onunla anlaşmak mı?* İkiye bölünmüşken mantık bulmak zordur. Kalbinin bir kısmı her iki krallıktaydı ve hiçbirisi Dalbreck'te değildi.

"Oradaki son günümüzde klanlarla konuştuğunu duydum," dedi Tavish. "Bu da sorunun bir parçası, değil mi?"

Başımı salladım.

"*Avlanan kişi...*" Orrin düşündü.

Ruh halleri karardı. Hepsinin bunu duyduğunu ve benim kadar onları da rahatsız ettiğini fark ettim.

Sven başını salladı. "Omzundaki o pençe ve sarmaşık çok lanet bir şey. Vendan klanları ona çok saygı duyuyor gibi görünüyordu."

"Düğün kavahımızdan geriye kalan tek şey bu. İlk tanıştığımızda kavahın korkunç bir hata olduğunu söylemişti."

Bir şekilde onu buna tekrar inandırmalıydım.

*Dürüst olun kardeşlerim,
Chimentra gibi değil,
Çekici yaratık
İki baştan çıkarıcı ağızla.
Sözleri saten bir kurdele gibi lüks bir şekilde
akar, dikkatsizleri ipek örgülerine bağlar.
Ama kendi sözlerini duyacak kulakları yok,
Chimentra kısa sürede boğuldu,
Onun güzel yalanlarının izine takıldım.*

-Venda'nın Şarkısı

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KADEN

Lia kapıdaki nöbetçilerle tartıştı ve sonunda onları iterek geçti. Koğuşun arka tarafına doğru yürüdü, ben de ayaklarımı Griz'in karyolasının ucuna dayayarak oturdum.

Yaptığı ilk şey yanımda yerde duran boş şişeye bakmak, ikinci şey ise üzerime gelip koklamak oldu.

Üst dudağı kıvrıldı. "Sen sarhoşsun."

Omuz silktim. "Sadece yarı sarhoştum. Şişede pek bir şey kalmamıştı." "O şişe Griz içindi. Senin için değil."

"Ona bir bakın. İhtiyacı var gibi mi görünüyor? Cerrah ona bakıyor. Onu sırt üstü düz tutmak için kendi özel demlemesiyle. O da öyle," diye ekledim Jeb'e doğru başımı sallayarak. "Burada bana eşlik eden tek şey onların osurukları ve horlamaları."

Gözlerini devirdi. "Kırmızı göz içmekten başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?" "Ne gibi?"

"Ne istersen! Dışarı çıkın ve biraz güneş ışığı alın. Karakolu keşfedin."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, dışarıda nöbetçiler var, son birkaç haftadır dışarıdan payıma düşenden fazlasını aldım." Şişeyi kaldırdım ve son birkaç damlanın dilimin üzerine düşmesine izin verdim, sonra

Daha fazlasını söylemeden önce tamamen bayıldığından emin olmak için Jeb'in ayağına tekme attım. "Karakola gelince, neye benzediğini zaten biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Sen-"

Soluk soluğa kalmıştı, farkına varmıştı. Jeb'in ayaklarını yana itti ve karyolasının ucuna oturup yüzünü ellerinin arasına alarak bu haberi sindirmeye çalıştı.

"Her zaman prenseslerin peşinde olmadığımı bilmen gerekirdi," dedim. "İ görevleri vardı. Onlardan biri beni buraya getirdi." Ona iki yıl önceki ziyaretimin en ince ayrıntılarını anlattım, hedefim sadece bir adamdı ama kilit bir adamdı. "Eğer teselli olacaksa, bunu hak etmişti. En azından Komizar'ın bana söylediği bu."

Hak etmiştim. Bu kelime bütün sabah içimi kemirmişti. Aster'in kalbine bir bıçak saplanması nasıl hak ettiğini mi? Belki de Griz'in şişesini bu yüzden almıştım. Komizar'ın iddia ettiği gibi, sayısız Vandalı'nın diğer krallıkların ellerinde ve muhtemelen benim öldürdüğüm adamın ellerinde vahşice öldüğüne şüphe yoktu. Bu vahşete bizzat şahit olmuştum. Ama Aster gibi sadece bir mesaj göndermek için öldürülen başkaları da olmalıydı. Kaç tanesi benim elimden ölmüştü?

Lia'nın sabit bakışlarının ağırlığı içimi parçaladı. Kırmızı göz şişesinin boş olmamasını dileyerek başka tarafa baktım. Uzun bir süre sessizce oturdu. Hâlâ farklı bir insan olduğuma inanıyor muydu?

Sonunda dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. Ayağa kalktı ve cerrahın dolabındaki malzemeleri karıştırmaya başladı. Taşıdığı atkının eline sarılı olduğunu ilk kez fark ettim.

"Ne oldu?"

"Aptallık ve bir daha asla olmayacak bir şey."

Elini açıp bir leğende duruladıktan sonra bir cımbızla şeritleri çekmeye başladı.

"Dur, ben yapayım,"
dedim. "Sen mi?" diye
alay etti.

"Bu ameliyat değil. Bir parça çıkaracak kadar ayığım."

Karşıma oturdu ve ben elini tutup bir parça çalışırken bana Dihara ve diğer
serserilerin yandığını anlattı.

"Natiya," dedim başımı sallayarak. "Atının dişlerini dökmesini istediğini
biliyordum ama sana bıçak vereceğini hiç düşünmemiştim. Çoğu serseri daha
iyi bilir."

"Serseriler bile ancak bu kadarına tahammül edebilir. Özellikle de genç
olanlar.

şu anda acı çekiyor. Her şeyin kendi suçu olduğunu düşünüyor."

"aldığını söylediğinde Komizar sana inanmış olmalı.
Aksi takdirde hepsi ölmüş olurdu."

"Peki, bu bir teselli değil mi? Büyük, merhametli Komizar!"

Alaycılığı canımı yaktı. Başparmağımı elinin üst kısmına sürttüm. "Özür
dilerim."

Yüz ifadesi ciddileşti. "O öldü mü Kaden? Bir şeyler hissetmiş olmalısın."

Evet dememi çok istediğini biliyordum ama söylediklerimi tekrarladım.
ona daha önce söyledim. Bilmiyordum. Kötü yaralanmıştı. Güçsüzdü.
İyileşmesi için umutlu olmayan bazı mırıldanmalar duymuştum ve o ilk
günden sonra biz ayrılana kadar sesini bir daha duymadım.

Eli benim elimde gevşedi. Sanctum'da kalanlardan hiçbirinin böyle bir
orduyu yönetmek gibi muazzam bir görevin üstesinden gelebileceğini
düşünmediği açıktı. Muhtemelen haklıydı.

Barakanın kapısından bir gölge geçti ve Tavish'i görmek için başımı
kaldırdım.

Bizi izliyordu, özellikle de Lia'nın benimkinde duran eline odaklanmıştı.
Lia'yı onun varlığından haberdar etmeden önce uzun uzun bakmasına izin
verdim: "Misafirimiz var."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

RAFE

Lia'yı askerlerin yemekhanesinin bir köşesine sıkışmış, sırtı bana dönük halde buldum. Parmaklarımı gevşemeleri için zorlayarak açtım. Suçlamalarla içeri girmeyeceğime dair kendime söz verdim. Bunu unutacaktım.

Ama ne kadar engellemeye çalışsam da cerrahın bungalovunda Kaden'le karşılaşmam kafamın içinde dönüp duruyordu. *Teselliye ihtiyacı olduğunda bana tutunurdu. Omzumda ağladı. Şu anda sahip olduğun konumdan o kadar emin olma. Her gece yanında uyuduğu bendim ve inan bana, beni öperken her saniyesinden zevk alıyordu. Sen onun için sadece bir araçsın.* Bu sadece bir alaydı, dedim kendi kendime, hepsi bu ve buna değer verdiğimi belli etmedim. Hiçbirini hak etmiyordu.

Onunla aynı masada oturan beş asker dışında yemek salonu yemek aralarında çoğunlukla boştu. Odanın içinde yavaşça yürüdüm, zemin botlarımın altında gıcırdıyordu. Bu hemen herkesin dikkatini çekti. Lia'nınki hariç. Askerler teker teker bana baktı ve kartlarını yere bıraktı.

Lia dönmedi, taburesinin arkasında durduğumda ve saçları kemerime değdiğinde bile dönmedi. Askerler ayağa kalkmaya çalıştı ama ben onları geri gönderdim.

"Peki, bu seferki kazığın ne?" diye sordum. "Endişelenmem gereken bir şey mi var?"

Elindeki kırmızı göz şişesini kaldırdı, hâlâ dönüp bana bakmıyordu. "Her ne zaman bir el kaybetsem, şişe el değiştiriyor. Sadece iki kez geçmek zorunda kaldım." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Albay Bodeen içki dolabını kilitleme konusunda gerçekten daha dikkatli olmalı." Sanki bir düşünceyi tartıyormuş gibi başını eğdi. "Ya da belki de kilitliydi."

Şişeyi ondan aldım ve masanın ortasına koydum, ardından biriktirdiği yığını da ortaya ittim. "Beyler, oyunun tadını çıkarın."

Yeni yoldaşlarına "Benim için bir zevkti," dedi ve ona eşlik etmem için elini uzattı.

Dışarı çıkana kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

Yüzümü ona döndüm, ellerimi beline koydum ve sonra onu nazikçe öptüm. "Bu kadar kolay pes etmek sana göre değil."

"İyi genç adamlardı ama berbat oyunculardı. Bu sadece zaman geçirmek için bir şeydi."

"Ve Albay Bodeen'in kırmızı gözünü almak bir meydan okuma mıydı?"

"Geçen sefer teklif ettiğimden daha nazik bir kazıktı. Ben sadece seni düşünüyordum."

"Bunun için teşekkür ederim. Sanırım. Bu saptırmaya ne sebep oldu?"

Bana hayal kırıklığıyla baktı. "Bugün gittiğim her yerde Kral Jaxon'un iznine ihtiyacım varmış gibi görünüyordu. Önce dışarıdaki tüccar arabaları, sonra karakol duvarına erişmeye çalışmak ve son olarak Tavish beni cerrahın bungalovundan dışarı attı-"

"Orada ne yapıyordun?"

Ses tonum istediğimden daha sert çıktı ve ellerimin çemberinden kurtuldu. "Ne fark eder ki?"

"Konusmamız gerek."

İfadesi ayıldı. "Ne hakkında?"

"Çadırımda."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Beni neredeyse avluya sürüklüyordu ve düşüncelerim onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Albay Bodeen'in kırmızı gözü mü? Masum bir iskambil oyunu mu oynuyordu? Yoksa bugünkü toplantılarında bir şey mi olmuştu?

Çadırına girer girmez döndü. Yüzündeki tüm kaslar gerginlikten gerilmişti. Şakağında bir damar seğiriyordu.

"Ne oldu, Rafe? İyi misin?"

Komodine doğru yürüdü ve bir kadeh su doldurup bir yudumda geri içti. Bana hiç ikram etmedi. Elindeki kadehe baktı ve kadehin elinde paramparça olmasından korktum. Sanki içinde zehir varmış gibi dikkatlice masanın üzerine koydu.

"Muhtemelen önemli değil," dedi.

İnançsız bir nefes aldım. "Kesinlikle öyle. Sadece söyle."

Yüzünü tamamen bana döndü. Duruşunda dağ gibi bir meydan okuma vardı ve omuzlarımın gerildiğini hissettim.

"Onu öptün mü?" diye sordu.

Sadece Kaden'i kastetmiş olabileceğini biliyordum. "Beni onu öperken gördün-" "Cam Lanteux'da baş başa kaldığınızda."

"Bir kez."

"Bana hiçbir şey olmadığını söylemiştin."

"Hiçbir şey olmadı," diye yavaşça cevap verdim, tüm bunlara neyin sebep olduğunu merak ediyordum. "Sadece bir öpücüktü, Rafe. Hepsi bu."

"Seni zorladı mı?"

"Hayır. Yapmadı."

"Bu kaçış stratejinizin bir parçası mıydı?"

"Hayır."

Çenesi gerginlikle dalgalandı. "Hoşuna gitti mi?"

Onun imalı ses tonuyla irkildim. Sanki bir suç işlemişim gibi beni sorgulamaya hakkı yoktu. "Evet! Hoşuma gitti! Her ayrıntıyı duymak ister misin? Korkmuştum, Rafe. Yalnızdım. Yorgundum. Ve senin bir daha asla göremeyeceğim bir çiftçi olduğunu düşündüm. Bensiz hayatına devam etmiştin. Tutunacak bir şey arıyordum ama Kaden'in o şey olmadığını öğrendim. Yalnız bir anda bir öpücüktü ve sen bunu istediğin kadar iğrenç bir şeye dönüştürebilirsin ama ben bunun için özür dilemeyeceğim!"

"Her gece senin yanında uyuduğunu söyledi."

"*Bedroll'larda!* Ayrıca Griz, Eben ve tüm kokuşmuşların yanında uyudum! Yılanları ve haşaratları da unutmayalım! Ne yazık ki tatil rotamızdaki güzel hanlarda özel oda yoktu!"

Başını sallayarak yerde volta attı, elleri hâlâ yumruk halindeydi. "Bunu söylediğinde benimle alay ettiğini biliyordum, ama sonra Tavish bana onu senin elini tutarken gördüğünü söylediğinde-"

"Elimi incittim, Rafe. Kaden şeritleri çıkarıyordu. Hepsi bu." Yükselen öfkemi yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Rafe'nin büyük bir baskı altında olduğunu biliyordum ve görünüşe göre Kaden bundan yararlanmıştı. Yüzünü bana dönmesi için kolunu çektim. "Rafe ile barışmak zorundasın."

Kaden ve o da seninle. Artık karşı taraflarda değilsiniz. Anladınız mı?"

Bana baktı, çenesi hâlâ öfkeyle gergindi ama elini uzattı. ve ellerimi kaldırdı. Çizik ve kırmızı olan elimi inceledi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Elimi dudaklarına götürdü, bir parmak eklemine öptü ve nefesi tenimi ısıtarak orada kaldı. "Lütfen beni affet."

Elimi geri çektim. "Burada bekle," dedim ve o itiraz edemeden çadırın kapısına yöneldim. "Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete."

Çadırın dışına çıkana kadar öfkemi kontrol altında tuttum. Hâlâ halledilmesi gereken çok şey vardı.

Bu sefer gardiyanlara çekilmelerini söylediğimde çok fazla tartışma olmadı. Bir kenara. Yüz ifademde bir şey görmüş olmalılar. Belki de herkes görmüştür. Griz ve Jeb başlarını yastıklardan kaldırdılar ama Kaden, Orrin ve Tavish ben içeri girerken ayağa kalktılar. Kaden'in önünde durdum, ellerim öfkeyle titriyordu.

Gözleri kısıldı. Neden orada olduğumu çok iyi biliyordu.

"Bir daha sakın beni baltalamaya ya da doğru olmayan şeyleri ima etmeye cüret etme!"

"O sordu. Ona sadece gerçeği söyledim. Bunu kendi zihninde nasıl çarpıttığına yardım edemem."

"Yani onu bükmesi için nasıl ortaya koyduğunu mu kastediyorsun!"

"İkimizin de dürüst olmak konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Beni öptün. Ya da belki onu da yönlendiriyorsundur."

Elim dışarı fırladı ve yüzüne çarptı.

Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. "Uyan, Lia! Burada neler olduğunu göremiyor musun?" Neredeyse aynı hareketle, sıcak metal dilimi

Havayı doldurdu ve hem Tavish'in hem de Orrin'in kılıçları Kaden'in kalbindeydi. "Prensesi çözün," diye homurdandı Tavish. "*Şimdi.*" Kaden yavaşça elini bıraktı ve Orrin onu birkaç adım geriye itti. kılıcının ucuyla vurdu ama Kaden'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Daha fazla ayak sesi duydum. Rafe bize doğru yürüyordu.

"Senin ve benim dışımda dürüst olması gereken başka biri daha var," dedi Kaden. "Başımdan beri hikâyenin içinde olduğunu sanıyordum ama sonra anlamadığımı fark ettim."

"Neyi alayım?"

"O kadar çabuk uydurduğu bahane -liman ve birkaç tepe? Komizar neden satın aldı sanıyorsun? Gerçekten evliliğin sadece bir ittifakla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Dalbreck'in Morrighese ordusu umurunda bile değil. Seninle alay ediyorlar. Tek istedikleri limandı ve Morrighan Hanesi'nin saygıdeğer Birinci Kızı da onların kozu olacaktı."

Hiç havam yoktu. Kelimeleri dilime dolayamadım. Onun yerine, bir bulanıklık döndü

Kafamın içinde.

Morrighan'da istediğimiz bir liman ve birkaç millik tepeler var.

Gerisi sizin.

Prensin büyük hayalleri var.

Başka bir türün olması buna değer mi?

... Bunun doğru olduğunu hiç düşünmemiştim.

Sence prens biliyor muydu?

O biliyordu.

Döndüm ve Rafe'e baktım. *Başka bir sır mı?* Dudaklarının yarısı ayrılmıştı ve karnına yumruk yemiş ya da yakalanmış gibi görünüyordu.

Şakaklarımda yanan öfke akıp gitti. Midem göğsümün içinde gevşekçe yüzüyordu.

Rafe bana doğru uzandı. "Lia, açıklamama izin ver. Bu şekilde değil-"

Geri adım atarak ona ulaşmasını engelledim ve diğerlerine bakmak için döndüm. Tavish ve Orrin rahatsızca kıpırdandılar ama bakışlarına karşılık verdiler; Jeb ise gözlerini kaçırdı. Yüzlerindeki ifadeler, artık neredeyse bir şakaya dönüşecek kadar eski bir oyunda piyon olduğumu doğruluyordu.

Zemin sallanıyor gibiydi. Odanın içinde istenmeyen bir dalga gibi yuvarlanan bu gerçeğe ayak uydurmaya çalıştım. Kollarımı belime sardım, her uzvum aniden garip ve yersiz hissetti. Bakışlarını gözden geçirdim, başımın uzak ve kopuk bir şekilde sallandığını hissettim. "Morrighan'da damgalanmış bir suçlu olduğumu öğrenmek Dalbreck için ne büyük bir hayal kırıklığı olmuştur. Kendi krallığım için değersiz olmak beni sizinki için de değersiz bir oyun parçası yaptı. Özür dilerim." Sesimdeki yalpalama aşağılanmışlığıma daha da arttırdı. Görünüşe göre kıtadaki her krallık için büyük bir hayal kırıklığıydım.

Kaden bana baktı, suratı asıktı, sanki çok ileri gittiğinin farkındaydı. Gitmek için döndüğümde Rafe beni durdurmaya çalıştı, ama başımı sallayarak kurtuldum, konuşamıyordum, kapıdan koşarak çıkarken boğazım utançtan şişmişti.

Avluyu koşarak geçtim, yer altımda mide bulandırıcı bir bulanıklıktı. *O biliyordu.*

Ailemin çevirdiği dolaplar beni çok endişelendiriyordu, oysa başından beri yeteneğimin olup olmaması Dalbreck için zerre kadar önemli değildi. Onlar için değerim başka bir yerde yatıyordu. *Kaldıraç*. Bu kelime beni derinden yaraladı. Bu kelimeyi o kadar çok duymuştum ki, kabine bu kelimeyi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle şu ya da bu küçük krallık, şu ya da bu kontluk lordu, bir şey elde etmek için taktiksel baskı uyguladıkları tüm yollar için kullanıyordu.

Çok diplomatik ve pratikti ama güç ve tehditle doluydu. *Bu işlerin böyle yapıldığını* söylemişti babam, açıklamaya çalışırken. *Biraz baskı ve dikkatlerini veriyorlar.*

"Lia-"

Dirseğimde bir çekiştirme hissettim ve dönerek onu çektim. Rafe'in daha fazlasını söylemesine fırsat vermedim. "Bu *ne cüret!*" Çılgılık attım, öfkem tüm gücüyle geri dönmüştü.

Omuzları dikleştirdi. "Eğer izin verirsen-"

"Başından beri vicdanında destansı boyutlarda bir sahtekarlık varken, *nasıl olur* da aptal bir öpücük için beni suçlamaya cüret edersin!"

"Değildi-"

"Siz ve işbirlikçi krallığınız bir liman yüzünden tüm hayatımı altüst ettiniz! *Bir liman!*"

"Sen-"

"Oh, inan bana, anladım! Şimdi her şeyi anladım! I-"

"Önümü kesmeyi bırak!" diye bağırdı. Gözlerinin çeliği uyarı ile parladı. "En azından bana konuşmam için bir şans ver! Konuşacağız!"

* * *

Karakolun duvarına oturduk. Beni oraya götürmüştü, belki kimsenin bizi duymayacağı bir yer istiyordu, belki de daha önce oradan geri çevrildiğimi bilerek kendimi affettirmeye çalışıyordu. Duvarın bizim bölümündeki nöbetçileri, nöbet tutacağımızı söyleyerek kovmuştu. Kaşlarını kaldırmışlardı. Kral nöbet mi tutacaktı? Ama Rafe için bu, kolunun omzumda olması kadar doğaldı. Bacaklarımız duvarın kenarından sarkıyordu. Ne kadar çok yol kat etmiştik. Şimdi o da tehlikeli çıkıntılarda bana katılıyordu.

İnkâr etmemiş ya da haklı göstermeye çalışmamıştı ama ittifakın sadece limanla ilgili olmadığına söz vermişti ve konuşması bittiğinde ona inanmıştım. Bu pek çok şeyle ilgiliydi, en önemlisi de aptalca bir gurur ve tarihlerinin bir parçasını ve bir zamanlar sürgündeki prense ait olanı geri alma ihtiyacıydı. Ama motivasyonlarının pratik bir yanı da vardı. Dalbreck de Vendan nüfusunun arttığına dair haberleri duymuştu ve barbar devriyeleriyle daha fazla olay yaşıyorlardı. Dalbreck ordusunun bakımı hazinenin en büyük gideriydi. Tüm krallıklar arasında bir sonraki en büyük orduya Morrighan sahipti. Dalbreck'in kendi kuvvetlerini Morrighan'inkilerden üstün gördüğü doğrudu ama bu kadar büyük bir orduyu idame ettirmek zorunda kalmazlarsa kaynakları başka yerlerde kullanabileceklerini de biliyorlardı. Bir ittifak batıdaki karakollarını küçültmek anlamına gelebilirdi ve batı kıyısındaki bir derin su limanından elde edilecek kâr geri kalanını finanse etmeye yardımcı olabilirdi. Ben sınırlarına girdikten sonra, limanın iadesi için baskı yapacaklar ve bunu bir çeyiz olarak talep edeceklerdi.

Basın. Kaldıraç gibi zararsız bir kelime daha. Tüm nüanslarını çözmek bile istemedim.

"Böylece siyasi bir ittifak sağladıktan sonra gözlerini daha fazlasına diktiler, ve avuçlarında tuttukları kazanan oyun taşı ben olurdum."

Gözlerini kararan ufka dikti. "Bunun olmasına izin vermezdim, Lia."

"Artık bir kralsın, Rafe," dedim ve tünediğimiz yerden aşağı atladım yürüyüşe. "Onu almak için yeni yollar bulacak mısınız?"

Peşimden geldi ve avuçlarını gözetleme kulesinin duvarına bastırarak beni kollarının arasına sıkıştırdı. Kaşlarını çatarak gözlerini kararttı. "Kim ya da ne olduğum ya da kabinenin ne istediği önemli değil. Benim için önemli olan sensin, Lia. Bunu zaten bilmiyorsan, sana göstermek için yüzlerce yol daha bulacağım. Seni bir limandan daha çok seviyorum, bir ittifaktan daha çok, kendimden daha çok

Hayat. Sizin çıkarlarınız benim çıkarlarımdır. Krallıkların komplo ve entrikalarının aramıza girmesine izin mi vereceğiz?"

Koyu renk kirpikleri gözlerinin altında bir gölge oluşturunuyordu. Bakışları benimkileri aradı,

Sonra kargaşa azaldı ve yerini başka bir şeye bıraktı; uzun zamandır giderilmemiş bir ihtiyaca. Benimkiyle eşleşti ve sıcaklığının içimde yayıldığını hissettim. Sadece Rafe ve ben vardık. Krallıklar yok olmuştu. Görevler yok olmuştu. Sadece ikimiz ve birbirimiz için olduğumuz her şey -ve hâlâ olmamızı istediğim her şey.

"Aramıza hiçbir krallık giremeyecek," diye fısıldadım. "Asla." Dudaklarımız yakınlaştı ve ona doğru eğildim, her parçasının benim de bir parçam olmasını istiyordum, ağızlarımız buluştu, kucaklaması nazik ve sonra tutkulu, daha fazlasını istiyordum. Dudakları boynumda bir çizgi çizdi ve sonra omzumdan elbisemi dürttü. Nefeslerim titredi ve ellerim yeğinin altından kayd, parmak uçlarım karnının kasları üzerinde kayarken yanıyordu. "Nöbet tutuyor olmamız gerekiyordu," dedim nefes nefese.

Hemen aşağıdaki bir nöbetçiye duvardaki devriyesine devam etmesi için işaret verdi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hadi çadırıma gidelim," diye fısıldadı öpücükler arasında.

Yutkundum, tutarlı bir cevap oluşturmaya çalışıyordum. "İtibarınız konusunda endişelenmiyor musunuz?"

"Ben daha çok akıl sağlığım için endişeleniyorum. Kimse bizi görmeyecek."

"Yanında *bir şey* var mı?" Pauline'in durumuna düşmek istemedim.

"Evet."

Çadırı sadece birkaç adım uzaktaydı, ama kaderin bir anı ne kadar çabuk değiştirebileceğini ve koparıp alabileceğini bildiğimde hala neredeyse bir ömür kadar uzaktı.

"Artık buradayız Rafe ve gözetleme kulesi sıcak. Kimin çadıra ihtiyacı var ki?"

* * *

Dünya yok oldu. Kapıyı kapattık. Panjuru sıkıca çekti. Bir mum yaktık. Yün battaniyeyi yere attık.

Parmaklarım titredi ve onları öptü, gözleri endişeyle doldu. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Tek korkum bunun gerçek olmaması. Uyanacağım rüyalarımın biri daha olmasından korkuyorum."

"Bu bizim hayalimiz, Lia. Birlikte. Kimse bizi uyandıramaz."

Battaniyenin üzerine uzandık ve yüzü benimkinin üzerinde gezindi, prensim, çiftçim, gözlerinin mavisi bir gece yarısı okyanusu kadar derin ve ben onların içinde kayboldum, süzıldüm, ağırlıksızdım. Dudakları yavaşça tenimde geziniyordu, keşfediyordu, şefkatliydi, her santimimi ateşe veriyordu, oda ve zaman kayboluyordu ve sonra gözleri tekrar benimkilere bakıyordu ve eli arkamdan kayarak beni ona yaklaştırıyordu, haftaların ve ayların özlemi yanıyordu ve asla birlikte olamayacağımıza dair korkular çözülüyordu.

Birbirimize ettiğimiz yeminler, ruhlarımızda yazılı olan güven, ağzını benimkine geri getirdiğinde hepsi içimden geçti. Ellerimiz düğümlendi ve nefeslerinin ritmi beni sardı. Her öpücük, her dokunuş, ikimizin de bildiği bir sözdü, ben onundum, o da benim ve hiçbir komplo ya da krallık planı aramızda dalgalanan gücün bir parçasına sahip değildi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

İkimiz de yemeğe geç kaldığımız için kendimizi suçlu hissetmediğimizden aceleyle verandanın merdivenlerini çıktık ama konuklar arasında Kaden ve Griz'i görünce ikimiz de şaşırdık. Kaptan Hague, ben yanından geçerken, "Emirleriniz doğrultusunda," diye fısıldamaktan özel bir zevk alıyordu.

Beni dinlemek için daha kötü bir zamanlama olamazdı ve o da bunu biliyordu. Onları gördüğünde Rafe'in eli benimkinde gerildi. Kaden'le barışmak onun için hâlâ çok uzaktaydı. Masadaki herkes onların varlığından ne kadar rahatsız olsa da, hiçbirinin Kaden ve Griz kadar rahatsız olmadığını biliyordum. Kaden'in hakkını vermek gerekirse, kavgacı olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey söylemekten kaçındı. Hatta pişman görünüyordu ki bunun "dürüstlük" sunma yönteminden pişmanlık duyduğunun bir işareti olduğunu umuyordum. Söylenmeyenler ve imalar onun doğruluğunu lekelemişti. Sanırım hepimizin bu konuda pratik yapmaya ihtiyacı vardı. Doğruluk, ustalaşması kılıç sallamaktan daha zor bir beceriydi.

Jeb bile daha fazla yatağa bağlı kalmayı reddederek yemeğe gelmişti. Kolunu ve omzunu yeni ütülenmiş gömleğin içine sokmak için ne kadar acı çektiğini tahmin edebiliyordum ama o gömleği şık ve gururlu bir şekilde giymişti. Cruvas keteni olduğuna şüphe yok.

Konuşmalar yaklaşan parti planlarına döndü ve neşemiz yerine geldi. Yemek arkadaşlarımız Griz ve Kaden'in varlığıyla daha da rahatlamış görünüyorlardı; yine de en küçük hareketleri bile izleniyordu.

Rafe akşamı büyük bir itidalle geçirdi, ancak yemek sırasında birkaç kez eli masanın altındaki dizime gitti. Sanırım kelimelerimin üzerinde tökezlememi izlemek hoşuna gidiyordu. Kaptan Azia ile derin bir sohbeta daldığında dikkatinin dağılmasına karşılık verdim. Aynı cümleye üç kez başlamak zorunda kaldıktan sonra masanın altına uzandı ve kalçasına tembel daireler çizmemi engellemek için elimi sıktı. Kaptan Azia sanki oynadığımız oyunu biliyormuş gibi kızardı.

* * *

Ertesi gün Rafe için daha fazla görevle doluydu. Bunun ağırlığını gözlerinde gördüm. Sanctum'dayken inanılmaz bir özdenetim sergilemek zorunda kalmış, her gün işbirlikçi bir elçiye oynayarak maskaralığı sürdürmüştü ve şimdi yeni bir rolün içine itilmişti -büyük beklentilerle gelen bir rol.

Çadırının önünden geçiyordum ki içeriden gergin sesler duydum. Rafe ve Sven tartışıyorlardı. Çizmelerimi yeniden bağlamak ve dinlemek için perdeli kapının yanına eğildim. Birliklerin rotasyonunun birkaç gün erteleneceğini söyleyen bir mesaj gelmişti, ama aynı zamanda meclis ve kabine arasında büyüyen bir çatlağın haberini de getiriyordu.

"Buraya kadar," diye bağırırmıştı Rafe. "Şimdi geri dönüyoruz, eskort olsun ya da olmasın eskort."

Sven yerinde durdu. "Aptal olma! Bodeen'in gönderdiği mesaj şimdiye kadar saraya ulaşmıştır. Hayatta ve iyi olduğunuzu ve yola çıktığınızı duyuracak ama düşmanlarınızın da y o l d a olduğunuzu bileceği gerçeğini göz ardı edemezsiniz. Bu çok büyük bir risk. Büyük bir eskort ihtiyatlı olur.

Senin hayatta olduğunu bilmek, biz oraya varana kadar meclisi sakinleştirmeye yeter." Rafe'in kabine kavgalarına verdiği tepki aşırı görünüyordu ve acaba bir şey mi kaçırmıştım, yoksa haberler mi sabırsızlığını artırmıştı diye merak ettim.

Sabırsızlanan tek kişi Rafe değildi. Her geçen gün gitmem gerektiğinden daha da emin oluyordum. Çekim gücü arttı ve huzursuz rüyalar gördüm. Rüyalarımnda Venda'nın Şarkısı'ndan parçalar duyuyordum, kendi nefes nefese koşuşumla noktalanan karmakarışık bir melodi, ama rüyalarımnda ayaklarım sanki altımdaki toprakta büyümüş gibi hareket etmeyi reddediyordu ve sonra yaklaşan bir şeyin alçak gümbürtüsü geldi. Sıcak nefesini sırtımda hissettim, aç ve kararlı bir şeydi, nakarat tekrar tekrar duyuluyordu: *Ejderha saldırdığında merhamet göstermez. İrkilerek uyanır, nefesimi tutmaya çalışırdım, sırtım keskin pençelerin beni kesmesinin hatırasıyla sızlardı ve sonra Komizar'ın sözlerini sanki yanımda duruyormuş gibi net bir şekilde duyardım. Eğer fethimizden sağ kurtulan soylular olursa, onları cehennem bu tarafına hapsetmek bana büyük bir zevk verecek.*

Huzursuz bir gecenin ardından ertesi sabah Rafe hâlâ giyinirken çadırına girdim. Tıraş olmanın ortasındaydı. Selam vermekle uğraşmadım.

"Rafe, onları uyarmak için Morrighan'a gitmem konusunda konuşmalıyız."

Aynasının yansımasında beni inceledi ve köpürttüğü tıraş bıçağını durulamak için leğene daldırdı. "Lia, bunu zaten konuşmuştuk. Komizar ağır yaralı ya da ölü ve Sanctum daha fazla ölü ile kaos içinde. Konsey'in nasıl olduğunu gördün, aç köpek sürüsü gibi. Şu anda birbirlerini parçalıyorlar." Boynuna bir darbe daha indirdi. "Ve geriye kalanların hiçbirinin herhangi bir orduyu yönetecek yeteneği yok zaten."

"Şimdilik. Umarız. Ama tahminlerle şansımı deneyemem. Geri dönüp-"

"Lia, köprü yıkıldı. Karşıya bile geçemiyorlar." "Köprüler tamir edilebilir."

Usturayı leğene bıraktı ve dönüp bana baktı. "Peki ya Başına konan ödülü? Morrighan'a öylece elini kolunu sallayarak giremezsin. Haber göndereceğiz. Söz veriyorum."

"Söz mü? Kime, Rafe? Kabinede Komizar'la işbirliği yapan hainler var ve kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Kime güveneceğimi bilemiyorum, Şansölye de araya giriyor-"

Yüzünü bir havluyla sildi. "Lia, şu anda Morrighan'a geri dönemem. Bunu sen de biliyorsun. Kendi krallığının içinde bulunduğu kargaşayı gördün. Önce orada işleri yoluna koymalıyım. Bunu çözmek için zamanımız var."

Ne söylemeye çalıştığımı anlamadı. Benimle Morrighan'a gelemeyeceğini biliyordum ama gözlerindeki bakışı gördüm. Ona güvenmemi istiyordu. Zaman, parmaklarımın arasından kayıp giden değerli su yudumları gibiydi. Bakışları tereddütsüz, parlak ve emindi. Başımı salladım. Hiç değilse zorunluluktan birkaç gün daha bekleyecektim. Doktor Griz'in henüz ata binemeyeceğini ya da silah kullanamayacağını söylemişti. Yarasının uzun süre ihmal edilmiş olması iyileşmesini yavaşlatmıştı ama sağlıklı etler birbirine örülmeye başlamıştı -eğer dikkatli olur ve tekrar koparmazsa.

Rafe kınını taktı ve gitmeden önce bana hızlı bir öpücük verdi. Subaylar eğitim tatbikatlarını gözlemlemek için dışarı çıkıyorlardı. Sven ya da Bodeen ile mahkeme meseleleri hakkında tartışmak yerine uzmanlık alanı olan askerlikle ilgili bir şey yaptığı için rahatlamış görünüyordu.

Çadırının kapısında durup uzaklaşmasını izledim, keşke Morrighan'a haber gönderseydim diye düşündüm ama Dalbreck'ten gelecek bir ulağın muhtemelen sınırı canlı geçemeyeceğini biliyordum.

* * *

Ertesi sabah Vilah, Adeline ve Madam Rathbone adırıma daha fazla elbise getirerek ertesi akşamki partide giymem için bir Şeyler bulmaya çalıştılar. Uzun uğraşlardan sonra gümüş kuşaklı, koyu mavi kadife bir elbisede - Dalbretch mavisi - karar kıldılar. "Diğer aksesuarları biz hazırlarız," dedi Vilah. "Tabii siz tercih etmezseniz?"

Vilah'nın önerdiği gibi bunu onlara bıraktım. Güzel bir elbiseyi herkes kadar ben de severdim ama modanın ayrıntılarına takılmadığım herhalde hepsinin malumuydu.

"Sormamın sakıncası var mı-" Adeline kızardı. "Boş ver," diyerek sorusunu geçiştirdi.

"Lütfen," dedim. "zgrce konuşun."

"Görünüşe göre siz ve Kral Jaxon birbirinize karşı gerçek duygular besliyorsunuz ve bu beni meraklandırıdı..."

"Düğünden neden katın?" Vilah onun yerine sözünü bitirdi.

Adeline, "Bunun Morrighan tarafından başından beri planlanan kasıtlı bir engelleme olduğunu iddia ediyorlar," diye ekledi.

Gözlerimi devirmekten kaçındım. "Bu sadece zedelenmiş egoların konuşması," diye cevap verdim, "ve bir kızın tüm planlarını raydan çıkarabileceğine inanamayan erkeklerle dolu bir saray. Morrighese kabinesi de en az Dalbreck'inki kadar öfkeliydi. Benim ayrılışım bir komplo kadar dramatik değildi. Sadece korktuğum için kendi isteğimle ayrıldım."

Adeline gümüş kuşağı elinde evirip çevirdi. "Prens'ten korkuyor musun?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Prens muhtemelen en nemsiziydi. Bilinmeyenden korkuyordum. Bende eksik olduğunu düşündüğüm sahtekrlıktan ve yetenekten korkuyordum. Asla yapamayacağım tüm kayıp seçimlerden ve hayatımın geri kalanında, kendime ait daha iyi fikirlerim olsa bile, birilerinin bana her zaman ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi söylemesinden korkuyordum. Asla başkalarına uymaktan başka bir Şey olamamaktan ve başkalarına uyana kadar itilip kakılmaktan korkuyordum.

Beni bir kaliba soktular ve ben kim olduğumu ve ne istediğimi unuttum. Ve belki de en önemlisi, bir kağıt parçasının emrettiğinin ötesinde asla sevilmeceğimden korkuyordum. Bu, prenses olsun ya da olmasın, her kızın ata atlayıp uzaklara gitmesi için yeterli bir korku, öyle değil mi?"

Bana baktılar ve gözlerindeki anlayışı gördüm. Madam Rathbone başını salladı. "Yeterince ve biraz daha."

* * *

Arkamdan gelen muhafız birliğinin kemer ve silah şakırtılarını duymazdan gelmeye çalışarak yürüdüm. Arabalardan oluşan huzurlu pazar yerinin ortasında yürüyen bir ordu gibi yankılanıyorlardı ama kralın emirlerine harfiyen uyulacaktı, altı muhafız ve bir eksik değil. Önce Dihara'yı kontrol etmek için durdum, sonra Natiya'yı aramaya koyuldum.

Dihara gibi Natiya da bebekken yetim kalmıştı. Onun Anne ve babasının arabası tekerleğini kaybedip bir dağın yamacından aşağı yuvarlanmıştı. Bir mucize eseri Natiya kurtulmuş ve kabile onu birlikte büyütmüştü. Dihara, Reena, hepsi onun annesi olmuştu.

Onu nehrin kenarında, tek başına, sakın dalgalı sulara bakarken ve suya atılmış bir sürü oltayı denetlerken buldum. Muhafızlar geri çekildi, ben de yanına oturdum ama onun nehre odaklanması hiç değişmedi, sanki nehir hayaller ve anılarla akıp gidiyordu.

"Bana burada olduğunu söylediler," dedi, hâlâ önüne bakarak.

"Senin sayende," diye cevap verdim. Tek bir parmağımla çenesini nazikçe çevirerek bana bakmasını sağladım. İri kahverengi gözleri parlıyordu.

"O küçük bıçakla benim iki katım büyüklüğünde bir adamı korkuttum. Küçük bir çocuğa zarar vermişti ve ben de onu burnunu kesmekle tehdit ettim. Sen bir duruş sergiledin, Natiya. Bu benim de tavır almama yardımcı oldu."

Tekrar nehre baktı. "Standım pek iyi gitmedi."

"Benimkiler de öyle. Bu beni onları almaktan asla alıkoymayacak. Bir kez tavır almaktan korktuğumuzda, zorbalık kazanmış olacaktır."

"O zaman neden her şeyi kaybettiğimizi hissediyorum?"

Onun ödediği bedeli hissederek yavaş ve titrek bir nefes aldım. "Yapılacak daha çok savaş var Natiya. Bu son değil."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Dihara için."

Mide bulandırıcı bir sancı göğsümü burktı. Bu Natiya'nın ve benim gerçeğimdi. Kayıplar kazançlara değer miydi? Onun gözlerinde gördüğüm aynı şüphelerle mücadele ettim. Dihara beni buraya onunla konuşmam için göndermişti ama gerçekten, sunacak neyim vardı ki? Hâlâ kendi yolumu bulmaya çalışıyordum.

"Bir keresinde, kötü talih yüzünden umutsuzluğa kapıldığımda, Dihara bana hepimizin daha büyük bir hikayenin parçası olduğumuzu söylemişti - kendi gözyaşlarımızı bile aşan bir hikayenin. Sen de artık o büyük hikâyenin bir parçasısın Natiya. İçinde konuşan gerçeği dinledin. Şu anda öyle görünmeyebilir ama bugün dün olduğundan daha güçlüsün. Yarın daha da güçlü olacaksın."

Dönüp bana baktı, yüzünde onu serseri kampında bıraktığım günkü meydan okumanın aynısı vardı. "Seninle gelmek istiyorum," dedi.

Midem sıkışmıştı. Buna hazırlıklı değildim. Ondaki açlığı gördüm. ama Aster'i de gördüm. Bu beni korkuyla ve yeniden kederle doldurdu. Hikâyenin bu kısmının onun olmasına izin veremezdim.

"Henüz değil, Natiya. Sen daha çok gençsin-"

"Artık on üç yaşındayım! Ve bir kadıyım, tıpkı senin gibi!"

Kanım hızla aktı ve düşüncelerim kabarmış bir nehirdeki binlerce küçük taş gibi yuvarlandı. "*Cha liev oan barrie*," dedim. "Senin de zamanın gelecek. Söz veriyorum. Şimdilik ailenin sana ihtiyacı var. Onlar için güçlü ol."

Bana baktı ve sonunda başını salladı, ancak ikna olmadığından emindim ve kendi eksikliklerim yine belirgin görünüyordu.

Bir olta çekildi ve o da sıçradı, kancayı balığın ağzının derinliklerine takmak için keskin bir sarsıntı verdi.

* * *

Gözetleme kulesinin duvarına oturup ovaya baktım. Turuncu bir ateş topu toprağa yerleşmiş, ufkun dalgalanan çizgisi sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki güneşin tüm zamansız gücü sadece ılık buzlu bir şekerlemeymiş gibi onu yavaşça yutuyordu. Tek bir ısırıkta yok oldu.

Ardında bıraktığı tek şey, uzaktaki çivili harabelerin kenarlarını aydınlatan turuncu bir parıltıydı. Rafe efsaneye göre harabelerin bir zamanlar Kadimlerin tüm zenginliğini barındıran büyük bir kaleden geriye kalanlar olduğunu söyledi. Şimdi yarı-tanrıların eserleri manzaradaki yara izlerinden biraz daha fazlasıydı.

-Tüm zenginlikleri ve bilgileriyle büyüklerin bile düşebileceğini hatırlatır.

Tüm bunların ötesinde bir yerde, görülemeyen bir ufukta, Morrighan ve orada yaşayan tüm insanlar hayatlarına devam ediyordu, farkında değillerdi. Kardeşlerim. Pauline. Berdi. Gwyneth. Ve Walther'inki gibi, bir zamanlar benim olduğum kadar habersiz bir şekilde ölümle tanışacak olan daha fazla devriye.

Ben de seninle gelmek istiyorum.

Gittiğim yer Natiya'ya göre bir yer değildi. Benim için de zor bir yerdi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

RAFE

"Sıra bana gelebilir mi?"

Yüzümden damlayan teri kolumla sildim. Kalabalığın diğer askerlerle yaptığım antrenmanları izlediğini biliyordum ama aralarında Lia'nın da olduğunu bilmiyordum. Onun sesini takip ederek döndüm. Padok demirinden aşağı atladı ve bana doğru yürüdü. Sırada benimle dövüşmeye hazırlanan askere el salladım.

Sanctum'dan kaçarken kılıç kullandığını görmüştüm ama bu ve nasıl dövüşüleceğini gerçekten ne kadar iyi bildiğini bilmiyordum. Becerilerini geliştirmesinden zarar gelmezdi.

"Pekâlâ," diye cevap verdim.

"Pratik yapmak işime yarayabilir," dedi yaklaşırken. "Kardeşlerimle eğitim aldım ama onlar kirli dövüşü vurguladılar."

"Hayatın için savaşıyorsan başka türlü olamaz. İlk iş olarak, sana uygun bir kılıç bulalım."

Alıştırma kılıçlarının bulunduğu rafa doğru yürüdüm ve ağırlıklarını test ettim. "Bunu dene." Kolunu çabuk yormayacak daha hafif bir kılıçtı ama yine de iyi bir erişim mesafesi vardı. Onun için bir de kalkan seçtim.

Sven öne çıktı. "Majesteleri, bu akıllıca mı?"

Lia ona ölümcül bir bakış fırlattı. Her kararın bana bırakılmasından zaten bıkmış olduğunu biliyordum. "İyi olacağız, Albay."

"Akıllıca bir hareket, Majesteleri," dedi Lia nefesinin altından. "Yoksa ben kâhyanızı aşağı indirmek zorunda kaldım."

Silahını hissedebilmesi için birkaç yavaş itme ve savuşturmadan geçtik ve sonra daha fazla baskı uyguladım.

Darbelerimiz avluda yankılanırken, "Mecbur kalmadıkça kılıcını engellemek ya da savunmak için kullanma," dedim. "İlerleyin! Kılıç bir öldürme silahıdır, savunma silahı değil. Eğer onu savunmak için kullanıyorsan, öldürme şansını kaçıırıyorsun demektir." Ona kalkanını rakibini saptırmak ve dengesini bozmak için en iyi şekilde kullanırken aynı zamanda kılıcını itmek ve kesmek için nasıl kullanacağını gösterdim.

"Saldırın!" Bağırdım, tıpkı diğer askerlere yaptığım gibi onu da kışkırttım. "Saldırın! Seni yıpratmamı bekleme! Beni hareket halinde tutun! Bırak sürpriz senin müttefikin olsun!"

Ciddi bir şekilde yaptı. Etrafımız toz duman oldu.

Askerler yuhaladı. Hiç şüphem yoktu ki, ilk kez bir kadını çalışma bahçesinde, hem de krallarıyla dövüşürken görüyorlardı.

Refleksleri hızlı ve konsantrasyonu inatçıydı - bir kılıç ustası için mükemmel nitelikler, ancak karşılaşabileceği çoğu rakip gibi boy, kilo ve güç avantajına sahiptim.

Onun avantajına, hareket ve zamanlama kavramlarını doğal olarak anlıyor gibiydi. Bazı askerler ayaklarını ağaç gibi dikmişlerdi, sanki cüsseleri onları dik tutacakmış gibi. Birçoğunun Lia'dan çok daha iri olmayan askerler tarafından yere serildiğini görmüştüm. Yüzü terden parlıyordu ve içimi bir gurur dalgası kapladı.

"Bacaklarına dikkat et," diye seslendi biri. Kalabalığa doğru baktım. Kaden. Seyircimiz büyümüştü.

Kılıcı kaburgalarımı sıyırdı ve tezahüratlar patladı. Kanın tadına bakan bir kurt gibi, hamleleri açgözlü bir hal aldı, hareketleri beni giderek daha tetikte tutan zarif bir kaosa dönüştü. Daha sert bastırarak ilerledim ve saldırıları baskıya karşı yavaşladı. Omzundaki her bir sinirin ateşle yanıyor olması gerektiğini biliyordum.

"Öldürmek için git," diye bağırdım, "seçim şansın elinden alınmadan önce."

Hızlı öğreniyordu, kalkanını iyi kullanıyor, darbelerimi ustalıkla savuşturuyordu, ama sonra dikkatini dağıtan delici bir boru sesi duyuldu. Vuruşumu geri çektim ama kılıcın düz kısmı çenesine çarpmadan ve geriye doğru uçarak yere düşmeden önce değil. Kalabalığın şok olmuş iniltisi avluda yankılandı ve ben onun yanına koştum, yere düştüm.

Onu kollarımın arasına aldım. "Lia! Aman Tanrım. İyi misin?" Askerler etrafımızı sardı ve ben de birinin doktoru çağırması için bağırdım.

Yüzünü buruşturdu ve kızarıklığın olduğu çenesini tutmak için uzandı. çoktan maviye dönmüştü. "Aptal," diye tısladı. "Özür dilerim. Ben-"

"Sen değil. Beni. Walther bana yüzlerce kez içeri giremeyeceğimi söyledi. dikkat dağıtıcı şeyler." Elimi itti ve ağzını açarak çenesinin çalışır durumda olup olmadığını test etti. "Hâlâ bütün dişlerim yerinde. Telaşlanmayı bırak."

Korna tekrar çaldı. "Ne oldu?" diye sordu.

Emin değildim. "Bir uyarı ya da bir karşılama." Gözetleme kulesine baktım ve bir asker Dalbreck bayrağını salladı. "Askerlerimiz!" diye bağırdı.

Birliklerin rotasyonu gelmişti.

Sonunda Lia ile Dalbreck'e gidebilecektim.

OTUZUNCU BÖLÜM

O akşam kimse takla atmamdan bahsetmedi, beni mi yoksa krallarını mı bağışlamak istiyorlardı, emin değildim. Ama Sven bir şey söylerse, Rafe'in iki idman arkadaşının daha kötü durumda olduğunu belirtmeye hazırdım; birinin kafasına bir düğüm atılmış, diğerinin de eklemi çatlamıştı. Rafe ile Kaden'le yaptığım gibi bir şeyi kanıtlamak için dövüşmemiştim. Daha büyük kılıç becerilerine ihtiyaç duyacağım bir zamanın gelebileceğini biliyordum ve bunu en iyisinden öğrenmek istiyordum.

Askerlerin gelişiyle birlikte herkes akşam yemeğine ve ardından tatlıya daldı, yeni gelen Subay Taggart ve Durante'den evle ilgili haberleri hevesle dinledi.

Her iki subay da Prens Jaxon'un sağ bulunduğunu öğrenince rahatlarken, akşam ilerledikçe ve haberler paylaşıldıkça Rafe'in daha sessizleştiğini fark ettim. Bazı raporlar cansızdı -batışlar, hasatlar, rütbelerdeki terfiler- ama konu meclis ve kabine arasındaki çekişmelere ve generallerin homurdanmalarına geldiğinde Rafe'in gözleri kısıldı ve parmakları sandalyesinin koluna dolandı.

"İki gün içinde ayrılıyoruz. Her şey yakında hallolacak," dedi. Onun bu gergin soğukkanlılığı subayların gözünden kaçmadı ve homurdanan generallerle ilgili diğer haberler dudaklarında kaldı.

Albay Bodeen sohbeti tekrar daha hafif bir konuya, ertesi akşam için planlanan partiye çevirdi ve birliklerin gelişinin iyi bir zamanlama olduğunu belirtti. Anlaşılan Subay Taggart ve Durante, Bodeen'in kutlamaları konusunda oldukça bilgiliydiler.

"Hazırlıklı olun hanımlar," dedi Taggart. "Etrafta dolaşacak kadar çok değilsiniz. Bütün gece dans edeceksiniz."

Vilah, "Benim için sorun değil," dedi. Diğer kadınlar da aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Kaptan Hague kadehini bana doğru kaldırarak, "Siz de Majesteleri," dedi.

Bunun üzerine bir kez daha kadeh kaldırdık, bu kez dans etmek için. Kısa süre sonra sohbet başka bir yöne kaydı ve ben de Rafe gibi parti planlarından kopmuş bir halde kendi düşüncelerimde kayboldum. Cebimdeki kemiği parmakladım, partinin dolduramadığı garip bir boşluk hissediyordum. Çadırımda küçük bir kemik yığını biriktirmiştim. Bu vazgeçemediğim bir alışkanlıktı: geride bıraktıklarım için hatıra ve endişenin şingirdayan simgeleri. Komizar'ın ellerinde maruz kalacakları zulümden korkuyor ve önümde duran daha büyük ihtiyaçlar için endişeleniyordum. Morrighan söndürülebilirdi - orada olduğumuzu kanıtlayacak birkaç kırık anıtlı hafızalardan silinebilirdi.

Bağırışlar beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Herkes irkildi, kapıya doğru baktı. Dışarıda, verandada öfkeli bir itiş kakış devam ediyordu. Kapı titreyerek açıldı ve bir asker içeri girdi, kesinti için bolca özür diledi. "Birini bulduk Majesteleri, aynen dediğiniz gibi. Onu arka duvarın etrafında gizlenirken yakaladık. Ufak tefek ama vahşi. Biz onu yakalayamadan muhafızlarımızdan birini kolundan yaraladı. Görmek istiyor, şey-" Utanmış gibi kısa bir süre yere baktı. "Prensesi görmek istiyor. Onu tanıdığını mı söylüyor?"

Rafe, Kaden, Griz ve ben hepimiz ayaktaydık.

"Onu içeri getirin," dedi Rafe.

Daha fazla bağışma duyduk, sonra iki gardiyan tökezleyerek mahkumlarını kontrol etmeye çalıştı.

"Kafanı öteki dünyaya çarpmadan önce yerinde kal!" diye homurdandı bir muhafız.

Mahkûm benimle göz göze geldi ve kalbim durdu. O

Eben'di.

Ona yaltaklanmamam gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi durduramadım ve

koşarak onu muhafızın elinden kurtardım. Kaden ve Griz hemen
a r k a m d a y d ı .

"Eben!" Onu kollarıma çektim. "Tanrılara şükür hayattasın!"

Kolları utanmadan etrafımda dolanıyordu ve ince bedeninin tüm kaburgalarını ve açılarını hissediyordum. Ona bakmak için bir kol boyu geri çekildim. Elmacık kemikleri sivriydi, gözleri çukur ve gölgelerle çevriliydi. Yarı açlıktan ölmüştü ve bir çocuktan çok vahşi bir hayvana benziyordu. Kurumuş, sıçramış kan giysilerini kaplamıştı.

Griz'in ve Kaden'in yüzlerinde duyguların iyice belirginleştğini gördüm. Kaden öne çıktı, Eben'in gömleğini avuçladı ve onu kabaca kollarının arasına çekti. "*Drazhone.*"

Kardeşim.

Eben onların yoldaşıydı. Eğitimdeki bir Rahtan.

Griz de aynısını yaptı, sonra Eben'in yanağındaki bir sıyrığı kontrol etti. Birbirimize sıkı sıkıya bağlı çemberimize döndüğümde Rafe'in bizi izlediğini gördüm, herkes gibi merakla değil, karanlık bir dikkatle. Kaden'in omzu benimkine değdi ve ben de uzaklaşarak aramızda biraz mesafe yarattım.

Eben'in dikkati Rafe'ye yöneldi ve ona şüpheyile baktı. Rafe'i sadece Dalbreck'in elçisi olarak tanıyordu ve muhtemelen Rafe'in buradaki gerçek konumunu hâlâ bilmediğini fark ettim. Bakışları Jeb'e kaydı, bir zamanlar pis bir

Vendan patty clapper, düzgünce taranmış saçları ve tertemiz kıyafetleriyle artık zor tanınıyordu. Sonra, bir zamanlar Arleston valisi olan ve şimdi yüksek rütbeli bir subay üniforması giyen Sven'e, sonra da yine Dalbreck üniforması giymiş, kristal bir kadehten içen, valinin dilsiz muhafızı Orrin'e baktı.

Orrin sıırttı. "Sürpriz," dedi kadehini Eben'e doğru kaldırarak.

Tanııştırma faslını ben yaptım.

"*Fikatande chimentras*," dedi Eben nefesinin altından.

Rafe'ye baktım, Vendan dilinin seçme sözcüklerinden kaçını bildiğini merak ediyordum.

"Evet, biz yalancıyız," dedi Rafe sorumu yanıtlarken. Öne doğru eğildi ve Eben'e soğuk bir bakış fırlattı. "Prensesin hayatını kurtarmak için yalan söyledik. Buna itirazın var mı?"

Eben'in çenesi meydan okurcasına kalktı ama sonra başını salladı.

Rafe sandalyesine geri oturdu. "Güzel. Şimdi biri çocuğa biraz yemek getirsin. Konuşacaklarımız var."

Albay Bodeen, subayların ve eşlerinin akşam için dinlenmeleri için iyi bir zaman olduğunu söyledi. Yüzbaşı Hague dışında hepsi ayrıldı.

Konuşmaktan çok bir sorgulama gibiydi. Eben yemek yerken Rafe, Kaden, Griz, Tavish, Sven ve ben sırayla sorular soruyorduk.

Canını zor kurtarmıştı. Onu almaya geldiklerinde Spirit'le birlikte uzak doğudaki padoktaydı. Geride bırakmak zorunda kaldığı genç tayın adını söylerken sesi titriyordu. Sanctum terasında olanlardan habersizdi ama Trahern, Iver ve Syrus'un -kule muhafızlarından biri- tek kelime etmeden bir çeltik tokmağını öldürdüğünü görmüştü. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve onu gördüklerinde sıradakinin kendisi olduğunu anladı. Kaçtı, ahırlara, ambarlara, hayvanların arasına saklandı.

saman yığınları, onu kovaladıkları her yerde. Sonunda Syrus onu bir çatı katında kısırdı. Eben onu göğsüne bir yaba saplayarak öldürdü. Günün geri kalanını bir saklanma yerinden diğerine geçerek geçirdi ve sonunda Güney Kulesi'nde terk edilmiş bir odaya girdi ve burada iki gün boyunca mahsur kaldı. Olanları bir araya getirdiği yer orasıydı. Griz'le olan yakın ilişkisi nedeniyle hedef alınmıştı. Prenses, Griz, Kaden ya da Faiwel ile yakın ilişkisi olduğu bilinen herkes hain olarak görülüyor ve sistematik olarak avlanıyordu. Katledilenlerin çığlıklarını duydu. Gözlerini kapattı ve bir daha açamayacağını düşündüm. Açtığında göz kapakları ağırlaşmıştı ve gözleri kafasının içinde yüzüyordu. Dehşetten değil, yorgunluktan ölüyordu. Başı kısa bir süreliğine yana eğildi. Dolu bir mideyle, bilincini zar zor koruyabiliyordu.

"Güney Kulesi'nde nerede kaldınız?" Kaden sordu.

"Komizar'ın odasının hemen altında. Bacadan neredeyse her şeyi duyabiliyordum."

"Bizi avlaması için kimi gönderdiğini biliyor musun?" Ben sordum.

Eben peşimizden gönderilen herkesin ismini saydı. Onları saklandığı yerden çıkarken görmüş. Bahsettiği herkesi Devler Vadisi'nde öldürmüştük - saldırganlarımız arasında olmayan biri hariç. Malich. Bu da onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

"Eben," diye sordum onu tamamen kaybetmeden önce, "Komizar mı hükmediyor şimdi?"

Eben bana baktı, korku gözlerindeki sersemliği kısa süreliğine bir kenara itti. Komizar'ın adını söylemekten korkuyormuş gibi başını salladı. "Mağaralardaki hortlaklar kendi iksirleriyle onun icabına baktılar. O artık farklı biri. Hepimizin ölmesini istiyor ve hiçbir şey yapmayan tek kişi benim."

"Adamlarımdan birini kesmek dışında," dedi Rafe. "Bu konuda ne yapacağım?"

Eben, "Kolunda sadece bir sıyrık vardı," diye söylendi. "Muhtemelen bir dikişe ihtiyacım var. Yoluma çıkmamalıydı."

Rafe odanın öbür ucundan Eben'i getiren gardiyana baktı. Muhafız başıyla onayladı ve Rafe bu kez daha sert bir bakışla Eben'e döndü. "Peki şimdi sadakatin nerede Eben?" diye sordu.

"*Senin türünle değil,*" diye cevap verdi, bir hırıltı dudağını kaldırdı, ama sonra

Başını eğdi ve dünyanın barındırabileceği tüm sefalet ve karmaşayla fısıldadı, "ama Komizar'la da değil." Bildiği tek hayattan ikinci kez koparılmıştı. Odak noktası uzaktaki duvara kaydı ve sonra başı sandalyesine yaslandı, gözleri kapalı ve ağzı açık, sonunda yorgunluğuna yenik düştü. Yana doğru düşmeye başlamıştı ki Rafe onu yakaladı ve gevşek bedenini kollarının arasına aldı.

"Hemen döneceğim," dedi ve onu yatması ve Eben'in yaraladığı askeri kontrol etmesi için doktor koğuşuna götüreceğini söyledi.

Sven dışarı çıkarken ona, "Kestanenin başına bir nöbetçi dikmeyi unutma," diye hatırlattı.

Rafe'in ayak sesleri azaldı ve odaya ağır bir sessizlik çöktü, ardından subaylar arasında birkaç mırıldanma duyuldu. Önemsiz sözcükler. Kafamın içinde çarpanlara hiç benzemiyordu.

Venda'yı Komizar yönetiyor.

Başından beri bildiğim gerçek buydu.

Rafe'in inkâr etmeye çalıştığı gerçek.

Kanlar içinde yatarken Komizar bile gerçeği biliyordu: *Her şey bitmedi.*

Dihara bile bana fısıldadı, *jei zinterr*. Cesur ol. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Hepimizin ölmesini istiyor.

Sanctum'a geri döndüğümde Civica'da gördüğüm görüntü, görüş alanımın hemen dışında bekleyen kıvrımlı duman parmakları gibi tekrar önümdeki havaya sızdı. Kale yıkılmıştı, kalıntılar ufukta sadece kırık dişlerden ibaretti ve ceset yığınları bir duvara dizilmiş taşlar gibi yollara dizilmişti. Venda'ya esir olarak geri götürülmek üzere zincirlenmiş birkaç kişinin ığlıkları dumanlı havada asılı duruyordu.

İnlemeleri diğer seslerin, Rafe'ninkilerin, Komizar'ın, rahibin, Venda'nın ve Dihara'ninkilerin arasına karıştı.

Haber göndereceğiz. Söz veriyorum.

Morrighan'da altın bir tahtta oturma sırası bende.

Köprü yıkılmış. Karşıya bile geçemiyorlar.

Ejderha sadece açlığı bilir.

Yeteneklerine güven, Arabella, her ne olursa olsun.

Biz onlara ölüm atlarımız diyoruz.

Bazen bir hediye büyük fedakarlık gerektirir.

Ne yapmanız gerektiğini bileceksiniz.

Oyalanma, Miz.

Ya da hepsi ölecek. İçimdeki bu son bilgi, güneşin doğuşu kadar kesin.
Ölecekler.

Gözlerimin önündeki dumanlı sis kayboldu ve aşağıdaki insanların bakışlarıyla karşılaştım

herkes masanın etrafına oturdu.

"Ekselansları?" Jeb ihtiyatla sordu, gözbebekleri nokta gibiydi. Diğer herkesin bakışları hemen hemen aynıydı. Yüzümde ne görmüşlerdi?

Ayağa kalktım. "Albay Bodeen, sabah ilk iş Kaden'le birlikte yola çıkacağım." Griz'e döndüm, "Tamamen iyileştikten sonra Eben'le birlikte Morrighan'da bir yerde bize yetişebilirsiniz ama ata binemezsiniz.

Henüz. Sana zinde ve sağlıklı bir şekilde ihtiyacım var, ek bir endişe olarak değil." Griz'e ya da bir başkasına itiraz etme şansı vermeden hızlı ve kararlı bir şekilde konuştum. "Albay, atlarımızı hazırlamamız ve eğer verebilerseniz silahlar da dahil olmak üzere ek malzemelere ihtiyacımız olacak. Karşılığını ödeyeceğime söz veriyorum-"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Herkesin dikkati yemek odasının kapısına yöneldi. Rafe orada duruyordu, uzun ve heybetli, gözleri parlıyordu. Gergin ses tonundan beni duyduğu belliydi ama yine de tekrar söyledim.

"Ben de tam Albay Bodeen'e sabah Morrighan'a döneceğimi söylüyordum. Komizar ve niyetleri hakkındaki tüm şüpheler artık ortadan kalktı ve ben-"

"Lia, sen ve ben bunu daha sonra tartışacağız. Şimdilik-"

"Hayır," dedim. "Zaten konuştuk Rafe ve bunu daha fazla erteleyemem. Ben gidiyorum."

Odanın öbür ucuna yürüdü ve dirseğimi tuttu. "Konuşabilir miyim? özel olarak konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Konuşmak bir şeyi değiştirmeyecek-"

"Bize müsaade edin lütfen," dedi herkese, beni yemek odasından çıkarırken, kolumu sıkıca kavramıştı. Kapıları arkamızdan kapattı ve verandada bana doğru döndü. "Orada *ne* yaptığını sanıyorsun? Arkamdan memurlarıma emir veremezsin!"

Ani öfkesi karşısında şaşırarak gözlerimi kırptım. "Arkandan iş çevirdiğim söylenemez, Rafe. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştin."

"Ne kadar süre gittiğim önemli değil! Dönüyorum ve sen atlar için emir mi yağıdırıyorsun?"

Sesimi eşit tutmak için mücadele ettim. "Senin şu anda yaptığın gibi bağırıyordum."

"Bağırıyorsam, bunu zaten konuşmuş olmamızdan ve beni dinlemiyor görünmenden dolayıdır! Sana zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Ve zaman benim sahip olmadığım bir lüks. Bunun benim krallığım olduğunu hatırlatırım.

senin değil. Benim bir görevim var-"

"Şimdi mi?" dedi ellerini havaya kaldırarak. "Şimdi birdenbire görevin önemli olduğuna mı karar verdin? Beni mihrapta bıraktığında görevin zerre kadar umurunda değildi!"

Ona baktım, göğsümde bir arı kovanı kaynıyordu ve umutsuzca artan kızgınlığımı bastırmaya çalıştım. "Yeniden toparlanıyorum ve yeni bilgilerle ilerliyorum - tıpkı bir aptalın bana yapmamı söylediği gibi."

Ahşap verandada yürüdü ve sonra tekrar geri döndü, botları artan öfkesini vurguluyordu. Önümde durdu.

"Bütün bir kıtayı koşarak geçmedim ve sadece iyi memurların hayatını riske atmadım.

öldürüleceğin bir krallığa geri dönmene izin vermeyeceğim."

"En kötüsünü varsayıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Çok haklısın, öyleyim! Küçük bir kılıç kullanma dersiyle hain canilerden oluşan bir krallığa kafa tutmaya hazır olduğunu mu sanıyorsun?"

Kılıç oyunu mu? Yeteneklerimi küçümsemesi karşısında öfkeyle titredim. "Ben

Sana hatırlatırım Kral Jaxon, parmaklarının hepsi benim sayemde sağlam. Onlar olmadan birine kılıç dersi verebileceğini mi sanıyorsun? Senin sefil hayatını kurtarmak için Komizar'ın haftalarca beni mıncıklamasına, dövmesine ve dilini boğazıma sokmasına katlandım. Ayrıca kaçarken dört adam öldürdüğümü de hatırlatırım. Hiçbir yere gitmeme *izin vermiyorsun*. Nereye gideceğim ve ne yapacağım hala benim seçimim!"

Geri adım atmadı ve gözleri erimiş çeliğe dönüşerek sıcaklığıyla beni yaktı. "Hayır."

Ona tereddütle baktım. "Ne demek *hayır*?"

"Gidemezsin."

Dudaklarımdan kuşkululu bir nefes kaçtı. "Beni durduramazsın."

"Sence değil mi?" Bir adım daha yaklaştı, göğsü bir duvar kadar heybetliydi. Gözleri bir canavarınki gibi parlıyordu. "Unuttun mu? Ben Dalbreck'in *kralıyım*," diye hırladı. "Ve buraya kimin gelip kimin gideceğine ben karar veririm."

"Sen lanet bir aptalsın ve ben gidiyorum!" Verandanın sonuna doğru döndü. "Muhafızlar!"

Küpeştede duran nöbetçiler hemen öne çıktılar. "Prenses Arabella'ya kamarasına kadar eşlik edin," diye emretti. "Ve yerinde kalmasını sağlamak için dört muhafız görevlendirin!"

Orada öylece durdum, inanamamanın şaşkınlığıyla sesimi bulmaya çalışıyordum. "Bir krallığın tutsağı olmaktan başka bir krallığın tutsağı olmaya mı geçtiğimi söylüyorsun?"

"Bunu istediğiniz gibi çarpıtabilirsiniz, ki ben Elbette yapacaksın, ama çadırına gidiyorsun ve aklın başına gelene kadar orada kalacaksın!"

Muhafızlara dönüp baktım. Bana endişeyle bakıyorlardı, Rafe onlara, "Eğer kendi isteğiyle gelmezse, onu sürüklemenize izin veriyorum," diyene kadar nasıl devam edeceklerinden emin değillerdi.

Ona ters ters bakıp döndüm ve muhafızlar peşimdeyken merdivenlerden aşağı indim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

KADEN

Her kelimesini duyduk.

Bağrışmalar başladığında, Sven gitmek istercesine yarı yolda ayağa kalktı. "Belki de onları biraz yalnız bırakmalıyız-" Sonra tek çıkışın onların tartışmasına doğru gittiğini fark eder gibi oldu. Tekrar yerine oturdu. Diğer tek seçenek aşcının girişinden tek sıra halinde gizlice çıkmak olurdu ki bu daha da garip olurdu, onların şiddetli tartışmalarını duyduğumuzu itiraf ederdik.

Biz de oturup dinledik ve daha ne kadar kötüleşebileceğini merak ettik.

Şeytanın cehennemi, lanet olası aptal ve kaşların kalkmasına *karar veriyorum* gibi kelimeler ama *mahkûm* nefesleri kesen bir kelimeydi. Tavish inledi ve Jeb bir küfür mırıldandı. Sven öne doğru eğildi, yüzü ellerinin arasındaydı, sanki suçladığı kişiye düzgün bir tartışmanın kuralları konusunda öğüt vermek ister gibiydi. Nefesinin altından *onu sürüklemek* diye mırıldandığını duydum.

Griz şaşırtıcı bir şekilde sessizdi ve dinlemekten keyif aldığını fark ettim. Kral mezarını kazdı. Griz, Lia'ya benim daha yeni kavradığım garip ve şiddetli bir şekilde inanıyordu. Onu geride bırakmayı planlaması önemli değildi. Kral gerçek kraliyet renklerini gösteriyordu ve Griz her kelimenin tadını çıkarıyordu.

Ben de içimde büyüyen sıcak tatmin duygusunun tadını çıkarmaya çalıştım ama Lia'nın sesinde duyduğum öfkenin derin bir acıdan kaynaklandığını da biliyordum. Memnuniyetim soğudu. Dürüstlük sözünden sonra, Lia'yla öpüşmem konusunda Rafe'ye gerçeğin sadece bir kısmını anlatmıştım, bunun onu öfkeliendireceğini biliyordum ama bunun neden olduğu acının yükünü omuzlayan Lia'ydı. Onu daha fazla incitmek istemedim.

Dışarıda, verandada sessizlik vardı ve Sven sonunda sessizliğimizi bozdu. "Başka ne yapabilirdi ki? Morrighan'a geri dönmesi onun için güvenli değil."

"Bir keresinde bana eve gitmeyi sormuştu," dedi Jeb. "Her zaman Dalbreck'i kastettiğini düşünmüşümdür."

"Dalbreck onun evi değil," dedim ona.

Tavish bana kara bir bakış fırlatarak, "Öyle olacak," dedi.

"Endişelenecek bir şey yok." Orrin kendine biraz daha bira doldurdu. "Akli başına gelecektir."

Tavish homurdandı. "Elbette öyle olacak."

"Endişesinde haklı," dedim. "Komizar, Morrighan'a ve diğer krallıklara karşı harekete geçecek."

"Önce hangi krallık?" Sven sordu.

"Morrighan."

"Ve bunu kesin olarak biliyorsunuz, muhtemelen size *söylediği* için."

Sven'in demek istediği açıktı. Komizar gerçekler için en iyi kaynak değildi ve kendi amaçları için bir valiyi diğeriyle karşı karşıya getirerek nasıl bilgi saklayabileceğini biliyordum. Komizar Morrighan'ı istiyordu ama Dalbreck'i de istiyordu. Hepsini istiyordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Kesin." Ama şimdi değildim.

Bodeen sırtıttı. "Sözde yüz bin kişilik ordusuyla mı yürüyecek?"

Griz boğazını temizledi. "Tam olarak değil," dedi sonunda konuşarak. "Korkarım prenses rakamları tam olarak doğru almamış."

Hayır, söylemedi. Sanctum'a döndüğümde hatırladım ve sordum Komizar'a planların nasıl gittiğini anlattım. *Umduğumdan daha iyi*. Ordusu son birkaç ayda önemli ölçüde büyümüştü.

Sven'in gözleri sanki daha fazlasının geleceğini biliyormuş gibi Griz'in üzerinde keskin boncuklar gibiydi.

"İşte böyle!" Hague elini havada sallayarak şöyle dedi. "Teyit büyük barbarın ağzından çıktı. Belki de prensesle konuşması gereken kişi odur."

Griz bir kadeh kırmızı göz içti ve bardağı büyük bir gürültüyle yere bıraktı. "Sayıları aslında yüz yirmi bine yakın. Hepsi de iyi silahlanmış. Sven'e boş bardağını yeniden doldurması için şişeyi uzatmasını işaret etti. "Bu sizin kuvvetlerinizin yaklaşık iki katı, değil mi Kaptan?"

Jeb iç çekti. "Üç kez."

Hague hiçbir şey söylemedi. Ağzı oltadan sallanan bir balık gibi açıldı. Griz gülümsemesini dizginlemeye çalıştı.

Orrin ve Tavish başlarını salladı ve Sven şişeyi Griz'e uzatarak yalan söyleyip söylemediğini kontrol etti.

Gerçek buydu. Komizar'ın üzerinde bu kadar baskı kurduğu şey buydu. genişleyen ordusunu ayakta tutmak için daha fazla erzak istedi.

"Onlar sadece vahşi barbarlar! Eğitimli, yürüyen bir ordu değiller. Sayıların hiçbir anlamı yok!" Hague sonunda konuyu geçiştirdi.

Bodeen sandalyesine geri oturdu. "Bir Vendan ordusunun büyüklüğü ve yetenekleri tartışmalı olsa da," diye araya girdi, "kralın endişeleri öyle değil. Onun endişesi de haklı. Anladığım kadarıyla prensesin yakalanması için bir ödül var ve Komizar ve söylentileri sayesinde, muhtemelen çok daha kötü bir şey

şimdiye kadar onu bekliyordur. Sanırım Kral Jaxon'un onu 'Morrighan'da en çok aranan suçlu' olarak tanımladığını duydum. Bu içinde bulunulacak tehlikeli bir durum."

Çıkma. Bu da doğruydu ve onların görüşüne göre bunun Griz ve Lia'nın iyiliğı için duygusuz ve ilgisiz görünüyorum.

Bodeen başını yana eğip dinledi ve sonunda gitmenin güvenli olduğuna karar vererek ayağı kalktı. "Merdivenlerden inerken hırladığı son şey neydi? *Jabavé* mi?"

"Bu bir Vendan kelimesi-"

Sven öksürerek sözümü kesti. "Bu bir sevgi ifadesi değil," diye teklif etti. "Kral bunun ne anlama geldiğini biliyor. Önemli olan da bu."

İçimdeki memnuniyet çekirdeğı kendime rağmen yeniden ısındı.

Acıların içinde.

Korkularda.

İhtiyaçtan.

İşte o zaman bilgi kanatlanır.

Bilmenin siyah kanatları göğsümün altında çırpındı. O gitmişti ve geri gelmeyecekti.

-Morrighan'ın Kayıp Sözleri

BÖLÜM OTUZ İKİ

Çadırımda volta atıyor, öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. Kanım kırbaçlanmış bir attan daha hızlı akıyordu. Her an gelebileceğinden emindim, utanç içinde başını eğmiş, korkunç davranışı için af diliyordu.

Başım zonkluyordu ve halının üzerinde bir yol çizerken şakaklarımı ovuşturdum. Aklım *başıma* geldi mi? Kendini duydu mu acaba? *Yüce Tanrım, tüm kamp bizi duymuş muydu?* Yemek odasının verandası askerlerin koğuşlarından uzaktı ama subayların odaları da işitme mesafesindeydi. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve pencerelere dayanmış kulakları hayal ettim. Rafe'nin baskı altında olduğunu biliyordum ve bugün eve gelen muhalif haberler stresi daha da artırmıştı ama ben de baskı altındaydım. Sıkılmış dişlerimin arasından sinirli bir nefes aldım. Belki küçük bir şekilde arkasından iş çevirmiştim ama bunun tek nedeni o dönmeden önce niyetimi belli etmek, açık, aleni ve kesin hale getirmek istememdi. Belki bunu otoritesini gasp etmek olarak yorumlayabilirdi, özellikle de etrafındakilerin güvenini kazanmaya çalıştığı bir zamanda, ama bir eşek gibi davranmak saygı kazanmanın yolu değildi.

Ben karar veririm. Dalbreck'in tebaası değildim. O hiçbir şeye karar vermezdi.

Dakikalar ve bir saat geçti ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Somurtuyor muydu? Gelip özür dileyemeyecek kadar utanıyor muydu? Belki de kötü sözlerinden dolayı adamlarıyla dertleşiyordu. Ya da Eben'in paylaştıklarını düşünüyordu. Rafe aptal değildi. Komizar hayattayken ve planlarına devam ederken, hepimizin risk altında olduğunu biliyor olmalıydı. Sonunda hepimiz ölecek ya da hapsedileceksek beni şimdilik hayatta tutmanın hiçbir anlamı yoktu. Morrighan'ın Komizar'ın ilk hedefi olması, sıradakinin Dalbreck olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Yatağımdan bir yastık aldım ve onu yumrukladım, sonra da yatak başlığına doğru fırlattım.

Kılıç oyunu! Oyuna yaptığı alaycı vurguyu hâlâ duyabiliyordum. Belki de beni en çok inciten şey buydu. Bana inanmaması, benim sahip olduğum güce değil de sadece kendi gücüne değer vermesi. İkimizin de boynunu kurtarmaya yardım eden türden. Kaden de aynı şeyi yaptığında kaval kemiğinde sağlıklı bir düğüm kazanmıştı. Rafe'e de bir düğüm atmam için çok geç değildi. Belki onun da kafasında bir düğüme ihtiyacı vardı.

Çadırın kenarları rüzgârla birlikte titriyor ve sanki gökyüzü de fırtınamızın içine çekilmiş gibi alçak, uzak bir gümbürtü duyuluyordu. Sobaya odun parçaları attım. *O neredeydi?*

Çadırın girişindeki perdeyi kenara attım. İki muhafız yolumu kesmek için öne çıktı ve kargılarını önümde çaprazladı.

İçlerinden biri, "Lütfen Ekselansları, içeri girin," dedi. Bir kırıksıklık alınına doğru kıvrıldı. Gerçekten korkmuş görünüyordu. "Gerçekten istemiyorum-" Düşüncesini bitirmek istemiyordu.

"Kralın emrettiği gibi beni odama geri mi götüreceksin?"

Başıyla onayladı. Diğer muhafız kargı sapıyla oynayarak bakışlarımla buluşmayı reddetti. Daha önce hiç benim gibi bir mahkûmu, sadece birkaç saat önce kralın konduğu olan birini korumak zorunda kalmamışlardı. Çünkü

Yalnızca onların iyiliği için geri çekildim ve perdeyi kapattım, bunu yaparken de homurdandım.

Avizenin ışıklarını söndürdüm ve oda loş bir ışıkla aydınlandı.

Sobadan çıkan közler. Buraya gelip diz çökerek yalvarmamış olmasına hayıflandım. Önce bir botu, sonra diğerini çıkarıp yatağıma uzandım ve onları odanın diğer ucuna fırlattım. İkisi de çadırın duvarına çarptı, her küçük gümbürtü acınacak derecede tatminsizdi.

Öfke, yutamadığım ağırlı bir kemik gibi boğazıma saplandı. Bu şekilde uyumak istemiyordum. Islak kirpiklerimi fırçaladım, gözyaşlarımı kırıştırdım. Belki de bunu ona özel olarak açıklamalıydım. Anlamasını sağlayabilir miydim? Ama Sanctum'dan buraya kadar kat ettiğimiz onca yolu, sohbeti ustalıkla Morrighan'dan başka yöne çevirdiği onca zamanı düşündüm. *Şimdilik sadece karakola ulaşmamız gerekiyor.* Bunu defalarca yapmıştı, o kadar yumuşaktı ki fark etmemiştim bile.

Bu gece yumuşak davranmaya zahmet etmedi. Ondan aldığım tek şey, kibirli bir şekilde reddetmesiydi. *Hayır.* Tartışma şansı yok-

"Lia?"

Yatağımdan sıçradım, irkilerek nefesimi içime çektim.

Bu onun sesiydi. Perdenin diğer tarafından. Alçak ve sessiz.

Pişman. Bu işi çözmeye geleceğini biliyordum.

Yatağın ucuna doğru yürüdüm ve avuçlarımla yüzümü hızla sildim. Sırtımı geniş karyola direğine dayadım ve derin bir temizleyici nefes aldım. "İçeri gel," dedim usulca.

Perde açıldı ve o da içeri girdi.

Midem bulandı. Aramızda sadece iki saat vardı ama bu süre Cam Lanteux boyunca yaptığım yürüyüş kadar uzun gelmişti. Gözlerinin koyu kristal havuzları kanımı öyle bir ısıttı ki, ondan başka dünyadaki her şeyi unutmuş gibi hissettim. Saçları dağınıktı, sanki tempolu bir gezintiye çıkmış gibiydi.

bastırılmış hayal kırıklıklarını gidermek için. Yüzü şimdi sakindi, gözleri yumuşaktı ve dudaklarında iyi çalışılmış bir özrün beklediğinden emindim.

Yüzümü inceledi, bakışları şefkatliydi. "Sadece seni kontrol etmek istedim." sessizce söyledi. "İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin ol." "Artık bir mahkûm olduğuma göre."

Yüzünde acı ifadesi parladı. "Sen bir mahkûm değilsin. Kampta dolaşmakta özgürsün."

"Gitmediğim sürece."

Bir adım daha yaklaştı, sadece birkaç santim ötemde durdu. Vücudunun sıcaklığı beni çevreledi, çadırı doldurdu, kafamı doldurdu.

"Aramızdaki ilişkinin bu şekilde olmasını istemiyorum," diye fısıldadı. Uzandı ve elime dokundu. Parmakları yavaşça kolumdan omzuma doğru kayd ve başparmağı köprücük kemiğimin üzerinde yavaş, tembel bir daire çizdi. Göğsümde sıcak korlar yandı. Onu istediğimi, uzanıp aramızdaki incitici boşluğu kapatmaktan başka bir şey istemediğimi biliyordu.

Neredeyse hiçbir şey. "Özür dilemeye mi geldin?" diye sordum.

Eli arkamdan kayarak beni kendine çekti, kalçaları benimkilerle buluştu ve dudakları kulak mememi okşadı. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundayım. Gitmene izin veremem Lia, vicdanım el vermiyor. Hele ki içine gireceğin tehlikeyi biliyorken." Elbisemin bağcıklarını gevşetti. Nefeslerim göğsümden düzensiz bir şekilde geçip düşüncelerimi yakıyordu.

Dudakları şakağımdan ağzıma doğru yanan bir çizgi çizdi ve sonra Beni sert ve derin bir şekilde öptü ve ben onun hissine, tadına ve kokusuna, saçlarındaki rüzgâra, alnındaki tuza karışmak istedim ama başka bir ihtiyaç - daha büyük bir ihtiyaç- daha parlak, alevli ve ısrarcıydı.

Ellerimi aramıza sokarak onu nazıkçe uzaklaştırdım.

"Rafe, hiç içinin derinliklerinde bir şey hissetmedin mi? Ya da her şeye rağmen dinlemek zorunda olduğun bir fısıltı duymadın mı?"

Gözlerindeki şefkat geri çekildi. "Kararımı değiştirmeyeceğim, Lia," dedi. "Bana güvenmene ihtiyacım var. Şimdilik geri dönmüyorsun. Belki daha sonra, daha güvenli olduğunda."

Gözlerinin içine baktım, benimkilerdeki aciliyeti görmesi için dua ediyordum. "Asla daha güvenli olmayacak, Rafe. Sadece daha da kötüleşecek."

İç çekerek geri adım attı, duruşuyla ilgili her şey sabırsızlığını gösteriyordu. "Ve sen bunu eski bir metin yüzünden mi bildiğini sanıyorsun?"

"Bu doğru, Rafe. Her kelimesi doğru."

"Nereden biliyorsun? Sen alim değilsin. Doğru düzgün tercüme bile etmemiş olabilirsin." Kaba şüpheciliği sabrımı taşırdı. Daha fazla açıklama ya da yalvarma olmayacaktı.

"İşimiz bitti."

"Lia-"

"Çık dışarı!" Onu iterek bağırdım.

Geriye doğru sendeledi ve sersemlemiş bir halde bana baktı. "Beni dışarı mı atıyorsun?" "Hayır, *seni* dışarı atmamın mümkün olduğunu sanmıyorum.

Ne de olsa *Kral* Jaxon sensin ve buraya kimin gelip kimin gideceğine sen karar veriyorsun -ya da bana öyle söylendi. Ama sizi göndermek için başka bir yol bulmadan önce gitmenizi öneririm." Elimi

Elim yanımda, kınlı hançerimin üzerinde.

Saf öfke yüzünü kızarttı.

Döndü ve hışımına çıktı, neredeyse kapının perdesini yırtacaktı. Bakalım hangimizin akli önce başına gelecekti.

* * *

Madam Rathbone ertesi sabah erkenden Vilah ve Adeline ile birlikte çadırına geldi. İlginçtir ki, Madam Hague daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen onlara eşlik etti. İçimden iç çektim. Evet, subaylar ve eşleri bizim çirkin tartışmamızı duymuşlardı ve Madam Hague'un da bu tartışmadan

Ziyaretlerinin resmi amacı o akşamki parti için elbiseme uyacak aksesuarları teslim etmek olsa bile, ek ilgi çekici ayrıntılar. Adeline safir taşlarla kaplı gümüş bir zincir posta kemeri tuttu. Bir kez daha bu savurganlığa hayret ettim, özellikle de bu ücra karakolda. Ardından Vilah, karmaşık bir desenle kabartılmış, mücevherlerle süslü gümüş bir zırh çıkardı.

"Söyleyin bana, Dalbretch kadınları bunları savaşta hiç giydi mi?" "Oh, evet!" Vilah yanıtladı. "Bu yüzden onlar bizim geleneksel Elbise. Marabella kraliçe olmadan önce büyük bir savaşçıydı."

"Ama bu yüzlerce yıl önceydi," diye ekledi Madam Hague, kaşlarını hoşnutsuzlukla kaldırarak. "Hanımefendilerimiz ve kraliçelerimiz artık savaşa gitmiyor. Artık buna gerek yok."

O kadar emin olma, diyesim geldi.

Madam Rathbone masanın üzerinde duran her şeyin son bir dökümünü yaptı ve "Giyinmenize yardım etmek için erken geleceğiz," dedi.

"Saçını da yap," dedi Adeline.

Vilah beklentiyle ellerini birbirine kenetleyerek, "Gümüş kordonlu," diye ekledi.

Seslerinde gergin bir heves duydum, sanki dün geceki tartışmanın karanlık havasını silmeye çalışıyorlardı. "Hepiniz hazırlanmakla meşgul olacaksınız," diye cevap verdim. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Gerçekten mi?" Madam Hague şüpheyle sordu. "Morrighan'da işler böyle mi yürüyor? Size eşlik edecek kimse yok mu?" Dudakları büyüklük taslayan bir acıma duygusuyla kalktı.

"Evet," diye iç geçirdim. "Morrighan'da vahşilerden başka bir şey değiliz. Kralınızın bizim türümüzden biriyle evlilik ayarlaması bile bir mucize."

Kirpikleri aşağıya doğru kırıştı ve o gün yapacak çok işi olduğu için belli belirsiz bir özür dileyerek ayrıldı ama hakareti için özür dilemedi. Belki de şimdi kralı bana saldırdığı için, o da aynısını yapmakta kendini özgür hissediyordu.

* * *

Kısa bir süre sonra çadırıma altı muhafız geldi. Liderleri Percy, o gün için bana eşlik edeceklerini söyledi. Yani Rafe'in dilediğim yere gitmekte özgür olma versiyonu bu muydu? Marabella'nın duvarları içinde bile altı muhafız. Rafe'in yeteneklerime itiraf ettiğinden daha fazla saygı duymasını bir iltifat olarak kabul etmeliydim. Hemen bugün gitmem gereken pek çok yer olduğuna karar verdim, sadece tüm karakolun arkamda koşturan altı muhafızın eğlencesini paylaşabilmesi için değil, aynı zamanda öyle ya da böyle ayrılacağım ve ayrıntılarla ilgilenmem gerektiği için.

Önce alt padoka gittim, artık kralın gözetiminde olan Vendan atlarımızı kontrol ettim. Atların girip çıktığı alt kapıya göz attım. Çok sıkı korunuyordu. Orayı asla geçemeyecektik ama en azından atların ve takımların nerede olduğunu biliyordum. Gerisini sonra çözerdim. Sonra aşçının kilerine gittim. Aşçı davetsiz misafirliğimden memnun kalmadı ve çadırıma memnuniyetle bir şeyler getireceğini söyledi. Ne istediğimden emin değilmişim gibi davrandım, sonra rafları ve soğuk mahzeni inceledim. Ne yazık ki neredeyse her şey büyük hacimli torbalarda ya da kaplarda saklanıyordu. Kaselerinden birini aldım ve içine bir avuç çam fıstığı, sert soda ekmeği ve biraz kuru tatlı incir doldurdum. Garip yiyecek çeşitlerime baktı ve karnıma göz attı. Utangaç bir şekilde gülümsedim ve kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim.

Daha sonra cerraha danışmak için doktorun barakasına doğru yürüdüm. Kaden ve Eben duşa gitmişlerdi ama cerrah Griz'in yarasını inceliyordu. Bana yaranın çoğu yerde güzelce iyileştiğini gösterdi ama etin bir bölümü daha yavaş iyileşiyordu. İyileşeceğinden emin olduğunu söyledi, sonra Griz'e sert bir bakış attı. "Biraz daha *dinlenirsen*."

Griz artık iyi olduğunu söyleyerek karşı çıktı.

"Ama ağır eyerleri günde iki kez ata bindirip indiriyorsan, öyle olmayacaksın," dedim. "Ya da, Tanrı korusun, kılıcını sallamak zorunda kalırsan."

Griz gülümsedi, gözleri kargaşayla parlıyordu. "Özellikle sallamamı istediğin bir yer var mı?"

Midem yanıyordu. Tartışmamızı o da duymuştu, yani yemek odasındaki herkes duymuştu. Kaden'in bu gelişmeye sevindiğinden emindim ama daha sonra onu çalışma alanında gördüğümde gözlerinde sadece endişe vardı.

Gardiyanların bizi anlamaması için Vendan dilinde konuştu. "İyi misiniz?" diye sordu.

Boğazımda yeniden şişen düğümü görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım. Sırıttı. "Peki ya Rafe'in incikleri?"

Ruh halimi hafifletmeye çalıştığını biliyordum ve bunun için minnettardım. "Şimdilik iyi, ama bu iş daha bitmedi."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bana duyduğu güven, kurumuş bir boğaza dökülen serin su gibiydi. Ona sarılmak istedim ama bu sadece daha fazla dikkat çekmesine neden olacaktı.

Muhafızlar anlayamadıkları bu konuşmayla gerildiler, sanki komplo kurduğumuzdan şüpheleniyorlardı - ki öyleydik. Kaden'e yaklaştım ve onlara gerçekten endişelenecekleri bir şey vermek için fısıldadım. "Gittiğimizde Eben'in Griz'le birlikte geride kalması gerekecek. Malich dışarıda bir yerlerdeyken sadece ikimiz olacağız. İhtimaller bize karşı mı?"

"Seni öldürmek için gönderilmiş olsaydı Devler Vadisi'ndeki diğerleriyle birlikte orada olurdu. Sanırım bir mesajla Civica'ya doğru yola çıktı."

"Öldüğümü mü?"

"Kaçtığını. Bir ceset bulana kadar seni ölü saymayacaklar ve nereye gittiğini de bilecekler."

Bu da Şansölye ve işbirlikçilerinin benim için. Muhtemelen şehre giden her yolu izliyorlardır. Sürpriz unsuru artık benim değildi. Hiçbir şeyin olduğundan daha zor olmasına ihtiyacım yoktu.

Göz ucuyla Tavish ve Orrin'in omuz omuza bize doğru yürüdüklerini gördüm. Daireler çizerek iki yanımda durdular. "Muhafızları rahatlatmak için buradayız, Majesteleri," dedi Tavish, Kaden'e alaycı bir bakış fırlatarak.

Orrin kışkırtıcı bir hareketle, "Hadi git Percy," diye ekledi. "Albay hepinizi ofisinde istiyor. Gidin."

Tavish bana doğru saygıyla başını salladı. "Yol boyunca sana eşlik edeceğiz.
günün geri kalanında."

"Kimin emriyle?" diye
sordum. Tavish gülümsedi.
"Bizim."

Ne Tavish ne de Orrin Vandanca konuşuyordu, bu yüzden Kaden'e hızlıca son birkaç Vandanca kelime söyledim. "Daha sonra konuşuruz. Erzak toplamamız gerekiyor."

Tavish boğazını temizledi. "Jeb de kısa süre içinde bize katılacak."

Mesajı açtı. Jeb Vandan dilinde konuşuyordu. İç çektim. Bu bir krala sadakatten daha fazlasıydı, arkadaşlarına sadakatti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Morrighese ordusu, diğerlerinin krallıklarının temeline bir köşe taşı bile koymalarından yüzyıllar önce ortaya çıkmıştı. Kutsal Metin'in vurguladığı bir başka şey de Kutsal Muhafızlar'ın, Morrighan'a vahşi doğadaki yürüyüşünde eşlik eden acımasız savaşçıların, seçilmiş Kalıntı'nın hayatta kalmasını sağlamak için göklerin kendileri tarafından miras bırakılan eşsiz bir güce ve çelikten iradeye sahip olduklarıydı.

Kocası ve krallığın saygıdeğer babası olacak olan Aldrid de bu muhafızlardan biriydi. Onun savaşçı kanı hepimizin içine işlemişti. Hatta kalenin taht odasında Kutsal Muhafızların kılıçlarından bazıları sergileniyordu; bunlar bizim büyüklüğümüzü ve tanrıların kutsamasını hatırlatıyordu.

Tarih boyunca Morrighese ordusu büyük kalmıştı ve askerleri cesur ve onurluydu. Ancak Dalbretch birliklerinin tatbikat ve eğitimlerini karakol duvarının üstünden izlerken, göz korkutucu hassasiyetleri beni çok etkiledi. Kargıları müthiş bir zamanlamayla gerilmiş, kalkanları mükemmel bir dansın kolaylığıyla birbirine kenetlenmişti. Titizlikle düzenlenmiş her hareketten özgüven yayılıyordu. Neredeyse gözdağı vermek için parlıyorlardı. Güçleri ve disiplinleri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Neden bu kadar

Güçlerine inanıyorlardı. Ama benim yaptığımı, yani sayılarını göremiyorlardı.

Kırk bin kişilik bir orduya sahip olsalar bile

Venda'nın korkunç büyüklüğü. Morrighan düştükten sonra sıra Dalbreck'e gelecekti.

Bakışlarım, hilal şeklindeki bir ayın gökyüzünü batmakta olan güneşle paylaştığı, birliklerin üzerindeki geniş alana doğru yükseldi. Bir gün daha gitmiş, daha azı kalmıştı. Zaman ilerliyor, dönüyor, tekrar ediyor, başka bir yıkım uyanmış, saldırmaya hazır zehirli bir yılan gibi kıvrılıyordu. O geliyordu ve Morrighan'daki gizli güçler ona en sinsi şekilde yardım ediyordu -içten içe- onu hepimizi yok edecek güçle besliyordu.

Bir yolu olmalıydı.

Jezelia, seninkini kurtarmak için hayatı feda edilecek.

Farklı bir yol.

Venda'nın sözleriyle boğuştum. Hayatımı sadece bir umut için mi feda edecektim? Bundan daha fazlasını, örneğin kesinliği tercih ederdim. Ama umut en azından bir şeydi ve ne kadar emin olmasam da Natiya'ya ve daha pek çok kişiye sunabileceğim tek şeydi. Rafe bile bunu elimden alamazdı. Gaudrel'in Morrighan'ı beslediği hikâyeler gibi, umut da boş bir mide için besin kaynağıydı.

Jeb düşüncelerimi yarıda keserek, toplantı için hazırlanma zamanının geldiğini söyledi.

Parti. Tavish ve Orrin onun birkaç adım gerisinde durmuş, merakla bana bakıyorlardı. Antrenman sahasına baktığımda bütün askerlerin gitmiş olduğunu gördüm. Bir avuç yıldız gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı bile. Orrin kıpırdandı, havayı kokladı ama hepsi ayrılmak için ilk hamleyi benim yapmamı bekledi. Üçü bütün gün saygılı bir mesafeyi korumuş, tıpkı Sanctum'da olduğu gibi ustalıkla ortadan kaybolmuşlardı ama yine de hep oradaydılar, hep izliyorlardı.

İddia ettikleri gibi eskortluk görevini kendi istekleriyle üstlenmiş değillerdi. Rafe'in emriyle olduğundan emindim. Rafe'in emriyle olduğundan emindim.

Beni takip eden isimsiz muhafızlardan oluşan bir geçit töreninden duyduğu utancı dile getirdi. Bu üçünü önemsediğimi biliyordu -kısa da olsa birlikte bir geçmişimiz vardı. Birlikte neredeyse hayatınızı kaybetmenin, bağları derinleştirmenin ve zamanı uzatmanın bir yolu vardı. Yüzlerini inceledim. Hayır, gardiyanların değil. Gözleri bir dostun endişesiyle doluydu ama gitmek için ata bindiğimde başka bir şeye dönüşeceklerinden hiç şüphem yoktu. Beni durduracaklardı. Dostluk kisvesi altında bile hâlâ bir mahkûmdum.

Eteklerimi topladım ve duvardan aşağı indim. İlk kez havadaki kızarmış et kokusunu kokladım ve sonra bugün erken saatlerde aşağı alana asılan fenerleri, baş masa için kurulan örtüyü, hemen hemen herkesin heyecanla beklediği bir parti beklentisiyle direkler arasına serilen ipek flamaları hatırladım. Jeb yanıma çöktü, Tavish ve Orrin de hemen arkamızdan yürüdüler.

Jeb gömleğini karıştırdı. Kolunu düzeltti. Yakasını çekiştirdi.

"Söyle Jeb," dedim ona. "Gömleğindeki delikler için endişelenmeden önce."

"Tahtına meydan okunuyor," diye ağzından kaçırdı, arkadaşına yalvarır gibi bir sesle.

Tavish ve Orrin'in arkamızdan homurdandıklarını duydum, belli ki Jeb'in gevşek dili.

Gözlerimi devirdim, etkilenmemiştim. "Kabine çekişmesi yüzünden mi? Yeni olan başka ne var?"

"Kabine değil. Generallerinden biri, bu konuda hak iddia etmek için işlemlere başladı.

tahtta."

Darbe mi? Adımlarım yavaşladı. "Yani Dalbreck sarayında da mı hainler var?"

"General bir hain değil. Bu onun hakkı. Prens Jaxon'u tahttan feragat etmekle suçluyor ki bunun yanlış bir iddia olduğunu herkes biliyor."

I durdu ve karşı karşıya Jeb. "Onun sadece yokluk o yorumlanmış tahttan feragat olarak?"

"Çoğunluk tarafından değil, ama bu şekilde yorumlanabilir, özellikle de General, firar gibi daha ağır terimler kullanıyor. Prens aylardır ortalıkta yok."

Öfkelendim. "Rafe bana neden söylemedi?"

"İki albay da ona kimseye söylememesini tavsiye etti. Muhalefet şüphe doğurur."

Ben sıradan biri değildim ama belki de Rafe en çok ondan şüphe etmemi istemiyordu.

"Artık general Rafe'in hayatta olduğunu bildiğine göre, eminim ki yargılamalar."

Jeb başını salladı. "General tadım gücü mü? Muhtemelen şimdi tam porsiyon yemek için iştahı vardır. Ama Rafe birliklerin ezici desteğine sahip. Ona duydukları saygı giderek artıyor. Saraya döndüğünde meydan okumayı bastırması uzun sürmez ama omuzlarına bir endişe daha yüklenmiş olur."

"Ve bu onun dün geceki davranışını mazur mu gösterecek?"

"Bahane değil," dedi Tavish arkamdan. "Sadece açıklamak ve size daha kapsamlı bir resim sunmak için."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Rafe'e verdiğin tam resim gibi Kaden'i elimi tutarken mi yakaladın? Belki de Dalbreck'teki *herkesin* başkalarına bilgi vermeden önce kendi bilgilerinden emin olması gerekiyordur."

Tavish suçunu kabul ederek başını salladı. "Bir hata yaptım ve özür dilerim. Ben sadece gördüğümü sandığım şeyi bildirdim, ancak meydan okuma haberi doğrudan kabineden geliyor. Bu bir hata değil."

"Yani Dalbreck'in bir gaspçısı var. Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor? Dalbreck'in endişeleri neden Morrighan'inkilerden çok daha önemli? Dalbreck'in

Komizar, generalinizi mız mızmızlanan bir kedi yavrusu gibi göstermeye yetecek kadar zehirle öfkeleniyor."

Sabrim taşı. Aciliyet, Morrighan'a giden uzun kilometreler,...

Kafamın içinde hâlâ hayır sesleri yükselirken evet demenin cazibesi, içimdeki büyük eksikliğe kıyasla pek çok kişinin ihtiyaçları... Tüm bunlar, kendimi kopmaya hazır yıpranmış bir halat gibi hissedene kadar sahip olduğum son güven kırıntısını da kemirdi; son ağırlık Rafe'den geliyordu. Bu dünyada en çok sevdiğim insan bile bana inanmıyorsa, başkası nasıl inansın? Gözlerim acıdı ve her türlü zayıflık gösterisine karşı gözlerimi kırptım. "Rafe'nin durumunun ona empati kazandıracağını ve neden Morrighan'a geri dönmem gerektiğini anlamasına yardımcı olacağını düşünebilirsiniz ama bunu hiç düşünmemiş gibi görünüyor."

"Düşündüğü şey kafası değil," dedi Tavish. "Kalbiyle düşünüyor. Senin güvenliğinden korkuyor."

Sözleri hassas alt tarafıma saplandı. "Ben olunacak bir şey değilim Tavish, en az onun kadar korunuyorum. Benim seçimlerim -ve risklerim- bana ait."

Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Haklıydım.

Beni çadırıma bıraktılar. Percy ve diğer askerler zaten görevi devralmak için orada konuşlanmışlardı.

Jeb tereddütlü bir gülümsemeyle, "Yakında görüşürüz," dedi. "İlk dans." Tavish ona "Bu kral için ayrılmış olacak," diye hatırlattı.

Belki de olmazdı. Belki de hiç dans olmayacaktı. En azından Rafe ve benim aramda. Krallar ve mahkûmlar danslarını paylaşmazlardı, en azından benim parçası olmak istediğim hiçbir dünyada.

* * *

Yatağımın üzerinde uzanmış, sabahlığımın yumuşak rahatlığına kadar soyunmuş, Venda'nın Şarkısı'ndan kitaptan koparılmış dizeleri yazıyordum. Onca yıldan sonra, nihayet onun orijinal kelimelerini olması gereken yere iade ediyordum. Yırtık sayfanın arka tarafına sıkıştırılmışlardı.

*Kendi tarafından
ihanete uğradı, dövüldü
ve hor görüldü,
Kötüleri açığa çıkaracak,
Çünkü birçok yüzü olan Ejderha
sınır tanımaz.*

*Ve bekleyiş uzun olsa da, vaat
büyüktür,
Jezelia adında biri için,
Seninkini kurtarma umudu
için kimin hayatı feda
edilecek.*

O gün terasta söylediği her kelimeyi hatırlıyordum, ancak ilk başta sadece *kimin hayatının feda edileceği* cümlesiyle meşgul olmuştum. Şimdi başka bir cümle dikkatimi çekti: *Kötüleri açığa çıkaracak.*

Kitabın yanmış kenarlarını ve ardından kelimeleri varoluştan koparmaya çalışan son sayfanın öfkeli sivri yırtığını parmakladım.

Gülümsedim.

Birisi benden çok nefret ediyordu ya da belki de daha iyisi, onu ifşa edeceğime inandığı için benden korkuyordu.

Korku. Öfke. Çaresizlik. Bu yanmış kenarlarda gördüğüm şey buydu.
ve yırtılmış sayfa. Bu korkuyu körüklemenin bir yolunu bulurdum, çünkü her
ne kadar

çaresizliğin insanları tehlikeli yapabileceğini biliyordu, aynı zamanda aptallaştırdığını da. Bu komplodaki en üst düzey oyuncuları ifşa etmek şarttı. Korkularını körüklersem, belki de boğulup ellerini göstereceklerdi.

Malich onlara benden bahsetmek için yola çıktığında, sürpriz yapma avantajımı çoktan kaybetmiştim. Güçlenmiş ve bekliyor olacaktı-şimdi bu bilgiyi, en azından küçük bir şekilde, kendi lehime çevirmek zorundaydım.

Kitabı bir kenara bıraktım ve birkaç yastığı kabartıp onlara yaslandım, kendimi ifşa etmeden bunu nasıl yapacağımı düşündüm. En azından Şansölye ve Kraliyet Bilgini'ne kimin komplo kurduğunu öğrenecek kadar uzun süre hayatta kalmalıydım. Belki de eyalet lordlarından biri? Etkileri sınırlıydı ama şanslıysam kış meclisi toplandığında orada olabilirdim. Ya da belki kabineden başkalarıdır? Nöbetçi Yüzbaşı? Trademaster? Mareşal? Zaman Bekçisi bana hep şüpheyile bakmıştı ve babamın programını kıskançlıkla koruyordu. Bu onu yoldan uzak tutmak için miydi? Bariz olandan, yani tutuklanmam için ödül koyan babamdan kaçındım. Birçok şey olabilirdi ama kendi halkına karşı bir hain değildi. Komizar'la komplo kurarak hiçbir şey elde edemezdi ama farkında olmadan bir kukla mıydı? Çözüm, hareketlerini çevreleyen dalkavukları aşip doğrudan onunla konuşmak gibi görünüyordu ama bu da çetrefilli bir sorundu. Güvenli olacak mıydı?

Parmaklarımı yanımdaki samur battaniyeye gömdüm ve yumuşaklığı yumruğumun içine aldım. Başa çıkmam gereken bir de onun öfkesi vardı. Walther'in sözlerini hatırladım. *Neredeyse bir ay oldu ve o hâlâ ortalıkta dolaşıyor.* Çok sevilen Prens Walther bile, iz sürücüler için sahte izler yerleştirdiğinde bana yardım etmek için babamın arkasından gizlice yaklaşmak zorunda kalmıştı. Aradan geçen birkaç ay babamın öfkesini azaltamazdı. Otoritesini sarsmış ve onu küçük düşürmüştüm. Beni dinler miydi acaba?

Söylediklerimi destekleyecek en ufak bir kanıt olmadan mı? Tıpkı astırdığı yeğeni gibi Morrighan'ın düşmanı olarak damgalanmıştım. Yıllarca yanında özveriyle çalışmış bir Şansölye'ye karşı sadece benim sözüm varken, bana neden inansın ki? Kanıt olmadan, Şansölye ve Kraliyet Bilgini iddialarımı kendi suçumdan sıyrılmaya çalışan bir korkak gibi gösterecekti. Şansölye'ye en son hafif bir hakarete bulunduğumda babam öfkelenmiş ve odama gitmemi emretmişti. Bu sefer beni susturmak için başka, daha kalıcı yollar mı kullanacaklardı? Çözemediğim olasılıklarla göğsüm daraldı. Her konuda yanılıyor olabilir miydim? Rafe öyle olduğumu düşünüyordu.

Kardeşlerim benim tek umudumdu ama onlar da benim gibi gençtiler, sadece on dokuz ve yirmi bir yaşındaydılar ve orduda hâlâ düşük rütbeli askerlerdi. Ama ikisi de babama baskı yaparlarsa, belki beni dinlemesi için onu etkileyebilirlerdi. Ve eğer isteyerek dinlemezse, belki de onu ikna etmek için daha güçlü yollar kullanmama yardım edebilirlerdi. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken, şu anda hiçbir şey beni aşmıyordu.

Aşağı otlaktan ikinci bir müzik sesi yükseldi; parti başlamıştı. Güzel, acil bir müzikti, binlerce telin çınlayan konuşması, bir karşı koyma korusu, saten tıngırdayan eldivenler tekrar tekrar indirildi, tonu bizim mandolinlere benziyordu ama daha derin, daha parlak bir yankıya sahipti. *Farache*, Jeb beni almaya geldiğinde buna savaş dansı demişti. Tam olarak hazır olmadığımı söyleyerek Jeb'i bensiz göndermiştim. O gittikten sonra muhafızlarıma hiç gitmeyeceğimi söyledim ve onları gidip eğlenmeleri için cesaretlendirdim, onlara çadırımdan ayrılmayacağıma dair yemin ettim. İki parmağımı öptüm ve sözümün samimi bir kanıtı olarak göklere kaldırdım - sonra sessizce tanrılardan küçük yalanımı affetmelerini diledim. Tanrıtanımaz sersemler kıpırdamadı, hatta şu yorumu yaptığımda bile

Kızarmış etlerin ne kadar lezzetli koktuğunu ve gözlerinde süt emen domuzların hayaliyle dans ettiklerini anlattılar.

Çıngırak sesini duyduğumda daha önce aldığım çam fıstıklarını kemiriyordum.

Çadırımın önünde kargı sesleri duyuldu ve perde kenara çekildi. Rafe, zarif bir kıyafet giymiş, siyah ceketinin altına makamının altın örgüleri ile örtülmüş, saçları geriye doğru toplanmış ve elmacık kemikleri güneşte geçen bir günün etkisiyle parlamıştı. Kobalt rengi gözleri kara kaşlarının altında ısıltılı parlıyor, öfke dalgaları yayılıyordu. Bana iki kafam varmış gibi baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi dişlerini sıkarak.

İçeri girdiğinde göğüs kemiğimin altına sıçrayan sıcaklık, midemde soğuk bir kayaya dönüştü. Yanımdaki kâseye baktım ve omuz silktim. "Fındık mı yiyorsun? Bu mahkûmlar için kurallara aykırı mı?"

Dikkati benim yetersiz kıyafetime kaydı ve çenesi inanılmaz bir şekilde büyüdü

daha da sertleşti. Döndü, gözleri Vilah'ın paravana astığı gece mavisi elbiseye takılana kadar odamı aradı. Çadırı üç adımda geçip elbiseyi kaptı ve bana doğru fırlattı. Elbise bir yığın halinde kucağıma düştü.

Parmağını çadırın kapısına doğru uzattı. "Aşağıda dört yüz asker var, hepsi de seni karşılamak için bekliyor! Sen bir onur konususun. Hakkınızdaki düşüncelerinin Yüzbaşı Hague'unkilerle aynı olmasını istemiyorsanız, giyinmenizi ve küçük bir çaba göstermenizi öneririm!" Kapıya doğru tepindi, sonra son bir emirle döndü. "Ve eğer katılmayı seçersen bir kez bile *mahkûm* kelimesini ağzına almayacaksın!"

Ve sonra gitmişti.

Şaşkın bir şekilde orada oturdum. Kapıdan içeri girdiğinde ilk düşündüğüm şey onun bir tanrıya benzediğiydi. Artık öyle düşünmüyordum.

Eğer seçersen?

Hançerimi kaptım ve bana ödünç verdiği elbiseyi değiştirirken Adeline'in beni bağışlaması için dua ettim; Vilah'nın da zincir zırh kemerinden uzun bir zincir parçasını sökerken beni bağışlaması için. Partiye tıpkı onun istediği gibi katılacaktım ama olduğum kişi olarak katılacaktım, onun olmamı istediği kişi olarak değil.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAFE

Partiden gelen fener ışıklarının ulaşamadığı padok demirine yaslandım ve yere baktım.

Sessiz ayak sesleri yanımda durdu. Kafamı kaldırıp bakmadım, konuşmadım. Ağzımı her açtığımda aptalca şeyler söylüyor gibiydim. Lia'yı bile sinirlerime hakim olamadan yola getiremezken koca bir krallığı nasıl yönetecektim?

"Geliyor mu?"

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum. Muhtemelen sonra-"

Ben bitirmedim. Sven, ben her ayrıntıyı anlatmadan da toparlayabilirdi. Söylediğim her şeyi hatırlamak istemiyordum. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hâlâ geri dönmeye kararlı mı?"

Başımı salladım. Bunu her düşündüğümde içimi bir korku kaplıyordu.

Daha fazla ayak sesi. Tavish ve Jeb diğer tarafıma geldiler ve yanımdaki parmaklığa yaslandılar. Jeb bana bir kupa bira ikram etti. Aldım ve direğin üzerine koydum, susamış hissetmiyordum.

Tavish sonunda, "Ben de onun geri dönmesine izin vermezdim," dedi.

"Anlıyoruz

eğer yardımı olacaksa."

Jeb mırıldanarak onayladı.

İşe yaramadı. Lia kabul etmedikten sonra kaç kişinin benimle aynı fikirde olduğunun bir önemi yoktu. Ben onun gitmesine izin veremeyeceğimden ne kadar eminsem, o da gitmesi gerektiğinden o kadar emindi. Onu nehir kıyısında yarı ölü bulduğum zamanı, onu karda taşıdığım onca saati, hâlâ nefes aldığından emin olmak için dudaklarımı dudaklarına bastırdığım onca zamanı, *"Keşke notuna cevap verseydim, keşke basit isteğini yerine getirseydim"* diye düşündüğüm onca adımı ve kilometreyi düşündüm. Ama bu sefer basit bir istek değildi. Bu sefer farklıydı. Doğrudan tehlikeye atılmak istiyordu ve bunu Kaden'le birlikte yapmayı umuyordu.

Bira bardağını kaptım ve kuru bir şekilde yutarak tekrar direğe çarptım.

Sven, "İkiniz birbirinize ters düşüyorsunuz," dedi. Padok demirine yaslanıp beni incelemeye başladı. "Onda ilk başta dikkatini çeken şey neydi?"

Başımı salladım. Ne fark ederdi ki? "Bilmiyorum." Kolumla ağzımı sildim.

"Bir şeyler olmuş olmalı."

Bir şey. Tavernaya girdiğim zamanı düşündüm. "Belki de onu ilk kez görüyordum ve ben-"

Bir anı su yüzüne çıktı. Hayır. Ondan çok önceydi. Gözlerimi açmadan önce onun üzerinde. Not. Safra. Duyulmayı talep eden bir ses. Şimdi beni kızdıran şeyler o zamanlar da ilgimi çekmişti. Ama hayal gücümü ele geçiren bu bile değildi. Beni mihrapta terk ettiği gündü. On yedi yaşında bir kızın hem benim krallığıma hem de kendi krallığına burun kıvrıracak kadar cesur olduğu gündü. Destansı boyutlarda bir reddedişti çünkü başka bir şeye inanıyor ve onu istiyordu. Beni ilk büyüleyen şey buydu.

Bu onun cesaretiydi.

Başımı kaldırıp Sven'e baktım. Sanki gözlerimin ardındaki söylenmemiş sözleri görebiliyormuş gibi, sanki kendi yaptığım kirli bir yalaktan su içmeye zorladığı bir atmışım gibi bana baktı.

"Önemli değil." Boş kupayı direktten kaptığım gibi partiye geri döndüm ve onun bakışlarını sırtımda hissettim.

* * *

Baş masaya döndüğümde Kaptan Azia ile dans ediyordu, gülümsüyor ve onun arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. Belli ki o da Azia'nınkinden hoşlanıyordu. Daha sonra on beş yaşından büyük olmayan bir erle dans etti. Adam karasevdasını gizleyemiyor ve yüzüne gülünç bir gülümseme yapıştırıyordu. Sonra başka bir asker ve bir başkası daha geldi. Dans alanının çevresindeki birkaç kişinin onun çıplak omzuna baktığını gördüm, kavuğu açıkça görünüyordu. Elbisesinin bir kolunu ve bir omzunun bir kısmını keserek ortaya çıkarmıştı, şüphesiz bana bir mesajdı bu. Morrighese sarmaşığı Dalbretch pençesinin etrafına dolanmış, onu geride tutuyordu. Kavah'ı şimdi ne kadar farklı görüyordum.

Sonra kemikleri fark ettim.

Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrıldı. Venda'daki sefil uygulamayı arkamızda bıraktığını sanıyordum.

Bu kadar çok kemiği nereden bulduğunu bilmiyordum ama ince mavi kadife elbisesinin üzerinde, parçalanmış bir iskelet gibi dans ederken havada sallanan uzun bir kemik zinciri sallanıyordu. Bakışlarımı kaçıırıyordu ama varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Dans arasında ne zaman duraklasa, yanında asılı duran ucubeyi parmaklıyor ve sanki mücevherli bir altın zırh kemeri kadar kıymetliymiş gibi gülümsüyordu.

Bir başka *faraş* turu daha başladı ve ben onun Orrin'le dans edişini, ayağını Orrin'e doğru vurup geri çekilişini izledim. Daire çizip ellerini başlarının üzerinde çırpıldılar ve sonra birbirine vurdular,

Ses tarlada çınlıyor, yüksek duvarlarda yankılanıyordu. Orrin benim bakışlarımdan ya da onun manevralarından habersiz gülüyordu ve ben onun anı nasıl bu kadar dolu dolu yaşadığına hayret ediyordum. Dans ederken, yemek pişirirken ya da öldürmek için okunu geri çekerken sadece o an önemliydi. Belki de bu yüzden bu kadar yetenekli ve korkusuz bir okçuydu. Benim sadece tek bir anı yaşama lüksüm yoktu. Geleceğimizi dengede tutan yüzlerce parçalanmış anın içinde yaşamak zorundaydım. Babamı - annemi de - ve vermek zorunda oldukları kararları, bazen başka bir şeyin daha iyi olması için istedikleri bir şeyden ödün vermelerini yeni anlıyordum.

Dansçılar sağa doğru yanaştı, yeni bir partner karşı uçtan geri döndü ve Lia'nın Kaden'le eşleştiğini gördüm. Lia'ya o kadar odaklanmışım ki, Kaden'in dansçıların arasında daha aşağıda olduğunu fark etmemiştim bile. Ellerini başlarının üzerinde çırpıtlar ve sonra daire çizdiklerinde aralarında kelimeler geçtiğini gördüm. Sadece kelimeler. Orrin'le de konuşmuştu ama bu sefer duyulmamış kelimeler içimi yaktı.

"Majesteleri?"

Vilahlı beni hazırlıksız yakaladı. Kambur pozisyonumdan doğruldum. Kahverengi yanakları daha da kızarak reverans yaptı, sonra elini bana uzattı.

"Bütün gece dans etmedin. Beni onurlandırır mısın?"

Telaşlı halimden kurtulmaya çalışarak elini tuttum ve ayağa kalktım. "Özür dilerim.

Ben-" "Meşguldüm.

Biliyorum."

Ben ona dans pistine kadar eşlik edeceğime, o bana yol gösterdi ve sıranın sonuna gitmek yerine Lia'nın sağına sıkıştı. Beni ne kadar kolay kandırdığını fark ederek isteksizce karşısındaki yerimi aldım. Soru soran bir kaş kaldırdım, o da gülümseyerek bana doğru

dansımıza başlayalım. Ben de geri bastım. Daire çizdik, alkışladık ve sağa, yeni bir partnere geçme zamanının gelmesine sadece saniyeler varmış gibi görünüyordu. Lia ve ben karşılaştık durduk. Üstünkörü bir onaylamayla çenesini eğdi. Ben de aynısını yaptım. Diğer dansçılar birbirlerine doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. Yetişmeye çalıştık. Öne doğru yürüdü, ve ben geri çekildim. Ona doğru hareket etme sırası bana geldiğinde, o geri çekilmedi. "Yorgun musun?" diye sordum.

"Asla. Bu adımı sevmiyorum."

Sırtım onunkine değecek şekilde daire çizdik.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim omzumun üzerinden. Homurdandı.

Kendime konuşmamam gerektiğini hatırlattım.

Son el çırpışımızda, tam ellerimiz birbirine değerken, müzik hemen aşıkların gece yarısı dansı *olan ammarra*'ya dönüştü. Biri Vilah'ya komplo kuruyordu. Elim Lia'nın elini sıktı, yavaşça indirip yanıma getirdi. Diğer elim belini çevreledi ve dansın gerektirdiği gibi onu kendime çektim. Sırtındaki sertliği hissettim ama sıkıca tutmaya devam ettim. Saçlarının kokusunu içime çektim ve parmaklarının yumuşaklığını parmaklarımın arasında hissettim.

"Bu dansı bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Dur sana göstereyim." Çenemi şakağına yaklaştırdım ve onu arkaya yaslarken kalçalarını kendime çektim, sonra onu yana doğru savurdum ve etrafımızda dönerken onu dikleştirdim.

Sırtındaki kaslar gevşedi ve kollarımda rahatladı. Gece birden daha karanlık, müzik daha uzak göründü ve hava serin olsa da teni benimkine karşı sıcaktı. Söyleyecek bir şey aradım, konuşmamızı gitmek istemediğim yerlere götürmeyecek bir şey.

"Lia," diye fısıldadım yanağına doğru. Başka kelimeler zihnimi doldursa da söyleyebildiğim tek şey buydu. Ona Dalbreck'i, güzelliğini ve harikalarını, onu sevecek ve karşılayacak insanları, hayret edeceği her şeyi anlatmak istiyordum ama ne söylersem söyleyeyim, bunun onu Morrighan'a geri götüreceğini ve benim için orada karşılaşacağı hainlere ve ilmeğe geri götüreceğini biliyordum.

Müzik yavaşladı ve başını omzumdan kaldırdı. Uzun bir an boyunca dudaklarımızı sadece sığ nefesler ayırdı, ama sonra sırtı tekrar gerildi ve aramızdakinin bir nefesten çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Birbirimizden ayrıldık ve gözleri benimkileri aradı.

"Beni Morrighan'a geri götürmeyi hiç düşünmedin, değil mi?" diye sordu. İçimde daha fazla yaratıcı kaçamak kalmamıştı. "Hayır."

"Ailenin öldüğünü bilmeden önce bile. Bilmeden önce eve döndüğünüzde yaşadığınız sıkıntıların hiçbirini."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyordum, Lia. O anda duymaya ihtiyacın olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. Sana umut vermeye çalışıyordum."

"Umudum var, Rafe. Başından beri vardı. Senden gelecek sahte umutlara hiç ihtiyacım olmadı."

İfadesi, gözlerindeki parıltı dışında hiçbir duyguyu ele vermiyordu ama bu da içimi boşaltmaya yetti. Döndü ve uzaklaştı, kalçasındaki kemikler şingirdiyor, omzundaki pençe ve sarmaşık bana bakıyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KADEN

Harabelerin ortasındaaydım.

Başımı çeviriyorum. *Dinliyorum.*

Orada bir şey vardı.

Geliyorlardı.

Tiz bir uluma havayı böldü ama hareket edemiyordum.

Sonra dünya döndü ve ben havada uçuyordum, tökezliyordum, sendeliyordum. Gömleğimin kumaşı, biri onu yumruklarına geçirirken boynumu kesiyordu. Bu kısım gerçektir, rüya değildi. İçgüdüsel olarak bıçağıma uzandım ama tabii ki orada değildi. Gözlerim karanlığa alıştı. Bu Rafe'ydi. Beni yatağımdan kapıya doğru sürüklüyordu.

Beni koğuştan dışarı attı, sonra duvara çarptı, gece nöbetçileri kenara çekildi, beni parçalara ayırmasına izin vermeye hazırды.

Karanlıkta bile yüzü öfkeyle parlıyordu. "Bana yardım et, eğer ona elini sürersen, eğer onu o lanet krallığa geri götürürsen, eğer bir şey yaparsan-"

"Delirdin mi sen?" diye sordum. "Gecenin bir yarısı!" Gözlerindeki öfkenin hiçbir anlamı yoktu. Ben hiçbir şey yapmamıştım. "Ona asla zarar vermedim. Asla-"

"Şafağı bir saat geçe yola çıkıyoruz. Hazır olun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Nefesinde bira vardı ama sarhoş değildi. Gözleri yaralı bir hayvan gibi vahşi ve parlaktı.

"Bunu söylemek için mi uyandırdın beni? Ne zaman ayrılacağımızı zaten biliyordum."

Bana ters ters baktı, gömleğimi tuttuğu yerden kurtardı ve beni son bir kez duvara doğru itti. "Artık yine biliyorsun."

Uzaklaştı ve ben de yönümü buldum. Kampın geri kalanı sessizdi, odalarında uyuyorlardı ve kısa bir an için yürüyen bir kabus görüp görmediğini merak ettim. Yüz ifadesinde gördüğüm sadece öfke değildi. Korku da vardı.

Griz ve Eben, gözleri hâlâ uykuyla dolu bir halde başlarını kapıdan uzattılar ve gece nöbetçileri öne çıktı. Eben hâlâ yakın gözetim altındaydı.

"Bu da neydi şimdi?" Griz homurdandı.

"Yatağına dön," dedim. Eben'in omzunu ittim ve o da içeri girdi. Griz ve ben de onu takip ettik ama Rafe'in saldırısına neyin yol açtığını çözmeye çalışırken bir türlü uyuyamadım. *Eğer bir şey yaparsan*. Dalbreck'e giderken iki yüz asker etrafımızı sarmışken ne yapacağımı sanıyordu? Yetenekliydim, hatta zaman zaman gözü pek bile olabilirdim ama aptal değildim, özellikle de beni şüpheli bir şekilde izlediklerini bildiğim halde. Çenemi ovuşturdum. Beni yatağımdan sürüklerken bir yerde yumruğunu yüzüme indirmiş olmalıydı.

* * *

Şafak doğu ufkunu henüz aydınlatıyordu. Uzaktaki sis, tüylü bir battaniye gibi yumuşak katmanlar halinde yere yakın duruyordu. Bu durum sabahı daha da sessiz kılıyordu. Tek ses botlarımın çiy kaplı çimenlere sürtünmesiydi. Eskortlarımdan en azından geçici olarak kaçmayı başarmıştım. Bu

Arkadaş istediğim bir görev değildi. Karakolun arka duvarının yakınındaki tüccar vagonlarının sonuna ulaştım ve kömürleşmiş *karvakileri* ve Natiya'yı gördüm.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir bıçak çekti - ve onu kullanmak istediğini biliyordum. Ona baktım, aynı kişi olduğundan bile emin değildim. Eskiden benim için hediyeler ören, hevesli bir gülümsemeye sahip, yumuşak dilli bir kızıdan, tanımadığım vahşi bir genç kadına dönüşmüştü.

"Dihara'yı görmeye gidiyorum. Kenara çekil," dedim ona.

"Seni görmek istemiyor. Kimse seni görmek istemiyor." Bana doğru hamle yaptı, bıçak körlemesine havayı kesiyordu ve ben geri sıçradım. Tekrar üzerime geldi.

"Seni küçük-"

Bir sonraki hamlesinde bileğini yakaladım ve bıçak boğazına gelecek şekilde onu döndürdüm. Diğer kolumla onu göğsümde sıkıca tuttum, böylece hareket edemiyordu. "Gerçekten istediğin bu mu?" Kulağına tısladım.

"Sizden nefret ediyorum," diye haykırdı. "Hepinizden nefret ediyorum."

Nefretinin sonsuz derinliği içimdeki bir şeyi, zayıf bir kor gibi beslediğim bir şeyi, geri dönebileceğime, bu son ayları bir şekilde geri alabileceğime olan inancımı söndürdü. Ama ona göre ben de onlardan biriydim ve hep öyle kalacaktım. Lia'yı bağlayıp serseri kampından ayrılmaya zorlayanlardan biriydim; *carvachi*'sini ateşe verip sessiz yaşam tarzını yakanlardan biriydim.

"Bırakın onu," diye emretti Reena. Elinde iki kova suyla geri dönmüştü. Onları yavaşça yere bıraktı ve sanki gerçekten Natiya'nın boğazını kesecekmişim gibi endişeli gözlerle bana baktı. Ateş çukurunun yanındaki demire baktı.

Başımı salladım. "Reena, ben asla-" "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Karakol birlikleriyle birlikte gidiyorum. Dihara'yı son bir kez görmek istiyorum." "O *ölmeden* önce," dedi Natiya. Ses tonu keskin bir suçlamaydı.

Bıçağı elinden aldım ve onu ittim. Reena'ya baktım,

Onlara olanların bir parçası olmadığımı onu ikna edecek kelimeler bulmaya çalışıyordum ama gerçek şu ki, öyleydim. Komizar'ın kurallarına göre yaşamıştım, artık onlara göre yaşamıyor olsam bile. Suçluluğumu silecek hiçbir sözüm yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Dudakları konsantrasyon içinde büzülmüş, kararını tartıyordu. Hâlâ temkinliydi. Sonunda *carvachi*'ye doğru başını sallayarak, "İyi ve kötü günleri var," dedi. "Seni tanımıyor olabilir."

Natiya yere tükürdü. "Eğer tanrılar merhametliyse, ölmeyecek."

* * *

Carvachi'sinin kapısını kapattığımda, ilk başta onu göremedim. Buruşuk yatak örtülerinin içine katlanmıştı, ipliksi bir battaniye gibi, neredeyse hiç yoktu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca ya sırtında çıkırık taşıyor ya bir geyiği kesiyor ya da mevsim geçse de çadır direklerini indirip güneye yolculuk için kilim seriyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, görmeyi de beklemiyordum. Hepimizden daha uzun yaşayacakmış gibi görünüyordu. Şimdi bir zamanlar süs eşyalarına işlediği tüyler kadar kırılgan görünüyordu.

Özür dilerim, Dihara.

Kabilelerinin en yaşlı üyesiydi ve benim gibi Rahtan nesillerini kampında beslemişti. Natiya'nın öfkesini anlıyordum. Saldırı olmasaydı Dihara sonsuza kadar devam edebilirdi.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Gri gözleri ayaklarının yatak örtüsünün altında yarattığı küçük şişliğe baktı ve sonra başı döndü ve şaşırtıcı bir netlikle bana baktı.

"Sen," dedi basitçe. Sesi zayıftı ama kaşlarını çatmayı başardı. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Peki ya büyük olan?"

"Griz yaralandı. Aksi takdirde o da burada olurdu." Bir tabureyi yatağına uzandı ve yanına oturdu. "Natiya ve Reena beni gördüklerine sevinmediler. Neredeyse beni içeri almıyorlardı."

Göğsü zor bir hırıltıyla yükseldi. "Sadece korkuyorlar. Hiç düşmanları olmadığını sanıyorlardı. Ama eninde sonunda hepimizin düşmanları var." Gözlerini kıstı. "Hâlâ bütün dişlerin yerinde mi?"

Artık aklının başında olmadığını düşünerek ona baktım, ama sonra Natiya'nın kutsamasını hatırladım - serseri kampından ayrılırken Lia'yı uğurlayışını. *Atın düşmanının dişlerine taş atsin.* Dihara'nın bedeni iflas etmiş olabilirdi ama zihni hâlâ bir dünya tarih barındırıyordu.

"Şimdiye kadar," diye cevap verdim.

"O zaman prensesin düşmanı değilsin. Ne de bizim." Gözleri kapandı ve sözleri daha da silikleşti. "Ama şimdi ne olduğuna karar vermelisin."

Yine uyuyordu ve tahminimce iki farklı dünya arasında gidip geliyordu, belki de benim yaptığım gibi.

"Deniyorum," diye fısıldadım ve elini öperek vedalaştım.

Eğer onu tekrar görürsem, bu dünyada olmayacağını biliyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bana beklemem söylendi.

Kralın kendisi bana kervana kadar eşlik edecekti. Çadırımın dışındaki muhafızlar görevden alınmıştı, bu da beni şüphelendirdi. Bir numara mı? Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Rafe geç kaldı ve geç kaldığı dakikalar saatler gibi geldi. Bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Partideki dansımızdan sonra ortadan kaybolmuştu. Uzun adımları onu kemerli padok kapısından üst çalışma alanına fırlatırken gölgelerin onu yuttuğunu gördüm. Bir daha geri dönmedi ve garip bir şekilde kendimi onun için endişelenirken buldum. Bu parti onun için bu kadar önemliyken nereye gitmişti? Sonra endişelendiğim için kendime kızdım ve daha sonra yatakta uzanırken düşüncelerim dudaklarının yanağıma yumuşak dokunuşuna kayınca daha da kızdım. Bu delilikti.

Rafe'in bana veremediği bir şeye umutsuzca ihtiyacım vardı. Güven. Onun inanç eksikliği beni derinden yaraladı. Morrighan'ın geleceğini hiçe sayması beni daha da derinden yaraladı. İddia ettiğinin aksine, onun için önemli olan tek şey Dalbreck ve çıkarlarıydı. Her iki krallığın da hayatta kalmasının tehlikede olduğunu nasıl göremezdi?

Parti bittiğinde Sven beni odama kadar geçirdi. Her zamankinden daha çekingendi, çadırımın kapısına vardığımızda bana sert bir selam verdi.

"Geri dönmesi gerektiğini biliyorsun. Krallığının ona ihtiyacı var."

"İyi geceler, Sven," diye cevap verdim sertçe. Rafe için daha fazla yalvarış duymak istemiyordum. Bir kez olsun birinin Morrighan ve benim için yalvardığını duymak istiyordum.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var," diye hızla ekledi. içerde kayboldu. Durdum ve Rafe adına başka bir dilekçe bekleyerek kaşlarımı çattım. Utanmış gibi yere baktı. "Krala evlenme teklif eden bendim. Ayrıca limanın cazibesini de ben yerleştirdim."

"Sen mi?"

"Krallığınızdan biriyle birlikte," diye ekledi aceleyle. Sanki çok uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi uzun bir nefeste döküldü. "Yıllar önce, prens on dört yaşındayken bir mektup aldım. Bunu o bile bilmiyor. Ben sahada askeri öğrencileri eğitirken geldi ve üzerinde Morrighan Krallığı'nın mührü vardı.

"Söylemeye gerek yok, dikkatimi çekti." Kaşları sanki yeniden hazırlıksız yakalanmış gibi kalktı. "Daha önce başka bir krallıktan doğrudan bir mektup almamıştım ama orada birilerinin prensle olan ilişkimi bir şekilde bildiği açıktı. Arşiv bakanından geliyordu."

"Kraliyet Bilgini mi?"

"Muhtemelen. En azından ofisinden. Mektupta genç prens ile Prenses Arabella arasında bir nişan öneriliyordu. Anlaşmamızın hemen ardından geçerli olmak üzere, kız Dalbreck'e gönderilecek, sarayda yetiştirilecek ve oradaki pozisyonu için eğitilecekti. Tek şart, resmi teklifin Dalbreck'ten gelmesi gerektiği idi. Onlar da benden

Mektup. Bu istekleri yerine getirirsem bana büyük miktarda para teklif ediliyordu. Her şey gülünçtü ve mektubu ateşe attım. İlk başta bunun kendi askerlerim tarafından yapılan bir eşek şakası olduğunu düşünmüştüm ama mühür gerçek gibiydi ve içindeki aciliyet hissinden kurtulamıyordum. Bu kelimelerde tam olarak anlamlandıramadığım endişe verici bir şeyler vardı. Yine de haftalarca bu talebi görmezden geldim ama sonra saraya dönüp kralla yalnız kaldığımda mektubu tekrar düşündüm. Sadece aklımdan çıkarmak için, genç prens ve prenses arasında bir nişan yoluyla Morrighan ile bir ittifak fikrini ortaya attım. Fikirden vazgeçip reddettiğinde, istediğini bildiğim limanın teşvikini ekledim. Bundan bir şey çıkacağını hiç düşünmemiştim ve kral fikri reddetmeye devam etti

-Ta ki yıllar sonrasına kadar."

Zihnim çoktan mektubun içeriğinden onu kimin yazdığına sıçramıştı. "Söyle bana Sven, el yazısıyla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

"Garip bir şekilde öyle. Bir bakandan bekleyebileceğim kadar düzgün ve netti ama aşırıya da kaçıyordu."

"Parşömen işi mi? Ayrıntılı mıydı?"

"Evet. Çok," dedi, sanki hâlâ görebiliyormuş gibi gözlerini kısarak.

"*Albay*'daki C harfinden çok etkilendiğimi hatırlıyorum, sanki beni etkilemek için yazılmıştı ve etkiledi de. Belki de öyleydi. Beni okumaya devam ettirmek, ellerindeki her kartı oynamak, hatta kibrime oynamak için belli bir çaresizlik vardı." Mektubu Kraliyet Bilgini göndermiş olabilir ama o yazmamıştı.

Annemin el yazısı farklı ve etkileyiciydi. Özellikle de belli bir noktaya değinmeye çalışıyordum.

Benden kurtulmak için ne kadar zamandır komplo kuruluyordu? Rafe on dört yaşındaysa ben sadece on iki yaşındaydım; Venda'nın Şarkısı'nın Kraliyet Bilgini'nin eline geçtiği yıl. *O açığa çıkaracak*

kötü. Midem bulandı ve kendimi sabitlemek için bir çadır direğine tutundum. *Hayır.* Annemin başından beri onunla komplo kurduğuna inanmayı reddediyordum. Bu imkansızdı.

"Özür dilerim, Majesteleri. Geri dönmeye kararlı olduğunuzu biliyorum ama kendi krallığınızda çok uzun zamandır gitmenizi isteyen insanlar olduğunu bilmenizi istedim. Belki bu bilgi Dalbreck'e gitme konusundaki hoşnutsuzluğunuzu hafifletir diye düşündüm. Orada hoş karşılanacaksınız."

Hâlâ uzun zaman önceki mektubu düşünerek yere baktım ve Sven'in bana bu haberi vermek zorunda kalmasından dolayı beklenmedik bir utanç duydum. Hoşnutsuzluk, içimden geçen duyguları tanımlamaya yetmiyordu.

"Şafaktan hemen sonra ayrılıyoruz," diye ekledi. "Eşyalarınızı toplamanıza yardımcı olacak biri yanınızda olacak."

"Hiçbir şeyim yok, Sven. Sırtımdaki giysileri bile ödünç aldım. Sahip olduğum tek şey bir heybe, ne kadar sefil olsam da onu da kendim taşıyabiliyorum."

"Şüphesiz, Majesteleri," diye cevap verdi, sesi şefkatle doluydu. "Yine de birileri yanınızda olacak."

Şimdi yatağımın üzerinde hazır ve nazır bekleyen heybeye bakıyordum. Hayatta kalmış olması bile bir mucizeydi - benim hayatta kalmış olmam. *Tanrılar onu güçle kuşatsın, cesaretle korusun ve doğruluk onun tacı olsun.* Annemin ettiği dua boğazımda düğümlendi. Dua hayatta kalmama yardım etmiş miydi? Arkasında tanrıların duyabileceği bir yürek var mıydı? Yoksa bir kraliçe tarafından izleyenlerin hatırı için söylenen ezberlenmiş bir ayet miydi? Düğünden önceki son haftalarda o kadar mesafeliydi ki, sanki hiç tanımadığım biri gibiydi. Anlaşılan yıllardır hayatımda aldaticı bir rol oynuyormuş.

Komplo kurmuş ve kandırmış olabilirdi ama aynı zamanda Bryn ve benim oturmamız için eteklerini çayıra seren, kuş seslerini bizim için yorumlayan ve onların aptalca konuşmalarına gülmemizi sağlayan anneydi; fırıncının oğluyla itişip kakıştığımda gözümdeki morluğa omuz silkip babamın kaşlarını çatan anneydi; bir idamdan hemen önce bana arkamı dönebileceğimi, bakmak zorunda olmadığımı söyleyen anneydi. Onun gerçekte kim olduğunu ya da neye dönüştüğünü anlamak istiyordum.

Gözlerim bulanıklaştı ve o uzaktaki çayı ve annemin sıcak dokunuşunu yeniden özledim. Bu tehlikeli bir düşünceydi çünkü Bryn ve Regan'ın kahkahalarını, Bernette Teyze'nin mırıldanmasını, manastırın yankılanan çan seslerini, koridorları dolduran salı çöreği kokusunu daha fazla özleme dönüştürüyordu.

"Hazırsın."

Döndüm. Rafe kapının yanında bekliyordu. Bir subay ya da kral gibi değil, bir savaşçı gibi giyinmişti. Metal uçlu siyah deri zırhlar zaten geniş olan omuzlarını daha da genişletiyor, iki yanında iki kılıç sallanıyordu. Yüz ifadesi, Berdi'nin meyhanesine ilk girdiği o uzun zaman önceki günkü gibi sert ve dikkatliydi. Ve tıpkı o gün olduğu gibi bakışları nefesimi kesmişti.

"Bela mı bekliyorsun?" Ben sordum.

"Bir asker her zaman bela bekler."

Sesi o kadar kontrollü ve mesafeliydi ki durup bir kez daha bakmama neden oldu. Karanlık ifadesi hiç değişmedi. Yataktan heybemi aldım, ama o elimden aldı. "Ben taşıyım."

İtiraz etmedim. Bir kralın inatçı bildirisi gibi gelmişti. teklif edilen bir nezaketten çok. Kampta kemerlerinin ve kılıçlarının şingirtisi dışında sessizlik içinde yürüdük, bu da ayak seslerini daha uğursuz gösteriyordu. Her adımda daha büyük ve daha aşılmaz görünüyordu. Bir gün

Kamp hareketliydi; erzak arabaları kapılara doğru ilerliyor, askerler hâlâ atlarına teçhizat taşıyor, subaylar askerleri karavandaki manga pozisyonlarına yönlendiriyordu. Kaden, Tavish, Orrin, Jeb ve Sven'in karakol kapılarının hemen içinde kendi atlarının üzerinde kümелendiğini gördüm. Yanlarında Rafe ve benim için olduğunu tahmin ettiğim iki at daha bekliyordu.

Rafe onlara, "Karavanın ortasındaki yerlerinizi bulun," dedi. "Ben prensese yardım edeceğim. Biz yetişiriz." *Prenses*. Rafe adımı bile söylemedi. Kaden bana garip bir şekilde baktı, yüzünde ender rastlanan bir endişe ifadesi belirdi, sonra atını döndürdü ve emredildiği gibi diğerleriyle birlikte uzaklaştı. İçime bir korku yayıldı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Her şey." Rafe'in sesi düzdü, son zamanlarda tercih ettiği canlı alaycılıktan korkutucu bir şekilde yoksundu. Sırtını bana dönmüş, heybemi bağlamak için aşırı zaman harcayarak meşgul olmaya devam etti.

Atımın erzak ve teçhizatla yüklü olduğunu fark ettim. "Atım bir yük hayvanı mı?" diye sordum.

"Malzemelere ihtiyacın olacak." Onun mesafeli soğukkanlılığından bir doz daha öfkemi dindirdi.

"Ya sen?" Hiç atı olmayan atına bakarak sordum. "Eşyalarımın ve yiyeceklerimin çoğu takip eden arabalarda olacak."

Benim atımla işini bitirdi ve kendi atına geçti. Eyerimin kabzasına sade bir kın içinde kılıflanmış bir kılıç asılmıştı ve arkasındaki çantaya da bir kalkan bağlanmıştı.

Elimi atın yumuşak ağzında gezdirdim. Rafe düz deri burun bandını incelediğini gördü. "Giysilerinin hiçbirisi bir krallığı ifade etmiyor. İhtiyaç duyulduğunda istediğin kişi olabilirsin."

Ne dediğinden emin olamadan döndüm.

Bana bakmayı reddetti, kendi çantasını ve kemerini tekrar kontrol etti. "İstediğin yere gitmekte özgürsün, Lia. Seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Yine de ilk on iki mil boyunca kervanla birlikte seyahat etmeni öneririm. O noktada, batıya doğru giden bir patika var. İstersen onu kullanabilirsin."

Gitmeme izin mi veriyordu? Bunda bir bit yeniği mi vardı? Kaden olmadan hiçbir yere gidemezdim. Yolu bilmiyordum. "Ve Kaden de benimle gelmekte özgür mü?"

Durdu, taş gibi hareketsiz, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir şekilde eyerine bakıyordu. Yutkundu ama hâlâ dönüp bana bakmadı. "Özgürüm," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ancak bu hiç de doğru bir yanıt gibi görünmüyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu olayla ilgili her şey beni şaşırtmıştı.

"Bana teşekkür etme," dedi. "Bu hayatımda verdiğim en kötü karar olabilir. yapılmış. Ayağa kalk." Sonunda bana döndü, sesi hâlâ soğuktu. "Ve bu on iki mil boyunca istediğin zaman ayrılma fikrini değiştirmekte özgürsün." Kafam karışmış bir halde başımı salladım. Kafamda tasarladığım gün bir anda yok olmuş ve yerini yeni bir senaryoya bırakmıştı. Ben fikrimi değiştirmeyecektim ama onun neden fikrini değiştirdiğini merak ediyordum. Atına bindi ve benim de aynı şeyi yapmamı bekledi. Atıma baktım, ince kemikli bir koşucuydu, sağlamdı ama bir Morrighese Ravian'ı gibi hızlıydı. Kılıcı kınından çıkardım ve Rafe'nin *kılıçla* ilgili alaycı sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken kılıcın hissini test ettim. Kılıç orta ağırlıktaydı, kolum ve tutuşum için iyi dengelenmişti. Atımdan kalkanıma kadar her şeyimi ve silahlarımı onun seçtiğine hiç şüphe yoktu. Kınlı kılıcı

Walther'in baldrick'ini alıp atıma atladım.

"Eklemek istediğim bir şart var," dedi Rafe. Bunu biliyordum.

"Bu on iki mil boyunca yanımda tek başına gitmeni istiyorum."

Ona temkinli bir şekilde baktım. "Yani beni bundan vazgeçirebilir misin?" Cevap vermedi.

* * *

Kafile yola çıktı. Rafe ve ben ortada, öndeki ve arkadaki atlılarla aramızda yirmi metre olacak şekilde at sürüyorduk; belli ki herkesin ihlal etmemesi için önceden uyarıldığı hesaplanmış bir marjı bu. Sesimiz yükselirse diğerlerinin bizi duymasını engellemek için miydi?

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemedi ve sessizlik ateşimi düşürmek için kullanılan battaniyeler gibi üzerime çöktü. Dümdüz önüne bakıyordu ama yan taraftan bile gözlerindeki fırtınayı görebiliyordum.

Hayatımın en uzun 12 mili olacaktı.

Kendim gitmek konusunda şüphelerim ve korkularım olduğunu düşünmüyor muydu? *İnatçılığına lanet olsun!* Neden bunu benim için daha da zorlaştırmaya çalışıyordu? Ölmek istemiyordum. Ama başkalarının ölmesini de istemiyordum. Rafe Komizar'ı benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Belki de kimse bilmiyordu. Mesele sadece sesimi ele geçirmesi ya da parmak eklemlerinin yüzüme çarpması değildi. Komizar'ın şehvetinin kokusu hâlâ tenime sinmişti. Onun güç arzusunu hasarlı bir köprü, hatta karnına saplanan bir bıçak bile durduramazdı. Tıpkı beni uyardığı gibi, bu iş daha bitmemişi.

Bir mil sonra sessizlik beni bozdu. "Oraya vardığımda bir not göndereceğim," diye ağızımdan kaçırdım.

Rafe'in gözleri ileriye sabitlenmişti. "Daha fazla not istemiyorum sen."

"Lütfen Rafe, bu şekilde ayrılmak istemiyorum. Anlamaya çalış. Hayatlar tehlikede."

"Hayatlar her zaman tehlikededir, *Majesteleri*," diye cevap verdi, sesi bir kez daha alaycıydı. "Yüzlerce yıl boyunca krallıklar savaştı.

Daha yüzlercesi için savaşlar devam edecek. Senin Morrighan'a geri dönmen bunu değiştirmeyecek."

"Ve aynı şekilde, Majesteleri," diye karşılık verdim, "dolaplar her zaman didişirler, generaller her zaman isyan tehdidinde bulunurlar ve krallar da onları yatıştırmak için her zaman ellerini ovuşturarak evlerine dönerler."

Burun delikleri alevlendi. Neredeyse gözlerinde alevlenen sözcükleri görebiliyordum ama o kendini tuttu.

Uzun bir sessizlikten sonra sohbeti tekrar canlandırdım. Çözöme ihtiyacım vardı

Ben gitmeden önce, sanki tam tersi bir anlama geliyormuş gibi bana *Majesteleri*'ni nasıl söylediğini duymuştum. "Benim de bir görevim var, Rafe. Senin görevin neden benimkinden daha önemli olsun ki? Sırf *kral* olduğun için mi?"

Dişlerinin arasından sinirli bir nefes tısladı. "Bu da sunduğunuz sebepler kadar iyi bir sebep Prenses."

"Benimle alay mı ediyorsun?" Matarama baktım, içmekten daha fazlası için işe yarayabileceğini hatırladım.

Cevap vermedi.

"Bir fırtına kopuyor, Rafe. Bir çatışma ya da savaş değil. Bir savaş yaklaşıyor. Krallıkların yıkımdan beri görmediği türden bir savaş."

Öfke, tavadaki ısı gibi ondan yükseldi. "Ve şimdi Komizar göklerden yıldızları bile koparabiliyor mu? Venda sana nasıl bir büyü yaptı, Lia?"

Bu sefer cevap vermeyen bendim. Gözlerimi mataradan ayırdım, parmaklarım onu sallamak için kaşınıyordu. Yolumuza devam ettik ama o sadece kısa bir süre sessiz kalmayı başarabildi. Öfkelenendiğinde, diğer atlılarla aramızda neden bu kadar büyük bir mesafe olduğunu anladım. Atını aniden durdurdu ve arkamızdan art arda bir durma sesi duydum, tüm kervan arkamızda aniden durdu.

Eli havayı yarararak ilerledi. "Vendan ordusu hakkında endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Ben kör değilim, Lia! O küçük sıvı şişesinin köprüye ne yaptığını gördüm. Ama benim ilk görevim Dalbreck ve kendi sınırlarımızın güvende olduğundan emin olmak. Başkentimin enkazını düzeltmek ve geri dönebileceğim bir krallığım olduğundan bile emin olmak. Bunu oradaki her bir vatandaşa borçluyum. Bugün burada bizimle birlikte olan her bir askere borçluyum, *senin* boynunu kurtarmaya yardım edenler de dâhil." Durakladı, gözleri şiddetle benimkilere kilitlendi. "Bunu nasıl anlayamazsın?"

Bakışları çaresiz ve talepkârdı. "Anlıyorum Rafe," diye cevap verdim. "Bu yüzden *seni* gitmekten alıkoymaya çalışmadım."

Sanki argümanlarından havayı yumruklamışım gibi dudaklarında bir cevap durdu, sonra tekrar ilerlemek için öfkeyle dizginlerini kırdı. Doğru olanın ikimiz için de bir bedeli olabileceğini kabullenemiyordu. Yeniden hareket etmeye başlayan vagonların gıcırtilarını ve iniltilerini duydum, kendi kalp atışlarımın kulaklarımda attığını hissettim. Dakikalar geçti ve ona tanıdığım ama bana tam olarak tanıyamadığı toleransı kabul edip etmediğini merak ettim.

Onun yerine başka bir şikâyetle bulundu. "Eski ve tozlu bir kitabın kaderini kontrol etmesine izin veriyorsun!"

Beni kontrol eden bir kitap mı? Sıcaklık şakaklarıma vurdu. Eyerimde kaydım

Onunla tamamen yüzleşmek için. "Şunu anlayın *Majesteleri*, hayatımı kontrol etmek için çok çaba sarf ettim ama bunlar kitaplardan gelmedi! Biraz daha geriye bakın! Beni bilinmeyen bir prensle nişanlayan bir krallık kaderimi kontrol etti. Sesime el koyan bir Komizar kaderimi kontrol etti. Ve beni korumaya zorlayan genç bir kral kaderimi kontrol edeceğini düşündü. Bu konuda hata yapma, Rafe. Şu anda kaderimi *ben* seçiyorum; bir kitap, bir adam ya da bir krallık değil. Eğer hedeflerim ve kalbim eski tozlu bir kitaptaki bir şeyle örtüşüyorsa, öyle olsun. Bu amaca hizmet etmeyi seçiyorum, tıpkı

kendi krallığını seçmekte özgürsün!" Sesimi alçalttım ve soğuk bir kesinlikle ekledim, "Size söz veriyorum Kral Jaxon, Morrighan düşerse sıra Dalbreck'e gelecek, sonra da Komizar hepsini tüketene kadar kıtadaki diğer tüm krallıklara."

"Onlar sadece hikaye, Lia! Efsaneler! Bunu yapacak kişi sen olmak zorunda değilsin."

"Birisi olmalı, Rafe! Neden ben olmayayım? Evet, arkamı dönüp kalbimdeki her şeyi görmezden gelebilirim. Başka birine bırakabilirdim! Belki yüzlercesi yaptı! Ama belki de ben geri adım atmak yerine öne çıkmayı seçiyorum. Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Öfkeyle kavahın hala gömleğimin altında durduğu omzumu işaret ederek sordum.

Bana baktı, yüz ifadesi hiç değişmemişti. "İlk tanıştığımızda açıkladığın gibi. Bu bir hata. Homurdanan barbarların izlerinden biraz daha fazlası."

Kasten, homurdanarak bir iç çektim. İmkânsız davranıyordu. "Anlamaya bile çalışmıyorsun."

"Anlamak istemiyorum, Lia! Ve bunların hiçbirine inanmanı da istemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Benden olanları görmezden gelmemi mi istiyorsunuz? Aster risk aldı çünkü kendisi ve ailesi için bir gelecek şansı istedi. Benden küçük bir çocuktan daha azını yapmamı mı istiyorsun? Yapmayacağım."

"Hatırlatmama gerek var mı? *Aster öldü.*"

Senin yüzünden diye de eklemiş olabilir. Bu bana vurabileceği en acımasız darbeydi. Konuşamıyordum.

Yere baktı, ağzı yüzünü buruşturdu. "Sadece binelim ve "İkimiz de pişman olacağımız bir şey söylemeden önce konuşalım."

Gözlerim acıdan yandı. Bunun için artık çok geçti.

* * *

Güneş tepedeydi, gün ortasıydı ve Kaden ile benim karavandan ayrılacağımız noktaya yaklaştığımızı biliyordum. Geçtiğimiz manzara her neyse, hiçbirini görmedim. İçim çiğdi - beni sevdiğini sandığım biri tarafından bir uçtan diğer uca parçalanmıştı. Evet, hayatımın en uzun on iki miliydi.

Orrin, Jeb ve Tavish önden gittiler ve kervandan ayrıldıklarında ilk kez onların atlarının da benimkiler kadar erzak yüklü olduğunu fark ettim. Yaklaşık otuz metre ötede, iki alçak tepenin arasında durdular. Kaden de onlara katıldı. Bekliyordum. Ve o zaman anladım ki -Bizimle geliyorlardı.

Rafe'e teşekkür etmeyi kendime yediremedim. Ek varlıklarının koruma mı yoksa bir numara mı olduğundan bile emin değildim.

Yoldan çekilmemi işaret etti ve Kaden ile kervanın ortasında durduk. İkimiz de orada oturmuş diğerinin konuşmasını bekliyorduk, saniyeler ufka kadar uzanıyordu.

"İşte bu kadar," dedi sonunda. Sesi sanki içindeki tüm mücadele bitmiş gibi durgun ve yorgundu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, yollarımızı burada mı ayırıyoruz?"

Başımı salladım, bakışlarını sessizlikle karşıladım.

"Bir zamanlar küçümsediğin bir görevi bana tercih mi ediyorsun?"

"Bunu sana geri çevirebilirim," diye cevap verdim sessizce.

Gözlerinin mavisi dipsiz bir deniz gibi derinleşti ve beni bütünüyle yutmakla tehdit etti. "Görevimi asla küçümsemedim, Lia. Morrighan'a seninle evlenmek için geldim. Senin için her şeyimi feda ettim. Senin için kendi krallığımı tehlikeye attım."

İçimdeki kanlı yarık daha da genişledi. Söyledikleri doğrudu. Her şeyi riske atmıştı. "Bu benim sana olan borcum mu, Rafe? Sana borcumu ödemek için her şeyimden ve inandığım her şeyden vazgeçmek zorunda mıyım? Gerçekten böyle biri olmamı mı istiyorsun?"

Gözleri gözlerime kilitlendi ve evrende hiç hava kalmamış gibi görünüyordu. Zaman inanılmaz bir şekilde uzadı ve sonunda gözlerini kaçırdı. Çantama ve silahlarıma baktı - kılıç, yanımdaki bıçak, kalkan, kendisinin özenle seçtiği tüm malzemeler. Sanki yeterli değilmiş gibi başını salladı.

Dikkati bekleyen üçlüye yöneldi. "Hayatlarını riske atmayacağım onları düşman bir krallığa göndererek. Tek görevleri size sınırınıza kadar güvenli bir şekilde eşlik etmek. Ondan sonra Dalbreck'in Morrighan'la işi biter. Kaderiniz kendi krallığınızın ellerinde olacak, benim değil."

Atı onun hayal kırıklığını hissetmiş gibi tepindi ve Rafe Kaden'e son bir kez baktı. Bana döndü, yüzündeki öfke boşalmıştı. "Seçiminizi yaptınız. En iyisi bu o zaman. Hepimiz başka bir yere çağrıldık."

Midem bulandı ve ağzıma iğrenç tuzlu bir tat doldu. Gitmesine izin verdiğini hissettim. İşte bu kadar. Kendimi başımı sallamaya zorladım. "En iyisi için."

"Güle güle, Lia. İyi olmanı dilerim."

Ben daha kendi son vedamı bile edemedi atını döndürdü ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Gidişini izledim, saçları rüzgârda savruluyor, kılıçlarının parlaklığı güneşte parlıyordu ve zihnimde bir anı parladı. Rüyalarım geri geldi, bir dalga gibi büyük ve ezici, Sanctum'da birçok kez gördüğüm rüya - Rafe'in beni terk etmesini hoş karşılamadığımı bilmenin bir teyidi. Rüyamda gördüğüm her ayrıntı şimdi gözlerimin önüne serilmişti, sade ve net: soğuk ve geniş gökyüzü, atının üzerinde dimdik oturan Rafe, vahşi bir savaşçı

Daha önce hiç görmediğim bir kıyafet giymişti; iki yanında birer kılıç olan Dalbreck askerlerinin savaşçı kıyafeti.

Ama bu bir rüya değildi.

İyi olmanı dilerim.

Bir tanıdığın, bir diplomatın, bir kralın uzak sözleri.

Sonra bir kralın binmesi gereken kervanın ön tarafına yakın bir yerde onu gözden kaybettim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Sert sürdük. Gökyüzüne, tepelere, kayalara, ağaçlara odaklandım. Ufku, gölgeleri taradım, hep izledim. Plan yaptım. Tasarladım. Hiçbir an amaçsız kalmadı. Zihnimin beni tüketecek tehlikeli düşüncelere dalması için zaman kalmamıştı. *Ya ...*

Şüphe, yudumlamayı göze alamadığım bir zehirdi.

Ben daha hızlı sürdüm, diğerleri de bana ayak uydurmaya çalıştı. Ertesi gün ben de aynısını yaptım. Sabah akşam hiç aksatmadan Morrighan'ın yolculuğunu, Gaudrel ve Venda'yı, kardeşimi gömdüğüm vadideki sesleri hatırladım. Her hatıra, içimde bir yere dizilmiş bir kolyedeki başka bir boncuktu. Onları parmakladım, sıktım, tuttum, parlak ve sıcak bir şekilde parlattım. Onlar gerçek ve doğrudu. Öyle olmak zorundaydılar.

Ve yorgunluk üzerime çöktüğünde, daha fazlasını hatırladım. Kolay şeyleri. Benden ve atımdan bir mil daha, bir on mil daha çekebilecek şeyleri.

Bana Greta'yı anlatırken ağabeyimin yüzünde beliren hüznü ve ağlamaklı ifade. Aster'in cansız gözlerinin parıltısı.

Mağaralardaki bilginlerin hain sırtışları.

Komizar her şeyin bitmediğine dair söz verdi.

Güç için hayatları takas eden bitmek bilmeyen saray ve krallık oyunları.

Eklediğim her hatıra boncuğu ilerlememe yardımcı oldu.

İlk gece, yükümü atıma yüklediğimde, özenle parlatılmış boncuklardan oluşan kolye aniden koptu ve yere döküldü. Kolyeyi koparan en basit şeydi. Yatağın içine sıkıştırılmış fazladan bir battaniye. Değiştirilmiş binici kıyafetleri. İlave bir kemer ve bıçak. Bunlar uzun bir yolculuk için sadece temel şeylerdi ama hepsinin arkasında Rafe'in elini gördüm, battaniyeyi katlayışını, sabitlemek için attığı düğümleri. Her bir parçayı kendisi seçmiş ve paketlemişti.

Ve sonra son sözleri beni etkiledi.

Acımasız sözler. *Aster öldü.*

Suçluluk üzerine yığılmış kelimeler. *Senin için her şeyi feda ettim.*

Ayrılık sözleri. *En iyisi bu.*

Karnımı tutmuştum ve Kaden hemen yanıma gelmişti. Jeb, Orrin ve Tavish yaptıkları işi bırakıp bana baktılar. Bunun sadece bir kramp olduğunu iddia ettim ve içimde bükülen acıyı küçük sert bir boncuk haline getirdim ve kararlılığımı onunla düğümledim. Beni bir daha çözemeyecekti.

Kaden elini uzattı. "Lia-"

Onu salladım. "Bir şey yok!" Dereye koştum ve yüzümü yıkadım. Kollarımı yıkadım. Boynumu. Tenim soğuktan titreyene kadar yıkadım. Geride bıraktıklarım önümdekileri tehlikeye atmayacaktı.

Sonraki birkaç gün boyunca Jeb, Orrin ve Tavish bana dikkatle baktılar. Görevlerinden memnun olmadıklarını tahmin ediyordum. Daha önce beni tehlikeden uzaklaştırıyorlardı, şimdi ise tehlikenin eşğine bırakıyorlardı.

Akşamın erken saatlerinde, hava hala aydınlıkken, bıçak ve kılıçla, balta ve okla talim yaptım, bunlardan herhangi birine ne zaman ve nerede ihtiyaç duyacağımı bilmeden

Onlar. Bu onun uzmanlık alanı olduğu için Jeb'den bana sessiz boyun kırma sanatını öğretmesini istedim, o da gönülsüzce kabul etti, sonra bana silahsız bir düşmanı ortadan kaldırmak için daha fazla yöntem gösterdi - ancak bu yöntemlerin çoğu tam olarak sessiz değildi.

Daha sonra, hava karardığında ve uyumaktan başka yapacak bir şey kalmadığında, Rahtan'ın seslerini dinledim - ulumalar, ayak sesleri, bir bıçağın kınından kayması. Hançerim yatağımın bir yanında, kılıcım diğer yanında hazır bir şekilde uyurdum. Her zaman bir düşünce, bir görev, parlatılacak ve ipime eklenecek başka bir boncuk vardı ve sonra sadece sessizlik olduğunda, karanlığın perdesinin beni ele geçirmesini beklerdim.

Kontrol edemediğim tek şey, yuvarlandığım ve kolumun artık orada olmayan bir göğsün sıcaklığını aradığı ya da başımın artık olmayan bir omzun kıvrımına yerleşmeye çalıştığı huzursuz yarı uyku anlarımdı. O cehennemde, avlarını takip eden kurtlar gibi arkamdan gelen kelimeleri duydum, zayıflamasını ve düşmesini bekledim, saldıracak kelime dizileri. *Nasıl anlamazsın?* Ve belki de daha kötüsü, hiç söylenmemiş kelimelerin ısırtığı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KADEN

Acı çektiğini biliyordum. Üç gün olmuştu. Ona sarılmak istedim. Onu durdurmak. Yavaşlatmak. Gözlerimin içine bakmasını ve sormaya korktuğum bir soruya cevap vermesini istedim. Ama Lia'ya şu anda bir şey yaptırmaya çalışmak yanlış bir hareketti.

Yolda bize katıldığı ve Tavish'in iyi olup olmadığını sorduğu ilk gün, onun taşa dönüşmesini izlemiştim. Tavish'in neyi ima ettiğini, Rafe'in gidişinden dolayı zayıf ya da yaralı olduğunu biliyordu.

"Kralınız olması gereken yerde, krallığının ihtiyaçlarıyla ilgileniyor. Ben de yapmam gerekeni yapıyorum. Bu kadar basit."

"Sana Terravin hakkında sözler verdiğini biliyorum."

Ona cevap vermemişti. Sadece kaybolan kervana baktı ve eldivenlerini çekiştirdi, parmaklarını eldivenlerinin içine sokup esnetti ve "Hadi gidelim," dedi.

Rafe'in beni koğuş duvarına fırlattığı o son geceki ifadesi hiç aklımdan çıkmadı. Korkudan çılgına dönmüştü, onu bırakmaktan korkuyordu ama bırakmıştı. Cam Lanteux'yu geçerken benden kaç kez onu serbest bırakmamı istemiş olursa olsun, yapmadığım bir şeydi bu. Bu düşünce kafamın içinde tekrar tekrar dönüp durdu.

* * *

Bir kayalık çıkıntısının yakınına sıkışmış ince bir kayın ağacında kamp kurmuştuk. Yakınlarda sığ bir dere akıyordu.

Lia tek başına oturuyordu ama kamptan çok uzakta değildi. Hepimiz hala omuzlarımızın üzerinden bakıyor ve silahlarımız hazır bir şekilde uyuyorduk. Dışarıda daha fazlası olabileceğini biliyorduk. Eben'in Sığınak'tan ayrılırken gördüklerini anlatması yardımcı olsa da görmemiş olabileceklerini kapsamıyordu.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Hatıralarını bitirdikten sonra bıçaklarını keskinleştirir, atının toynaklarında taş olup olmadığını kontrol eder, arkamızdaki patikayı tarar ya da bir sopayla toprağı kazır, sonra çizmesiyle izleri silerdi. Ne çizdiğini merak ederdim. Kelimeler mi? Harita mı? Ama ona sorduğumda sadece "*Hiçbir şey*" dedi.

Tek istediğimin bu olduğunu sanmıştım. Onunla birlikte olmak için. Aynı anda

Yan tarafa. *O seninle Kaden. Önemli olan tek şey bu.*

"Ben yemeğe başlayacağım," dedi Orrin, Lia'ya meraklı bir bakış fırlatarak. Topladığım odunlara doğru yürüdü ve şişini hazırlayıp çoktan içini çıkarıp temizlediğı sülünü şişledi.

Tavish dereye yıkandıktan sonra geri döndü. Kalın siyah ipleri Saçlarından su damlıyordu. Bakışlarımı takip ederek Lia'ya baktı ve sessiz bir homurtu çıkardı. "Bu gece içimizden birini nasıl bir tatbikata sokacak merak ediyorum."

"Hazırlıklı olmak istiyor."

"Bir kişi tek başına bütün bir krallığı ele geçiremez."

"Yanında biz varız. Yalnız değil."

"Sana sahip ve bu pek bir şey ifade etmiyor. Geri kalanımız Morrighese sınırına ulaştığımızda geri dönüyoruz." Saçlarını silkeledi ve gömleğini başına çekti.

Rafe'in sadık üçlüsüyle geçirdiğim ilk birkaç gün gergindi ama Lia'nın hatırı için dilimi ve birkaç kez de yumruğumu tuttum. Artık Lia'yı Venda'ya geri götürmek için yanlarında olmadığımı ve en azından Lia Morrighan'a dönene kadar eski Suikastçı unvanımı bıraktığımı kabullenmiş görünüyorlardı. İster kabul edeyim ister etmeyeyim, onlar da işe yarıyordu. Bu güney rotası boyunca yüzlerce patika biliyordum ama her Rahtan da bunları biliyordu. Bu üçü, daha önce hiç gitmediğim gizli kutu kanyonlardan geçen birkaç patika ile beni şaşırtmıştı. Orrin de yanımdayken yılan yememize hiç gerek kalmadı. Hızını neredeyse hiç yavaşlatmadan bir ok çekip eyerinden avı indirebiliyordu. Yeteneği ve tutkusu mükemmel bir şekilde eşleşmişti.

"Fark ettin mi?" diye sordu Tavish, eyer battaniyesini silkeleyip alçak bir dala asarken, "her alacakaranlıkta o hatıralarını anlatırken rüzgar kıpırdanıyor."

Fark etmiştim. Ve merak ettim. Sanki ruhları çağırıyormuş gibi hava kalınlaşıyor ve canlanıyor gibiydi. "Güneş batarken havanın doğal değişimi olabilir."

Tavish'in gözleri kısıldı. "Olabilir."

"Siz Dalbretch'lerin batıl inançları olduğunu düşünmemiştim."

"Onu Sanctum'da da gördüm. Orada gölgelerden izliyordum ve söylediği her şeyi duydum. Bazen sözleri tenime değiyormuş gibi hissediyordum, sanki esinti her birini yanımdan geçiriyordu. Tuhaf bir şeydi." Tavish'in izler ve gerçek motivasyonlarımla ilgili şüphelerim dışında bir şey üzerine kafa yordüğünü hiç duymamıştım, bu da bizi neredeyse yumruklaşmaya götürmüştü. Kendini yakalamış gibi gözlerini kırptırdı. "Saatim," dedi ve Jeb'i rahatlatmak için uzaklaştı. Birkaç adım sonra durdu ve döndü.

"Sadece merak ettim. Eskiden Morrighese olduğun doğru mu?" Başımı salladım.

"Bütün yara izlerini orada mı aldın? Venda'da değil mi?" "Çok uzun zaman önce."

Sanki kaç yaşında olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

"İlk kez kırbaçlandığımda sekiz yaşındaydım," dedim. "Venda'ya götürülene kadar dayak birkaç yıl sürdü. Beni kurtaran Komizar oldu."

"İyi bir adam olduğu için." Dudağının kenarını çiğneyerek beni inceledi. Bu açıklama muhtemelen bana olan saygısını artırmamıştı. "Bunlar derin yara izleri. Her kırbacı hatırladığını tahmin ediyorum. Ve şimdi birdenbire Morrighan'a yardım etmek mi istiyorsun?"

Dirseklerimin üzerine yaslandım ve gülümsedim. "Her zaman şüphecin, değil mi?"

Omuz silkti. "Taktisyen. Bu benim işim."

"Bak ne diyeceğim, sen benim soruma cevap verirsən ben de senin soruna cevap veririm." Çenesi onaylarcasına eğilmiş, sorumu bekliyordu.

"Gerçekten neden buradasınız? Kralınız prensese krallığının sınırına kadar eşlik etmesi için herhangi bir ekip gönderebilirdi. Neden onun üst düzey subayları? Akli başına geldiğinde ona Dalbreck'e kadar eşlik edebilmeniz için mi? Ve eğer gelmezse, onu geri dönmeye zorlamak için mi?"

Tavish gülümsedi. "Cevabın benim için o kadar da önemli değil," dedi ve gitti.

Tavish uzaklaşırken, Lia'nın bana doğru tozlu adımlarla ilerleyişini izledim. Binicilik derileri ve lekeli bir yüz. Yanlarından üç silah sarkıyordu ve bir prenesten çok bir askere benziyordu, gerçi bir prensesin neye benzemesi gerektiğinden bile emin değildim. Kafamda canlandırdığım hiçbir imaja uymuyordu. *Asil*. Gerçekten tanıdığım tek soylu babam, Düerr Kontluğu'nun saygıdeğer Lord Roché'yken bu unvanı ne kadar da kolay küçümsemiştim. Onun soyu Piers'e kadar uzanıyordu.

İlk Kutsal Muhafızlar, ona yüksek bir statü ve tanrılar olmasa bile soylular arasında özel bir lütuf sağladı. Annem bir keresinde bana atalarımın bahsetmişti. Bunu unutmak için çok çalışmışım ve onun kanının tamamını alıp onunkini almadığım için dua etmişim.

Lia durakladı, Walther'in baldrick'ini başının üzerinden kaldırıp yatağının üzerine koydu, sonra iki bıçak taşıyan diğer kemerini çözüp diğer eşyalarının yanına bıraktı. Sırtındaki bir düğümü çözmeye çalışıyormuş gibi kollarını başının üzerinde gerdi, sonra yanıma çökerek beni şaşırttı. Sanki önümüzde uzanan kilometrelerce yolu görebiliyormuş gibi ufku ve batan güneşi gizleyen tepelere ve ormana baktı.

"Bileyecek bıçak yok mu?" Ben sordum.

Yanağı çukurlaştı. "Bu gece olmaz," dedi, hâlâ tepelere bakarak. "Dinlenmem gerek. Bu tempoda devam edemeyiz, yoksa atlar bizden önce yorulur."

Ona şüpheyle baktım. Jeb ve ben bu sabah ona neredeyse aynı sözleri söylemiştik ve o ikimize de sadece küçümseyen bir bakışla cevap vermişti.

"Bu sabahtan beri ne değişti?"

Omuz silkti. "Pauline ve ben Civica'dan yola çıktığımızda çok korkmuştuk ama sonunda omuzlarımızın üzerinden bakmayı bıraktık ve Terravin'in mavi koyunu aramaya başladık. Benim de şimdi yapmam gereken bu. Sadece ileriye bakmalıyım."

"Bu kadar basit mi?"

Ağaçların arasından baktı, gözleri düşüncelerle bulutlanmıştı. "Hiçbir şey asla basit değildir," dedi sonunda. "Ama başka seçeneğim yok. Hayatlar buna bağlı."

Battaniyenin üzerinde kaykıldı ve yüzünü tamamen bana döndü. "İşte bu yüzden konuşmamız gerekiyor."

Bana birbiri ardına, metodik bir aciliyetle sorular yöneltti. Artık atını sürerken aklını meşgul eden şeylerin en azından bir kısmını biliyordum. Komizar'ın ilk buzlar çözüldükten sonra yürüyüşe geçeceğine dair şüphesini doğruladım. Cevapları sıralarken, aslında ona verecek ne kadar az şeyim olduğunu fark ettim. Komizar'la kurduğum tüm komplolara rağmen, bana anlattığından çok daha fazlasını gizlediğini gördüm. Ben onun bu planında hiçbir zaman gerçek bir ortak olmamıştım, sadece planını gerçekleştirmesine yardım eden birçok kişiden biri olmuştum.

"Şansölye ve Kraliyet Bilgini dışında başka hainler de olmalı.

Başka mesaj iletmediniz mi?"

"On üç yaşındayken sadece bir mesaj ilettim. Beni çoğunlukla Civica'dan uzak tuttu. Asker kaçaklarının izini sürdüm ya da beni uzak garnizonlara intikam götürmem için gönderdi."

Bir süre dudağını çiğnedi, sonra bana tuhaf bir şey sordu. O mesajların gönderilebileceği bir yerden geçip geçmeyeceğimizi öğrenmek istedi. "Turquoi Tra. Orada bir haberci rölesi var. Hızlılar ama Maliyetli. Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Eve yazmak isteyebilirim."

"Şansölye'nin tüm mesajları engelleyeceğini söylediğinizi sanıyordum." Gözlerinde öfkeli bir parıltı parladı. "Evet. Yapacak."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dördüncü gün, Kaden "Misafirimiz var" dediğinde daha fazla uzaklaşmamıştık.

"Gördüm," diye sertçe cevap verdim.

"Ne yapmak istiyorsun?" Tavish sordu.

Gözlerimi önüme diktim. "Bir şey yok. Sadece devam et."

"Bir davetiye bekliyor," dedi Jeb.

"O bir tane almayacak!" Tersledim. "Ona gelemeyeceğini söyledim.

Geri dönecektir."

Orrin dudaklarını şapırdattı. "Üç geceyi tek başına atlattıysa, o kadar kolay pes edeceğini sanmam."

Griz'in tüm öfkesiyle hırladım ve dizginlerimi şaklatarak atımı Natiya'ya doğru dörtlüyle geri döndürdüm. Benim geldiğimi görünce atını durdurdu.

Onun yanına geldim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Ata biniyorum," dedi meydan okurcasına.

"Bu tatil değil, Natiya! Geri dön! Benimle gelemezsin!" "İstediğim yere gidebilirim."

"Ve bu sadece benim gittiğim yönde mi oluyor?"

Omuz silkti. Cüreti beni dehşete düşürdü. "O atı sen mi çaldın?" Onu utandırmaya çalışarak sordum.

"O benim."

"Reena gelebileceğini söyledi mi?"

"Beni durduramayacağını biliyordu."

O, serseri kampında tanıştığım kız değildi. Yüz ifadesinde gördüğüm şeyden nefret ettim. Neşeli masumiyeti gitmiş, yerine endişe verici bir açlık gelmişti. Ona verebileceğimden daha fazlasını istiyordu. Geri dönmesi için ona ihtiyacım vardı.

"Eğer gelersen muhtemelen öleceksin," dedim ona.

"Senin de aynısını yapacağını duydum. Bu seni neden durdurmadı?"

Gözleri Aster'inki gibi zeki ve keskindi, gözlerimi kaçırdım. Bunu yapamazdım. Ona vurmak, onu sarsmak ve burada ne kadar hoş karşılanmadığını görmesini sağlamak istedim.

Kaden atını sürdü. "Merhaba Natiya," dedi ve hepimiz bahar gezintisine çıkmışız gibi başını salladı.

"Oh, tanrılar aşkına! Ona geri dönmesi gerektiğini söyle! Dinlemesini sağla." Gülümsedi. "Senin dinlediğin gibi mi?"

Natiya'ya dönüp baktım, boğazıma acı bir safra tırmanıyordu. Bakışlarımı kırpmadan karşıladı, kararı gözlerinde parlıyordu. Yüzüme nem yayıldı ve sabah yemeğimi kaybedeceğimden korktum. O kadar gençti ki. Neredeyse Aster kadar genç ve çok daha naif. Ya-

Üst dudağımdaki teri sildim.

"Gel bakalım!" Tersledim. "Ve devam et! Seni şımartmayacağız!"

Yolculuğun sonu. Vaat. Umut.

Ama'nın kaldığı yer burası mı?

Bir vadi. Bir çayır. Bir ev.

Bir araya getirebileceğimiz kalıntılar.

Çöpçülerden uzak bir yer.

Çocuk bana bakıyor, gözleri umut dolu. Bekliyorum.

Şimdilik, ona söyledim.

Çocuklar dağılır. Kahkahalar. Gevezelik. Umut var.

Ama hâlâ bir umut yok.

Bazı şeyler asla eskisi gibi olmayacak.

Bazı şeyleri geri getiremezsiniz. Bazı şeyler sonsuza dek gider.

Ve diğer şeyler de bir o kadar uzun sürer. Leş yiyiciler gibi.

Bir gün yine bizim için gelecekler.

-Gaudrel'in Son Vasiyetleri

KIRKINCI BÖLÜM

RAFE

Güneş.

Güneşten bahsetmiş miydim?

Rakibinize öyle bir manevra yaptırın ki güneş sizin değil onun gözlerine gelsin.

Sıyrılma ve alttan kesme. Bunun üzerinden geçmemiştim. Ama zaten iyi kılıç dövüşü becerileri yokmuş gibi değildi. *Belki de ona daha hafif bir kılıç vermeliydim.*

Söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki - ve sadece

Kılıçlar.

Kendimi sorguladığımı biliyordum. Yolculuğun büyük bölümünde öyleydim.

"Majesteleri, neredeyse geldik. Yirmi dakikadır konuşuyorum ve söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadınız."

"Bunu dün söylediğini duydum, Sven. Bir gün önce de. Krallar bunu yapar, bunu söylemezler. Dinlerler, tartarlar, harekete geçerler. Alırlar ama verirler. İterler ama itilmezler. Bu her şeyi özetliyor mu? Sanki ben sarayda büyümemişim gibi davranıyorsun."

"Sen yapmadın," diye hatırlattı bana.

Kaşlarımı çattım. Çoğunlukla haklıydı. Evet, ailemle her hafta yemek yiyordum ve protokol gereği resmi törenlerin çoğuna katılıyordum ama Sven'in himayesinde geçirdiğim uzun yıllar boyunca öğrencilerle, yeminlilerle ve en son olarak da diğer askerlerle birlikte yaşadım. Dalbreck'in kralları önce askerdı ve ben de kendi babamın yetiştirildiğinden farklı bir şekilde yetiştirilmemiştim ama son bir yıldır beni daha da yakınına çekiyordu. Üst düzey toplantılara katılmamı sağlıyor ve sonrasında bana danışmanlık yapıyordu. Saltanatının sona erdiğini görüp görmediğini merak ediyordum.

"Hâlâ on mil uzaktayız," dedim. "Ben hazırım, sana söz veriyorum."

"Belki," diye beni tersledi. "Ama senin aklın başka yerde."

Ellerim dizginlerimde sıkılaştı. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Sen yapman gerekeni yaptın," diye devam etti. "Onun gitmesine izin vermek bir cesaret işiydi."

Ya da aptallık.

"Onun ölmesini isteyen hainlerle dolu bir krallığa doğru yola çıktı," diye ağzımdan kaçırdım sonunda.

"O zaman neden gitmesine izin verdin?"

Cevap vermedim. O biliyordu. Çoktan söylemişti. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Ve bu acı bir ironiydi. Eğer onu Dalbreck'e geri dönmeye zorlasaydım, Lia'yı da aynı şekilde kaybedecektim. Ama Sven zihnimi meşgul eden şeyin kapısını açtığı sürece, daha da ileri giderek kafamın içinde deli bir karganın etimi gagalaması gibi dönüp duran bir soru sordum.

"Suikastçının onu sevdiğini biliyorum." Yutkundum, sonra daha sessiz bir şekilde ekledim, "Sence onu seviyor mu?"

Sven öksürdü ve eyerinde kaydı. Yüzünü buruşturdu. "Bu benim uzmanlık alanım değil. Size tavsiyede bulunamam."

"Tavsiye istemiyorum, Sven! Sadece senin fikrini! Başka her konuda bir fikrin var gibi görünüyor!"

Eğer beni eyerimden düşürmüş olsaydı, bu onun hakkı olurdu.

Ve bu ilk kez olmazdı. Onun yerine boğazını temizledi. "Pekâlâ. Sanctum'da gözlemlediklerime ve onu yakaladığımızda onun adına araya girme şekline bakılırsa... evet, onu önemsiyor diyebilirim. Ama sevgi? Bundan pek emin değilim. Sana bakış şekli-"

Bir trompet sesi duyuldu. "Askerler!" diye seslendi bayrak taşıyıcısı.

Henüz bir manga tarafından karşılanmak için çok uzaktaydık ama Sven ve ben daha iyi görebilmek için atlarımızı ileri ittiğimizde, işte oradaydı. Sadece bir manga değil, bütün bir Dalbretch alayı bize doğru geliyordu. Kafilemizdeki sayının iki katı. Bizi durdurmak için mi, yoksa bize eşlik etmek için mi? Karakol kervanlarının bu şekilde karşılanması alışılmış bir şey değildi ama o zaman da meydan okuyan krallar genellikle geri dönen kervanların bir parçası olmazdı.

"Silahlar hazır," diye seslendim. Emir kervan boyunca bir savaş ilahisi gibi yuvarlandı. "İlerleyin."

Biz yaklaştıkça Kaptan Azia daha fazla emir verdi ve kervan geniş ve zorlu bir hat oluşturarak yayıldılar. Kalkanlar kaldırıldı. Kendimizle yüzleşiyorduk - hükümdarlığıma tam olarak böyle başlamayı hayal etmemiştim. Krallık düşündüğümde daha fazla bölünmüştü. Sven bir yanımda, Azia diğer yanımda at sürüyordu. General Draeger başta olmak üzere yüzler belirdi.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye homurdandı Sven.

"Ona doğru olanı yapması için bir şans verelim," dedim. Döndüm ve arkamdakilere "Durun!" diye bağırdım, ardından memurlarımla birlikte onu ve memurlarını karşılamak için ilerledim.

Birbirimizden birkaç metre uzakta hepimiz durduk.

"Genel Draeger," I dedi Sıkıca, ve daldırma benim
Kafa kanlı bir sonuçtan kaçınmaya çalışarak onayladı.

"Prens Jaxon," diye karşılık verdi.

Prens. Boynumdaki sıcaklık yükseldi. Gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Sahada çok uzun süre kaldınız, General," dedim. "Farkında değilsinizdir, benim unvanım değişti, sizinki değişmedi."

Gülümsedi. "Bence çok uzun süredir ortalıkta olmayan sensin."

"Katılıyorum. Ama şimdi tahtta hak ettiğim yeri almak için buradayım."

Bakışlarıma karşılık verdi, ne kendini düzeltti ne de geri adım attı. Bir generale göre genç bir adamdı, en fazla kırk yaşındaydı ve üç yıldır en yüksek askeri pozisyondaydı, ama belki de bu pozisyonu çoktan aştığını düşünüyordu. Sven ve Azia'ya baktı, sonra kısa bir süre arkamızdaki uzun asker sırasına baktı, sayılarını ve muhtemelen kararlılıklarını değerlendirdi.

"Şimdi de burada kalıp hükmedeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Ona buz gibi bir bakışla cevap verdim. Hem onun hem de benim sınırlarımı zorluyordu. "Öyleyim."

Eyerinin kabzasına uzanarak bir hamle yaptı ve Azia'nın eli kılıcına gitti.

"Sakin ol," dedim.

General atından indi ve arkasındaki birlikler de aynısını yaptı. Gözlerimin içine baktı, kendinden emin ve korkusuzca başını salladı. "Evine hoş geldin Kral Jaxon." Tek dizinin üzerine çöktü. "Kralımız çok yaşa," diye seslendi. Hem önümdeki hem de arkamdaki askerler onun bağırışını yankıladı.

Ona baktım ve merak ettim, Dalbreck'e hepimizden daha mı sadıktı, bana meydan okumaya ve krallığının istikrarını sağlamak için hayatını riske atmaya istekli miydi, yoksa benim arkamdakilerin sadakatine karşı kendi arkasındakileri değerlendirip daha ihtiyatlı davranmaya mı karar vermişti? Şimdilik ilkine inanıyorum.

Ayağa kalkıp beni kucakladı ve hızlı bir şekilde başsağlığı diledikten sonra kervan devam etti, General Draeger benimle yüzbaşının arasına binmişti. Tansiyon hâlâ yüksekti. Sven'in generali süzdüğünü ve sağındaki subayla baktığını gördüm. *Gözünü ondan ayırma. Yakın durun. Dikkatli olun.* Sven'in gözlerinden okumayı öğrendiğim tüm gizli mesajlar onun himayesi altında geçirdiğim yıllardan kalmaydı.

Kapılara yaklaştığımızda, general birliklerini yönlendirmek için atını sürdü ve ben de Sven'e döndüm.

"İşte," dedim, arkamdan çantama uzandım ve ihtiyacım olanı bulana kadar içindekileri körlemesine karıştırdım. "İlk iş bunu Merrick'e götür. Draeger'ın selamına bakılırsa, birkaç gün kaçma fırsatım olmayacak. Kaldırdığım küçük bir şey. Kimseye gösterme ve kimseye söyleme. Merrick ne yapacağını bilir."

Sven bana inanamayarak baktı. "Bunu sen mi çaldın?"

"Herkes gibi sen de bilmelisin ki Sven, krallar bir şeyler çalmaz. Biz sadece satın alırız. Bu senin kraliyet özdeyişleri çantanda değil mi?"

Sven içini çekti ve neredeyse kendi kendine mırıldandı. "Neden bunu hissediyorum

satın alma sadece sorun mu getirecek?"

Zaten öyle olduğunu düşündüm ve şimdi bunun tam tersini, bir tür huzur getirmesini umuyordum. Kraliyet gerçekleri listesinde bir kralın umuda izni olup olmadığını merak ettim.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Dersler öğrenilmiş, kilometreler kat edilmiş, mesajlar gönderilmiş, günlerce yağmura katlanılmış, tartışmalar çözülmüş, silahlarda ustalaşılmıştı. Natiya olması gerektiği gibi çok yorgundu. Ona bunun bir tatil olmayacağına dair söz vermişim ve öyle olmadığından emin oldum. Bazen bana nefretle baktı, bazen de hıçkırıklara boğulurken ona sarıldım. Bildiğim her şeyi ona öğrettim ve diğer herkesin de aynısını yaptığından emin oldum. Onun da benim kadar çok çürüğü, düğümü ve kabarcığı vardı. Bıçak fırlatmaktan kolları ağrıyordu. Bir kolu diğeri kadar iyi nişan alana kadar ikisini de kullanmasını sağladım ve sonra yeni edindiği becerilerin hiçbirini kullanmak zorunda kalmaması için dua ettim.

Natiya, Kaden'le huzursuz bir barış yaptı, çünkü ona bizimle ata binmek istiyorsa bunu yapmak zorunda olduğunu söylemişim. Bunun Kaden'i nasıl rahatsız ettiğini gördüm. Serseri dünyasında bulduğu azıcık huzur ve kabullenme onun için sonsuza dek kaybolmuştu. Bazen her şeyi unutmuş gibi görünüyordu, kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda gözlerini kapatıyor, sanki farklı bir gözle nereye ait olduğunu görmeye çalışıyordu ama sonra Venda'nın bir parçasından, Konsey'e ya da Komizar'a ait olmayan bir parçasından bahsediyordu ve bakışlarındaki gücü tekrar görüyordum.

Dihara'nın ölümü biz iki haftalıkken gerçekleşti. Onu kışın kahverengi bir tepenin zirvesinde gördüğümde hatıralarımı henüz bitirmiştim. Çıkrığının başında oturuyordu, çıkrık havayı tıkırdatıyor, kürk, yün ve keten tutamları dönüyor, uzun dallar dönüyor, esintiyle havalanıyordu. Gün batımının alacakaranlık renklerine dönüştüler, pembe, ametist ve turuncu üzerimde yayıldı, gökyüzünü renklendiren sıcak bir allık, yanağımı fırçaladı, fısıldadı, *Daha büyük hikayeler kendi yoluna sahip olacak.*

Sonra diğerleri tepede toplandı, onu izliyorlardı. Daha önce gördüklerim, her geldiklerinde sayıları artıyordu. Kardeşim ve Greta ile başladı. Sonra her iki tarafta bir düzine klan üyesi. Effiera ve diğer terziler. Bir müfreze asker. Sonra Venda ve Aster - *oyalanma*, Miz - son haftalarda birçok kez gördüğüm yüzler ve duyduğum sesler. Hepsi de havanın hışırtısından, kayıp güneş ışığının parıltısından ve damarlarımda dolaşan bir sessizlikten biraz daha fazlasıydı. Bir delilik, bir bilme, dönüp duran, tekrar eden, kalbimin derinliklerine işleyen bir yarık.

Birisi olmalıydı. Neden sen değilsin?

Unutmama izin vermeyen sesler.

Bekliyorlar.

Karşılığında dudaklarımdan bir söz, bir yemin döküldü.

Onları başka kimse görmedi. Sormama gerek kalmadı. Kamp yapmanın rutin sesleri hiçbir ritmi kaçırmadı. Hiçbir kafa dönmedi. Hiçbir adım duraksamadı.

Ah, yine mi sen, dedi Dihara yüzünü bana dönerek. Çıkrık hala Vızıldadı, hediyeler döndü, dallar uzandı. *İçinizdeki güce güvenin ve ona da aynısını yapmayı öğretin.*

Omzumun üzerinden Natiya'ya baktım, botlarını yeni çözmüştü, hazırды. yatağının içine düştü. Yanına gittim ve elini tuttum. "Daha işimiz bitmedi."

"Yorgunum," diye yakındı.

"O zaman git başka yerde kamp kur. Bırakın pachegolar sizi hemen yesin."

"Pachegos diye bir şey yoktur."

"Hazırlıklı olmadığınız için ayağınızı çiğnediklerinde farklı düşünebilirsiniz."

* * *

Natiya'nın hediye bu kadar az anlamasına şaşırmıştım. Dihara ile birlikte yaşamışken bu nasıl mümkün olabilirdi? Ama Dihara'nın bana söylediklerini hatırladım. *Bazıları paylaşma diğerlerinden daha açıktır.*

Natiya'ya "Bilmek, burada ve burada hissettiğin bir gerçektir," dedim. "Bu Bağlantı. Bu, dünyanın size uzanmasıdır. Gözlerinizin arkasında parlar, karnınızda kıvrılır ve bazen omurganız boyunca dans eder. Dünyanın gerçekleri bilinmek ister, ama kendilerini size yalanlar gibi zorla kabul ettirmezler. Size kur yaparlar, size fısıldarlar, içinize girip kanınızı ısıtırlar ve etiniz yumrular halinde yükselene kadar boynunuzu okşarlar. Bu size fısıldayan gerçektir. Ama kalbini susturmalısın Natiya. Dinle. İçindeki güce güven."

Birkaç sessiz dakikanın ardından hayal kırıklığı içinde "Anlamıyorum!" diye bağırdı.

Hışım ile kaçmak için döndüğünde onu bileğinden yakaladım. "Bu hayatta kalmak,

Natiya! Seni kurtarabilecek bir fısıltı! Tanrıların bize bahsettiği bir başka güç. İhtiyacınız olan gerçek her zaman bir kılıcın ucunda gelmez!"

Bana dik dik baktı. Gözlerinde, şimdilik aradığı tek gücün keskin kenarlı çelik olduğunu görebiliyordum. İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Bu tür bir gerçeği ben de anlayabilirdim.

"Birçok güçlü yöne sahip olmak iyidir Natiya," dedim daha nazikçe, Komizar'ın karnına sapladığım bıçağın elimdeki soğuk dolgunluğunu hatırlayarak. "Bir tür gücü bir başkası için feda etme."

* * *

Bir gece, Natiya da ben de bir şey çalışamayacak kadar bitkin düştüğümüzde ve bunun Morrighan sınırına ulaşmadan önceki son kampımız olabileceğini hissettiğimde, heybemi boşaltarak bir kenara koyduğum kadim metinleri aldım. Ona sadece içine girmekte olduğumuz şeyi değil, daha önce neler olduğunu da öğretmenin zamanı gelmişti. Bulduğum tek şey Gaudrel'in Son Vasiyetleri'ydi. Katlanmış gömleğimi ve kombinezonumu silkeleyerek içindekileri tekrar karıştırdım. Venda'nın Şarkısı gitmişti. Çılgına döndüm ve çantamı kimin karıştırdığını sordum. İki ince kitabı da dikkatlice en alta sıkıştırdığımı biliyordum.

"Onları paketlediğine emin misin?" Tavish sordu.

Ona ters ters baktım. "Evet! Ne zaman olduğunu hatırlıyorum-" Nefesimi tuttum. Çanta tüm yolculuk boyunca benim elimdeydi -başlangıçta Rafe'e verdiğim hariç. O taşımakta ısrar etmişti. Yürürken birkaç dakikadan az bir süre geçmişti ama sonra atımı ve malzemelerimi kontrol ederken gözümü kaçırmıştım. Onu *çalmış* mıydı? Neden çalmıştı? Onu çalmanın gerçekleri de ortadan kaldıracığını mı düşünmüştü? Ya da kararlılığımı sarsacağını mı?

"Lia?" Natiya endişeli gözlerle bana baktı. "Sen iyi misin?"

Kitabı çalmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Ben iyiyim Natiya. Gel de ateş yakmama yardım et. Sana anlatacağım bazı hikâyeler var ve bana bir şey olması durumunda bunları kelimesi kelimesine hatırlamanı bekliyorum."

Jeb yaptığı işten başını kaldırdı, yüzünde aynı endişeli ifade vardı. "Ama hiçbir şey olmayacak," dedi kararlılıkla, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Hayır," diye cevap verdim onu rahatlatmak için. "Hiçbir şey." Ama ikimiz de bunun verilemeyecek bir söz olduğunu biliyorduk.

* * *

Morrighan'ın güney sınırına ulaştık - en azından Kaden'e göre. Hiçbir işaret yoktu. Hâlâ vahşi doğanın içindeydik.

Tavish yere baktı. "Ben bir çizgi göremiyorum. Sen bir çizgi görüyor musun, Orrin?"

"Ben değil."

Jeb, "Bence sınır biraz daha ileride," diye ekledi.

Kaden ve ben bakıştık ama şüphelerimizi açığa vurmaya karar vermeden önce onlarla birlikte birkaç mil daha yol aldık. Üçü de Kaden'in duyamayacağı bir yerdeyken Dalbreck'e dönmem için pek de ince olmayan ricalarda bulunmuşlardı. Aynı sert önerileri özel olarak ona da yapmışlardı, böl ve yönet çabası gibi görünüyordu. Atımı durdurdum ve üçünün de gözlerinin içine baktım. "Cam Lanteux'da koruma sağlamaktan başka bir amacınız var mıydı?" -Orin'i onaylamak için başımı eğdim- "ve bizi iyi beslemekten başka? Kralınız sizi, uzun yolculuk fikrimi değiştirmezse beni geri dönmeye zorlamakla mı görevlendirdi?"

"Asla," diye yanıtladı Jeb. "Onun sözü doğrudur."

Tam olarak değil, diye düşündüm.

Jeb eyerinde arkasına yaslandı ve önümüzdeki çorak tepeleri sanki engereklerle doluymuş gibi inceledi. "Oraya vardığınızda ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Tam da hainlerin her zaman korktuğu şey. Bu konuda tecrübeliydim ama bu sefer daha iyi yapacaktım ama planlarımın Jeb'in kuşkularını yatıştırmayacağını biliyordum. "Hayatta kalmayı planlıyorum."

Gülümsedi.

"Eve dönme vaktiniz geldi. Seni temin ederim ki burası Morrighan," dedim. "Sen göremesen de ben sınırı görüyorum ve bu sınırı geçtiğin için pişman olmanı istemiyorum. Kralınızdan emir aldınız."

Jeb kederli görünüyordu ve geri dönmeyeceğinden korkuyordum.

Tavish Kaden'e bir göz attı, sonra da ciddiyetle bana baktı. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım.

"Krala götürmemi istediğiniz bir mesaj var mı?"

Son sözler için bir şans. Muhtemelen benden duyacağı son sözler olacaktı. "Hayır," diye fısıldadım. Kralın da söylediği gibi, en iyisi buydu.

"As beni, ben yine de onu geri götürelim derim." "Kapa çeneni Orrin," diye emretti Jeb.

Orrin eyerinden indi ve yakaladığı bir tavşanı Natiya'nın sürüsü. Nefesinin altından küfretti ve atına döndü.

Ve hepsi bu kadar. Vedalaştık ve gittiler. Şimdi, Rafe'in ayrılmadan önce hararetle belirttiği gibi, benim ölümüm kendi krallığımda olacaktı, onun değil.

Bazı son sözler asla söylenmemelidir.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kaden atını durdurdu. "Belki de geri çekilmeliyim?"

Kafam karışmış bir halde ona baktım. Terravin'e bir arka patikadan gelmiştik ve Berdi'nin hanına giden üst yoldaydık. Terravin Civica'ya giden yol üzerinde olduğu için ilk durağımızın orası olmasına karar vermiştik. Burası bize temizlenmek ve duman, ter ve patikada geçen haftalar yüzünden kokan kıyafetlerimizi düzgünce yıkamak için bir yer sağlayacaktı. Sadece bizim kokumuz bile dikkat çekebilirdi ve buna hiç ihtiyacımız yoktu. Daha da önemlisi, Pauline ve diğerlerine bir ziyaret borçluydum, böylece bunca aydan sonra iyi olduğuma dair biraz güvence alabilirlerdi. Onların da yararlı olabilecek haberleri olabilirdi -özellikle de şüpheli bağlantıları olan Gwyneth'in.

"Neden şimdi geri duruyorsun?" Ben sordum. "Neredeyse geldik."

Kaden eyerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Böylece Pauline'e seninle olduğumu haber verebilirsin. Bilirsin, onu hazırlamak için."

İlk kez Kaden'in yüzünde korkuyu gördüğümü sandım. Atımı daha yakına çektim. "Pauline'den *korkuyor* musun?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

Orada afallamış bir şekilde oturdum. Bu itiraf karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Lia, artık Vendan olduğumu biliyor ve ona söylediğim son sözler onun ve senin hayatını tehdit etti. Bunu unutmayacaktır."

"Kaden, sen de Rafe'in hayatını tehdit ettin. Bu seni korkutmadı onu."

Başka tarafa baktı. "Bu farklıydı. Rafe'den hiç hoşlanmadım, o da benden hiç hoşlanmadı. Pauline masum bir kadın-" Kısa bir süre durdu ve başını salladı.

Bir zamanlar ona çok değer veren bir masum. Aralarındaki nezaket alışverişini ve rahat sohbetlerini görmüştüm. Belki de bir zamanlar ona duyduğu saygının nefrete dönüştüğünü görmek dayanamayacağı son damlaydı. Bunu daha önce Natiya'yla da yaşamıştı; Natiya şimdi medeni olsa da ona karşı hâlâ soğuktu. Kampına yapılan Vendan saldırısını ve onun da *onlardan* biri olduğunu asla unutmayacaktı. Görünüşe göre Kaden de benimle aynı durumdaydı; tüm kıtada onun öldüğünü görmek istemeyen sadece bir avuç insan vardı. Kaden bizi çalıllığa sürüklediğinde Pauline'in gözlerindeki dehşeti ve sonra bizi bırakması için yalvarışını hatırladım. Hayır, unutmayacaktı ama o günün dehşetini bunca uzun ay boyunca nefretle beslememiş olması için dua ettim.

Kaden matarasından bir yudum aldı ve son yudumu da içti. "Sadece beni gördüğünde meyhanede olay çıkarma riskini almak istemiyorum," diye ekledi. Bu bir rahatsızlıktan kaynaklanan endişeden daha fazlasıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu Pauline gibi zararsız biriyle basit bir karşılaşma yüzünden sarsıldığını görmek garip.

"Mutfak kapısından gireceğiz," dedim onu yatıştırmak için. "Pauline makul biri. Açıkladığım zaman iyi olacaktır. Bu arada ben de kendimi senin, onun ve mutfak bıçaklarının arasında tutacağım." Son kısmı ruh halini hafifletmek için şaka olarak ekledim ama gülümsemedi.

Natiya atını benimkinin yanına doğru mahmuzladı. "Peki ya ben?" diye sordu. "Titreyen Suikastçıyı korumana yardım edeyim mi?" Yüksek sesle söyledi

Kaden'in duyabileceği kadar, gözleri muziplikle parlıyordu. Kaden ona kendisini ne kadar zorladığına dikkat etmesi için bir uyarı bakışı attı.

Yaklaştıkça kalbim beklentiyle çırpındı, ama en kısa sürede taverna görüldüğünde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Korku üçümüzün arasına ateş gibi sıçradı. Daha önce buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen Natiya bile bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

"Nedir bu?" diye sordu.

Boştu. Sessizdi.

Direklere bağlanmış atlar yoktu. Yemek odasından kahkaha ya da sohbet sesi gelmiyordu. Taverna misafirleri yoktu ve akşam yemeği saatiydi. Mide bulandırıcı bir sessizlik hanı bir kefen gibi sarmıştı.

Atımdan atladım ve ön merdivenlerden yukarı koştum. Kaden hemen arkamdaydı, durmamı söylüyor ve dikkatli olmam konusunda bir şeyler bağıırıyordu. Kapıyı açtığımda masaların üzerine yığılmış sandalyelerle karşılaştım.

"Pauline!" Bağırdım. "Berdi! Gwyneth!" Yemek odasını sıçrayarak geçtim ve mutfak kapısını iterek duvara çarparak açtım.

Dondum kaldım. Enzo doğrama tahtasının arkasında duruyordu, elinde bir satır vardı.

Ağzı, kafasını kesmek üzere olduğu balık kadar açıktı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Herkes nerede?"

Enzo gözlerini kırıştırdı, sonra bana daha dikkatli baktı. "Burada ne işin var?"

Kaden bıçağını çekti. "Bırak onu, Enzo."

Enzo hâlâ yumruğunda duran satıra baktı, onu orada görünce önce şaşırdı, sonra dehşete kapıldı. Satırı düşürdü ve kasap tezgahına çarpmasına neden oldu.

"Herkes nerede?" Tekrar sordum, bu sefer tehditle.

"Gitti," diye cevap verdi ve titreyen elleriyle Kaden ve bana açıklama yapmamız için mutfak masasına doğru el salladı. "Lütfen," diye ekledi biz hareket etmeyince. Sandalyeleri çektik ve oturduk. Kaden bıçağını çekmişti ama Enzo açıklamasını bitirdiğinde başımı ellerimin arasına aldım ve Pauline'le o kadar çok yemek yediğim yara bere içindeki ahşap masaya bakmaktan başka bir şey yapamadım. Haftalar önce bana yardım etmek için gitmişti. Hepsi gitmişti. Boğazımda şişen iniltiyi tutamadım. Civica'nın kalbindeydiler. Dehşet beni sardı.

Kaden elini sırtıma koydu. "Gwyneth'le birlikte. Bu da bir şeydir."

"Ve Berdi," diye ekledi Enzo. Ama her ikisinin de hatırlattıkları sadece korkularımızı doğruluyor gibiydi. Pauline güvenilir biriydi ve tıpkı benim gibi aranan bir suçluydu. Çoktan gözaltına alınmış olabilirdi. Ya da daha kötüsü.

"Onlara gitmeliyiz," dedim. "Yarın." Dinlenmek yok

Yu

kar "İyi olacaklar," dedi Enzo. "Berdi bana söz verdi."

1.

Başımı kaldırıp Enzo'ya baktım, onu o kaypak çocuk olarak tanımakta zorlandım.

işe gelme konusunda zar zor güvenilebilirdi. Yüz ifadesi ciddiydi, daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeydi.

"Berdi de hanı işletmen için *seni* mi bıraktı?"

Yüzündeki yağlı bir saç telini fırçalayarak yere baktı. Şüphelerimi gizlemeye çalışmamıştım. Şakakları pembeye boyanmıştı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama Berdi öyle yaptı, anahtarları ve her şeyi bana bıraktı." Kemerinden sarkan anahtar halkasını tıkırdattı ve gözlerinde gurura benzer bir şey gördüm. "Gerçekten. Benim öne çıkmamın zamanının çoktan geçtiğini söyledi." Birden irkildi, önlüğünü ellerinin arasında evirip çevirdi. "O diğer adam beni öldürebilirdi. Neredeyse yapıyordu. Beni duydu ve-"

Yutkundu ve sıska boğazının büyük elması sallandı. Gözlerini boynuma dikti. "Özür dilerim. O ödül avcısına senin üst yolda yürüdüğünü söyleyen bendim. İyi niyetli olmadığını biliyordum ama tek görebildiğim avucundaki bir avuç paraydı."

Kaden sandalyesinde öne doğru oturdu. "Sen mi?"

Kaden'i koltuğuna geri ittim. "Diğer adam mı?" diye sordum.

"Burada kalan şu çiftçi. Beni köşeye sıkıştırdı ve bir daha kimseye senin adını söylersem dilimi kesmekle tehdit etti. Parayla birlikte boğazıma tıkacağını söyledi. Yapacağından emindim. Ne kadar yaklaştığımı düşündüm-" Tekrar yutkundu.

"Şansımın tükenmekte olduğunu biliyordum. Berdi'nin ayrılmadan önce bana söylediği son şey, bende iyi bir şeyler gördüğü ve benim de bunu bulma zamanımın geldiği idi. Daha iyisini yapmaya çalışıyorum." Yüzünün yan tarafını ovuşturdu, eli hâlâ titriyordu. "Bütün bunları Berdi'nin yarısı kadar bile iyi yapamıyorum elbette. Tek yapabildiğim pansiyonerler için odaları temiz tutmak, sabahları bir tencere parritch, akşamları da bir tencere güveç yapmak." Mutfağın uzak ucundaki duvarı işaret etti. "Bana talimatları bıraktı. Her şey için." Duvara yapıştırılmış, Berdi'nin el yazısıyla karalanmış en az bir düzine kâğıt parçası vardı. "Henüz koca bir yemek salonuna yemek servisi yapamam. Ama belki biraz yardım alırsam."

Natiya mutfağa girdi, kılıcı yanında, elinde bir hançer, adımlarında yeni bir çalım vardı. Arkasını duvara yasladı. Enzo ona baktı ama bir şey söylemedi. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik ve gözlerindeki endişeyi gördüm. Onu olası bir tehdit olarak gördüğümüzü biliyordu.

"Yani benim gerçekte kim olduğumu biliyorsun?" diye sordum.

Kısa bir an için gözlerinden inkârın aktığını gördüm ama omuz silkip başını salladı. "Berdi bana söylemedi ama prensesin arandığını duydum."

"Peki ne duydun?" Kaden sordu.

"Herhangi bir vatandaşı onu gördüğü yerde öldürebilir ve ödülünü alabilir. Soru sormak yok."

Kaden tısladı ve masadan uzaklaştı.

"Ama kimseye söylemeyeceğim!" Enzo hemen ekledi. "Söz veriyorum. Uzun zamandır biliyordum ve hakime söylemek için pek çok fırsatım oldu. İki kez gelip Gwyneth'e ne olduğunu merak etti ama ben tek kelime etmedim."

Kaden ayağa kalktı ve parmağını bıçağının düz tarafında gezdirerek fener ışığını yakalamak için çevirdi, sonra gözlerini kısarak Enzo'ya baktı. "Yargıç sana bir avuç dolusu para teklif etse bile mi?"

Enzo bıçağa baktı. Üst dudağı terden boncuk boncuk olmuştu ve elleri hâlâ titriyordu ama çenesi alışılmadık bir cesaretle yukarı doğru çıkıktı. "Zaten söyledim. Cevabımı değiştirmedim. Ona Gwyneth'in nereye gittiğini bilmediğimi söyledim."

"Lia? Bir dakika?" Kaden yemek odasına doğru başını salladı. Natiya'yı Enzo'yu koruması için bıraktık.

"Ona güvenmiyorum," diye fısıldadı Kaden. "O küçük, yağlı bir sansar. senin için bir kez para takas etti. Eğer onu susturmazsak, ayrıldığımız anda yine aynı şeyi yapacak."

"Yani onu öldürecek misin?"

Bana sabit bir bakışla cevap verdi.

Başımı salladım. "Bize ödül avcısını bilgilendirenin kendisi olduğunu söylemek zorunda değildi. İnsanlar değişebilir."

"Kimse bu kadar hızlı değişemez ve Morrighan'da bir tek o burada olduğumuzu biliyor. Bu şekilde kalmasını istiyoruz."

Düşünmeye çalışarak daireler çizdim. Enzo, açgözlülük değilse bile güvenilmezlik konusunda kanıtlanmış bir sicili olan bir riskti şüphesiz. Ama Berdi ona güvenmişti.

tüm hayatının çalışmasıyla. Ve insanlar değişebilir. Ben değiştim. Kaden da öyle.

Ve Tanrı aşkına, Enzo güveç yapıyordu. *Yahni*. Ve lavaboda yıkanmayı bekleyen tek bir kirli tabak bile yoktu. Kaden'in yüzüne döndüm. "Berdi Enzo'ya güveniyor. Bence biz de güvenmeliyiz. Çiftçinin tehditleri onu hâlâ sarsmış görünüyor. Hatırlatmak için bıçağını birkaç kez sallaman gerekiyorsa, öyle olsun."

Hâlâ ikna olmamış bir şekilde bana baktı ve sonunda uzun bir iç çekti. "Eğer herhangi birimize yan gözle bile bakarsa onu sallamaktan fazlasını yaparım."

Mutfığa geri döndük ve uyku hazırlıklarını yaptık. Natiya ve ben kıyafetleri yıkadık ve zamanımız az olduğu için mutfakta ateşin yanına kurumaları için astık. Pauline'le paylaştığım kulübede daha fazla gizleyici giysi aradık, iki bol iş elbisesi ve birkaç şal bulduk. Pauline'in beyaz matem atkısını da gördüm. Natiya Morrighan'dayken yüzünü saklamak zorunda kalmayacaktı ama ben saklayacaktım ve hiçbir şey bir dula duyulan saygıdan daha hızlı bir şekilde şüpheyi ortadan kaldıramazdı. Kaden atlarla ilgilendi ve sonra hepimiz Berdi'nin kilerini yağmalayıp paketlemek için yiyecek bulduk. Bundan sonra yemek pişirmek için kamp ateşi yakılmayacaktı. Enzo çantalarımızı yiyeceklerle doldurmamıza yardım ederken, anırma seslerini duyunca şaşırdım.

"Bu Otto," dedi başını sallayarak. "Diğer ikisini özlüyor." "Otto hâlâ burada mı?" Dul kadının eşarbını aldım ve üzerime attım.

Yatılılardan biri olabilir diye başını kaldırdı ve padok kapısından dışarı koştu.

Otto'ya yaltaklandım, kulaklarını tırmaladım ve şikâyetlerini dinledim, her anırması ve kişnemesi bir müzik notası gibi geliyordu. Bu beni Pauline ve benim Terravin'e geldiğimiz güne götürdü, buradaki yeni hayatımızın sonsuza dek süreceğini düşünerek eşeklerimizi ana caddeden aşağı sürüyorduk. Otto yumuşak ağzıyla beni dürttü ve ben de yoldaşları olmadan ne kadar yalnız olabileceğini düşündüm.

"Biliyorum," dedim usulca. "Nove ve Dieci yakında geri dönecekler. Söz veriyorum." Ama sözümün boş olduğunu biliyordum, sadece rahatlıktan doğmuştu ve

-

Rafe'in sözleri yine içimde dolaştı, karışık bir ip beni nefes alamadığım bir yere çekti. *O anda duyman gerektiğini düşündüğüm şeyi söyledim. Sana umut vermeye çalışıyordum.*

Otto'dan uzaklaştım, içimdeki öfke kabarıyordu. Rafe bana boş yere umut vermiş ve zamanımı boşa harcamıştı. Ahıra girdim ve çatı katına çıkan merdivene baktım, sonra nihayet tırmandım. Çatı katı loştu, kirişlerin arasından tek tük ışık huzmeleri sızıyordu. İki şilte hâlâ yerde yatıyordu, aceleyle ayrılışımızdan sonra hiç saklanmamışlardı. Bir sandalyenin arkasında unutulmuş bir gömlek asılıydı. Köşedeki masanın üzerinde tozlu bir sürahi duruyordu. En uçta sandık yığınları ve boş bir yemlik vardı. Ona doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu. *Bakma, Lia. Onu rahat bırak. Umurunda değil.* Ama kendimi durduramadım.

Arkasını görebilmek için yemliği öne doğru ittim. Tam da bana söylediği gibi, kirli beyaz bir bez yığınıydı. Dilim kalın ve tuzlu bir şekilde şişti ve oda aniden havasızlaşarak nefes almamı zorlaştırdı. Uzandım ve onu saklandığı yerden kaldırdım. Saman parçaları yere yağdı. Birkaç yerinden yırtılmıştı ve etekleri çamurla lekelenmişti. Kumaşa kiremit kırmızısı kan bulaşmıştı. Onun kanı. Elbiseyi attığım dikenli çalılıklardan sökerken ellerine bu çentikleri atmıştı. *Elbise, onu giyen kızı merak etmeme neden oldu.* Aynı elbiseyi sırtımdan nefretle söküp atmıştım. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm. Elbiseyi yüzüme tutarak Rafe'i görmemeye çalıştım ama tek görebildiğim onun elbiseyi çalılarının arasından çıkarıp çantasına attığı ve benim onu merak ettiğim gibi beni merak ettiğiydi. Ama ben hep yanlış şeyleri merak etmiştim.

Onu sadece yüreksiz bir babanın oğlu olarak hayal etmiştim. "Lia? İyi misin?"

Yukarı baktım. Kaden merdivenin tepesinde duruyordu.

Ayağa fırladım ve elbiseyi tekrar yemliğin arkasına attım. Sırtımı ona dönerek, "Evet, iyiyim," diye cevap verdim.

"Bir şey duydum. Sen-"

Yanaklarımı sildim ve yüzümü ona dönmeden önce ellerimi gömleğimin önünde gezdirdim. "Öksürüyorum. Burada toz çok yoğun."

Adımlarının altında zemin gıcırdayarak yürüdü ve bana baktı. Başparmağını ıslak kirpiklerimde gezdirdi.

"Sadece toz," dedim.

Başını salladı ve kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tuttu. "Elbette. Toz." Kendimi ona yasladım. Saçlarımı okşadı ve göğsündeki acıyı kendi göğsümde hissettiğim kadar güçlü hissettim.

* * *

Geç olmuştu. Natiya kulübede çoktan yatağına uzanmıştı ve Enzo da Berdi'nin odasında uyuyordu. Kaden ve ben mutfakta otururken Komizar'ın planları hakkında bilebileceği diğer ayrıntıları sorguya çektim, ama başka düşüncelerle meşgul olduğunu hissettim. Konuyu tekrar açmadığı için minnettardım ama ahırdaki anımızın ona ağır geldiğini biliyordum. Beni hazırlıksız yakalayan sadece yorgun geçen bir dakikaydı. Hepsi bu kadardı. Şaşırtıcı bir şekilde neredeyse Berdi'ninki kadar iyi olan bir kase balık yahnisinden sonra kendimi güçlenmiş ve ilerlemeye hazır hissediyordum.

Şimdi Kaden daha önce sorduğum sorulara sabırla katlanıyordu. Cevapları aynıydı. Sadece Şansölye'yi tanıyordu. Belki de kabinedeki tek hain o ve Kraliyet Bilgini'ydi. Bu mümkün müydü?

Tüm kabine üyeleriyle ilişkilerim en iyi ihtimalle sarsıntılıydı, belki Vali Yardımcısı ve Av Yöneticisi hariç. Bu ikisi odaya girdiğimde genellikle kaşlarını çatmak yerine gülümser ve nazik bir söz söylerdi, ancak Av Sorumlusu kabine görevi çoğunlukla törenseldi, kileri doldurmanın kabine görevleri arasında en önde geldiği eski zamanlardan kalma bir kalıntıydı. Çoğu zaman kabine toplantılarına bile katılmazdı. Kraliyetin Birinci Kızına da törensel bir koltuk verilirdi ama annem kabine masasına nadiren davet edilirdi.

Düşüncelerim tekrar Genel Vali'ye sıçradı. Kaden'e "Pauline önce ona gidecek," dedim. "Tüm kabine içinde her zaman en sempatik kulağa sahip olan o olmuştur." Parmak eklemimi çiğnedim. Sık sık seyahat etmek, diğer krallıkları ziyaret etmek Genel Vali'nin işinin bir parçasıydı ve gitmiş olabileceğinden endişeleniyordum. Eğer öyleyse, Pauline onun yerine doğrudan babama giderdi, onun öfkesini tam olarak anlayamazdı.

Kaden söylediğim hiçbir şeye cevap vermiyor, bunun yerine odanın diğer ucuna boş boş bakıyordu. Birden ayağa kalktı ve kilere giderek malzemeleri karıştırmaya başladı. "Gitmem gerek. Buradan çok uzakta değil. Luiseveque'in sadece bir saat batısında, Düerr ilçesinde. Zaman kaybetmeyeceğiz." Natiya ve benimle yarın buranın kuzeyinde buluşacağı bir buluşma noktası belirledi ve bana ormanlık bir patikadan gitmemi söyledi. "Kimse sizi görmeyecek. Güvende olacaksın."

"Şimdi mi gidiyorsun?" Ayağa kalktım ve elinden bir çuval kuru et aldım. "Gece ata binemezsin."

"Enzo uyuyor. Ona güvenmek için en iyi zaman bu." "Senin de dinlenmen gerek Kaden. Ne-"

"Oraya vardığımda dinleneceğim." Kurutulmuş eti benden aldı ve başladı Çantasını yeniden düzenliyordu.

Kalbim hızlandı. Kaden böyle biri değildi. "County Düerr'de bu kadar acil olan ne?"

"Bir şeyi kesin olarak halletmem gerekiyor." Boynundaki kaslar gergin kordonlar gibiydi ve bakışlarını benimkilerden kaçırdı. Ve sonra anladım.

"Baban," dedim. "Oradaki ilçenin lordu, değil mi?" Başını salladı.

İlçe lordlarını hatırlamaya çalışarak uzaklaştım. Morrighan'da yirmi dört tane vardı ve çoğunun adını bilmiyordum, özellikle de güney ilçelerindekilerin, ama bu lordun daha fazla hayatta kalamayacağını biliyordum.

Köşedeki tabureye oturdum, Berdi'nin bir zamanlar boynumu tedavi ettiği tabureye. "Onu öldürecek misin?" diye sordum.

Kaden durakladı, sonra nihayet bir sandalye çekip üzerine oturdu ve arkasına yaslandı. "Bilmiyorum. Sadece annemin mezarını görmek istediğimi sanıyordum. Bir zamanlar yaşadığım yeri, olduğum son yeri görmek-" Başını salladı. "Öylece gitmesine izin veremem, Lia. Onu en azından bir kez daha görmeliyim. İçimde tamamlanmamış bir şey var ve bu onu anlamlandırmak için son şansım olabilir. Onu görene kadar ne yapacağımı bilemeyeceğim."

Onu vazgeçirmeye çalışmadım. Genç oğlunu kırbaçlayan, sonra da onu bir çöp parçası gibi yabancılara satan bu lorda hiç sempati duymadım. Bazı ihanetler asla affedilemeyecek kadar derindir.

"Dikkatli ol," dedim.

Uzanıp elimi sıktı ve gözlerindeki fırtına ikiye katlandı. "Yarın," dedi. "Orada olacağım. Söz veriyorum."

Gitmek için ayağa kalktı ama sonra mutfak kapısında durdu. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

Yüzünü bana döndü. "Tamamlanmamış başka bir şey daha var. Bilmek istiyorum. Onu hâlâ seviyor musun?"

Sorusu beni bıçak gibi kesti, bunu beklemiyordum ama beklemeliydim de. Bana her baktığında gözlerindeki merakı gördüm. Beni çatı katında kucağına aldığında boğulduğum şeyin toz olmadığını biliyordu. Ayağa kalktım ve doğrama masasına doğru yürüdüm, gözlerinin içine bakamadım ve hayali kırıntıları fırçaladım.

Bu düşünce üzerinde durmama bile izin vermemiştim. Aşk. Diğer her şeyin ışığında aptalca ve hoşgörölü hissettiriyordu. Gerçekten bir önemi var mıydı? Ona aşk için evlenmek istediğimi söylediğimde Gwyneth'in alaycı gülüşünü hatırladım. Benim henüz kavrayamadığım şeyi o zaten biliyordu. Sonu hiç kimse için iyi bitmedi. Pauline ve Mikael için değil. Benim ailem için. Walther ve Greta için. Venda bile sonunda kendisini mahvedecek bir adamla kaçarak bunun kanıtı olmuştu. Kabilesinden çalınan ve bir çuval tahıl karşılığında çöpçü Aldrid'e gelin olarak satılan kız Morrighan'ı düşündüm. Bir şekilde birlikte büyük bir krallık kurmuşlardı ama bu aşk üzerine kurulmamıştı.

Başımı salladım. "Artık aşkın ne olduğundan bile emin değilim."

"Ama aramızdaki şey, birlikte olduğumuzdan farklı-" Sanki Rafe'in adını söylemek çok acı vericiymiş gibi sorusunu havada bıraktı.

"Evet, aramızdaki şey farklı," dedim sessizce. Bakışlarımı kaldırdım ve onun. "Her zaman öyleydi Kaden ve kendine karşı dürüst olursan, sen de bunu her zaman biliyordun. En başından beri Venda'nın önce geldiğini söyledin. Kaderlerimizin nasıl birleştiğini tam olarak açıklayamam ama birleşti ve şimdi ikimiz de Venda ve Morrighan'ı önemsiyor ve onlar için Komizar'ın planladığından daha iyi bir son istiyoruz. Belki de bizi bir araya getiren şey budur. Paylaştığımız bağı hafife alma. Büyük krallıklar çok daha azı üzerine inşa edilmiştir."

Bana baktı, gözleri huzursuzdu. "Buraya gelirken toprağa çiziktirdiğin şeyler neydi?"

"Kelimeler, Kaden. Sadece söylenmemiş kayıp sözcükler vedaya dönüştü."

Derin, yavaş bir nefes aldı. "Yolumu bulmaya çalışıyorum, Lia."

"Biliyorum, Kaden. Ben de öyleyim."

Bakışları üzerimde sabit kaldı. Sonunda başını salladı ve gitti. Kapıya doğru yürüdüm, onun gidişini izledim, aysız gece onu saniyeler içinde yuttu ve onun arzusuyla acı çektim, ona veremediklerimle acı çektim. İhtiyacı benden daha derinlere ve daha uzaklara ulaşıyordu.

Mutfağa dönüp feneri söndürdüm ama gecenin geçmesine izin veremedim. Berdi'nin onlarca yıl önce bir başkasıyla takas ettiği hayata tutunmaya çalışan kâğıt listelerle dolu duvara yaslandım. Loş ışıktaki, mutfağının soluk kenarları, Berdi'nin hayatını bir araya getiren ve tanımlayan kıvrımlar, dönüşler ve haritalanmamış seçimlerden oluşan uzak bir dünya haline geldi.

Gitmediğin için pişman mısın?

Artık böyle şeyleri düşünemem. Olan oldu. O zaman yapmam gerekeni yaptım.

Ellerimi arkamdaki duvarın serinliğine bastırdım. Olan olmuştu.

Artık bunu düşünemiyordum.

* * *

Ertesi sabah erkenden Berdi'nin gardırobunu yağmaladım ve ihtiyacım olanın sadece bir kısmını bulabildim.

"Natiya, iğneyle aran iyi mi?"

"Çok," diye cevap verdi. Ben de bundan şüphelenmiştim. Bir etek ucunu sökmek, bir bıçağı pelerinin içine gizlemek ve sonra birkaç dakika içinde tekrar dikmek, kesinlikle sahip olmadığım bir beceri gerektiriyordu - Cloris teyzemin üzülmesine neden olacak kadar.

Enzo'dan para istedim. Rafe'nin Turquoi Tra'daki kuryeler için çantama koyduğu tüm parayı kullanmıştım. Enzo tereddüt etmedi ve kilerdeki patates fiçısından bir çuval çıkardı. Hepsini bana fırlattı. Fazla bir şey değildi ama memnuniyetle aldım ve başımı sallayarak teşekkür ederek çantama tıktırdım. "Berdi'ye burada iyi bir iş çıkardığını söyleyeceğim. Memnun olacaktır."

"Şaşkın demek istiyorsun," diye ekledi utanarak.

İnkâr edemeyerek omuz silktim. "O da var. Ve unutma Enzo, sen beni hiç görmedin."

Başını salladı, gözlerinden bir anlayış geçti ve ben onun dönüşümünü merak ettim. Rafe'nin tehditleri şüphesiz dikkatini çekmişti ama onu değiştirenin Berdi'nin güveninin büyüğü olduğundan emindim. Sadece bu değişimin kalıcı olması için dua etmek zorundaydım.

Gece gibi sessiz, hiçbir sörfçüyü uyandırmamaya dikkat ederek gizlice çıktık.

* * *

Ticarethanedeki tezgâhtar bizi gördüğüne çok sevinmişti. Günün ilk ve tek müşterisiydik. Gözlerini kısarak yüzüme örttüğü beyaz eşarbin tüllü örtüsünden bakmaya çalıştığını gördüm. Hiç kırmızı sateni olup olmadığını sordum, o da şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Çoğu dul kadın daha ağırbaşlı, saygılı kumaşlar isterdi.

Natiya hızlı açıklamasıyla beni şaşırttı. "Teyzem bana ölen kocasını onurlandırmak için bir duvar halısı yaptı. Kırmızı onun en sevdiği rengi."

Etkili olması için hızlı bir hıçkırık ve baş sallama ekledim.

Dakikalar içinde yolumuza koyulduk, sempatik memur tarafından fazladan bir avlu atıldı.

Bir durağımız daha vardı. Orada ihtiyacım olan şey normal para birimiyle satın alınamazdı. Tek umudum ihtiyacım olan türün bende olmasıydı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RAFE

Askerlikten krallığa geçişim ani olmuştu ve meclisteki her baron benden bir parça koparmak istiyor gibiydi. Kabadayılıklarının benim dikkatimi ve kulağımı çekmek için olduğunu biliyordum ve onları bu konuda temin ettim. Kabinedeki sekiz subay en talepkâr olanlarıydı ama babamla en yakın çalışanlar da onlardı.

Elbette memnuniyetle karşılandım, ancak her karşılamanın ardından bir uyarı geldi-Neredeydin? Ve bir uyarı. *Kargaşa çok yaygın. İyileşmesi zaman alacaktır.*

Mahkeme doktoru bana çok acı bir hatırlatma yaptı. *Anne ve baban ölüm döşeğindeyken seni sordular. Onlara yolda olduğuna dair söz verdim.* Sahte umutlar ve çıkarıcı yalanlar sunan tek kişi ben değildim ama suçluluğum üzerinde duracak çok az zamanım vardı.

Meclis, kabine ya da generaller kuruluyla ayrı ayrı oturumlarda değilsem, hepsiyle aynı anda birlikteydim. General Draeger sık sık konuşurdu ve başkentin yönetici generali olduğu için sözü geçerdi. Fikirlerini herkese olduğu kadar bana da bildirirdi; herkesi yakından izlediğinin mesajını verirdi. Eli hâlâ bu işin içindeydi, hazırды. Yokluğumun bedelini bana ödetecekti.

Hepsi bu denenmemiş kralı test etme ihtiyacı hissetti ama Sven'in de tavsiye ettiği gibi dinledim, tarttım ve harekete geçtim. Ama beni zorlamadılar. Bu bir al-ver dansıydı ve çok ileri gittiklerinde onları kısa kestim. Lia'nın geri adım atmaması, ayağını yere vurması ve olduğu yerde kalması bana onunla yaptığım dansı hatırlattı.

Daha fazla zorlanamayacağını o dans sırasında anlamıştım. Onu kaybediyordum. *Hayır, Rafe, kaybetmiyordum. Kaybediyordum. Temelli gitti.* Kendime *bunun en iyisi olduğunu* hatırlattım. Tüm dikkatimi vermem gereken sorunlu bir krallığım vardı.

Generaller sarayı kral olarak verdiğim ilk emre karşı çıktığında, pozisyonumu korudum ve bu kararın tavsiye niteliğinde olmadığını bildirdim. Tüm kuzey sınır karakollarına ve aradaki savunmasız şehirlere takviye birlikler gönderilecek ve güney karakollarındaki birlikler doğu ve batı sınırları arasında paylaştırılacaktı. Sorun patlak veriyordu ve tam olarak ne boyutta olduğunu öğrenene kadar bu gerekli bir önlemdi. Baronlar, başkentte çok az koruma bırakacağını söyleyerek itiraz ettiler.

"Ama önce sınırları geçmeleri gerekecek," dedim onlara.

General Draeger, "Babanızın ve danışmanlarının değerlendirmelerine göre sınırlarımız zaten iyi tahkim edilmiş durumda," diye araya girdi. "*Güvenilmez* bir kızın iddiası yüzünden krallığı daha da mı bozacaksınız?"

Salon bir anda sessizleştı. *Güvenilmez*, generalin dilinden yüzlerce imalı nüansla döküldü. Prenses ve benim onunla olan ilişkim hakkındaki söylentiler ve sorular mecliste bir yangın gibi yayılmıştı. Ondan acı bir şekilde ayrıldığımı da bildiklerine şüphe yoktu. İlk kez biri ondan bahsetmeye cesaret etmişti. *Bir kız mı?* Sanki saman çöpüymüş gibi. Ağırılıksız ve tek kullanımlık. Bu da başka bir eldivendi. Sadakatimin sınanmasıydı. Hatta belki de onu askerlerimden önce müstakbel kraliçem olarak ilan ettiğimi bilselerdi gizlice gülerlerdi. Yüzlerine baktığında

Birden kendimi Lia'nın gözlerinden gördüm, onun umutsuzca inandığı bir şeyi nasıl sorguladığımı. Kendimi onlardan biri olarak gördüm. *Rafe, sen hiç içinin derinliklerinde bir şeyler hissetmedin mi?*

Generalin yemini yutup Lia'yı bu işe karıştırmazdım. "Benim kararım gözlemlediklerime dayanıyor General Draeger, başka bir şeye değil. Benim görevim Dalbreck vatandaşlarını ve krallığı güvende tutmak. Daha fazla bilgi edinene kadar, emirlerimin derhal yerine getirilmesini bekliyorum."

General omuz silkti ve meclis de isteksizce başını salladı. Hepsinin benden daha fazlasını, Lia'yı hepsinin önünde güvenilmez bir Morrighese dolandırıcısı olarak kınamamı istediklerini hissediyordum. Yeniden tamamen kendilerinden biri olmamı istiyorlardı.

Alelacele bir taç giyme töreni yapıldı ve babamın cenaze ateşi sonunda inşa edildi. Haftalardır ölüydü, bedeni korunmuş ve sarılmıştı ama ben bulunana kadar ölümü bir sır olarak kalmalıydı ve tanrılara uygun bir şekilde teslim edilememiştir.

Ateşini yakmak için meşaleyi kaldırdığımda kendimi tuhaf bir şekilde yetersiz hissettim, sanki tanrıları daha iyi anlamalıydim. Daha çok dinlemeliydim. Sven bana göksel âlemler hakkında ders verme konusunda pek başarılı olamamıştı. Chanterie'ye yaptığım seyrek ziyaretler sırasında bu işin çoğunu Merrick'e bırakmıştı. Lia'nın bana hangi tanrıya dua ettiğimi sorduğunu hatırlıyorum. Ona ne cevap vereceğimi bilememiştim. İsimleri mi vardı? Morrighese geleneğine göre dört tane vardı. Merrick bana tek bir göksel tahttan hüküm süren ve cennetin kapılarını korurken -yani yeryüzüne yıldız fırlatmadıkları zamanlarda- vahşi canavarların sırtına binen üç tanrı olduğunu öğretmişti. *Dalbreck tanrılar tarafından yüceltilmiştir. Bizler seçilmiş kalanlarız.*

Alevlerin babamın kefenini sarışını, kumaşın çözülüşünü, ölümün gerçeklerini gizlemek için etrafına yığılan çıraların düşüşünü izledim,

Saygıdeğer bir asker ve kral bir dünyayı terk edip başka bir dünyaya girerken alevler daha da yükseliyordu, bütün bir krallık bakıyordu, ateş kadar beni de izliyordu. Her bakışın ağırlığı beklentiyle bastırıyordu. Şu anda bile hepsi için bir güç örneği olmalıydım, hayatın eskisi gibi devam edeceğinin güvencesi olmalıydım. Minnaub'un yüksek sütunlarının arasında durdum, bir yanımda taşa oyulmuş eski bir savaşçı, diğer yanımda ise şaha kalkmış savaş atı vardı, meydanı koruyan bir düzine yontulmuş anıttan ikisi, görkemli bir tarihin nöbetçileri ve Dalbreck'in Lia'ya göstermek istediğim birçok harikasından biri.

Eğer gelseydi.

Yüzüm alev alev yanmaya başladı ama geri adım atmadım. Lia'nın bana Capseius'un şikâyetlerin tanrısı olduğunu söylediğini hatırladım, Terravin'e döndüğümde küstahça yumruğumu salladığım tanrıydı ve muhtemelen şimdi bana bakıp gülüyordur diye düşündüm. Alevler çatırdıyor ve kırılıyor, gizli mesajlarını göklere tıslıyordu. Kara duman yükseldi ve meydanın üzerinde asılı kaldı ve ölümler için dua etmek yerine dizlerimin üzerine çöküp yaşayanlar için dua ettim ve etrafımdakilerin soluklarını ve fısıltılarını duydum, bir Dalbreck kralının dizlerinin üzerine çökmesini merak ediyorlardı.

Cenazenin üzerinden daha üç gün geçmemişti ki kabine memurları, baronlar ya da diğer soylular evlenme çağındaki kızlarını yanlarına alıp meclis toplantılarımıza kadar bekleyebilecek yavan mesajlar bırakmaya başladılar. "Kızımı hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor, sonra da kızlarını tanıtıyor ve erdemlerinin pek de ince olmayan bir özgeçmişini sunuyorlardı. Başbakan ve babamın en yakın danışmanı olan Gandry, bir baron kızıyla ayrıldıktan sonra gözlerimi devirdiğimi gördü ve bana evliliği ciddi bir şekilde düşünmem gerektiğini söyledi. "Bu, şüpheleri bastırmaya yardımcı olur ve hükümdarlığınıza istikrar katar."

"Hala şüpheleriniz mi var?"

"Aylarca haber vermeden gittin."

Garip bir şekilde, yokluğumdan dolayı duyduğum suçluluk duygusu kaybolmuştu. Evet, ailem öldüğünde burada olmadığım için pişmanlık duyuyordum ve bu durum onları daha fazla endişelendirmiş olmalıydı ama benden önce hiçbir Dalbreck kralının ya da generalinin yapmadığı bir şeyi yapmıştım: Vendan topraklarına ayak basmış ve birkaç hafta boyunca halkıyla birlikte yaşamıştım. Bu bana Vendan zihinleri, ihtiyaçları ve entrikaları hakkında eşsiz bir anlayış kazandırdı. Belki de bu yüzden sarayın üst kademelerinin olmasa da askerlerin desteğini hissettim. Binlerce kişiyi alt edebilen beş askerden oluşan bir göreve liderlik etmiştim. Bu bir şekilde pervasızlık yerine gereklilik hissi veriyordu ama bu hissi kabinenin ve meclisin takdir edeceği ölçülebilir bir şeye dönüştürmek başka bir meseleydi.

Masamdaki defteri kapattım ve gözlerimi ovuşturdum. Hazineadaki fonlar tüm zamanların en düşük seviyesindeydi. Yarın ticaret bakanıyla birlikte bir tura çıkacak ve ticareti -ve hazineyi- artırmak için önemli tüccarlar ve çiftçilerle görüşecektim. Defterin yıpranmış deri kapağına baktım. İçimde hâlâ başka bir şey dönüyordu. Ya da belki de birçok şeydi, her biri o kadar silikti ki hiçbirini ifade edemiyordum ve farklı yönlere çekiyorlardı.

Ofis üzerime kapandı ve sandalyemi geriye itip verandaya çıktım. Burayı hâlâ babamın ofisi olarak görüyordum ve varlığı her köşede kendini belli ediyordu, uzun bir yaşamın ve saltanatın hatıraları. Burası çocukluğumdan beri onun toplantı odasıydı. Birkaç hafta içinde Sven'in yanına gideceğimi söylemek için beni çağırdığı zamanı hatırladım. Sadece yedi yaşındaydım ve ne dediğini pek anlamamıştım, sadece gitmek istemediğimi biliyordum. Korkuyordum. Sven beni karşılamak için içeri davet edildi, sert ve heybetliydi ve babama hiç benzemiyordu. Onunla tanışmak korkularımı yatıştırmaya yardımcı olmadı ve gözyaşlarımı tutmakta zorlandım. Şimdi, tüm bunlardan sonra

Yıllar boyunca babamın da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim, her birimiz diğerimiz için güçlü olmaya çalışıyorduk. Benim hiç bilmediğim kaç tane zor karar vermek zorunda kalmıştı?

Yalnız kaldığım nadir anlardan biriydi. Her gece toplantılar akşam yemeği saatine kadar sürüyordu. Kendimi bir kraldan çok, yağlanmış bir sürü domuzu ağıla sokmaya çalışan telaşlı bir çiftçi gibi hissediyordum. Kalın taş parmaklığa yaslandım ve serin esintinin saçlarımı karıştırdığını hissettim. Gece serindi, Minnaub'un ışıklı sütunları uzakta parlıyordu, başkent uykudaydı, gökyüzündeki binlerce yıldız şehrin karanlık silüetinin üzerinde yanıp sönüyordu. Babam da sarayının talepleriyle boğuşurken sayısız kez aynı manzaraya bakmıştı ama onun endişeleri benimkilerden farklıydı.

*Daha gelmedi
mi?*

Güvende mi?

Ve sonra, beklenmedik bir şekilde, haklı mıydı?

Beni rahatsız etmeye devam eden şey bu muydu? Marabella karakolunda bile Albay Bodeen ve yüzbaşılar onun iddiasından şüphe etmişlerdi. Doğrusu, Calantha ve Ulrix'le şehri turlarken büyük bir orduya dair hiçbir kanıt görmemiştim ya da Sanctum Hall'daki gevezeliklerde böyle bir şey duymamıştım.

Ama Lia'ya şehre kadar eşlik eden beş yüz kişilik tugayı görmüştüm. Sadece bu bile ürkütücü ve beklenmedikti ama sözde ordularının tamamı da olabilirdi.

Ondalıklar hariç. Valilerin homurdanmalarını duymuştum ama yine de ondalık veriyorlardı. Bu sadece korkudan mıydı yoksa ödül beklentisinden mi? Komizar gibi onların da daha fazlasını istediklerine şüphe yoktu. Öldürülen Dalbretch askerlerinin ganimetlerine baktıklarında bunu gözlerinde görmüştüm.

Bir de şişe vardı, tek bir patlamayla devasa bir demir köprüye zarar verebilen garip, güçlü bir sıvı. Bu, kaba, yoksul bir şehir imajına uymuyordu. Hague buna şans eseri, kötü Vendan işçiliğinin sonucu demişti. Belki de. Bir düzine belki vardı ama hiçbirisi imkansız işaret edecek kadar zorlayıcı değildi - fakir bir barbar krallığının diğerlerinin hepsini bir araya getirecek kadar güçlü bir ordu kurmuş olması. Sınır karakollarına birlikler gönderdiğimde meclisle birlikte mantık sınırlarını çoktan zorlamıştım.

Toplantı odamın kapısının açılıp kapandığını ve ardından masama konan bir tepsinin tıkırtısını duydum. Sven her zaman neye ihtiyacım olduğunu tahmin ederdi. Birlikte geçirdiğimiz ilk yıllarda ona yaşattığım onca üzüntüyü düşündüm. Bacaklarına tekme atıp kaçtığım ve onun da beni kucaklayıp omzunun üzerinden fırlatarak bir su yalağına attığı onca zamanı. *Seni bir kral olman için yetiştiriyorum, aptal olman için değil ve seni bir göz kırpışta ezebilecek birine tekme atmak aptallığın doruk noktasıdır.* Birden fazla kez suya batırıldım. Onun sabrı benimkinden daha fazlaydı.

Gözlerimi şehre sabitledim, chanterie'nin yedi mavi kubbesi zar zor görünüyordu. Bir gümbürtü daha. Bir yığın kâğıt. Sven bana her akşam ertesi gün için bir seyahat programı getirirdi.

"Yarın tam bir gün," dedi.

Hepsinin olduğu gibi. Bu bir haber değildi. Bu daha çok bir tokmağın patlamasıyla yeni bir günün taşlaştığını ilan etmek gibiydi.

Küpeştede bana katıldı ve şehre baktı. "Çok güzel, değil mi?" "Evet, çok güzel," diye cevap verdim.

"Ama?"

"Aması yok, Sven." Bu konuya girmek istemiyordum, içimden atamadığım endişe, içimde doğru hissetmediğim belirsiz bir şey vardı.

"Korkarım bu akşam programda olmayan bir toplantıyı daha araya sıkıştırmanız gerekecek."

"Yarına ertele. Geç oldu-"

"Merrick istediğiniz bilgiye sahip. Bir saat içinde burada olacak."

* * *

Merrick oturmadan önce, daha odama girmeden önce ne söyleyeceğini biliyordum ama yine de söylemesine izin verdim. *Bu doğru, Rafe. Her kelimesi doğru.* Ama yine de bir sahtekârlık, Morrighan'daki hasta bir zihin tarafından kaleme alınmış destansı bir aldatmaca olduğuna dair umudumu korudum. Hoşbeşten ve belgenin yaşı karşısında duyduğu şaşkınlıkla ilgili birkaç açıklamadan sonra, çantasından yıpranmış deri kılıfı çıkardı ve bana geri verdi, sonra da mükemmel kaydırma harfleriyle kaplı başka bir kâğıt uzattı. Deneyimli bir akademisyenin çevirisi.

Merrick, Sven'in kendisine sunduğu içkiden küçük bir bardak aldı ve arkasına yaslandı. "Bunu nereden aldığınızı sorabilir miyim?"

"Morrighan'daki bir kütüphaneden çalınmış. Gerçek mi?"

Başını salladı. "Bu şimdiye kadar çevirdiğim en eski belge. En azından birkaç bin yıl ya da daha fazla. Kelime kullanımı arşivlerimizdeki iki tarihli belgeye benziyor ve kâğıt ile mürekkebin başka bir çağa ait olduğu kesin. Yaşına göre oldukça iyi durumda."

Ama Lia'nın iddia ettiği şeyi söylüyor muydu?

Çevirisini yüksek sesle okudum. Her kelime ve pasajda kendi sesim yerine Lia'nın sesini duydum. Onun endişeli gözlerini gördüm. Elinin benimkini sıkıldığını hissettim, umutluydu. Meydanda onu dinleyen klanların mırıltılarını duydum. Kelimesi kelimesine, onun çevirisiyle aynıydı. Son dizelere geldiğimde ağzım aniden kurudu ve Sven'in bana doldurduğu şaraptan biraz içmek için durakladım.

*Çünkü Ejderha birçok yüzünü
takınarak komplo kuracak,
Mazlumlari kandırmak, kötüleri toplamak,
Bir tanrı gibi kudretli, durdurulamaz,
Yargılamasında affetmez, Hükümünde
boyun eğmez,
Bir hayal hırsızı, Bir
umut katili.*

*Ta ki daha güçlü olan, sefaletten
doğan gelene kadar,
Zayıf olan,
Avlanan kişi,
Pençe ve asma ile işaretlenmiş olan,
Gizli olarak adlandırılmış olan,
Jezelia denen kişi.*

"Alışılmadık bir isim," dedi Merrick. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, bu aynı zamanda prensesin de adı."

Nasıl bildiğini merak ederek sayfadan başımı kaldırdım.

"Evlilik belgeleri," diye açıkladı. "Onları gördüm. Muhtemelen hiç bakmadınız bile, değil mi?"

"Hayır," dedim sessizce. İmzalamış ve görmezden gelmiştim, tıpkı bana yazdığı notu görmezden geldiğim gibi. "Ama bana bunların sadece deli bir kadının saçmalıkları olduğu söylendi?"

Düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Olabilir. Kesinlikle şifreli ve tuhaflar. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Ama deli bir kadının bu kadar spesifik şeyleri binlerce kez doğru bir şekilde tarif edebilmesi ilginç.

yıllar önce. Yanında bulunan kısa Morrighese notları da Prenses Arabella'nın doğumundan on yıldan fazla bir süre sonra ortaya çıkarıldığını doğruluyor. Dalbreck'in tarihi kayıtlarındaki erken dönem göçebe metinleri, neredeyse aynı ifadelerle benzer bir şey öneriyordu - hükümdarların entrikalarından umut doğacaktı. Ben hep Breck'i kastettiğini düşünmüştüm ama belki de kastetmiyordur."

Bakışlarındaki kararlılık bana yorumlarından daha fazlasını anlattı. Her kelimeye inanıyordu.

Bir uyarı gibi bir vuruş hissettim, bir at size doğru dörtlale koşarken kemiklerinizde gezinen titreme gibi.

"Bir sonraki sayfada biraz daha var."

Kâğıtlara baktım ve en üsttekini bir kenara karıştırdım. İki ayet daha vardı.

*Kendi tarafından
ihanete uğradı, dövüldü
ve hor görüldü,
Kötüleri açığa çıkaracak,
Çünkü birçok yüzü olan Ejderha
sınır tanımaz.*

*Ve bekleyiş uzun olsa da, vaat
büyüktür,
Hayatı feda edilecek olan Jezelia
isimli kişi için,
Seninkini kurtarma umudu için.*

Kurban mı?

Lia *bunu* benimle hiç paylaşmamıştı.

Başından beri biliyor muydu?

İçimden öfke fişkırdı ve hemen ardından içimi korku kapladı.

Bu doğru, Rafe. Her kelimesi doğru.

Ayağa kalktım ve odamın bir ucundan diğerine yürüdüm, masamın etrafında döndüm, başım dönüyordu, olanlara anlam vermeye çalışıyordum.

Kendi tarafından ihanete mi uğramıştı? Dövülmüş ve hor mu görülmüştü?

Kurban mı edilmişti?

Lanet olsun, Lia! Lanet olsun sana!

Yarının programını aldım ve duvara fırlattım, kağıtlar yere uçtu.

Merrick ayağa kalktı. "Majesteleri, ben-"

Yanından geçip gittim. "Sven! General Draeger'i sabah ilk iş odamda istiyorum!"

"Sanırım çoktan-" "Burada!"

"Şafakta!" Bağırdım. Sven

gülümsedi. "Ben hallederim."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KADEN

Pazara annemle birlikte giderdim. Malikanede tek başıma kaldığım için dünyayı pek göremezdim, bu yüzden pazar benim için harika bir yerdi. Aynı yolda aşçıyla birlikte arabada seyahat ederdik. Annem üvey kardeşlerimle derslerim için gerekli malzemeleri alırdı; kâğıtlar, kitaplar, mürekkepler ve bir haftalık gayretli çalışmanın ödülü olarak küçük torbalarda şekerlenmiş kabuklar.

Her zaman sadece benim için de bir şeyler alırdı. Beni büyüleyen tuhaf küçük hediyeler - artık hiçbir amacı ya da anlamı olmayan Kadimlerin bibloları, güneşi yakalayan ince parlak diskler, değersiz metallere kahverengi paralar, arabalarından çıkan hırpalanmış süs eşyaları. Bana onların daha büyük amaçlarını hayal etmemi söyledi. Onları kulübedeki bir rafta sakladım; hayal gücümü harekete geçiren ve beni malikanenin ötesindeki yerlere götüren özenle düzenlenmiş hazineler, merakla büyüyen ve kendim için bile daha büyük bir amaç hayal etmeme yardımcı olan nesneler - ta ki bir gün en büyük ağabeyim gizlice kulübeye girip hepsini çalana kadar. Tam onları kuyuya atarken yakaladım onu. Hiçbir şeyim olmamasını istiyordu. Zaten sahip olduğumdan daha azına.

Bu son ağlayışım değildi. Bir yıl sonra annem öldü.

Daha azı sahip olduğum ya da olduğum tek şeydi. Şimdi bile. Ben bir hiçtim. Krallığı olmayan bir asker, ailesi olmayan bir evlat. Olmayan bir adam-

Lia ve Rafe'in ayrıldığı gün, daha önce olduğu gibi yine düşüncelerimde çalkalandı.

Daha önce pek çok kez, sanki bir parça eksikmiş gibi, anlamadığım bir şey. Rafe'den ayrılıp bize katılmak için yola çıktığında yüzü, içinde binlerce küçük çatlak olan bir taş heykel parçası gibiydi, görüşsüz bir bakış, dudakları ayrılmış, bir heykel gibi donmuştu. Geçtiğimiz aylarda Lia'nın bana gözlerinde nefret, şefkat, utanç, keder, intikam ve aşk olabileceğini düşündüğüm her şeyle baktığını düşünmüştüm. Lia'nın dilini bildiğimi sanıyordum, ama Rafe'i geride bıraktığı gün gözlerindeki bakışı hiç görmemiştim.

Evet, aramızdaki şey farklı. Her zaman öyleydi Kaden ve kendine karşı dürüst olursan sen de bunu her zaman biliyordun....

İkimiz de Venda ve Morrighan'ı önemsiyoruz.... Paylaştığımız bağı hafife almayın. Büyük krallıklar çok daha azı üzerine kurulmuştur.

Belki de Lia ile daha azı daha çok olabilirdi, annemin her zaman umduğu daha büyük amaç.

Belki daha azı yeterli olabilir.

* * *

Malikâneye giden yol hatırladığımdan daha sık ağaçlarla kaplıydı. Dallar, kıvrık parmaklı bir gölgelik gibi sarkıyordu. İlk defa yolu yanlış mı hatırladığımı merak ettim. Büyük ve güçlü Lord Roché'nin bu mütevazı, ücra sokakta yaşadığını hayal bile edemiyordum. Hiç geri dönmemiştim. Dilencinin bir çocuğa savurduğu tehditler kafatasımın *bir* yerinde yer etmişti: *Seni bir kovada boğacak.* Venda'nın Suikastçısı, Rahtan'ın geri kalanının korktuğu kişi olduğumda bile, bu tehdidin anısı hala kalbimin daha hızlı atmasına neden olabiliyordu. Hâlâ da öyle, her yara izi sanki sekiz yaşındaymışım gibi yeniden ortaya çıkıyor.

tekrar yaşlandı. Onu öldürmek bunu değiştirir miydi? Hep öyle olduğunu düşünmüştüm. Belki bugün öğrenecektim.

Ve sonra onu gördüm, ağaçların arasından beyaz taş a bir anlık bir bakış. Görmemiştım.

yolu unutmuş. Yaklaştıkça arazinin darmadağın olduğunu gördüm. Kırpılmış yeşil çimler artık sadece anız ve topraktı ve bir zamanlar yontulmuş çalılar aşırı büyümüş ve sarmaşıklarla boğulmuştu. Yolun çok gerisinde kalan geniş malikâne bakımsız ve terk edilmiş görünüyordu ama beş bacasından birinden yükselen ince bir duman izi fark ettim. Orada biri vardı.

Kimse beni görmesin diye etrafımda döndüm ve önce annemle paylaştığım kulübeye gittim. Bir zamanlar o da beyazdı ama boyaların çoğu uzun zaman önce dökülmüştü. İssız olduğuna hiç şüphe yoktu. Çalılar boğan aynı sarmaşıklar verandanın ve ön pencerenin üzerine sürünmüştü. Atımı bağladım ve çarpık kapı omzumun altından açıldı. İçeri girdiğimde, hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Mobilyaların hepsi gitmişti, muhtemelen dilencilere de satılmıştı, tıpkı benim gibi tek kullanımlık şeylerdi. Kulübe, annemden ya da sevildiğim zamanki hayatımdan hiçbir iz taşımayan tozlu bir gövdeden ibaretti artık. Boş ocağa, üstündeki boş şömineye, eskiden yatağımın bulunduğu boş odaya, her yeri kaplayan boşluğa baktım. Döndüm ve dışarı çıktım. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Verandanın parmaklığına yaslandım, sessiz malikâneye baktım, yasemin kokusu hafızamda güçlüydü. Onu içeride otururken hayal ettim, bir sandalyede arkası dik, pantolonu düzgünce ütölenmiş, yanında bir kova su. Bekliyordum. Artık boğulamazdım. Verandadan çıktım ve gözden uzakta kalarak arazinin doğu kısmına doğru yürüdüm. Annemi bulacağımı bildiğim tek bir yer vardı. Onu gömdüğümüzde sadece mezarcı ve babam oradaydı. Özel ders verdiği ve nazik davrandığı üvey kardeşlerim bile gelip son birkaç söz söyleme zahmetine katlanmadılar. Hayır.

Mezarı için bir işaret konulmuştu, ben de taşıyabileceğim en ağır taşları buldum ve babam durmamı söyleyene kadar onları bir battaniye gibi yığılmış toprağın üzerine yerleştirdim.

Şimdi taş yığınını arıyordum ama o da gitmişti. Toprakta yattığı yeri gösteren hiçbir şey yoktu ama çok uzakta olmayan başka mezarlar da vardı, ikisinde de büyük yontulmuş mezar taşları vardı. Nerede yattığını unuttuğumu ve bunlardan birinin ona ait olduğunu umarak sarmaşıkları çektim. İkisi de değildi. Biri en büyük ağabeyime aitti. Ben ayrıldıktan sadece birkaç hafta sonra ölmüştü. Üvey annem, eğer ona öyle diyebilirim, bir ay sonra ölmüştü. Bir kaza mı? Ateş mi?

Eve ve bacadan kıvrılan dumana baktım. Babamın artık hastalıktan kırılmış bir adam olması mümkün müydü? Bu, bir zamanlar o kadar gurur duyduğu arazinin durumunu açıklıyordu. Diğer üvey kardeşim şimdi yirmi iki yaşında, güçlü ve karşı koyabilecek durumda olabilirdi ama muhtemelen bunca yıldan sonra beni tanıyamazdı. Kınımın kayışını gevşeterek bıçağımın yanımdaki konumunu hissettim. Komizar'ın her zaman önümde sallandığı şey buydu - adalet- ve bir gün onu teslim edecek kişi ben olacaktım. Eve doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. İçeriden ayak sesleri, bir şeylerin çarpması, birine seslenilmesi ve bir küfür duydum ve sonunda kapı açıldı. Saçları beyazlamış ve eskisinden iki kat daha büyük olmasına rağmen onu tanıdım. Malikânenin hizmetçisiydi. Onu sıkışık, köşeli ve sık sık kafama vuran keskin eklemleri olan biri olarak hatırlıyordum. Şimdi ise yuvarlak ve genişti. Elinden büyük bir demir tencere sarkıyordu.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yaaap?"

Sesinin tınısı tenimde geziniyordu. Bu değişmemişti. "Lord Roché'yi görmeye geldim."

Güldü. "Burada mı? Hangi taşın altında saklanıyordun? Yıllardır buraya gelmedi. Artık büyük ve önemli bir işi olduğu için geçerken uğramaktan başka bir şey yapmıyor."

Gitti mi? Yıllarca mı? Bu mümkün görünmüyordu. Onun malikaneye ve ilçeye hükmettiğine dair hatıralarım burada ve o zamandan beri tüm hayallerimde donup kalmıştı.

"Bu ne iş olabilir?" Ben sordum.

Sanki aptalın tekiymişim gibi dişlerinin arasından tısladı.

"Citadelle'de kral için çalışıyor. Şu süslü kabine işlerinden biri. Artık buraya ihtiyacı yok. Burayı ayakta tutmak için bana zar zor para atıyor. Şu anki görüntüsü utanç verici."

Civica'da mı? Kralın kabinesinin bir parçası mı?

"Bir dakika," dedi temizlikçi, yaklaşıp parmağını bana doğru sallayarak. Gözlerinde inançsızlık parlıyordu. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen o piç çocuksun." Bir anda ilgisizliği nefrete dönüştü. Parmağı göğsümü dürttü ama kafam hâlâ bu yeni bilgiyle çalkalanıyordu. *Babam Civica'da mıydı?* Çok daha ölümcül bir düşünce beni yakaladı. Komizar biliyor muydu? Babamın kim olduğunu tahmin etmiş miydi - kaynaklarını bu yüzden mi bu kadar sıkı tutuyordu? Başından beri yok etmek istediğim adamla birlikte mi çalışıyordu?

Gitmek için döndüm ama kahya kolumu yakaladı. "Sen ve hediyen!" diye hırladı. "Hanımefendinin korkunç bir şekilde öleceğini söylemiştin ve öyle de oldu. Seni sefil küçük canavar-"

Arkamda bir ses duydum ve aynı anda bıçağımı çekerek ona doğru döndüm ama sonra başımın arkasında bir patlama hissettim ve öne doğru düşerken dünya başıma yıkıldı.

* * *

Uyandığımda kuyunun üzerine tünemiştım. İki adam beni tutuyordu. Arkamdan bağılı olan ellerime bir ip geçirilmiştı. Hizmetçi sırttı. "Çocuğın öldüğü yer burası," dedi, "ama bunu biliyorsun, değıl mi? Boğuldu. Biri onu içeri itti. Sen olduğunu biliyoruz. Ondan hep nefret ettin. Kıskançtın. Hanımefendi delirdi, günden güne yavaş yavaş ölüyordu ve nihayet bir ay sonra bileklerini kesti. Tıpkı tahmin ettiğın gibi yavaş, korkunç bir ölüm. İlk çocuğının bir kuyudan çıkarıldığını görmek, başına gelebilecek en kötü şeydi. Ondan sonra buralarda hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hiçbirimiz için. Şimdi sıra sende evlat."

Dünya önümde yüzüyordu. Tahminimce bu kez parmak eklemleri yerine saksısı kafatasımla buluşmuştu. Beni tutan adamlara başıyla işaret etti. Derin bir kuyuydu. Bir kez aşağı atıldım mı, bir daha çıkmak mümkün olmayacaktı. Adamlar beni kollarımın altından kaldırdılar ama bacaklarım hâlâ serbestti. Baş dönmesini üzerimden attım ve neredeyse aynı anda ikisine birden saldırdım. Botlarımdan biri diz kapağımlı parçaladı ve diğeri adamı kasığından sıkıştırdım. İki büküm olduğunda dizim boynunu kırdı. Yuvarlandım, ölü adamın yanından bıçağımlı aldım ve arkamdaki ipi kestım. Dizi ezilen adam acı içinde çığlık attı ama topallayarak ilerledi ve palasıyla bana doğru hamle yaptı. Bıçağımlı bir darbesiyle boğazı açıldı ve diğeri adamın yanına düşerek öldü. Hizmetçi dehşet içinde bana baktı ve eve doğru koşmaya başladı.

Başım zonkluyordu ve eğildim, yönümü bulmaya çalıştım, dünya hala dönüyordu, sonra ben de koştım. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyordum. Hâlâ kulübenin arkasında bağılı olan atıma doğru tökezledim, acı başımı ikiye bölüyordu, boynumdan kan akıyordu, sırtım ıslak ve yapış yapıştı ve Lia'nın bensiz gitmediğini umarak, ona ulaşmadan önce bayılmayacağımı umarak atımı sürdüm. Morrigheze kabinesinde en az bir hain daha olduğunu biliyordum, çünkü sadakat kavramı olmayan biri varsa o da babamdı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Çiseleyen yağmur hafifçe düştü. Pelerinimi daha yakına çektim. Rüzgâr dönüp duruyordu, sesi tıslıyordu. Sis binlerce uyarı fısıltısıyla yanaklarımı yaktı. Bu ya başlangıçtı ya da son.

Evren bana senin adını söyledi. Ben de geri söyledim.

Bu isim kaç yüzyıldır dönüp duruyordu? Kaç kişi duymuş ve geri dönmüştü? Şimdi bile seçim hâlâ benimdi. Geri dönebilirdim. Başka birinin çağrısı duymasını bekleyebilirdim. Birdenbire yapmam gereken şeyin büyüklüğüyle yüzleştim. Ben yine sadece Prenses Arabella'ydım, yetersiz, sessiz ve belki de en önemlisi istenmeyen.

Ama zaman tükeniyordu.

Biri olmalı.

İki parmağımı dudaklarıma bastırdım. Pauline için. Berdi, Gwyneth, kardeşlerim için. Walther, Greta, Aster için. Elimi kaldırdım, dualarımı uçurdum. *Ve Kaden için. Hayatta kalsın. Ve Rafe. Ama* isteyecek bir şey yoktu. Olması gereken yerdeydi.

Atlar arkamda kişiyor, homurtuları ağır havada boğuklaşıyordu. Natiya'nın yanında işaretimi bekleyen Peder Maguire'a dönüp baktım. Başını salladı, saçlarından nem damlıyordu, gözleri benimkilere sabitlenmişti, sanki

bu anın geleceğini hep biliyordum. *On yedi yıl önce, ellerimde ciyaklayan bir kız çocuğu tutuyordum. Onu tanrılara kaldırdım, onun korunması için dua ettim ve kendiminkini koruyacağıma söz verdim. Ben aptal değilim. Tanrılara verdiğim sözleri tutarım, insanlara değil.* Tanrılara verdiği söz benim için altından daha değerli bir para birimiydi.

Tepelere ve vadilere yayılmış eski hayatıma baktım; şekilsiz harabeler, beyaz şapkalı körfez, Golgata'nın eğik kulesi, şehir surlarının dışındaki mezralar, köy sokakları, kalenin kuleleri, evleneceğim manastır - genç bir rahibin bir kız çocuğunu tanrılara kaldırdığı ve onu koruyacağına söz verdiği, diğerlerinin ise en başından beri ona karşı komplo kurduğu aynı yer.

Burası Civica'ydı.

Morrighan'ın kalbi.

Benden nefret eden bir şehre giriyordum.

Yol boyunca görevlendirilen muhafızlar Prenses Arabella için tetikte olacaktı. Ama genç kıızıyla seyahat eden ve yanında bir rahip olan peçeli bir dul? Çok fazla incelemeye maruz kalmayız.

"Kaden'in öldüğünü mü düşünüyorsun?" Natiya sordu.

"Hayır," diye cevap verdim üçüncü kez. Natiya inkar etmek için çok uğraştığı şeye ihanet ediyordu, kendine bile. Duyguların inkâr edilmesini anlıyordum. Bazen bu gerekliydi.

"Burada olacak," diye ona güvence

verdim. Ama ben de merak

ediyordum. Neredeydi o?

Bir hafta önce, öğle vakti buluşma noktamızda görünmediğinde, ben *Değirmen* göleti kelimesini toprağa kazıdı ve gitti. Başka seçeneğim yoktu. Artık Pauline'in Civica'da olduğunu biliyordum ve onun tehlikede olmasından endişeleniyordum.

içinde olduğunu, yardım için kime gidebileceğini ve babamın öfkesini hafife alabileceğini söyledi.

Ayrıca onu tanımadan önce gönderdiğim mesajlar için de endişeliydim. Diğerleri de burada olacaktı. Şehre pervasız bir tehlike katacaklarını biliyordum, her ikisi de Morrighan dışından gelen ulaklar tarafından teslim edilmişti, bu da onları izlenemez kılıyordu. İlk mesaj muhtemelen birkaç gün önce gelmişti.

*Ben
buradayım.
Seni izliyorum.
Ne yaptığınızı biliyorum.
Kork.*

-Jezelia

Elbette ilk önce Şansölye tarafından okunacaktı, ancak mesajın haberi ortak ruhları arasında veba gibi yayılacaktı. İlk görevim basitçe içeri girmektir. Zaten şehirde olduğumu düşünselerdi, şehre giden yolları bu kadar yakından izlemezlerdi. İçeri girdikten sonra saklanabileceğim pek çok yer vardı. Her karanlık sokağı ve oyuğu biliyordum. Umduğum ek fayda, notların hainlerin endişesini artıracak olmasıydı. Artık arkamı kollayan tek kişi ben olmayacaktım, onlar da endişeyle omuzlarının üzerinden bakıyor olacaktı. Ne de olsa notlar benim alametifarikamdı. Aylar önce notu Kraliyet Bilgini'nin gizli çekmecesine bıraktığım zamanki kadar kendimden emin ve korkusuz olduğumu düşünmelerini istiyordum. Walther bana bu notun onları kalede kayıp kitapları bulmak için nasıl çılgınca bir aramaya sevk ettiğini anlatmıştı. Dikkatsiz bir arama. Hizmetçiler bile fark etmişti. Bu notların tekrar aptalca hatalar yapmalarına yardımcı olacağını umuyordum. Walther'ın fark ettiği gibi Bryn ve Regan da fark edecekti. En üst düzey oyuncuların açığa çıkmasını ya da en azından daha görünür olmasını istiyordum.

Kraliyet Bilgini'ne gönderilen ikinci mesaj muhtemelen her an gelebilirdi.

Kitaplarınızı iade ettim.

Umarım başkası bulmadan önce sen bulursun.

Korkma.

-Jezelia

Yas atkısını çıkarıp başıma ve yüzüme geçirdim. Berdi'nin pelerini doldurmak ve formumu gizlemek için zaten yeterince dolgundum.

"Hazır mısın?" Natiya sordu.

Hazır olmaktan başka çarem yoktu. "Evet," diye cevap verdim.

Dik yamaçtan aşağıya indik ve bir çalıktan yola çıkmak üzereydik ki, bariz bir şeyle karşılaştım. Atımı durdurdum, başım çarpıyordu, ağaçların gölgeleri etrafımda dönüyordu. *Bunu daha önce nasıl düşünememiştim?*

"Yüce Tanrım. Pauline Civica'da."

Natiya telaşla bana doğru yaklaştı. "Anlamıyorum. Bunu zaten biliyordun."

Ama onun güvenliği için o kadar endişeliydim ki bir araya getirememiştim. *Mikael*. Ya o da Civica'daysa? Ya onu gördüyse? Bu ona ne yapardı?

"Arabella?" Peder Maguire arkamdan sordu.

Endişeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Belki de şanslıysam, Mikael şimdiye kadar gerçekten ölmüştü. "Bir şey yok," dedim ve dizginlerimi şaklatarak Civica'ya giden yola çıktım.

Dışarıdaki ilk mezradan hemen önce bir barikat ve kontrol noktası vardı. İki asker arabaları ve yolcuları durduruyordu.

Geçiş sırası bize geldiğinde bir asker "Şehre geliş nedeniniz?" diye sordu. Peder Maguire, "Manastırdaki işler," diye cevap verdi.

Askerlerden biri çantalarımıza üstünkörü bir göz attı ve bir diğeri yüzümü işaret etti. "Peçeniz, madam?"

Rahip anında öfkeye kapıldı. "İş bu noktaya mı geldi?" diye bağırdı, gözlerini göğ'e doğru devirerek. "Bu dul kadına ve kızına ben de kefilim, tanrılar da! Yas tutanlara hiç mi saygınız yok?"

Genç asker yeterince utanmış olacak ki bizi el sallayarak geçirdi. Başka kontrol noktası yoktu. Tam düşündüğüm gibi, zaten şehrin kapılarında olduğumdan şüpheleniyorlardı. İlk notum iş'e yaramıştı. Son mezrayı da geçip Civica'ya girdiğimizde rahat bir nefes aldım. İçeri girmiştim. İlk görev tamamlanmıştı. Attan indik ve kalabalık caddede yürürken kılık değiştirmek için bir baston daha kullandım. Rahatlamam anlıktı.

Sadece birkaç dakika sonra kralın ağır hasta olduğu haberi geldi. Bu açıklama ile adımlarım duraksadı. Kulak misafiri olduğum iki kadının sözünü keserek, pazarda dolgun bir kabak tatlısını inceledim ve daha fazla bilgi edinmek istedim. "Ama kralın sadece küçük bir rahatsızlığı olduğunu duymuştum?"

Kadınlardan biri homurdandı ve arkadaşına gözlerini devirerek kulak misafiri olduğumu onaylamadığını belirtti. "O zaman yanlış duymuşsunuz. Kuzenim Sophie kalede çalışıyor ve nöbet tuttuklarını söyledi."

Diğ'er kadın başını salladı. "Ve öksürükler için nöbet tutmuyorlar."

Başımı salladım ve yoluma devam ettim. Natiya ve Peder Maguire sorgulayan gözlerle bana baktılar ama ben odaklanmaya devam ettim. Plan değişmemişti. Hem de çok. Natiya'ya atımı ahıra götürmesi için verdim ve ona

Rahiple birlikte manastıra gidecek ve ona verdiğim görevi tamamlayacaktı; Pauline'i bulacaktı. Her hana gidecek ve ebe arayan bir hanım için bilgisi olduğunu söyleyecekti. Eğer böyle bir ihtiyacı olan misafir yoksa ya onu yoluna gönderecekler ya da Pauline'e yönlendireceklerdi. Onu bulduğunda, onu ve diğerlerini değirmen havuzuna gönderecekti. Pauline hangisinin olduğunu bilirdi. Terk edilmiş sadece bir tane vardı. Peder Maguire, Natiya'nın başının üzerinden başını salladı. Bana bir söz daha vermişti: Olaylar kontrolümden çıkarsa Natiya'yı koruyacaktı.

Kaleye doğru yola çıktım, yüzüm kapalı ve adımlarım olabildiğince hızlıydı. İki hançer pelerinin altına gizlenmişti. Bir kılıç gizlemeye çalışmışım ama çok hantaldı ve tespit edilme riskini göze alamazdım.

Ben ayrıldığımda babam sağlıklıydı. Evet, göbeğinin etrafında birkaç kilo fazlası vardı ama sağlamdı. Bunun bir tuzak olabileceğini göz ardı etmedim. Muhtemelen öyleydi. Prensese dışarı çekmek. Duygusal tarafına hitap etmek. Eğer durum buysa, yanlış kartı oynamışlardı. Artık duygusal bir yanım olamazdı.

Köşeyi dönüp sitadel'i gördüğümde boğazım düğümlendi. Ailemle birlikte sayısız kez durduğum, sabırsızlıkla bir geçit törenini, töreni ya da önemli bir duyuruyu beklediğim basamaklara baktım

-Her zaman kardeşlerimin arasında güvenle sıkıştık. Babamın eli omzumda, annemin eli Bryn'in üzerinde, genellikle bizi sabit tutmak için dururdu. Merdivenleri koşarak çıkma, Bryn ve Regan'ı çağırma, koridorda koşup teyzelerimi selamlama, annemi bulma, fırından yeni çıkmış bir şeyler almak için mutfığa koşma dürtüsüyle savaştım.

Artık kale muhafızları çevreye yerleştirilmişti. Gerçi onlar Askerlerin kampında eğitim gören muhafızların üniformaları askerlerinkiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Muhafızlar son derece cilalı siyah çizmeler, uzun kırmızı pelerinler ve dövülmüş metalden miğferler giyiyordu. Daha fazlası revağın gölgelerinde geride duruyordu,

Düğün günümde kullanmam emredilen ön girişte kargıları çapraz duruyordu. Bunun yerine hizmetlilerin kapısından kaçtığım çılgınca son dakikalarımı hatırladığımda midem altüst oldu - güneşin gözlerimde parladığı ve günün ikiye bölünerek hayatımın öncesini ve sonrasını yarattığı an.

Yaklaşırken temkinliydim, adımlarımı yavaşlatıyor ve gerçek bir kederli dul gibi omuzlarımı kamburlaştırıyordum. Yolda bir çiçek almıştım.

Merdivenlerin ortasına kadar yürüdüm ve bir muhafız beni karşılamak için öne çıktı.

Ben. Sesimi alçalttım ve hafif bir kuzey aksanı ekledim. "Kral için," dedim, çiçeği ona uzatarak, "iyileşmesi için dualarımla birlikte."

Küçük çuha çiçeği buketini benden aldı. "Onları almasını sağlayacağım."

"Ve Prens Regan?" Ben de ekledim. "Benim dualarım da onun için. Hazırlanıyor mu

tahtı almak için?"

Gardiyan bana sinirli bir şekilde kaşlarını çatı ama hemen kendini düzeltti. Ne de olsa dul bir kadındım ve belki de bir askerin dul eşiydim. "Prens Regan görevine devam etmek için uzakta, Prens Bryn de öyle. Kral, kimsenin velihtlık konusunda endişelenmesini gerektirecek kadar hasta değil."

Tam düşündüğüm gibi bir oyun. Nöbet falan yoktu. Ama kardeşlerim Civica'dan uzakta?

"İki prens de mi seyahat ediyor?" Ben sordum.

"Dediğim gibi, krallık işleriyle ilgileniyorum." Sabrı tükenmişti. "Hanımefendi, görev yerime dönmem gerekiyor."

Başımı salladım. "Tanrı seni korusun, oğlum."

Manastıra dönerken Bryn ve Regan'ın nereye gittiğini bulmak için biraz daha araştırma yaptım. Uzun kırmızı pelerinleriyle kolayca fark edilen daha fazla kale muhafızı sokak köşelerinde konumlanmıştı ve eğilmiş bir dul kadından tatlı buzlu çörek hediyelerini kabul etmekten mutluluk duyuyorlardı. Her iki prens de

ekipleriyle birlikte Kutsal Ayinler Şehri'ne gitmişlerdi. Çok uzak değildi, sadece birkaç günlük mesafedeydi ama yine de moralim bozuldu. Onlara ihtiyacım vardı, sadece beni destekleyecek kardeşlerim olarak değil, güvenilebileceğim askerler olarak da. Uzaklaşırken, bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Kabine üyeleri -askerler değil- genellikle krallık işleri için gönderilirdi.

Bir grup askere yaklaştığımda içlerinden birini tanıdım. Gece kaçışlarımdan birinde onunla kâğıt oynamıştım; birlikte şakalaşmış ve gülmüştük. Kendime olan güvenim arttı ve Bryn ile Regan'ın Kutsal Ayinler Şehri'ne gitme amaçları hakkında daha fazla detayı cesaretle öğrendim. Veliaht Prens ve şehit düşen yoldaşları için bir anıt taşı dikeceklerini öğrendim. Asker, Prenses Arabella'nın ihanetinin aile bağlılığı konusunda yarattığı şüpheleri yatıştırmak için onların varlığının gerekli olduğunu söyledi.

Askerlerden bir diğeri, "Kendi kardeşini öldürdü, biliyor musun?"

Kılıcı Prens Walther'in göğsüne kendisi sapladı."

Bastonumun üzerinde kambur duramayarak ona baktım. "Hayır, bilmiyordum."

Küçümsemesi kulaklarımda çınladı. *Öz kardeşi*. Yoldaşları onun nefretini yankıladı. Prenses Arabella en kötü türden bir haindi. Komizar'ın onunla evlenme kararım hakkındaki korkunç yalanının nasıl olup da daha da çirkin bir şeye dönüşebildiğini anlamaya çalışarak sersemlemiş bir halde oradan uzaklaştım. Walther'i öldüreceğime kim nasıl inanabilirdi? Ama inanıyorlardı ve bana karşı içlerinde kaynayan bir tiksinti besliyorlardı.

Komizar'ın ellerinin kollarımdan aşağı süzüldüğünü, bana sahip olduğunu, beni tanıdığını, oyunu hâlâ uzaktan oynadığını -her zaman alınacak daha çok şey vardır- beni en iyi nasıl çözeceğini *bildiğini* hissettim.

Midem boğazıma kadar yükseldi ve bir tezgahın arkasına saklandım. Atkımı yırttım ve iki büklüm oldum, Komizar'ın zehrini tadarak kustum. Tükürdüm

ve ağızımı sildim. Ya yalana inananlar sadece bu askerler değilse?

Ya herkes yapsaydı?

Ya kendi kardeşlerim bile yaptıysa?

Kimseyi hiçbir şeye ikna edemem.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

PAULINE

Berdi ve Gwyneth'e Andrés'in orada olup olmadığına bakmak için mezarlığa gideceğimi söylemiştim. Çok az bilgi edinmiş olmama rağmen, onunla yaptığım ziyaretlerden de bir zarar gelmemişti. Tek öğrendiğim, Lia'nın ihanet haberini getiren askerin ölümüne Bryn ve Regan kadar onun da şaşırması olduğuydu. Asker yakın bir yoldaşı ve Andrés onun ölümünün de yasını tutmuştu. Askerin ölmeden önce Lia hakkında aceleyle yaptığı yorumların yanlış anlaşılıp anlaşılmadığını sorduğumda, bilmediğini ama babası Genel Vali'nin bu haberden çok etkilendiğini ve buna inanmakta güçlük çektiğini söyledi. Gidip Genel Vali'yle kendim konuşmak istedim ama Bryn'in sözlerini hatırladım. *Saklan. Citadelle'den uzak dur.*

Bir süre daha yapardım ama erteleyemeyeceğim bazı şeyler vardı. İhtiyatlı olup olmamanın bir önemi yoktu. Her geçen gün içimi yakıyordu. Öyle ya da böyle bilmek zorundaydım.

"Merhaba, Mikael."

Barın arkasındaki dar sokakta adımlarının ortasında durdu, güzel kumral bukleli bir kız hâlâ koluna yapışmıştı. Kızı silkeleyip bıraktı ve devam etmesini, onunla daha sonra buluşacağını söyledi.

Bana baktı, yüzüm hâlâ kapüşonumun gölgesinde saklıydı. Ama sesimi tanıyordu.

"Pauline."

Adımı dudaklarından duymak tüylerimi diken diken etti, sesinin her tınısı hatırladığım kadar tatlı ve pürüzsüzdü.

"Sen gelmedin," dedim, kelimeleri zorlukla oluşturarak.

Bana doğru bir adım attı ve ben de karnımın önünde tuttuğum sepeti daha sıkı kavradım. Yüzünde endişe ve pişmanlık vardı. "Yeniden askere yazılmak zorundaydım Pauline. Paraya ihtiyacım vardı. Ailem-"

"Bana ailen olmadığını söylemiştin."

Durakladı, yere baktı, ama sadece kısa bir süre, sanki utanmış gibi. "Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Kalbim sıkışmıştı. "Bana söyleyebilirdin."

Konuyu aileden bize çevirdi. "Seni çok özledim," dedi ve bana doğru bir adım daha attı, sanki kumral saçlı kızı çoktan unutmuş gibi elini uzattı. Sepeti yere bıraktım ve pelerini omuzlarımdan geriye ittim.

"Ben de seni özledim."

Durdu ve yuvarlak göbeğime baktı, yüz ifadesindeki şok kaydedildi, o an son bir nefes kadar uzadı ve sonra ağzından kısa ve garip bir hava çıktı. Az önce bana uzanan kolları göğsünün üzerinde düzgünce katlandı. "Tebrikler," dedi ve sonra daha dikkatli bir şekilde, "babası kim?"

O birkaç kelimedede, kısacık bir an için Mikael'i değil, Lia'yı görüyordum, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü, gözleri parlıyordu, nefesleri korku dolu yutkunmalarla geliyordu, sesi bahar buzu kadar kırılgandı. *O öldü, Pauline. Çok üzgünüm, o öldü.*

Mikael bana baktı ve bir yanıt bekledi. Benimle tanıştığında bakireydim. Kendisinin tek olduğunun çok iyi farkındaydı. Dudakları sıkıca bastırdı ve gözbebekleri küçülerek keskin boncuklar haline geldi. Düşüncelerinin döndüğünü görebiliyordum, pürüzsüz, ipeksi, söyleyeceğim her şeyi şimdiden yeniden müzakere ediyordu.

"Senin tanıyacağın biri değil," diye cevap verdim. Göğsü rahatlamış bir nefesle yükseldi.

Döndüm ve uzaklaştım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Günün sonunda Natiya hâlâ Pauline'i bulamamıştı. Civica'da bir düzineden fazla han yoktu ve Natiya hepsine gittiğini iddia ediyordu. Tek aldığı cevap omuz silkmek olmuştu. Hesaplarıma göre, Pauline'in karnı şimdiye kadar sekiz aylık bebekle dolmuş olmalıydı - bir hancı bunu fark ederdi.

Aklıma hiç düşünmediğim bir şey geldi. Ya bebeği kaybettiyse? Enzo, Terravin'deyken onun durumundan bahsetmemişti. Ya-

Ve sonra başka bir olasılık.

Ya zaten hapiste olduğu için bulunamadıysa?

Natiya'nın haberlerini özümserken Peder Maguire, "Çok bitkin görünüyorsun," dedi. "Yemek yedin mi?"

Başımı salladım. Azıcık kemirdiğim şey şimdi bir Civica sokağındaydı. Beni bir dolaptan daha büyük olmayan bir odada bir masaya oturttu. Odada bir masa, bir sandalye, dar bir karyola ve duvarda tek bir kanca vardı. Oda manastırın arazisindeydi ve yalnız seyahat eden rahipler için arşivleri ziyaret ettiklerinde kullanılıyordu, başka bir şey için değil. Natiya ve ben burada uzun süre kalamazdık. Dikkat çekerdi. Bugün değirmen gölü kulübesine gitmiştim.

Kaden ortaya çıkmıştı ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Soğuk parmaklar omurgamı kavradı. *Lütfen iyi olmasına izin verin.*

Başımı ellerimin arasına aldım. Natiya'nın başarısızlığı ile Rahip bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Sessizlikle cevap verdim ve kafamdaki haberleri gözden geçirdim.

Babam, Prenses Arabella'nın ihanetinin yol açtığı bilinmeyen bir hastalığa yakalanmıştı. Babam hastalandığından beri kimse kraliçeyi görmemişti ve aslında kraliçenin sarayının tamamı, kaybedilen askerlerin yasını tutarak inzivaya çekilmişti. Bernette halama bile ulaşamıyordum. Kale, sanki kıtadaki son hazineyi barındırıyormuş gibi korunuyordu. Umutsuzca görmeye ihtiyaç duyduğum kardeşlerim, destek için güvendiğim birliklerle birlikte uzaktaydı. Pauline bulunamıyordu. Ve Prens Walther'in hain kız kardeşi tarafından öldürüldüğüne inanılıyordu.

Gözlerimi kapattım.

Buradaki ilk günümdü.

Beni harekete geçiren şeyler birdenbire beni güçsüzleştirene kadar engelleri görmezden gelerek harekete geçmiştim. Civica'ya göz ardı ettiğim şekillerde bağlanmışım. Evet, kabinedeki hainlere öfke duyuyordum ama burada hala önemseydiğim insanlar vardı ve onların benim hakkımda ne düşündükleri önemliydi -tadına bakmam için her zaman sıcak bir numunesi olan köy fırıncısı; bana bir atın nasıl tımar edileceğini öğreten Ahır Ustası; onları iskambilde yendiğimde sırtan askerler. Benim hakkımda ne düşündüklerini önemsiyordum. Sanctum Hall'daki ilk günümü ve Komizar'ın beni uzaktan incelediğini hatırladım. Hesaplıyordu. Morrighese kabinesindeki hiç kimse beni onun kadar iyi tanı mıyordu. Bu işte onun parmağı olduğunu gördüm.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım, içimde kabaran ıssızlığa teslim olmayı reddettim.

Henüz bitmedi.

Peder Maguire önüme sıcak bir kâse et suyu koydu ve ben de ekmekle birlikte bir ısırık aldım. Walther ölmüştü. Ne bunu ne de insanların hakkımda düşündüklerini değiştirebilirdim.

"Bildirimlerle ilgilendin mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Her şey yazılı ve hazır, ancak resmi bir mühür güvenilirliğe yardımcı olacaktır."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Yine de mesaj konusunda bazı tereddütlerim var. Bu riskli. Belki de biz -"

"Bu bir sigorta. Her ihtimale karşı. Bu bana zaman kazandıracak." "Ama-"

"Bedava bir sürahide daha hızlı içilecek tek duyuru bu. bira."

İç çekti ama başını salladı ve sonra ona başka bir görev verdim. Ondan gizlice araştırma yapmasını ve başka akademisyenlerin kaybolup kaybolmadığını öğrenmesini istedim.

Pelerinimi kancadan aldım ve Natiya'nın iç astarına gizlediği iğne oyasını inceledim. Alacakaranlığın loş ışığında işe yarayabilirdi. Kardeşlerimin Ayinler Şehri'nden dönüp bana yardım edebilmeleri için birkaç gün geçmesi gerekebilirdi ama hâlâ yapılması gereken işler vardı.

* * *

Kale geniş bir alana yayılan bir yapıydı. Eğer Venda'nın mimarisi paçavralarla bir araya getirilmiş bir elbiseyse, Morrighan'ın mimarisi de sayılmış dikişlerden ve genişleme için bol dikişlerden oluşan sağlam ve pratik bir iş elbisesiydi.

Tıpkı krallık gibi yüzyıllar içinde büyümüştü ama Sanctum'un aksine daha düzenli bir şekilde büyümüştü. Dört ana kanat yayılıyordu

merkezindeki orijinal büyük salondan ayrılmış ve çevrelerindeki arazide çok sayıda kule ve ek bina ortaya çıkmıştı. Kanatlar ve diğer yapılar arasındaki bağlantı geçitleri, genç bir prensesin öğretmenlerinin elinden kaçması için çok sayıda uygun köşe ve koridor oluşturunuyordu. Sitadel'deki her perdeyi, dolabı, kuytuyu ve çıkıntıyı ancak özgürlüğe susamış bir çocuğun bilebileceği şekilde yakından tanıyordum. Bir de kimsenin bilmemesi gereken gizli geçitler vardı, karanlık zamanlarda inşa edilmiş tozlu, unutulmuş kaçışlar, ama sinsi sinsi dolaşmam onları da keşfetmeme yol açmıştı.

Kraliyet Bilgini yeteneklerimin farkındaydı ama beni yakalamak için kurduğu tuzaklar çoğunlukla acınacak kadar zayıftı. Pusuda bekleyen bir öğretmen omzumu tutamadan, bir uyarı ziliyle gerilmiş ipek bir ipliğe takılmadan, yoluma konan herhangi bir engel beni yavaşlatmadan önce onların geldiğini gördüm. Başka hiçbir şey olmasa bile, onun ısrarı benim için bir meydan okuma oldu ve gizliliğime katkıda bulundu. Farkında olmadan başka türden bir öğretmen oldu.

Kalenin arkasındaki bahçeler kendine özgü bir hile yöntemi sunuyordu. Kardeşlerim ve ben, gevşekçe kesilmiş çitlerin arasındaki geçitlerden geçtik; bazı tüneller o kadar büyüktü ki, hepimiz toprak bir sığınağa girip içimizden birinin mutfak fırınlarından aşırıldığı sıcak tatlı kekleri yiyebiliyorduk.

Şimdi o inlerden birini kullandım, doğru anı bekledim, sonra dikkatlice hedeflenmiş bir taş atarak çiçek açma fırsatı. Uzakta bir hışırtı. Muhafızlar gürültüye doğru döndüğünde, kapalı bir geçidin gölgelerine daldım.

İçerideydim. Buradan sonra beni durduramazlardı.

* * *

Koridorlarda kayarak ilerlemenin tehlikeli derecede tanıdık gelen bir yanı vardı. Kalbim kulaklarımda çarparken bile, içimdeki her duyu canlandı, uyanık ve parlaktı. Her şey tanıdıktı, sesler, kokular, ama sonra farkındalığım aniden başka bir şey tarafından iğnelendi. Artık bir adı olan bir şey. Sürünerek yanımdan geçti, ihanet kokusuyla giyinmiş bir canavar. Karnının derimin üzerinde dalgalandığını hissettim. Kalp atışlarını duvarlarda duydum. Havada dönen tatlı ve kurnaz tadını yakaladım. Yerleşmişti, rahattı - çok uzun zamandır buradaydı. Ve acıkmıştı.

Belki de bu yüzden her zaman kardeşlerimle birlikte çayırların ve ormanların açıklığında özgürce koşmayı tercih etmişim. Çocukken bile bunu hissetmişim ama o zamanlar bunun bir adı yoktu. Şimdi gerçekler bana fısıldıyor, suçluların sırlarına ve işbirliklerine ihanet ediyordu - onlar buradaydı. Citadelle onlarını. Bir şekilde onu geri almalıydım.

Çıplak ayaklarımla koridorda süründüm, gölgelere sarıldım, adım attım. Ne zaman ayak sesleri duysam dolapların arkasına ve kuytulara giriyordum. Yalnızca dört hapisane hücresi vardı, en yüksek mahkemenin hükmüne maruz kalmak üzere olanlar için citadelle'in en alt katında nemli, güvenli odalar. Odalara giden geçitte hiç gardiyan olmadığını görür görmez Pauline'in orada olmadığını anladım. Yine de kontrol ettim, karanlığa adını fısıldadım ama cevap gelmedi. Bu beni sadece biraz rahatlattı. Bu onun başka bir yerde tutulmadığı anlamına gelmiyordu. Üst kata döndüm ve sinsice üçüncü kata çıktım.

Kraliyet ailesinin sütlerinin bulunduğu karanlık doğu koridoruna baktım. Daha önce üzerinde hiç düşünmediğim kemerli devasa giriş, şimdi bana açık bir ağız gibi görünüyordu ve tepesindeki devasa beyaz kilit taşı düşmeye hazır bir bıçak gibiydi.

İki muhafız girişe yerleştirilmişti. Kimse ne geliyor ne de gidiyordu. Kanat gizemli bir şekilde sessizliğe bürünmüştü. Cloris Teyze'yi koştururken bile görmemiş olmam garipti. Her zaman bir yerlere koştururdu, genellikle de bir işin düzgün yapılmadığından şikâyet ederdi. Onun için yas protokolünün bile eksiklikleri olurdu. Günlük işleri olan bir kadındı, ama hiç oyalanmaz, gülmez, hayal kurmazdı. Ne yazık ki onu şimdi daha iyi anlıyordum. Belki de protokol artık onun için o kadar da önemli değildi - yas kendi başına bir görev yöneticisiydi.

İhanet sesinden daha gürültülü bir şey duyduğumda yoluma devam ettim ve revak gözetleme yerine doğru ilerliyordum.

O ölüyor.

Durdum.

Onu öldürüyorlar.

Kalbim durdu. *Onu öldürmek mi?* Düşüncelerim hemen Rafe'e sıçradı. Evde bir darbeyle karşı karşıyaydı. Yoksa Kaden miydi? O hâlâ kayıptı. Yoksa sadece bir zamanlar Walther'la birlikte yürüdüğüm koridorlar, onun ölümünü izlediğim anıyı mı tetiklemişti? Derin ve sabit bir nefes almaya zorlandım. *Walther*. Onun kaybıyla acı çeken tek kişi ben değildim. Birçok kalbin kanadığını hissettim. İlerlemem gerektiğini bilmeme rağmen, ayaklarım isteğim dışında başka bir yere doğru hareket etti.

* * *

Gölgelerin arasında geri çekildim. Karanlık, pençeli ve muhtaç bir şey, yaralı bir hayvan gibi, içimde kıvrıldı. Annemin saçından tokalar çıkarmasını izledim, hareketleri rahatsız ediciydi. Son toka da çıkınca ipeksi siyah saçları omuzlarına döküldü.

"Savaşta öldü," dedim. "Bilmen gerektiğini düşündüm. Her şeyin olduğunu gördüm."

Sırtı sertleşti.

"Öldürüldüğünde kılıcı Greta için kaldırılmıştı. Mezarını kazdım ve cesedinin ve asker arkadaşlarının üzerine gerekli duaları okudum. Bilmenizi isterim ki. Düzgün bir cenaze töreni yapıldı. Hepsinin öyle olduğundan emin oldum."

Yavaşça bana doğru döndü ve Tanrılar bana yardım etsin, o anda tek yapmak istediğim kollarına koşmak ve yüzümü omzuna gömmekti. Ama bir şey beni engelledi. Bana yalan söylemişti.

"Yeteneğim var," dedim, "ve bana ne yaptığını biliyorum."

Bana baktı, gözleri parlıyordu ama hiç şaşırmamıştı. Yutkundu.

"Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun anne," dedim. "Sanki biri sana burada olduğumu söylemiş gibi."

Bana doğru adım atmaya başladı. "Arabella-"

"Lia!" Tersledim ve onu durdurmak için elimi uzattım. "Hayatında bir kez olsun, beni damgaladığın isimle çağır! Bildiğin isimle-"

Sonra soyunma odasından daha uzun boylu, daha karanlık bir figür çıktı. "Ona burada olduğunu söyleyen bendim. Mesajınızı aldım." Bu Kraliyet Bilgini'ydi.

Sersemlemiş bir şekilde geri çekildim.

"Konuşmamız gerek Arabella. Yapamazsın-" dedi.

Hançerimi çektim ve şaşkınlıkla anneme baktım. Acı boğazıma saplandı. "Lütfen bana, ben öldürülen kardeşimi ve yoldaşlarını gömerken, senin burada Kraliyet Bilgini ile komplo kurduğunu söyleme."

Başını iki yana salladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Ama öyleydim, Arabella. Yıllardır onunla komplo kuruyorum. I-"

Odasının kapısı açıldı ve bir muhafız içeri girdi. Kraliyet Bilgini ile annemin arasına baktım. *Bir tuzak mı?* Muhafız hemen bana ve hançerime baktı ve kılıcını çekerek bana doğru ilerledi. İçinden kaçtım

girdiğim pencerenin çıkıntısına tökezleyerek düştüm ve neredeyse aşağıya yuvarlanıyordum. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve yolum önümde gevşek bir halat köprü gibi dans ediyordu. Çıkıntı boyunca koştum, sağlam taşları bulmak için ayak seslerime güveniyordum, onları görmekten çok hissediyordum. Arkamdaki pencereden gelen bağırışları, emirleri -onu *durdurun-* ve ayak seslerini duydum ama penceremi ve yolumu dikkatle seçmiştim. Saniyeler içinde onların görüş alanından çıktım ve kalenin karşı tarafına yöneldim. Fazla zamanım olmayacaktı ama gece daha bitmemişti. Özellikle de şimdi.

Özellikle de içimi saran ıstırapla birlikte.

Gerçekler bilinmek istiyordu ve annemin onları aktarmaya başlamasının zamanı gelmişti - her seferinde birkaç kelime. İnsanları Morrighan Hanesi'nin saygıdeğer İlk Kızı Regheena'dan daha iyi kim etkileyebilirdi ki?

Çaresizlik dişleri büyüttü.

Pençeler. İçimde sınır tanımayan bir
hayvana dönüştü.

En karanlık düşüncelerimi yırttı, Siyah
kanatlar gibi açılmalarına izin verdi.

-Morrighan'ın Kayıp Sözleri

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

RAFE

General bir saat gecikti. Nihayet geldiğinde öfkeyle tükürüyordum ama yanında küçük kızıyla gelmişti. Küfürlerimi geri çektim ama öfkemi değil. "Özel olarak konuşmamız gerekiyor."

"O güvenilir biri."

"Bu bir mesele değil-"

Beni geçip masama doğru yürüdü. "Albay Haverstrom taleplerinizi açıkladı." Yüzünü bana döndü. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz? Sanki daha yeni gelmiş gibisin. Bu konuşmayı zaten yaptığımızı sanıyordum. Kalmaya söz verdiğini hatırlıyor gibiyim ve şimdi fikrini mi değiştirdin?"

Onu bir sandalyeye ittim, neredeyse sandalyeyi devirecekti. Kızı korkuyla nefesini içine çekti ve duvara yaslanarak geri çekildi. "Yaptıklarımın ya da söylemediklerimin hesabını istemedim ve bunlar rica değil, General Draeger. Bunlar emirdir."

Koltuğuna geri oturdu. "Ve korkarım ki yerine getirilmesi kolay olmayacak. Hatırlarsanız Falworth'taki birlikler *sizin* ısrarınızla dış görevlere gönderilmişti. Başkentteki kaynaklarımız oldukça zayıf. Ayrıca, yüz adam ne yapabilir ki?"

"Benim amacıma göre, sınırlarda görülecek ve durdurulacak bir tugaydan çok daha fazlası."

"Hepsi bu *prenses* için mi?"

Kızının önünde çenesini kırmayacağıma dair kendi kendime yemin ederek yumruğumu yanımda tuttum. "Hayır," dedim kararlılıkla. "Dalbreck için. Morrighan'a hizmet eden şey bize on kat hizmet edecektir."

"Onlarla hiçbir ittifakımız yok. Bu aceleci bir aptallıktan başka bir şey değil gibi görünüyor."

"Sarayları tehlikede. Eğer onlar düşerse, biz de düşeriz."

Omuz silkti ve şüphesini gösterişli bir şekilde ortaya koydu. "Öyle diyorsunuz ve ben de kral olarak konumunuza saygı duyuyorum. Yine de yüz adamın sizin şartlarınıza göre donatılması biraz zaman alabilir. Benim açımdan çok çaba gerektirecektir."

"Yarın sabaha kadar vaktiniz var."

"Sanırım *doğru* motivasyonla bu mümkün olabilir." Paltosundan bazı kâğıtlar çıkardı ve masamın üzerine attı.

Onlara sadece kısa bir süre bakmam yetti. Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunun için kelleni alabilirim." Bu boş bir tehdit değildi.

"Evet, yapabilirsin," diye kabul etti. "Ama yapmayacaksın. Çünkü bir tek ben varım

İhtiyacınız olan şeyi istediğiniz kadar çabuk size getirebilecek biri. Kafamı keserseniz, çok daha uzaktaki diğer garnizonlara ulaşmak zorunda kalırsınız. Bunu bir düşünün. İddia ettiğiniz tüm aciliyete rağmen, gerçekten ayıracak o kadar zamanınız var mı, Majesteleri? Ve hala çok sallantılı bir zemindesiniz. Bu hükümdarlığınıza istikrar katacaktır. Ben krallığı düşünüyorum."

"Şeytanın cehennemisin sen. Sen öyle ya da böyle bir güç pozisyonuna gelmeye çalışan hırslı bir fırsatçısın."

Kıza baktım, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. "Kahretsin, General! O sadece bir çocuk!"

"O on dört yaşında. Eminim reşit olana kadar bekleyebilirsin? Kabul etmelisin ki çok güzel bir kız."

Duvara yaslanmış kıza baktım. "Bunu kabul ettin mi?" I kükredi.

Başını salladı.

Başımı sallayarak arkamı döndüm. "Bu haraç almaktır."

"Bu bir pazarlık Majesteleri, krallık kadar eski bir uygulama ve babanız da bu konuda çok bilgiliydi. Şimdi, belgeleri ne kadar çabuk imzalarsanız, nişan o kadar çabuk ilan edilebilir ve ben de emirlerinizi yerine getirebilirim."

Ona ters ters baktım. *İnfaz* uygun bir kelime seçimiydi. Döndüm ve odadan çıktım, çünkü tek görebildiğim çıplak ellerimin arasında sıkışmış boynuydu. Sven'in öfkeli öğütlerine hiç bu kadar ihtiyacım olduğunu hissetmemiştim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

PAULINE

Hana geri dönüyordum, gece yaklaşıyordu ve yolumu göremiyordum çünkü Mikael'in rahatlamış gülümsemesi görüşümde belirmeye devam ediyordu. Sorduğu soru - *babası* kim? - kafamın içinde bir inek çanı gibi çınlayarak düşüncelerimi bastırdı.

Ama sonra bir şey hissettim. Kolumda bir el kadar güçlü bir varlık hissettim ve başımı kaldırdım. Meydana bakan revaklı balkonun tepesine tünemiş küçük bir figürdü. Pelerininin kraliyet kırmızısı saten süslemesi solan ışıktaki parlıyordu. *Kraliçe*.

Diğerleri gibi ben de durdum, birçoğu evlerine dönmek için acele ediyordu, kraliçenin balkon duvarında oturduğunu görünce şok oldum. Resmi törenler dışında, onu daha önce hiç halka açık bir şekilde anma konuşması yaparken gördüğümü hatırlamıyordum, özellikle de bir korkulukta bu kadar tehlikeli bir şekilde tünemişken, ama şimdi sesi başımızın üzerinde ürkütücü bir şekilde taşıyor, havanın kendisi gibi dönüyor ve aynı kolaylıkla içimize giriyordu.

Kısa sürede daha fazla izleyicinin dikkatini çekti ve meydanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Bazen sözleri söylemekten çok hıçkırıyor, söylemekten çok hissediyor gibiydi ve bazı cümleleri atlayıp diğerlerini tekrarlayarak gelişigüzel bir şekilde içimden geçtiler. Belki de aceleye getirilmiş ıstırap

hepimizi nefessiz bıraktı. Hiçbir şey ezbere değildi, sadece ihtiyacı vardı. Her kelime ham ve gerçektir ve ben onları yeni bir şekilde duydum. Yüzü kapüşonunun gölgeleri arasında gizliydi ama uzanıp gözyaşı olduğundan emin olduğum bir şeyi sildiğini gördüm. Ve sonra daha önce hiç duymadığım hatıralar söyledi.

"Toplanın kardeşlerim. Topraklarınızın anasının sözlerini dinleyin. Morrighan ve akrabalarının sözlerini dinleyin.

"Bir varmış bir yokmuş,
çok uzun zaman önce,
Gökyüzünden yedi yıldız fırlatıldı.
Biri dağları sarsacak, Biri
denizleri çalkalayacak,
Biri havayı boğmak için,
Ve insanların yüreklerini sınamak
için dört. Kalpleriniz şimdi sınanacak.
Onları gerçeklere açın,
Çünkü sadece dışarıdaki
düşmana karşı hazır
olmamalıyız,
Ama aynı zamanda içimizdeki düşman."

Durakladı, kelimeleri boğazında düğümlendi. Sessizlik meydanı kapladı, herkes büyülenmiş bir halde bekliyordu ve sonra devam etti.

"Birçok yüzü olan Ejderha için,
Sadece büyük uçurumun ötesinde
değil, aranızda yaşıyor.
Kalplerinizi onun kurnazlığına karşı koruyun,

Çocuklarınız onun susuzluğuna
karşı, Çünkü onun açgözlülüğü
sınır tanımıyor, Ve öyle de
olacak,
Kalbimin kız
kardeşleri, Ruhumun
kardeşleri,
Bedenimin ailesi,
Sonsuza dek."

İki parmağını öptü ve onları gökyüzüne kaldırdı, hareketinde ağır bir
hüzün vardı.

"Sonsuza dek," diye yankılandı kalabalık, ama ben hala
her şeyi kavrayabilir. Morrighan ve akrabalarının sözleri mi? Yedi yıldız mı?
Bir ejderha mı?

Kraliçe ayağa kalktı ve sanki bir şey duymuş gibi arkasına baktı.
Duvardan aşağı atladı ve hızla uzaklaşarak gece kadar kolay bir şekilde
karanlığın içinde kayboldu. Saniyeler sonra balkon kapıları açıldı ve Nöbetçi
Yüzbaşı birkaç muhafızla birlikte boş balkona çıktı. O anda Şansölye'nin
sadece birkaç metre sağımda durduğunu gördüm. Hâlâ balkona bakıyor, belki
de kraliçenin beklenmedik gelişini anlamaya çalışıyordu. Döndüm,
kapüşonumu çekiştirdim ve aceleyle uzaklaştım, ama tehlikeye rağmen bir şey
beni ertesi gece geri dönmeye zorladı. Kraliçenin acil duası hâlâ içimde
kıpırdanıyordu. Karanlık perde inerken yine konuştu, bu kez doğu kulesinden.

Ertesi akşam Berdi ve Gwyneth benimle geldiler. Kraliçe batı kulesinin
altındaki bir duvarın üzerindeydi. Onun için endişelendim, çıkıntılarda ve
çatılarda bu kadar belirsiz bir şekilde tünemişti ve kederinin onu umursamaz
yapıp yapmadığını merak ettim. Ya da delirtti. Daha önce hiç duymadığım
şeyler söyledi. Kalabalık büyüdü ama

onun akıldan çıkmayan sözleri bizi geri dönmeye teşvik etti. Dördüncü gece, kraliçe manastırın çan kulesinde görüldü. *Kalplerinizi gerçeğe açın.*

"Bunun kraliçe olduğundan emin misin?" Gwyneth sordu.

Göğüs kemiğimin arkasında sinsice dolaşan bir şüphe, onun sorusuyla serbest kaldı. "Onu buradan görmek imkânsız," diye cevap verdim, hâlâ çözmeye çalışıyordum, "ama kraliyet pelerini giyiyor."

"Peki ya sesi?"

Tuhaf olan da buydu. Evet, sesi kraliçe gibiydi, ama aynı zamanda bildiğim yüz sese benzeyen bir sestti, ağaçlardaki rüzgâr gibi zamansız bir sestti. Sanki kendine ait bir gerçekliği varmış gibi içimden geçti.

Gwyneth başını salladı. "Yukarıdaki kraliçe değil."

Sonra Berdi hepimizin düşündüğü imkânsızı dile getirdi. "Bu Lia." Bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Tanrılara şükür yaşıyor, ama neden kraliçe gibi davranıyor?"

Gwyneth yüksek sesle merak etti.

"Çünkü kraliçeye saygı duyulur," diye yanıtladı Berdi. "Morrighan'da en çok aranan suçluyu kim dinler ki?"

"Ve o bizi hazırlıyor," dedim. Ama bizi neye hazırlıyordu, bilmiyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sadece gece yarısı ay odaya kontur veriyordu. Loş gri, elimdeki süslü kalaylı kadehin hatlarını belirliyordu. Kadehi, yıllarca hizmet ettiğim diğer hatıraların yanına, antika dolabına geri koydum. Eislandia'dan bir madalyon, Gitos'tan yaldızlı bir deniz kabuğu, Gastineux'dan yontulmuş bir yeşim ayı. Diplomatik ilişkilerin bulunmadığı Venda hariç, kıtadaki her krallıktan eşsiz simgeler. Vali Yardımcısı'nın konsolosluk görevleri onu birçok uzun yolculuğa çıkarıyordu. Şikâyet ettiğini görmemiştim ama eve döndüğünde ifade ettiği memnuniyet, seyahatinin zorlukları hakkında çok şey anlatıyordu.

Dolabın kapağını kapattım ve köşedeki sandalyeye oturdum. Beklemeye başladım. Karanlık sessiz bir rahatlık sunuyordu. Kucağımda duran kılıç dışında nerede olduğumu neredeyse unutuyordum.

Seçeneklerim tükeniyordu. Kaleden gizlice geçmek gittikçe zorlaşıyordu ve dördüncü akşam manastıra geçmek zorunda kaldım. Vatandaşlar beni orada buldu. Kabinenin bu gece de manastıra muhafızlar yerleştireceğine şüphe yoktu.

İlk gece revakta anma konuşmaları yapmışım, kaçıp kurtulmuş olmam bile bir mucizeydi. Artık daha dikkatliydim, ama o gece

Pervasızdım ve çözülmüştüm. Midem düğüm düğüm olmuştu. Dikkatle planladığım tüm kelimeler yok olmuştu. Annemi Kraliyet Bilgini'yle gördükten sonra, keder keskin bir bıçak gibi içimi kesmiş, umduğum her şeyi paramparça etmişti: Gözyaşlarıyla dolu bir kavuşma. Uzun zamandır beklediğim bir açıklama. Bir yanlış anlaşılma. *Bir şey.*

Onun yerine annemin yanında duran Kraliyet Bilgini'ni buldum ve bir komplo itirafı ve kılıcını çeken bir muhafızla karşılaştım. Onunla geçirdiğim otuz çılgın saniye, en kötü türden bir ihanete dönüşmüştü ve en acı verici ve kafa karıştırıcı olan şey, *hâlâ onun için yanıp* tutuşuyor olmamdı.

Dış odada ayak sesleri duydum. Kılıcı kavrayışımı düzelttim. Bu toplantıyla kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve belki de küçük de olsa kazanacak bir şeyim vardı. Bir tür kanıt bulma umuduyla Şansölye'nin ve Kraliyet Bilgini'nin ofislerini çoktan aramıştım. Bir mektup. Herhangi bir şey. Odalar şüphe uyandıracak kadar temiz ve düzenliydi, sanki daha önce temizlenmiş ve suç unsuru olabilecek her şey boşaltılmış gibiydi. Geçmişte bir şeyleri bu şekilde ortadan kaldırmaya çalıştıklarını bildiğim için ocaklarının küllerini bile aradım ve küçük yanmış kağıt parçaları buldum ama daha fazlasını bulamadım.

Genel Vali'nin ofisi darmadağındı, masası kâğıtlarla doluydu. ticaret bakanına yazılmış yarım kalmış bir mektup ve imzası ve mührü için hazır birkaç takdirname. Burada hiçbir şey didik didik edilmemişti.

Ayak sesleri yaklaştı ve ofis kapısı açıldı; sarı bir üçgen, tekrar kapanmadan önce zemini kısa süreliğine aydınlattı. Odayı geçti, adımları hafifti ve hafif bir koku da onunla birlikte içeri girdi. Kolonya mı? Saraydaki parfümlü ve şımartılmış kokuları unutmuştum. Venda'da Konsey çoğunlukla ter ve ekşi bira kokardı. Otururken kalın döşemeli sandalyenin yumuşak vınlamasını duydum ve sonra bir mum yaktı.

Beni hala görmedi.

"Merhaba, Lord Viceregent."

İrkildi ve ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. "Yapma." Işığa doğru adım attım, böylece omzumun üzerinde rahatça duran kılıcımı görebilecekti.

Silahı inceledi ve basitçe "Arabella" diyerek yerine döndü.

Yüz ifadesi ciddiye ama sesi alçak ve düzgündü, düşündüğüm gibi paniklememişti. Zaman Bekçisi şimdiye kadar daireler çizip çılgılık atmış olurdu ama Başkan Yardımcısı kabinedeki bazıları gibi histeriye yatkın değildi. Asla acelesi yoktu, asla acele etmezdi. Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"O şeyi sürekli bana mı doğrultacaksın?" diye sordu.

"Sivri değil. İnan bana, eğer öyle olsaydı, bunu bilirdin ve hissederdin. Aslında sana biraz lütufta bulunuyorum. Seni her zaman kabinenin diğer üyelerinden daha çok sevdim, ama bu onlardan biri olmadığın anlamına gelmez."

"Neyden, Arabella?"

Tepkisinin masumiyetini ölçmeye çalıştım. Şu anda, bana karşı daha önce nazik olup olmamasının bir önemi yoktu. Nezaket konusunda bile şansımı deneyememekten nefret ediyordum. Kimseye güvenemiyordum.

"Siz bir hain misiniz, Vekil?" Ona sordum. "Şansölye ve Kraliyet Bilgini gibi mi?"

"Ne dediğinizden emin değilim."

"İhanet, Lord Viceregent. En üst düzeyde ihanet. Sanırım Şansölye parmaklarındaki süslerden bıktı. Ve kim bilir Kraliyet Bilgini'nin bu olaydaki payı nedir? Sevgili Komizar'ımızdan öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyin güç ve buna duyulan doymak bilmez bir açlıkla ilgili olduğudur." Ona Venda'daki Morrighese bilginlerinin Komizar'ın silahlanmasına ve büyük bir ordu kurmasına yardım ettiklerini anlattım. Anlatırken gözlerini dikkatle izledim,

Yüzünü, ellerini. Tek gördüğüm şaşkınlık, inanmazlık ve muhtemelen delirmişim gibi belli bir düzeyde korkuydu.

İşim bittiğinde sandalyesine geri oturdu, başı hafifçe titriyordu, Hâlâ söylediğim her şeyi özüksüyordu. "Bir barbar ordusu mu? Venda'da âlimler mi? Bunlar oldukça... fantastik iddialar, Arabella. Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Kabineye sadece saygın üyelere, özellikle de üzülererek söylüyorum *ki size* yönelik suçlamalarla gidemem. Salondan gülerək çıkarım. Kanıtınız var mı?"

Elimde hiçbir şey olmadığını itiraf etmek istemedim. Orduyu, mağaralardaki bilginleri gerçekten görmüş ve Komizar'ın planlarını yakından bilen Kaden'i düşündüm ama bir Vendalı Suikastçının sözleri de benimkiler kadar gülünç olurdu.

"Olabilir," diye cevap verdim. "Ve sonra birçok yüzü olan Ejderha'yı ortaya çıkaracağım."

Bana baktı, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı. "Bir ejderha mı? Sen neden bahsediyorsun şimdi?"

Bu deyme aşına değildi. Ya da en azından bilmiyormuş gibi davranıyordu. Sorusunu geçiştirdim ve ayağa kalktım. "Kalkma ve bu kibar bir istek değil."

"Benden ne istiyorsun Arabella?"

Ona baktım, yüzünün her açısını, kirpiklerinin her kırpışını inceledim.

"Aranızda hainler olduğunu bilmenizi istiyorum ve eğer onlardan biriyseniz, bedelini ödeyeceksiniz. Kardeşimin ödediği kadar ağır ödeyeceksiniz. Onu öldüren ben değildim. Komizar'la işbirliği yapan o aptallar öldürdü." Kaşlarını çattı. "Yine komplocu aptallar. Eğer iddia ettiğiniz gibi varlarsa, benden saklamayı başardılar, belki de senin kadar aptal değillerdir. düşün."

"Güven bana," dedim, "Komizar'ın yarısı kadar kurnaz ya da yarısı kadar zeki değiller. Yaptıkları herhangi bir anlaşmaya uyacağına inanacak kadar aptallar.

onunla birlikte vuruldu. Komizar hiçbir şeyi paylaşmaz, en azından gücü. Vaat ettiği her neyse -ki bunun Morrighan'ın tahtı olduğunu tahmin ediyorum- onu asla göremeyecekler. Onları kendi amaçları için kullandığında, işleri biter. Bizim de öyle."

Gitmek için döndüm ama o hızla öne eğildi, mum ışığı alnına düşen bir tutam sarıyı aydınlatıyordu. Gözleri ciddiydi. "Bekle! Lütfen, Arabella, kal. Yardım etmeme izin ver. Seni daha güçlü bir şekilde savunmadığım için özür dilerim. Geçmişte ben de hatalar yaptım, hem de çok pişman olduğum hatalar." Ayağa kalktı. "Eminim bunu düzeltebiliriz eğer-"

"Hayır," dedim kılıcımı kaldırarak. Koku tekrar yayıldı, o kadar zayıftı ki neredeyse hiç yoktu, ama beni derin ve uzak bir şekilde tedirgin etti. Yasemin kokusuydu. Düşünce daha da derinleşti. *Yasemin*. Aynı nefeste, babasının pantolonuna yapışmış, kalmak için yalvaran küçük bir çocuk gördüm.

Yasemin sabunu.

İmkânsız bir şeyle sarsıldım. Sanki onunla ilk kez tanışıyormuşum gibi Genel Vali Yardımcısı'na bakakaldım. Beyaz-sarı saçları. Sakin kahverengi gözleri. Sesinin yumuşak titreyişi kafamın içinde dolaşıyordu. Ve sonra benzer tınıda başka bir ses. *Ben soylu bir lordun piç çocuğuydum.*

Nefesim ciğerlerimde dondu. Bunu daha önce nasıl görmemiştim? Daha önce duymadım?

Vekil, Kaden'in babasıydı; oğlunu döven ve bir bakır karşılığında yabancılara satan Komizar kadar zalim bir adamdı.

Bana baktı, bekliyordu, umutluydu.

Ama o bir hain miydi?

Geçmişte ben de hatalar yaptım, hem de çok pişman olduğum hatalar.

Gözlerinde endişe parladı. Benim için endişelenmek mi?

Yoksa sırrını öğrendiğim için endişelenmek mi?

"Sekiz yaşındaki oğlunu bir çöp parçası gibi dışarı atan bir adama neden güveneyim ki?"

Gözleri büyüdü. "Kaden mi? Kaden yaşıyor mu?"

"Evet, hayatta ve hâlâ çok yaralı. Senin ihanetinden sonra asla iyileşmedi."

"I-" Bunalmış gibi yüzü buruştu ve başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi. Kendi kendine sessizce mırıldandı ve sonra şöyle dedi: "Onu yıllarca aradım. İş bittiği anda bir hata yaptığımı anladım ama onu bulamadım. Öldüğünü düşündüm."

"Onu yabancılara bir bakıra sattıktan sonra mı aramaya başladınız?"

Başını kaldırdı, gözleri ıslaktı. "Ben öyle bir şey yapmadım! Sana böyle mi söyledi?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, zayıf ve bitkin görünüyordu. "Şaşırmamalıydım. Annesini yeni kaybetmiş kederli bir çocuktuk. O kararı yüzlerce kez geri almak istedim ama ben de yas tutuyordum."

"Peki bu karar neydi?"

Sanki acı bir anı ona işkence ediyormuş gibi gözleri sıkıca kapandı. "Sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Cataryn ile ilişkimin olmasını istememiştim ama oldu. Karım bana ihtiyacı olmadığı ve Cataryn de oğullarımıza iyi davrandığı için bu anlaşmaya yeterince tahammül etti ama Cataryn öldükten sonra Kaden'in bir parçası olmak istemedi. Onu evimize taşımaya çalıştığımda öfkeyle dövdü. Başka ne yapacağımı bilemedim. Onun iyiliği için Cataryn'in tek akrabası olan uzak bir amcayla irtibata geçtim, o da onu yanına almayı kabul etti. Kaden'in bakımı için ona para veren bendim. Kaden'i ziyarete gittiğimde amca ve ailesi gitmişti."

"Bu Kaden'in anlattığından çok daha farklı bir hikâye."

"Başka ne bekleyebilirsin ki Arabella? O sadece sekiz yaşındaydı. Sadece birkaç gün içinde dünyası alt üst oldu - annesi öldü ve babası onu yabancılarla yaşamaya gönderdi. Nerede o? Burada mı?"

Kaden'in nerede olduğunu bilseydim bile, bunu henüz Genel Vali'ye açıklamazdım. "Onu son gördüğümde Venda'daydı, Komizar'ın bir suç ortağı."

Gözlerinde inançsızlık parlıyordu ve bana başka bir soru sormadan oradan ayrıldım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Değirmen gölünün kenarındaki bekçi kulübesinde volta atıyor, yağmuru dinliyordum. Ateşi çoktan yakmış ve kulübeyi dolduran seyrek mobilyaları silmiştim - hırpalanmış bir masa, üç cılız sandalye, bir tabure, bir kolu eksik bir salıncak ve hâlâ sağlam olan ama şiltesi uzun zaman önce fareler tarafından yenmiş bir yatağın ahşap iskeleti.

Kulübe ve karşısındaki göletin diğer tarafında yer alan değirmen, Civica'nın daha doğusundaki daha derin ve büyük bir gölet için on yıllar önce terk edilmişti. Artık burayı sadece boğa kurbağaları, yusufçuklar ve rakunlar ziyaret ediyordu; ara sıra da sarayın gözetiminden kaçan genç prensler ve bir prenses. Geniş kapı çerçevesine, düzinelerce diğer köy çocuğununkiyle birlikte bizim isimlerimiz de kazınmıştı - en azından buraya girecek kadar cesur olanların. Eskiler tarafından perili olduğu söylenirdi. Bryn ve benim bu söylentiyle bir ilgimiz olabilir. Sanırım tamamen kendimize ait olmasını istedik. Babamın adı bile buraya kazınmıştı. Branson. Parmaklarımı kaba harflerin üzerinde gezdirdim. Bir zamanlar ormanda koşturan kaygısız bir çocuk olduğunu hayal etmek zordu ve hepimizin nasıl değiştiğine hayret ediyordum, tüm dış güçler bizi baskı altına alıyor, şekillendiriyor ve daha önce sahip olmadığımız insanlara ve şeylere itiyordu.

olması planlanmıştı. Belki de o kadar yavaş gelişti ki, fark ettiğimizde başka bir şey olmak için çok geçti.

Komizar gibi. Reginaus. Bir çocuk ve ismi yok oldu.

Tahtada ismimi parmakladım, çizgiler eğri büğrü ama derindi. *LIA*. Bıçağımı çıkardım ve önüne dört harf daha sıkıştırdım. *JEZE*. Ve kime dönüştüğümü merak ettim - hiç olmayı planlamadığım birine.

Pauline'in adı tahtaya kazınmamıştı ve bildiğim kadarıyla buraya hiç gelmemişti. O Civica'ya geldiğinde, kulübe ben ve kardeşlerim için büyüünün bir kısmını kaybetmişti ve artık nadiren geliyorduk. Ayrıca, bu tür gezintiler yasaktı ve Pauline kraliçenin saray protokolünü harfiyen uyguladı - neredeyse harfiyen, ta ki Mikael'le tanışana kadar.

Natiya neredeydi? Natiya yanlış mı anlamıştı, yoksa yanlış kişiyle mi konuşmuştu? Belki de yağmur onu geciktirmişti? Ama sadece hafif bir yağmurdur ve Civica'da buna alışmıştık.

Bugün odama döndüğümde zihnim hâlâ gece geç saatlerde yaptığım açıklamayla çalkalanıyordu. Başkan Yardımcısı kabinede güvenebileceğimiz en iyi kişi gibi görünüyordu. Doğruluğunu test etmeye çalışmışım ve söylediği her şey gerçek görünüyordu - derin pişmanlıklarla ilgili iddiası bile. Kaden'i kovmasından bu yana geçen on bir yıl içinde değişmiş olması mümkün müydü? On bir yıl uzun bir süreydi. Ben çok daha kısa sürede değişmişim. Kaden de öyle. Vekil zaten yüksek bir güç konumundaydı, babamın ikinci komutanıydı. Daha ne kazanabilirdi ki?

Bu düşüncelerle o kadar meşguldüm ki Natiya kollarımdan tutup sarsmak ve sonra da haberlerini tekrarlamak zorunda kaldı. Pauline'i bulduğunu iddia etti. Pauline'in başının eğik ve örtülü olduğunu, bu yüzden saçlarını göremediğini, ancak hamile bir göbek gördüğünde anladığını ve Natiya'nın mezarlık kapısının hemen dışında onu kovaladığını söyledi. Yaklaştığında

Natiya onun adını söyledi. Pauline korkmuş görünüyordu ama gelmeyi kabul etti.

Benden korkmaması için dua ettim. Elbette yalanlara inanamazdı. Ya da Belki de sadece temkinli davranıyordu. Natiya'yı tanımıyordu ve belki de bir tuzaktan şüphelenmişti. Ama değirmen gölünün bir zamanlar benim favori uğrak yerim olduğunu biliyordu. Bir yabancı bunu önermezdi.

Belki Berdi ve Gwyneth onu geciktirmişlerdi. Gwyneth her şeyden şüpheleniyordu ve burada, Civica'da, haklı olarak. Bunu iyiye işaret olarak almalıyım.

Ama yine de endişem arttı.

Kulübeyi arşınladım ve sonunda bir sandalye çekip kulübenin kapısına bakarak oturdum, ellerim kalçalarımı yoğuruyordu. Yavaş yavaş her şeyimi kaybediyordum. Pauline'i de kaybedersem ne yapacağımdan emin değildim. Ya o da

-

Kol tıkırdadı ve kapı temkinli bir şekilde açıldı, tek ses gıcirtısıydı. Sonradan aklıma geldiği için elimi hançerime götürdüm ama Pauline içeri girdi, saçlarından ıslak teller damlıyordu, kızarmış yanakları yağmurdan parlıyordu. Bakışlarımız buluştu ve gözleri bana korktuğum şeyi söyledi. O biliyordu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kınayıcı bir keskinlik vardı. Kalbim sıkışırken bile midem bulandı.

"Bana söylemeliydin, Lia," dedi. "Bana söylemeliydin! Bununla başa çıkabilirdim. Bana bir şans bile vermedin."

Başımı salladım, kelimeler boğazımda düğümlendi. Haklıydı. "Korkuyordum, Pauline. Gerçeği gömüp unutturabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım." Bana doğru bir adım attı, önce tereddüt etti, sonra ciddileşti, kollarını bana doladı, tutuşunda bir şiddet vardı. Öfkeliydi. Yumrukları kıyafetlerime dolanıyor, talep ediyor, titriyor ve sonra bana doğru eğilip hıçkırarak ağlıyordu.

"Yaşıyorsun," diye bağırdı omzuma. "Yaşıyorsun." Göğsüm titredi ve onunla birlikte ağladım, aramızdaki aylar ve yalanlar yok oldu. Bana ne kadar korktuğunu anlattı.

haber alamadan beklemenin ıstırabını ve kraliçeyi taklit ettiğimi gördüğünde hissettiği rahatlamayı anlattı. O, Berdi ve Gwyneth o zamandan beri gizlice beni arıyorlardı. "Seni seviyorum, Lia. Sen benim kız kardeşimsin, tanrılar adına, kan kadar gerçek bir kız kardeş. Senin hakkında söylenenlerin yalan olduğunu biliyordum."

Kimin kimi tuttuğundan emin değildim, her birimiz diğerinin kollarında ağırlaşmıştık, yanaklarımız birbirimize karşı ıslaktı. "Kardeşlerim mi?"

"Bryn ve Regan iyi ama senin için endişeleniyorlar."

Şimdi yumruklarım onun kıyafetlerine doğru kıvrılıyordu ve bana inanmaktan vazgeçemediklerini söylediğinde gözyaşlarımı tutamadım. Gerçeğe ulaşmak için pek çok soru sormuşlar ve döner dönmez gerçeği bulacaklarına söz vermişlerdi. Berdi ve Gwyneth'in de kendisiyle birlikte burada olduğunu ve nerede kaldıklarını söyledi. Natiya'nın onları neden bulamadığını şimdi anlıyordum. Dükkânın üstünde odalar bulunan bir sokağın aşağısında küçük bir tavernaydı. Hatırlamıştım. Hiç tabela yoktu. Orada olduğunu bilmeniz gerekirdi. Gwyneth'in bunu bulduğuna şüphe yoktu.

Sonunda geri adım attım ve yanaklarımı silerek onun çevresini inceledim. "Ve sen iyi misin?"

Başını salladı ve elini karnına götürdü. "Mikael'i haftalar önce fark ettim ama onunla yüzleşmeye ancak geçenlerde cesaret edebildim." Acı tatlı bir gülümseme gözlerini kırıştırdı ve masaya oturduk. Ondan bahsetti, onun da hayalleri olduğunu düşündüğü gelecek hayallerini, el ele tutuştukları, konuştukları, plan yaptıkları ve öpüştükleri zamanları hatırladı. Sanki teker teker kopardığı ve sonra rüzgâra bıraktığı çiçek yapraklarıymış gibi anıların ve ayrıntıların üzerinden geçti. Bir parçamın koptuğunu hissederek dinledim.

"O asla bu çocuğun babası olamayacak," dedi sonunda. Bana sakın bir teslimiyetle kolundaki kızlardan, inkarından ve tüm şüphelerinden bahsetti.

Onlar konuşurken gözlerinin önünde canlanan, özenle sakladığı bir şey. "Onunla tanıştığımda nasıl biri olduğunu biliyordum. Onu değiştirebilecek kadar özel bir kız olduğumu sanıyordum. Bir hayalin içinde yaşayan mutlu bir aptaldım. Artık o kız değilim."

Ondaki değişimi gördüm. O farklıydı. Ayıktı. Kurduğu hayaller gözlerinden silinmişti. Ona yalan söylememin tüm nedenlerini gördüm, onun fantezisi canlı kalırsa, belki benimki de kalabilirdi.

"Sen asla aptal olmadın, Pauline. Senin hayallerin benimkileri uçurdu."

Bebeğin omurgasını çeken ağırlığına karşı koymaya çalışıyormuş gibi elini sırtına bastırdı. "Artık farklı isteklerim var."

"Hepimizin var," diye cevapladım, kayıp hayallerin çekiciliğini hissederek. Kaşlarını çattı. "Rafe'i kastediyorsun."

Başımı salladım.

"Seni aramak için Berdi'nin hanına geldi. Ona Kaden'den bahsettiğimde, daha fazla adamın yardıma geleceğini söyleyerek emirler vermeye başladı ve geldiler de, ama hiçbirisi geri dönmedi. Önce başlarına bir şey gelmiş olmasından korktum ama sonra Kaden gibi bizi de kandırıp kandırmadığını merak ettim. Berdi, Rafe'nin gerçek bir çiftçi olmadığını tahmin etti, bu da ona güvenilemeyeceğine dair endişelerimi daha da artırdı."

"Berdi haklıydı. Rafe bir çiftçi değildi," dedim. "O bir askerdi ve aynı zamanda Dalbreck Prensi Jaxon'dı - mihrapta bıraktığım nişanlım."

Bana Venda'da aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Ama o artık bir prens değil," diye ekledim. "Artık Dalbreck'in kralı."

"Prens mi? Kral mı? Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Biliyorum," dedim. "Öyle değil. En baştan başlayayım."

Ona her şeyi olduğu gibi anlatmaya çalıştım ama hemen sözümü kesti. "Kaden kafana bir başlık mı geçirdi? Sonra da sürükledi."

"Cam Lanteux'nün her yerinde seni mi arıyorlar?" Gözlerinde Kaden'in içinde barındıracağından korktuğu nefreti gördüm.

"Evet, yaptı, ama-"

"Bir an Berdi'nin sofrasında bizimle kutsal bir ziyafeti paylaşırken, bir an sonra ikimizi de öldürmekle nasıl tehdit edebildiğini anlamıyorum. Nasıl olur da
-"

İkimiz de donup kaldık. Bir at kişnemesi duyduk. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Buraya atla mı geldin?" Fısıldadım.

Başını salladı. Ben de... Kısa bir yürüyüşü ve ormanda yaya olarak görünmeden ilerlemek daha kolaydı.

"Biri sizi takip etmiş olabilir mi?"

Gözleri büyüdü ve bıçak çektiğini görünce şok oldum. Daha önce hiç bıçak taşımamıştı. Ben de kendiminkini çektim.

Ağır ayak sesleri kapının dışındaki taş basamakları tırmalıyordu. Pauline ve ben ayağa kalktık ve sonra kapı açıldı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

KADEN

Onu görmeden önce bıçağı gördüm. Bıçak hızla yanımdan geçti ve tam onu duvara çarparken omzumu kesti.

Sonra Pauline olduğunu gördüm.

Lia ikimize de bağıırıyordu. "Bıçağı bırak, Pauline! Bırak onu! Kaden! Bırakın onu!"

Bıçak hâlâ elindeydi ve eli benimkine baskı yapıyordu. "Dur!" Bağırđım.

Kükredi. "Bu sefer olmaz, barbar!"

Bıçağın kestiğı yerdeki acıyı ve omzuma yayılan kanın sıcaklığını hissettim. "Neyin var senin? Beni öldürebilirdin!"

Gözlerinde özür yoktu, sadece mümkün olduğunu düşünmediğim bir nefret vardı.

Pauline'in sahip olması için.

"Dur!" Lia sertçe konuştu ve Pauline'in elindeki bıçağı çekti. Pauline'i bırakmam için başıyla işaret etti. Şansımı denedim ve onu bıraktım, ulaşamayacağı bir yere çekildim ve tekrar üzerime gelmesini bekledim. Lia aramıza girdi.

"Ona gelmesini ben söyledim, Pauline," dedi. "Yardım etmek için burada. Ona güvenebiliriz."

Ama Pauline öfkeliydi ve hâlâ dinlemiyordu. "Bize yalan söylediniz! Biz size nezaketten başka bir şeyle davranmadı ve sonra-"

Lia açıklamaya ve Pauline'i sakinleştirmeye çalışmayı sürdürdü.

Ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum, çünkü bana söylediği her söz doğrudu - Pauline'in her zaman olduğu gibi. Onun iyiliği ve güveniyle ticaret yapmıştım.

"O değişti, Pauline! Durup beni dinlemelisin!"

Bana baktı, gözleri cam gibiydi, göğsü kabarmıştı ve sonra birden iki büklüm oldu, karnını tuttu. Lia onu sabitlemek için Pauline'in kolunu tuttu. Ayaklarının etrafından yere su sızıyordu. Pauline inledi ve sonra daha güçlü bir spazmla sarsıldı. Diğer tarafına koştum ve Lia'yla birlikte düşmesini engelledik. Acı içindeyken bile benden kurtulmaya çalıştı.

"Yatak!" Lia bağırdı.

Pauline'i kucağıma aldım ve köşedeki çıplak ahşap çerçeveye taşıdım. "Atımdan yatak örtüsünü al!"

Lia kapıdan koşarak çıktı ve Pauline onu yere bırakmamı emretti.

"Yapacağım," dedim. "İnan bana, Lia döner dönmez hiçbir şey bana bundan daha büyük bir zevk veremez."

Lia saniyeler içinde geri döndü, ruloyu silkeledi ve ben de Pauline'i üstüne yatırdım.
bunun.

"Zamanı gelmiş olamaz," dedi Lia Pauline'e. "Daha bir ayın var."

Pauline başını salladı. "Zamanı geldi."

Lia telaşını gizlemeye çalışmadan Pauline'in şişmiş karnına baktı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ben hiç-" Bakışları bana yöneldi. "Sen-"

"Hayır!" dedim. Başımı sallayarak söyledim. "Ben yapmadım. Ben de hiç yapmadım. Atları gördüm-"

"Ben at değilim!" Pauline çığlık attı. Bir kez daha öne eğildi spazm. "Berdi," diye inledi. "Git Berdi'yi getir." Kapıya doğru ilerledim. "Bana nerede olduğunu söyle-"

"Hayır," dedi Lia, sözümü keserek. "Berdi asla seninle gelmez ve ben onu daha hızlı bulabilirim. Sen burada kal."

Pauline de ben de itiraz ettik.

"Başka seçeneğimiz yok!" Lia tersledi. "Burada kal! Onu rahat ettirin! Hemen döneceğim!"

Kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Kapıya baktım, dönüp Pauline'le yüzleşmek istemiyordum. Bebekler saatler sürer, dedim kendi kendime. Bazen günler. Kasabaya yürümek yirmi dakikadan fazla sürmezdi. Lia bir saat içinde dönerdi. Giderek daha şiddetli yağan yağmuru dinledim.

Pauline tekrar inledi ve ben de isteksizce döndüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Senden değil!"

Bir saat geçti ve ben Lia'ya sessizce lanet okumakla ona ne olduğu konusunda endişelenmek arasında gidip geldim. *Lia neredeydi?* Pauline'in sancıları giderek şiddetleniyor ve sıklaşıyordu. Alnını serin bir bezle silmeye çalıştığımda elimi itti.

Sancılar arasında bana dikkatle baktı. "Seni son gördüğümde Lia sana doğruca cehenneme gitmeni emrediyordu. Şimdi sana güvenmesi için nasıl bir kara büyü yaptın?"

Parlayan yüzüne baktım, sarı saçlarının nemli telleri yanağına yapışmıştı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kayıp vardı. "İnsanlar değişir, Pauline."

Dudağı tiksintiyle yukarı kalktı ve gözlerini kaçırdı. "Hayır. Öyle değil." Sesi titriyordu, öfke yerine beklenmedik bir kederle doluydu.

"Değişmişsin," dedim.

Ellerini karnının üzerinde gezdirerek bana ters ters baktı. "Bunun bir şaka olması mı gerekiyor?"

"Başka şekillerde demek istedim - en önemlisi de yüzüme doğrulttuğun bıçak."

Gözleri kısıldı. "İhanet insanı silahlara alıştırmaya meyillidir."

Başımı salladım. *Evet*, diye düşündüm. *Maalesef öyle*.

"Biri senin de kafana silah dayamış gibi görünüyor," dedi.

Arkama uzandım ve kafa derimdeki kabuk bağlamış yarayı hissettim. "Öyle görünüyor," diye cevap verdim. İç organlarımin yarısını kustuktan sonra yolda iki gün boyunca sızıp uyumuştum. Zonklama hafiflemişti ama muhtemelen silahımı çekmeden bilinmeyen bir kulübeye girecek kadar muhakeme yeteneğimi azaltan da buydu. Belki de bu iyi bir şeydi, yoksa Pauline şu anda yerde ölü yatıyor olabilirdi.

Pencereye doğru yürüdüm ve Lia ile Berdi'yi bir an görebilmek umuduyla panjuru açtım. Sağanak yağmur ormanın ötesini gizliyordu ve gök gürültüsü tepemde gümbürdüyordu. Başımın arkasına hafifçe bastırdım, yaranın ne kadar kötü olduğunu merak ediyordum. Kabuk bağlamış kan parçasının altında hâlâ büyükçe bir yumru vardı. Elinde sadece demir bir kap olan bir hizmetçinin Venda Suikastçısı'nı neredeyse öldürüyor olması çok ironikti.

Rahtan buna nasıl da gülerdi.

İsim şaşırtıcı bir acı ve özlemle içime işledi. *Rahtan*. Tanıdık olanı, gurur duygusunu, hayatım boyunca ait olduğumu hissettiğim tek yeri geri getirdi. Şimdi beni istemeyen bir krallıkta ve hoş karşılanmadığım bir kulübedeydim. Ben de burada olmak istemiyordum ama gidemezdim. Griz ve Eben'i merak ettim. Şüphesiz Griz

iyileşmişti ve şimdiye kadar yola çıkmışlardı. Aileme en yakın şey onlardı - zehirli engereklerden oluşan bir aile. Bu düşünce beni sırttırdı.

"Bu kadar komik olan ne?" Pauline sordu.

Bakışlarındaki ciddiyete baktım. Bunu ona ben mi yapmıştım? Terravin'deki tüm nezaketini hatırladım; kibarlığını. Büyük bir ciddiyetle beklediği genç adamın onu hak edemeyeceğini düşünmüştüm ve sonra öldüğünü öğrendiğimde, bunun bir Vendan eliyle olmamasını ummuştum. Belki de bana baktığında gördüğü şey buydu, tıpkı bebeğinin babasını öldüren Vendan gibi bir Vendan. Gülümsemem çoktan solmuş olsa da bakışları bana sabitlenmiş, bekliyordu.

"Eğlenceli bir şey yok," diye cevap verdim ve gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Bir saat daha geçti ve bir doğum sancısı dinmeden diğeri başlıyor gibiydi. Bezi soğuk su dolu kovaya daldırdım ve alnını sildim. Bu sefer direnmedi ama sanki ben değilmişim gibi davranmaya çalışırcasına gözlerini kapattı. Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Bir spazm daha geçirdi.

Acısı nihayet geçtiğinde ve onun için yaptığım derme çatma yastığa yaslanıp tekrar rahatladığında, "Bunu yalnız yapmamız gerekebilir, Pauline," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bebeğimi sen mi doğurtacaksın?" Yüzünde ilk kez bir gülümseme belirdi ve güldü. "Sana söz veriyorum, küçük kızıma dokunan ilk eller bir barbarınki olmayacak."

Onun iğnesini görmezden geldim. Bir saat öncesiyle aynı zehri taşımıyordu. Benimle kavga etmekten yorulmaya başlamıştı. "Kız olduğundan bu kadar emin misin?"

Cevap verme şansı olmadı. Çok güçlü bir acıyla sarsılmıştı, Bir daha nefes alamayacağından korktum ve hemen ardından hıçkırarak bir çığlık geldi. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır. Sanırım geliyor. Tanrılar aşkına. Şimdi olmaz." Sonraki anlar sıcak ve bulanıktı,

onun acı dolu feryatları içimi parçaladı. Ağladı. Yalvardı. Omuzlarını tuttum ve acı içinde öne doğru eğildi. Tırnakları koluma batıyordu.

Kalbim her çığlıkta öfkeyle çarpıyordu. Geliyordu. İşte artık beklemek yoktu. *Lanet olsun, Lia!* Pauline'i yastığa yasladım, elbisesini kaldırdım, sonra ne yaptığımı çok fazla düşünmeden iç çamaşırlarını çıkardım. Bacaklarının arasında bir baş belirdi. Her acı arasında bana yüzlerce şey söyledi, tanrılara yakarışlar ve lanetlerden oluşan nefes nefese tek yönlü bir konuşma. Ağlayarak geriye düştü, ıkınamayacak kadar yorgundu.

"Yapamam," diye hıçkırdı.

"Neredeyse geldik, Pauline. İt. Başını görüyorum. Geliyor. Sadece biraz daha."

Ağladı, zayıf bir mutluluk kısa bir süreliğine yüzünü kapladı ve ardından kayboldu ve tekrar çığlık attı. Başını kavradım, daha fazlası ortaya çıktı.

"Bir kez daha it!" diye bağırdım. "Bir kez daha."

Ve sonra omuzları geldi ve son bir hızla ellerimdeydi, ıslak ve sıcaktı, minik vücudu kamburlaşmıştı, küçük bir el yüzünün yanından sallanıyordu. Bütün bir bebek ellerimdeydi, gözleri çoktan dünyaya bakmaya başlamıştı. Bana bakıyordu. Öyle derin bir bakıştı ki, göğsümde bir delik açmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Pauline zayıf bir

sesle sordu. Bebek ağlayarak onun

sorusunu yanıtladı.

"O mükemmel," dedim. "Çok güzel bir oğlun var Pauline." Ve yatağa uzandım.

onu kollarına aldı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Neredeyse tam bir meyhane gibiydi, o kadar çok kişi bir araya toplanmıştı ki.

Terravin olarak hayal etmeye çalıştım.

Bira olmaması dışında. Güveç yoktu. Kahkaha yoktu. Ama bir bebek vardı.

Güzel, mükemmel bir bebek. Berdi yatağın ucuna oturmuş, Pauline uyurken ona mırıldanıyordu. Gwyneth, Natiya ve ben masada otururken Kaden ateşin önünde yerde uyuyordu. Üstü çıplaktı, omzu yeni sargılanmıştı ve başı Natiya'nın getirdiği katlanmış bir battaniyenin üzerindeydi.

Yağmur acımasızca yağıyordu. Şanslıydık ki çatı dayanıyordu. Bir kova köşedeki tek bir sızıntıyı yakaladı.

Pauline'in beni yönlendirdiği odanın izini sürdüğümde köyünde, boş ve yağmalanmış, yağmura rağmen pencereleri açık bulmuştum. *Pencereden kaçtıklarını* düşündüm. Bu çok kötüye işaretti. Hancı hiçbir şey görmediğini ve nereye gittiklerini bilmediğini iddia etti ama sesindeki dehşeti duydum ve sonra kapüşonumun gölgelerine bakarken korkulu merakını gördüm. Acelemden yas atkımı geride bırakmıştım.

Başlığımı yüzümden daha da aşağıya çektim ve manastır arazisine doğru koştum. Ben Berdi ve Gwyneth'in peşine düşerken Natiya'ya atlarımızı ve erzaklarımızı alıp kulübeye gitmesini söyledim. Sokakları aradım ve taverna pencerelerinden baktım, bir yerlerde onları görmeyi umuyordum ama sonra hancının dehşeti tekrar aklıma geldi. Odayı yağmalayan kişi kadar benden de korkmuştu ve gitmem için sabırsızlanıyordu. Koşarak hana geri döndüm. Berdi ve Gwyneth, Pauline olmadan asla gitmezlerdi. Onları mutfakta saklanırken buldum.

Gözyaşları içinde ama aceleyle bir araya gelmişlerdi. Gwyneth, Şansölye ve askerleri penceresinin dışında gördüğünü ve Pauline'in odasına götürülmesi için hancıya yaptıkları hızlı talepleri duyduğunu söyledi. Şansölye'nin Pauline'in orada olduğunu nasıl bildiğine şaşırmışlardı. Hancının güvenilir olduğunu doğruladılar ve hancı olabildiğince oyalamış, ona ve Berdi'ye kaçma şansı vermişti. Onlara Pauline'in durumunu anlattığımda, hancı bizi Nove ve Dieci'ye yüklediğimiz yiyecek ve erzakla yola çıkardı.

Natiya kulübeyi bulmayı başarmıştı ama oraya vardığında Kaden'in bebeği çoktan doğurmuş olduğunu ve onu gömleğine sardığını söyledi. Pauline tarafından yapıldığını bildiğim omzundaki kesiği sarmış ama aynı zamanda başının arkasındaki bir yarayı da tedavi etmişti. Natiya'ya demir bir tencereden ağır bir darbe aldığını söylemişti. Kimden? Merak ettim. Buluşma noktamızda görünmemesinin nedeni buydu ve belki de şu anki ağır uykusunu açıklıyordu. Kulübeye girdiğimizde hiç kıpırdamadı.

Düzgün nefes alışını izledim. Garipti ama onu daha önce uyurken gördüğümünden emin değildim. Ben ne zaman uyanık olsam, o da uyanık olurdu. Aylar önce bir harabede uyuduğumuz ve gözlerinin kapalı olduğu o yağmurlu gecede bile, bir parçasının hâlâ beni izlediğini biliyordum. Bu gece değil. Bu bir

derin uykusu beni endişelendiriyordu. Bu onu daha savunmasız gösteriyordu. Bu sabah kulübeye girdiğinde rahatladığımı ifade edecek bir an bile bulamamıştım ama şimdi içimde kabaran duygularla ona bakıyordum. İki parmağını öptüm ve tanrılara kaldırdım. *Teşekkür ederim*. Yaralıydı ama yaşıyordu.

"Sanırım çantamda hâlâ birkaç thannis yaprağı var Natiya. Onları demleyip başı için bir lapa yapar mısın?"

"Thannis?" Berdi sordu.

"İçmenin ötesinde bazı yararlı kullanımları olan, tadı kötü bir ot. Sadece Venda'da yetişir. Yiyecek kıt olduğunda kalbe, ruha ve guruldayan midelere iyi gelir - tohumlanıp mordan altına dönüştüğü zamanlar hariç. O zaman zehir olur. Venda'da bolca bulunan tek şeydir."

Ottan bahsetmek bile içimde beklenmedik bir özlemin kabarmasına neden oldu. Gömdüğüm anılar serbest kaldı. Mütevazı bir halkın mütevazı hediyeleri olan thannis fincanlarını düşündüm.

Gwyneth başını ateşin yanında uyuyan Kaden'e çevirdi ve kaşlarını çatı. "Peki bütün *bunlar*" -elini havada döndürdü- "nasıl oldu? Biri Suikastçı olmaktan senin suç ortağın olmaya nasıl geçti?"

"*Suç ortağının* doğru kelime olduğundan emin değilim," dedim fasulyeleri kırıp çaydanlığa eklerken. "Bu uzun bir hikâye. Yemekten sonra."

Omzumun üzerinden Berdi'ye baktım. "Bu da bana Enzo'ya hanı henüz yakmadığını söyleyeceğime dair söz verdiğimi hatırlattı. Pansiyonerlerin karnı doydu ve bulaşıklar temiz."

Berdi'nin kaşları havaya kalktı. "Yahni mi?"

Başımı salladım. "Evet, hatta güveç. Ve hiç de fena değil."

Gwyneth gerçek bir şaşkınlıkla gözlerini devirdi. "Tanrılar hâlâ mucizeler yaratıyor."

"Onu mutfakta önlük giymiş ve balık temizlerken gördüğümde kimse benim kadar şaşırmadı," dedim.

Berdi ofladı, yüzü gururla parlıyordu. "Beni öldürün. Ona söyledim öne çıkmak zorundaydı. Her iki şekilde de olabilirdi ama başka seçeneğim yoktu. Şansımı denemek ve ona güvenmek zorundaydım."

"Peki ya şu çiftçi?" Gwyneth sordu. "Ona ne oldu? Söz verdiği gibi hana hiç dönmedi. Öldü mü?"

Şu çiftçi. Onu tarif edişindeki şüpheyi duydum. Berdi ve Natiya gözlerini bana dikmiş, cevabımı bekliyordu. İfademi sertleştirdim, kapağını kapatıp ateşin üzerine asmadan önce çaydanlığa bir parça tuzlanmış domuz eti ekledim. Tekrar masaya oturdum.

"Kendi krallığına döndü. İyi olduğunu varsayıyorum." Öyle umuyordum. Dalbreck'te ona meydan okuyan generali düşündüm. Rafe'in galip gelemeyeceğini düşünemiyordum ama subaylardan biri bu konuyu her açtığında yüzündeki ciddiyeti, gözlerinin kenarındaki çizgileri hatırladım. Böyle şeylerin hiçbir garantisi yoktu.

"Dalbreck. Oralı olduğu yer orası," diye araya girdi Natiya. "Ve o bir çiftçi değil. O bir kral. Lia'ya emretti-"

"Natiya," diye iç geçirdim. "*Lütfen.* Açıklayacağım."

Ve elimden geldiğince yaptım. Venda'daki önemli olayları ve orada öğrendiklerimi vurgulayarak ayrıntıları gözden geçirdim. Tekrar yaşayamayacağım bazı detaylar vardı ama Aster'i es geçmek zordu. O hâlâ içimde derin bir yaraydı, morarmış, şişmiş ve dokunulduğunda acı veriyordu. Onun bu olaydaki rolüne geldiğimde durup düşüncelerimi yeniden toparlamak zorunda kaldım.

"O son gün pek çok insan öldü," dedim basitçe. "Bir kişi hariç hak eden."

İşim bittiğinde Gwyneth sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "*Jezelia*," dedi Venda'nın Şarkısı hakkında düşünürken. "Bunu biliyordum.

pençe ve asma kalmak için oradaydı. Hiçbir mutfak fırçası onu sırtınızdan temizleyemezdi."

Berdi boğazını temizledi. "Mutfak fırçası mı?"

Gwyneth sanki bu olayın sonuçları nihayet kafasına dank etmiş gibi durdu. "Aman Tanrım, ne kadar da kalınmışız!" dedi odanın içinde dönerek. "Sizi ilk gördüğüm anda başıma bela olacağınızı anlamıştım Prenses."

Özür dileyerek başımı salladım. "Özür dilerim-"

Yaklaştı ve omzumu sıktı. "Dur bakalım. Sevdiğim türden bir sorun olmadığını söylemedim."

Boğazım şişti.

Berdi ayağa kalktı, bebek hâlâ bir kolundaydı ve yanıma gelip başımın üstünü öptü. "Alev alev yanan toplar. Bu işi çözeceğiz. Bir şekilde."

Berdi'nin yanına yaslandım ve gözlerimi kapattım. İçimdeki her şey Gözyaşlarımın sel gibi aktığını hissettim, hasta ve ateşliydim ama dışım kuru ve uyuşuktu.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Gwyneth ve karşıma oturdu. Berdi kalan sandalyeyi aldı. "Bu artık tamamen farklı bir oyun. Alemin Gözleri gözlerini düzenden daha fazlasına dikmiş gibi görünüyor. Planınız nedir?"

"Bir tane olduğunu
varsayıyorsun." Kaşlarını çatı.

"Var."

Bunu hiç yüksek sesle dile getirmemiştim. Tehlikeliydi ama tek yolu buydu. Sesimin tüm saray ve Morrighan'a hâlâ sadık olanlar tarafından duyulmasını sağlayabilirdim - sadece birkaç dakikalığına da olsa.

"Daha önce yaptığım bir şey. Ama başarılı olamadı. Bir hükümet
darbesi."

dedi. On dört yaşındayken kardeşlerim ve onların arkadaşlarıyla birlikte Aldrid Salonu'nda bir isyana öncülük ettiğimi anlattım. Pek iyi gitmemişti. "Ama silahlıydım

Sadece haklı öfke ve taleplerle. Bu kez iki müfreze asker ve kanıtlarla içeri girmek niyetindeyim."

Berdi çayını yudumlarken boğuldu. "Silahlı askerler mi?"

"Kardeşlerim," diye cevap verdim. "Döndüklerinde onların ve müfrezelerinin beni destekleyeceğini biliyorum."

"Tüm Morrighese ordusuna karşı iki müfreze mi?" Berdi sordu. "Kale birkaç dakika içinde kuşatılmış olur."

"İşte bu yüzden kanıta ihtiyacım var. Salon kısa bir süre için savunulabilir. Kabine rehin alınmış durumda. Tek ihtiyacım olan birkaç dakika, eğer hainlerden en az birini kanıtlarıyla ortaya çıkarabilirsem. O zaman meclis söyleyeceğim her şeyi dinleyebilir."

Gwyneth homurdandı. "Yoksa bir şey söylemeye fırsat bulamadan göğsüne bir ok yersin."

Meclis oturumları sırasında, Aldrid Salonu'na bakan iki galeri kulesinde tam teçhizatlı, yay ve oklarla donanmış muhafızların görev yaptığı iyi biliniyordu. Onlar tarafından hiç ok atılmamıştı. Bu bir törendi, Morrighan'ın dört bir yanından gelen lordların toplandığı eski zamanlardan kalma bir gelenektir ama muhafızların okları gerçektir ve onları nasıl atacıklarını bildiklerini tahmin ediyordum. Son kez içeri daldığımda kralın kızını vurmayacaklarını biliyordum. Bu sefer o güvenceye sahip değildim.

"Evet, vurulma ihtimalim var," diye kabul ettim. "Her şeyi bir anda çözemem. Şu anda sadece kanıt bulmam gerekiyor. Şansölye ve Kraliyet Bilgini'nin bu işin içinde olduğunu biliyorum ama ofislerini aradığımda hiçbir şey bulamadım. O kadar temizler ki bir toz zerresi bile havada asılı kalmaya cesaret edemiyor. Ayrıca-"

Durdum. *Annem*. Bu iki küçük kelimeyi unutmaya zorlayamazdım. *Hayır*.

O değil. Onlar içimde bir duvardı, gördüklerimden sonra bile aşılamazdı.

Onun adını diğerk hainlerle aynı nefeste söyleyemezdim. Walther'ı asla riske atmazdı. Onu bunun için çok seviyordu. Bazı şeyler doğru ve gerçektir. Öyle olmak zorundaydı. Gözlerimi kapattım, yıldızlarla dolu gökyüzünü ve beni götürdüğü çatıyı gördüm. *Bilinecek bir şey yok, tatlı çocuk. Sadece gecenin serinliği.*

Onu Kraliyet Bilgini'yle birlikte görmüştüm ve onun da bu işe bulaştığını biliyordum. En sevdiği bilginler Sanctum mağaralarında çalışıyordu. Berdi ve Gwyneth masanın üzerinden uzanıp ellerimi sıktılar ve ben de gözlerimi açtım.

"Hey, ben de biraz alabilir miyim?"

Yukarı baktım. Pauline uyanıktı. Yatağının yanına gidip kenarına oturdum ve Berdi bebeği kucağına almadan önce hepimiz sırayla onu öpüp tebrik ettik.

Gwyneth, Pauline'in bebeği göğsüne bağlayıp beslemesine yardım ettikten sonra ellerini kalçalarına koyarak gururla arkasına yaslandı. "Şuna bakın. Bunu bir şampiyon gibi kabul ediyor."

"Ona bir isim bulabildiniz mi?" Berdi sordu.

Pauline'in gözlerinden kısa bir bulut geçti. "Hayır."

"Bunun için daha sonra bol bol vaktimiz olacak," dedi Berdi. "Onu sarmak için o eski yırtık gömlektten daha iyi bir şeyimiz var mı diye bakacağım."

"Belki şu ördüğün iki başlı kazaklardan birini giyersin?" Gwyneth göz kırptı ve Berdi'yle birlikte karşı köşeye geçip yanlarında getirdikleri çantayı açmaya başladılar.

Uzandım ve Kaden'in kundak gömleğinden görünen minik pembe bir parmağa dokundum. "Çok güzel," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yeterince iyi," diye cevap verdi gözlerini devirerek, "kadınlık organlarımı az önce katil bir barbara gösterdiğimi düşünürsek." İç çekti. "Ama sanırım, yaşadıklarıyla kıyaslandığında, bu katlanılması gereken küçük bir onur kırıcı durum."

Bebeğe gülümsedim. "Ve şu ödüle bak. Buna değdi, değil mi?"

Oğluna gülümsedi ve parmağını hafifçe yanağında gezdirdi. "Evet," dedi. "Buna hâlâ tam olarak inanamıyorum." Kaden'e baktı, gülümsemesi soluyordu. "Ona ne oldu?" diye fısıldadı. "Yara izleri mi?"

Kaden yan yatmış, sırtı bize dönüktü. Yara izlerine alışmışım ama diğerleri için şok edici olduklarından emindim.

"İhanet," diye cevap verdim.

Ve ona kim olduğunu ve nelere katlandığını anlattım.

* * *

Kaden uyandığında beceriksizce ayağa kalktı, eliyle çıplak göğsünü yokladı ve Berdi ile Gwyneth'e merhaba dedi.

Berdi kaşlarını çatı, ellerini kalçalarına dayadı. "İçinde her türlü sürprizi barındırıyorsun, değil mi *post tüccarı*?"

"Sanırım birkaç tane var," diye cevap verdi, şakaklarını hafifçe kızartarak. Gwyneth homurdandı. "En önemlisi de bebek doğurtmak."

Kaden dönüp Pauline'e baktı. "O nasıl?" "İyi," diye cevap verdi Pauline sessizce.

Ağzının kenarında bir gülümseme belirerek yanına gitti ve nazikçe Bebeğin yüzünü görebilmek için battaniyeyi kenara itti. Pauline arkasına yaslandı ve bebeği koruyucu bir şekilde göğsüne doğru kaldırdı. Kaden onun geri çekildiğini fark etti ve gülümsemesi kayboldu. Hayal kırıklığıyla karışık küçük bir hareketle uzaklaştı ve kalbim onun için acıdı. Ama Pauline'i de anlıyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra güven, umut kadar kaygandı.

"Bize sürpriz yapmayı planladığın başka bir şey var mı?"

Berdi sordu. Bana baktı. "Lia, seninle özel olarak konuşmam gerek."

"O kadar çabuk değil, asker," diye araya girdi Gwyneth. "Ona söyleyeceğin bir şey varsa, hepimize söyleyebilirsin."

Başımı salladım. Bir noktada hepimiz birbirimize güvenmeye başlamalıydık.

Omuz silkti. "Nasıl istersen öyle olsun. Hainlerinizden birini daha tanıyorum. Babam artık Düerr Kontluğu'nun lordu değil. Kral'ın kabinesinde oturuyor."

Pauline keskin bir nefes aldı. Kaden'in bir isim söylemesine gerek yoktu. Benim için olduğu gibi onun için de hemen anlaşılmıştı. Kabinde Kaden'in beyaz-sarı saçlarına ya da sıcak kahverengi gözlerine sahip başka kimse yoktu. Sakin ve kararlı sesi bile aynıydı. Bariz olması gereken her şey gözümüzden kaçmıştı ve insanlar hakkında yaptığımız varsayımlar olduğunu fark ettim ve bir kez yaptığımızda görebildiğimiz tek şey buydu-Kaden barbar bir suikastçıydı, Vekilharç ise Kutsal Muhafızlar soyundan gelen saygın bir lorddu ve kesinlikle birinin diğeriyle hiçbir ortak noktası olamazdı.

Berdi ve Gwyneth Vali Yardımcısını tanımıyorlardı ve sessiz kaldılar ama Kaden benden Pauline'e baktı ve onun tepkisini merak etti. "Lord Roché," diye ekledi iddiasını doğrulamak için.

Bir an için ona yalan söylemeyi, dolapta Lord Roché'nin olmadığını söylemeyi planladım, öfkelenip yine kafasına vurulmasından korktum, ama o zaten gözlerimi okuyordu.

"Bana yalan söyleme, Lia."

Bunu iyi karşılamayacağını bildiğim için kendimi hazırladım. "Kim olduğunu biliyorum. Onunla iki gün önce görüştüm. Dediğin gibi kabinenin bir üyesi. Çok kötü bir baba olmuş olabilir Kaden, ama hain olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Kaden'in hayvanları kontrol etmek için değirmene doğru ilerleyişini izlemiştim. Omuzlarından yükselen buharı neredeyse görebiliyordum.

Bu bir yalan! Benim hiç akrabam yok. Annem tek çocuktuk. Beni yanına alan insanlar profesyonel dilencilerdi.

Yüzündeki öfkeyi gördüm ama aynı zamanda Vekil'in gözlerindeki gerçek kederi de hatırladım. *Daha sekiz yaşındaydı, annesini yeni kaybetmiş kederli bir çocuktuk.*

Öğrendiğim bir şey varsa, o da zamanın gerçeği rüzgârda savrulan unutulmuş bir çarşaf gibi büküp parçalayabileceğiydi. Şimdi o parçaları tekrar bir araya getirmem gerekiyordu.

Natiya'ya rahip için başka bir isim olduğunu ve havanın ilk bozduğu anda ona gitmesi gerektiğini söyledim. Arşivlerde eğitimli mürebbiyelerin kayıtları tutuluyordu. Bir yerlerde Cataryn adında biri hakkında bazı bilgiler olmalıydı.

* * *

Aralarını kaşıdığım da Dieci'nin kulakları memnuniyetle seğirdi. Nove'a eşit sevgi gösterdim ve Otto'yu özleyip özlemediklerini merak ettim. Değirmen kuruydu,

Ama bir duvar uzun zaman önce yıkılmış, eski bina soğuk ve cereyanlı kalmıştı. Baykuşlar yüksek kireçlere tünemişti. Natiya uzak bir köşede oturmuş, kılıcının üzerine bilek taşı çekiyordu. Bu sabah dövüşmüştük. Bana becerilerimizi keskin tutmamız gerektiğini hatırlatan oydu. Cam Lanteux boyunca ona öğrettiğim alışkanlıklar derinlere kök salmıştı.

Pauline kuşkulu bir gözle izlemiş ve daha sonra beni Komizar'ın ordusu hakkında tekrar sorgulamıştı.

"Morrighan'ı yok edecekler," dedim, "ve buradaki hainler bunu yapmalarına yardım edeceğiz. Hazır olmalıyız."

"Ama Lia-" Omuz silktili, yüz ifadesi kuşkuyla doluydu. "Bu imkânsız. Biz tercih edilen Kalıntı'yız. Tanrılar bunu emretti. Morrighan düşmek için çok büyük."

Ona baktım, ne söyleyeceğimden emin değildim, dünyasını sarsmak istemiyordum

ama başka seçeneğim yoktu.

"Hayır," dedim. "Biz çok büyük değiliz. Hiçbir krallık yıkılamayacak kadar büyük değildir." "Ama Kutsal Metin diyor ki-"

"Başka gerçekler de var Pauline. Bilmen gerekenler." Ona Gaudrel'den, Venda'dan ve ailesinden çalınıp bir çuval tahıl karşılığında çöpçü Aldrid'e satılan kız Morrighan'dan bahsettim. Ona hiç bilmediğimiz tarihlerden ve krallığımızın tuğlaları ve harcı olan hırsızlardan ve çöpçülerden bahsettim - seçilmiş bir Kalıntı değil. Kutsal Muhafızlar hiç de kutsal değillerdi. Bunu ona yüksek sesle söylemek zalimce geldi, sanki elinden değerli bir kristal parçasını alıp ayağımın altında parçalamışım gibi, ama söylenmesi gerekiyordu.

Sersemlemiş bir halde durmuş, kulübenin içinde dolaşarak bu haberi sindirmeye çalışıyordu.

Zihninin mesajlar arasında gidip geldiğini gördüm.

Döndü. "Peki bulduğunuz tarihlerin doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyorum. En zor kısmı da bu. Ama bizden saklanan gerçekler olduğunu biliyorum Pauline. Her birimiz kendi kalbimizle bulmak zorundayız. Hakikat hava kadar özgürdür ve hepimiz onu dilediğimiz kadar derin soluma hakkına sahibiz. Hiçbir insanın avucunun içinde tutulamaz." Arkasını döndü ve baykuşların tünediği çatı katına baktı. Başını her sallayışında, bunu reddetmeye çalıştığını, benim doğrularımı bildiği diğer tek doğruyla, Morrighese ile tarttığını biliyordum.

Kutsal metin.

Çöpçüler.

Eğer doğruysa, bu tarih bizi krallıklar arasındaki yüksek statümüzden mahrum bırakıyordu. Onu izlerken, Kraliyet Bilgini'nin Gaudrel'in geçmişini neden sakladığını daha net anladım. Bu bizim kim olduğumuzu zayıflatıyordu. Anlamadığım şey ise neden onu yok etmediğiydi. Bir zamanlar biri bunu denemişti.

Pauline derin bir nefes aldı ve ellerini eteğine silerek dışarı çıkardı. "Kulübeye geri dönmem gerekiyor," dedi. "Bebeğin beslenme vakti geldi."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

PAULINE

Gece boyunca, bebeği besledikten sonra, uzun bir süre yan yatıp Kaden'in uyumasını izledim, hala yaralarını merak ediyordu. Şimdi aynaya baktığında, babasının bıraktığı izlerin yanında benim bıraktığım başka bir izi daha görecekti. Terravin'deyken basit bir gömlek ve birkaç nazik söz, onun kim olduğuna dair inandığım her şeyi örtbas etmişti. Mikael de aynısını yapmıştı ama o gerçek doğasını birkaç çiçekli sözle örtbas etmişti. Tek gördüğüm onlar olana kadar o kelimelerin içime sızmasına izin verdim.

Birini gerçekten tanımak mümkün müydü, yoksa ben tarihteki en kötü karakter yargıcı mıydım? Yuvarlandım ve tavanda titreşen gölgelere baktım. Kadınlık organlarımı görmesi en az üzüldüğüm şeydi. Bebeği ilk kez kucağına aldığı anda yüzünde beliren ifade hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Bu gerçek gibiydi. Gözleri merakla doluydu ama sonra uzanıp bebeği göğsüme koyduğunda, sanki bu çocuğu bir daha asla kucağıma almayacağımı biliyormuş gibi duraksadı. Bir yanımda bana yardım ettiği için ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordu ama diğer yanımda hâlâ kızgındı ve daha büyük bir yanımda da korkuyordu. Bu seferki iyiliğinin gerçek olduğundan nasıl emin olabilirdim? Ya bizi hâlâ başka bir amaç için kullanıyorsa?

daha önce vardı? Lia'nın ona güvendiğini biliyordum. Bu benim için yeterli olmalıydı, ama güven benim ulaşabileceğim bir şey değildi.

Verandada diz çökmüş, değirmende bulduğu fırçalıyordum. *Bu Şimdilik fena bir beşik olmayabilir*, demişti bu sabah onu bana sunduğunda. Bakışlarıma karşılık vermedi. Sadece verandaya koydu ve uzaklaştı. Ben arkasından seslenene kadar neredeyse kulağımdan kaçmıştı. Döndüğünde "Teşekkür ederim" dedim. Orada durdu, beni inceledi, sonra başını salladı ve gitti.

Dört gün boyunca aralıksız yağmur yağmış, su nehirleri yamaçlardan aşağı akmış, kulübenin çatısında yeni sızıntılar oluşmuştu. Bizi bu kadar küçük bir yere hapseden tufanın bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değildim ama aynı zamanda Lia ve Kaden'i aralarındaki tartışmayı çözmeye zorlamıştı: Kaden Genel Vali'ye bizzat gitmek istiyordu. Onunla yüzleşmek. Lia hayır dedi. Doğru zaman gelene kadar olmaz. Kaden'in onu dinlemesine şaşırmıştım. Aralarında hâlâ anlayamadığım tuhaf bir bağ vardı. Ama Genel Vali Yardımcısı'nın değişmiş olabileceğini, on bir yılın bir adamı değiştirebileceğini ima ettiğinde ve kanıt olarak Enzo'yu gösterdiğinde Kaden öfkeden deliye döndü. Eskiden olduğu Suikastçı'ya bir göz attım. Belki de hâlâ o Suikastçı'ydı ve "yüzleşmek" derken konuşmayı kastetmediğini anladım. "İnsanlar o kadar da değişmez!" diye bağırdı ve hışımla yağmura çıktı. Bir saat sonra sıırıslık bir halde döndü ve bir daha bu konudan bahsetmediler.

İnsanların değişmediğini ben de söylemişim ama bu olasılığı düşündüm. Lia değişmişti. Her zaman korkusuzdu, bir şey onu çok öfkeliendirdiğinde tehlikeyi umursamazdı, bazen kendine zarar verme pahasına fevriydi, ama şimdi onda daha önce olmayan hesapçı, daha soğuk bir çelik görüyordum. Acı çekmişti. Aylardır onun iyiliği için duyduğum endişe yersiz değildi. Ayrıntıları geçiştirmeye çalıştı ama ben yaralarını gördüm.

Oklar sırtını ve kalçasını delmişti. Neredeyse ölüyordu. Komizar'ın onu dövdüğü elmacık kemiğindeki ince çizgiyi gördüm. Ama cildinde görülemeyen başka yaralar da vardı. Onlar için endişeleniyordum.

-Boş bir bakış, kıvrılmış bir yumruk, bir anıyla bükülmüş meydan okuyan bir dudak... Sevdiği insanların öldürüldüğünü görmekten ve kaçışından sonra daha fazlasının öldüğünü bilmekten kaynaklanan derin yaralar. Venden halkını önemseydiğini gördüm. Kaden'le sık sık onların dilinde konuşurdu ve hatıralarında onların geleneklerine de yer verirdi.

"Şimdi sen de onlardan biri misin, Lia?" Ona sormuştum.

Bana baktı, önce şaşırdı ama sonra gözlerinde bir anı parladı ve cevap vermedi. Belki de kendisi de emin değildi.

En çok değişen şey onun hatıralarıydı. Bunları artık mecburiyetten değil, havayı sakinleştiren, sadece tanrıları değil, yıldızları ve nesilleri de çağıran gayretli bir güçle söylüyordu. Havada sanki dünyanın nefesleri bizimkilerle aynı zamanı tutuyormuş gibi bir dolgunluk vardı ve onun karanlığa baktığını gördüm, gözleri geri kalanımızın göremediği bir şeye odaklanmıştı.

Artık armağandan korkmuyor, onu kucaklıyordu. İkna etti, talep etti, güvendi. Armağandan daha önce hiç duymadığım şekillerde bahsetti, görme, bilme ve güvenme yolları, kendi içimde daha derinlere ulaşmamı sağlayan yollar.

Ben de onun kırgınlığını bir anlığına görmüştüm. Bunu iyi saklıyordu ama Natiya Berdi ve Gwyneth'e Dalbreck ordusunun ve karakolunun nasıl bir yer olduğunu anlatmaya başladığında ve Berdi sadece Rafe'nin adını andığında Lia dinlemeye dayanamamış gibi verandaya çıktı. Onu takip ettim ve bir direğe yaslanmış sağanak yağmuru izlerken buldum.

"Dalbretch ordusundan büyülenmiş gibi görünüyor," dedim. "O çok Tüm o silahları taşımak için genç. Serserilerin-"

"Silah taşımıyorlar," dedi Lia. "Natiya pelerinin kenarına bir bıçak dikerek bana yardım etmeye çalıştı. Kampı bunun bedelini çok ağır ödedi."

"Ve şimdi adalet istiyor."

"Kampına kabul ettiği insanlar ona ihanet etti. Yaşam tarzı ve masumiyeti çalınmıştı. Birini geri alabilir, diğerini asla."

Konuşmayı nazıkçe dürtmeye çalıştım. "Dalbreck Kralı hakkında çok şey düşünüyor."

Lia cevap vermedi.

"İkinizin arasında ne oldu?" Ben sordum.

Elmacık kemiği kulübenin penceresinden gelen ışıkla parladı ve belli belirsiz başını salladı. "Her ne olduysa en iyisi oldu."

Omzuna dokundum ve bakışları benimkilerle buluştu. En iyisi benim için gözlerinde gördüm.

"Lia, benim. Pauline. Söyle bana," dedim
usulca. "Bırak onu. Lütfen."

Arkasını dönmeye çalıştı, ben de kollarından tuttum. "Dönmeyeceğim. Canın yanmıyormuş gibi davranmak acını yok etmeyecek."

"Yapamam," dedi. Sesi boğuk çıkmıştı. Gözleri doldu ve öfkeyle kirpiklerini kırıştırdı. "Onu düşünemem," dedi daha kararlı bir şekilde. "Onun hayatı da dahil olmak üzere tehlikede olan çok şey var. Dikkatimin dağılmasına izin veremem."

"Ve o sadece bu muydu? Bir dikkat dağıtıcı mı?"

"Bu işlerin her zaman yolunda gitmeyeceğini en iyi sen bilirsin."

"Lia," dedim kararlılıkla ve bekledim.

Gözlerini kapattı. "Ona ihtiyacım vardı. Ama krallığının da vardı. Bu ikimizin de değiştiremeyeceği bir gerçek."

"Ama?"

"Geleceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Her şeye rağmen. Gelemeyeceğini biliyordum. Hatta gelmemeliydi, ama yine de kendimi omzumun üzerinden bakarken buldum, fikrini değiştireceğini düşündüm. Birbirimizi seviyorduk. Yeminler ettik. Krallıkların ve komploların aramıza girmeyeceğine yemin ettik ama girdiler."

"Bana her şeyi en başından anlat. Sana Mikael'i nasıl anlattıysam öyle anlat."

Saatlerce konuştuk. Bana daha önce paylaşmadığı şeyleri anlattı. Onun gerçekte kim olduğunu ilk anladığı an, Venda'ya geçmelerinden önceki gergin dakikalar, onca ay boyunca yeleğinde taşıdığı not, tek istediği ona sarılmakken ondan nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda kalışı, yeni bir başlangıç için verdiği söz, başka bir dünyaya kaydığını hissettiğinde sesinin onu bu dünyaya sabitleyişi ve sonra ayrılırken yaptıkları acı tartışma.

"Onu geride bıraktığımda, bana söylediği son sözleri toprağa yazarak aramızdaki her günü işaretledim -en iyisi bu- ta ki sonunda bunların doğru olduğuna inanana kadar. Sonra gelinliğimi hanın çatı katında sakladığı yerde buldum ve bu içimdeki her şeyi yeniden parçaladı. Daha kaç kere bırakmam gerekiyor Pauline?"

Ona baktım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Mikael'in yaptığı onca şeyden sonra bile her gün yeniden bırakmam gerekiyordu. O düşüncelerimde bir alışkanlıktı, bir kızarıklıktan daha hoş karşılanmazdı, ama ne yaptığımı bile fark etmeden kendimi onu düşünürken bulurdum. Onu düşüncelerimden kovmak, yeni bir şekilde nefes almayı öğrenmek gibiydi. Bilinçli bir çabaydı.

"Bilmiyorum Lia," diye yanıtladım onu. "Ama ne kadar sürerse sürsün, senin için burada olacağım."

Arkama yaslandım ve sandığa baktım. Ahşap pürüzsüz ve sağlamdı. I durdu ve kuruması için verandanın kirişine astı. *Evet, Kaden haklı. Bir zamanlar*

yumuşak battaniye eklendiğinde, oldukça fena olmayacaktır.

Bir ıglık havayı yarıyor.

Pachegolar bir Şey yakaladı, Çocuklar
ağlıyor,

Karanlık çok derin,
mideleri çok boş,

Pachego'nun ulumaları çok yakın.

Őőőő, fısıldıyorum.

Onlara bir hikaye anlat, Jafir yalvarıyor.

Onlara Before'un bir hikayesini anlatın.

Ama Before asla benim olmadı.

Hafızamda Ama'nın sözlerini arıyorum.

Umudu. Yolculuğın sonu.

Ve umutsuzca onlara kendi kelimelerimi ekliyorum.

Yakın çocukları toplayın,

Ve size Before'un bir hikayesini anlatacağım.

Dünya kahverengi ve çorak olmadan önce,

Hala dönen mavi bir mücevherken, Ve

ışıltılı kuleler yıldızlara dokunurken.

Etrafımdaki leş yiyiciler alay

ediyor. Ama Jafir değil.

O da en az çocuklar kadar hikâyeeye aç.

-Morrighan'ın Kayıp Sözleri

BÖLÜM ELLİ ALTI

RAFE

"Üç kadın ve Kaden'le birlikte kaleden çok uzak olmayan küçük bir kulübede saklanıyor. Serseri bir kız da var," dedi Tavish.

"Emirlere itaatsizlik ettin."

Jeb sırtıttı. "Yapacağımızı biliyordun."

"Ve yaptığımıza memnunsun," diye ekledi Orrin.

"Bunlar ne için?" Jeb, işleyiciye ve kafeslenmiş üç Valsprey'e doğru başını sallayarak sordu.

"İşler bizim için iyi gitmezse diye. General Draeger'dan bir veda hediyesi. Onlarda ısrar etti. Haber vermeden tekrar kıtanın kenarından düşmemizi istemiyor."

Tavish şüpheli bir gözle şirketimizin detaylarını inceledi ve belki de ondan daha fazla bilgi alabileceğini düşünerek Kaptan Azia'ya döndü. "Bu kadar çok Morrighese atını nasıl aldınız?"

Sven boğazını temizleyerek Azia'nın cevabını engelledi. Bu sorunun onun dilinde de benimki kadar ekşi bir tat yarattığını biliyordum. "Uzun hikâye," diye cevap verdi.

"Sonra açıklarım," dedim Tavish'e. "Geri dön ve diğerlerine de Şehrin doğu ve kuzey yollarına ayrılmak. Ve gruplar halinde kalmak için

üç ya da dört kişiden fazla olmamalı. Hepimiz aynı anda şehre inemeyiz."

Biz çiftçiler, tüccarlar, esnaflardık, yüz silahlı askerden oluşan bir tabur değil. En azından böyle düşünmelerini istiyorduk.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Çekin.

Çekin.

Battaniyemi üzerimden attım ve doğruldum, tenim aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Senkronize ilahiler, dişlilerin gıcırtısı, mide bulandırıcı metalik çınlamalar hâlâ kulaklarımda çınıyordu. Hâlâ kulübede olduğuma emin olmak için etrafıma bakındım. Berdi'nin hafif horultuları dışında karanlık ve sessizdi. *Sadece bir rüya*, dedim kendi kendime ve tekrar uyumak için çabalayarak uzandım. Nihayet şafak öncesi saatlerde uyuyakaldım, sonra geç saatlere kadar uyudum ama nihayet uyandığımda seslerin ve ilahilerin gerçek olduğunu biliyordum. Köprü tamir edilmişti. Geliyorlardı.

Etrafıma bakındım. Gwyneth'in kucağındaki bebekle sallanan koltukta uyuklaması dışında kulübe boştu. Kovalara ve kaselere düşen damlaların melodisinin nihayet durduğunu fark ettim. Nihayet kasabaya geri dönebilirdim. Sokaklar yine kalabalık olacaktı ve fark edilmeden geçebilirdim; Bryn ve Regan da geri dönebilirdi. Sessizce giyindim, koruyucu binici derilerimi giydim ve sahip olduğum tüm silahları kuşandım. Her şey yolunda giderse, öğleden sonra kardeşlerimi ve yoldaşlarını Aldrid Salonu'na götürebilirdim. Önce kaleyi son bir kez daha kanıt için tarayacaktım ama

Köprü tamir edildi, dolapla yüzleşmek daha fazla bekleyemezdi. Pelerinimi giydim ve diğerlerini bulmak için sessizce dışarı çıktım. Pauline'i verandanın ucunda, bir sandığı kaldırmış ve verandadaki kerestenin çivisine asarken buldum.

"Bunu yapman gerektiğine emin misin?"

"Bir bebeğim oldu Lia, kaza değil. Aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum. Haftalardır ilk kez bir ayağım mesaneme baskı yapmıyor. Ayrıca, bir sandığı temizlemek yeterince kolay bir iş. Kaden onu benim için değirmenden aldı. Az önce hayvanları salmak için oraya gitti. Yulaflar bitmiş. Otlamaya ihtiyaçları var."

Tüm yaptığının bu olmasını umuyordum. Hâlâ babasıyla yüzleşmek istediğini biliyordum.

Etrafıma bakındım, verandanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Nerede bu Berdi ve Natiya? Neredeler?"

"Daha fazla erzak almak için hava durgunken kasabaya gittiler." Elini sandığın bir kenarında gezdirdi. "Şimdilik yeterince iyi bir beşik olacak - en azından bebeği tutacak kollar olmadığında."

"Görünüşe göre bunlardan her zaman bol miktarda bulunacak. Gwyneth bebeği elinden zor bırakıyor."

Pauline içini çekti. "Fark ettim. Umarım bu onun için acı verici değildir. Eminim bu onda kendi bebeğini kucağına alamadığı onca zamanın anılarını canlandırıyor."

"Sana söyledi mi?" Gwyneth'in çok sıkı korunan bir sır olduğunu düşündüğüm şeyi paylaşmasına şaşırarak sordum. Sadece tahmin etmiştim çünkü Terravin'de Simone'a nasıl baktığını görmüştüm. Yüzüne başka hiç kimseye duymadığı bir şefkat yayılmıştı.

"Simone hakkında mı?" Pauline başını salladı. "Hayır, bu konuda konuşmayı reddediyor. O küçük kızı havadan daha çok seviyor, ama aynı zamanda

Onu korkuyla saran şey aşktır. Sanırım bu yüzden mesafesini koruyor."

"Neyin korkusu?"

"Babasının, Simone'un, Simone'u öldürdüğünü bile öğrenmesini istemiyor. var. O iyi bir adam değil."

"Sana onun kim olduğunu söyledi mi?"

"Tam olarak değil. Ama Gwyneth ve ben gerçeğin bu garip yerini bulduk. Tek kelime etmeden paylaştığımız çok şey var." Nemli önlüğünü çözdü ve kuruması için sandığın yanına astı. "Şansölye Simone'un babası."

Çenem düştü. Gwyneth'in bazı çirkin bağlantıları olduğunu biliyordum ama bunlardan birinin besin zincirinde bu kadar yüksekte olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Korkmak için iyi bir nedeni vardı. Pauline'in kulaklarını çınlatmamak için Vandan dilinde küfrederek döndüm.

"Morrighese dilinde lanet okuyabilirsin," dedi. "Kefarete gerek yok. Muhtemelen ben de aynı şeyi söyledim. Ya da daha kötüsünü."

"Sen, Pauline?" Sırıttım. "Bıçak *kullanmak* ve küfretmek mi? Ne kadar da değişmişsin."

Güldü. "Komik, ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"İyi mi kötü mü?"

"Sen olman gereken kişisin, Lia. İkimiz de zorunluluktan değiştik." Alnında bir kırılganlık belirdi. Pelerinimin altındaki binici derilerimi ilk kez fark etti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yağmur dindiğine göre insanlar yine sokaklarda olacak. Fark edilmeden geçebilirim ve Bryn ile Regan şimdiye kadar dönmüşlerdir. İstiyorum ki-"

"Henüz dönmeyecekler."

"Kutsal Ayınlar Şehri sadece birkaç günlük mesafede ve bir anıt taşı ithaf etmek bir günden fazla sürmez. Bryn ve Regan-"

"Lia, sanırım yanlış anladın. Bundan sonra başka şehirlere gidecekler, sonra da Küçük Krallıklar'a. Regan Gitos'a ve Bryn Cortenai'ye. Mareşal'in emrettiği diplomatik bir görevdeler."

"Sen neden bahsediyorsun? Prensler diplomatik görevlere gitmezler. Onlar asker."

"Ben de bunu sorguladım, özellikle de baban hastayken. Protokole uymuyor. Ama Bryn bunun önemli olduğunu düşündü ve baban da onayladı."

Küçük Krallıklar'a kadar mı? Kalbim dibe vurdu. Bu olabilir haftalarca beklemek anlamına gelir ki bunu karşılayamayız. Ama onlar olmadan kongreye gidemezdim.

Başımı salladım. *Diplomatik bir görev.* Bryn ve Regan'ın böyle şeylerden nasıl nefret ettiğini biliyordum. Regan'ın gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. Hoşlanacağı tek şey açık havada at sürmekti-

Boğazım düğümlendi.

Gerçeğe ulaşmaya çalışarak bir sürü soru soruyorlardı.

Walther'inki gibi. *Gizlice etrafı kolaçan edeceğim.*

Bu da onları bir sorumluluk

haline getiriyordu. "Sorun nedir?"

Pauline sordu.

Kendimi sabitlemek için verandanın direğine tutundum. Küçük Krallık'a yapılacak bir ziyaret Cam Lanteux boyunca günlerce sürecektir bir yolculuk anlamına gelirdi. Şüphesiz ve kolay hedefler olacaktı. Kalbim buz kesti. Bir görevde değillerdi. Başka bir pusuya doğru gidiyorlardı. Prensler, sorularıyla birlikte ortadan kaldırılıyordu.

Babam bunu asla onaylamazdı. Eğer bilseydi.

"Bu bir pusula Pauline. Bryn ve Regan da Walther gibi bir pusuya doğru gidiyorlar. Çok geç olmadan durdurulmalılar. Gidip babama söylemeliyim. Hemen."

Ve çok geç olmaması için dua ederek kaleye doğru koştum.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

KADEN

"Merhaba, Andrés."

Lia'ya babamla yüzleşmeyeceğime söz vermiştim. Kardeşim hakkında hiçbir şey söylemedim.

Pauline'in Gwyneth'e yüksek sesle Andrés olabilir mi diye sorduğunu duymuştum.

Onu hana kadar takip etmiş ve Şansölye'yi kaldıkları yer konusunda uyarmıştı. Pauline kimliğini Andrés'e açıklamamıştı ama onun kendisine pek çok soru sorduğunu hatırlıyordum. Vali Yardımcısının bana ne yaptığını öğrendiğinde, sorularının o kadar da masum olup olmadığını merak etti. Masum olmadıklarından emindim. O babasının oğluydu.

İçeri girdikten hemen sonra mezarlığın kapısında ona sürpriz yaptım, eski dostlar gibi bir kolumu hızla omzuna attım, diğer elimde tuttuğum bıçağı gizlice yanına bastırdım. "Hadi biraz yürüyelim, olur mu?" Mesajı hemen aldı ve benimle aynı hizaya geldi.

Onu mezarlığın ortasındaki Morrighan'ın mahzenine götürdüm; örümcek ağları, ruhlar, loş ışık ve kalın duvarlarla dolu bir yerdi. Merdivenlerden indiğimizde onu ittim. Tökezleyerek ilerledi ve döndü.

Sonunda bana iyice bakabildiğinde başı yana eğildi. Şafak vakti çabuk geldi. Babamıza çok fazla benzediğimi tahmin ediyordum. Andrés annesine çekmişti, kül rengi, yuvarlak melek yüzü, sokak köşelerinde dilenmeye daha uygundu ama piç oğlu değildi.

"Kaden?" Parmaklarının silahına uzanacakmış gibi seğirdiğini gördüm. "Öldüğünü sanmıştım."

"Bence amaç da buydu. Ama öyle olmadı."

"Sana yaptıkları için kızgın olman için bir nedenin olduğunu biliyorum Kaden, ama yıllar geçti. Babam değişti."

"Eminim öyledir."

Hâlâ yanımda tuttuğum bıçağıma baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Cevaplar. Ve belki de kaybettiklerimin bedelini ödemek için biraz kan."

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" "Marisol söyledi," diye cevapladım.

Kaşlarını çattı. "Pauline'i kastediyorsun." "Bildiğini tahmin etmiştim."

"Göbeği beni ş a ş ı r t t ı ama sesi, onunla bir kez tanışmıştım. O yapmadı Beni hatırla. Sanırım pek bir etki bırakamadım ama o bende bir etki bıraktı. O-"

"Geri dönmeyecek," dedim kararlı bir şekilde, böylece Pauline'e göz diktiği her şeyin geçmişte kaldığını anlayacaktı. "Söylesene Andrés, nasıl oldu da bir Vendan tugayıyla karşılaştıklarında Prens Walther'in müfrezesine katılmayan tek kişi sen oldun?"

Gözleri kısıldı. "Hasta olduğum için ata binmedim."

"Sizi hastalıklı bir tip olarak hatırlamıyorum. Bu sık sık olur mu, yoksa evde kalmanın boynunuzu kurtarması sadece bir tesadüf müydü?"

"Ne ima ediyorsun kardeşim?" diye alay etti.

"Gerçekten söylememe gerek var mı?"

"Bir hafta boyunca hastaydım, çoğunlukla sayıklıyordum. Mahkeme doktoru bunu doğrulayabilir. Kendime geldiğimde, babam ateşim olduğunu söyledi."

"Hastalandığında onunla birlikte miydin?"

"Evet. Yola çıkmadan bir gece önce onunla ve birkaç kabine üyesiyle dairesinde akşam yemeği yedim, ama çıkarken başım döndü ve düştüm. Babamın hizmetçileri yatmama yardım etti. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Ne fark eder ki? Walther ve diğerlerinin neye doğru gittiğini kimse bilmiyordu!"

"Elbette, biri biliyordu. Ve o birileri onun kalan tek oğlunun oğlunun planladığı bir katliama gitmesi. Sanırım oğlu da bu oyuna katılmaktan memnundu."

Kılıcını çekti. "İhanetten bahsediyorsun."

Gözleri iri ve çılgındı, sesi çaresizdi ve aklıma gerçekten doğruyu söylüyor olabileceği geldi. Pauline onun müfrezenin ölümünden dolayı kederli olduğunu söylemişti. Kederi gerçek değilse, neden her gün yas tutmak için buraya gelsin ki? Başka bir motivasyonu olup olmadığını merak ederek onu inceledim ama gözlerinde yalan değil, sadece ıstırap gördüm.

"Kaldır onu, Andrés. Seni öldürmemeyi tercih ederim."

Kılıcını indirdi. "Kimsin sen?" diye sordu, sanki artık onun küçük, ıskartaya çıkmış kardeşi olmadığını hissetmiş gibi.

"Bilmek istediğin kimse yok," dedim ona. "O gece orada başka kim vardı? Hastalandınız mı?"

Bir an düşündü, sonra babasının yanı sıra Şansölye, Nöbetçi Yüzbaşı ve saray doktoruyla da yemek yediğini söyledi.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Annem ve babam bir evlilik odasını paylaşıyorlardı, ancak doktorun ofisinin yanında kraliyet ailesi üyeleri hastalandığında veya bakıma ihtiyaç duyduklarında kullanabilecekleri özel bir süit vardı. Annemin hepimizi doğurduğu oda da orasıydı. Eğer babam gerçekten hastaysa, hatta belki de bu bir oyunsa, orada olmalıydı.

Dış odaya girdim, saçlarım bir şapkanın içine sokulmuştu ve yüzüm kollarımda yığılı bir havlu yığınının içine eğilmişti. Elimden bir matara sarkıyordu. Ayaklarım koşmak için yanıp tutuşurken kayıtsızca ilerledim. Babam bile, bana ne kadar kızgın olursa olsun, Walther'in kaybından dolayı hala acılı olacaktı. Emrini geri alması için tek gereken bir şüphe parıltısıydı. Boğazına bir bıçak dayayıp onu rehin almak zorunda kalsam bile sözümü dinletirdim.

Kalın Gastineux aksanıyla, Bernette teyzemin sinirlendiği zamanki sesine benzeyen bir sesle, "Krala doktorun sipariş ettiği bir tentürle sünger çekmeye geldim," dedim. Kapının yanındaki sandalyede oturan uykulu hemşire canlandı.

"Ama hiç kimse-"

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdandım. Yutkundum ve kelimelerimi sinirli bir ses tonuyla söylemeye zorladım. "Son dakikaya kadar kimse bize bir şey söylemiyor. İşte

Eve gitmeye hazırdım. Belki bunu yapman için seni ikna edebilirim? Eğer ben-"

"Hayır," dedi, daha iyi düşünerek. "Saatlerdir burada sıkışıp kaldım. Biraz mola verebilirim." İç odanın açık kapısının yanında duran muhafıza baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Pfft. Kaşından başka bir şey yapmıyor. Bunun için yardıma ihtiyacım yok." Rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı ve ben başka bir şey söyleyemeden kapıdan çıktı.

İç oda loştu. Nöbetçinin yanından geçerken, kollarım dolu olduğu için kapıyı arkamdan kapatmasını rica ettim. Tereddüt ettiğinde "Protokol," diye azarladım.

Kapı yavaşça arkamdan kapandı ve karşı duvardaki büyük yatağa baktım. İçinde babamı neredeyse görmüyordum. Küçük ve çöküktü, sanki yastık ve battaniyeler tarafından yutulmuş gibiydi. Göz çukurları gölgeliydi ve elmacık kemiklerinin üzerindeki deri inceydi. Tanımadığım biriydi. Havluları ve matarayı masanın üzerine koydum ve yaklaştım. Kıpırdamadı.

O ölüyor.

Onu öldürüyorlar.

Nabzım hızlandı. Citadelle bana bu gerçeği çoktan fısıldamıştı. Onun dışında herkesi kastettiğini düşünmüştüm, şimdiye kadar tanıdığım tek şey olan, her zaman kibirli ve güçlü olan adamı değil.

"Baba?"

Hiçbir şey.

Yanına çöktüm ve elini elime aldım. Gevşek ve sıcaktı. Onun nesi vardı? Onu, Walther'in onu tarif ettiği tüm şekillerde, her zaman olduğu gibi gürültülü ve öfkeli görmeyi umutsuzca istiyordum ama bu şekilde değil.

"Regheena?"

Zayıf sesinden irkildim. Gözleri kapalı kaldı.

"Hayır, baba. Annem başka bir yerde meşgul. Ben Arabella. Beni dinlemeye çalışmalısın. Bryn ve Regan'a derhal eve dönmelerini emretmen çok önemli. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arabella? Geç kaldın. Ve bugün senin düğün günün. Bunu nasıl açıklayacağım?"

Boğazım düğümlendi. Bakışlarını puslu bir sis doldurdu. "Artık buradayım baba." I

elini yanağıma doğru kaldırdı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Regheena. Regheena'm nerede?" Gözleri tekrar kapandı.

Regheena'm. Annemin adı onun dudaklarında şefkatliydi. Benim adım bile şefkatle söylenmişti, nazık bir azarlama, kızgın bir azarlama değil.

"Baba-" Ama işe yaramayacağını biliyordum. Bir emir veremezdi.

Bryn ve Regan'ın sağ salim dönmesi için talepte bulunmak şöyle dursun, bir bardak su bile içemedi. Çoktan bilinçsiz dünyasına geri dönmüştü. Elini göğsüne koydum ve parmaklarımı boynuna bastırdım. Nabzı sağlam ve sabitti. Eğer onu bu hale getiren zayıf bir kalp değilse, neydi?

Ayağa kalktım ve çalışma masasına gittim, parmaklarım dağ gibi yığılmış tentürlerin, şurupların ve merhemlerin arasında dikkatsizce gezindi; hepsi de tanıdığım ilaçlar. Annem bunları bana ve kardeşlerime birçok kez vermişti. Şişeleri açtım ve kokladım. Kokular, tıkalı başların ve ateşli kaşların anılarını geri getirdi. Bir kutu şifalı ot ve merhem karıştırdım ve sonra çalışma masasının çekmecelerine geçtim. Ne aradığımı bile bilmiyordum.

-Merhem mi? Sıvı mı? Gerçek hastalığına işaret eden bir şey? *Onu öldürüyorlar.* Ya da belki de basit bir hastalığı gerektiği gibi tedavi etmiyorlardı. Odanın başka yerlerine baktım, bir aynanın arkasına, uzun bir çiçek vazosunun bulunduğu bir kaideye, yatağının başucundaki masaya baktım, hatta elimi yatağın altına soktum ama hiçbir şey bulamadım.

Bitişikteki doktorun muayenehanesinin kapısına gittim ve kulağımı dayadım. Odanın boş olduğuna karar verdiğimde, kapıyı yavaşça açtım ve orayı da aradım, ancak her iksirin tadına bakıp etkisini görmeyi beklemeden, babamın zayıf ve şaşkın durumuna neyin neden olabileceğini bilmemin bir yolu yoktu. Belki de kalbiydi. Belki de söylentilerde söylendiği gibi onu kırmıştım. Odasına döndüğümde gözlerim tekrar bitki ve merhem kutusuna takıldı. Doktor, aşçının mutfak ilaçlarını her zaman küçümsemişti. Bernette Teyze, Cloris Teyze'nin baş ağrıları için rapsi çiçeklerinden çay yaptığında başını salları ve sırtırdı. Tekrar baktım, bu sefer daha dikkatliydim.

Diğer şişelerin altında, küçük parmağımdan daha büyük olmayan küçük bir şişe buldum. Daha önce hiç görmediğim altın rengi bir tozla doluydu. Hemşirenin ona vermeyi ihmal ettiğı kalp için bir bitki mi? Şişenin mantarını çektim ama hiçbir bitki kokusu alamadım ve şişeyi burnuma yaklaştırmaya başladım. *Hayır. Yapma.* Kol uzunluğunda tuttum, parıldayan altını inceledim, sonra mantarı yerine yerleştirdim ve kapağı kapatarak diğerlerinin yanına koydum.

"Ekselansları."

Döndüm. Şansölye tüm ihtişamıyla orada duruyordu, kıpkırmızı cübbesi dalgalanıyordu, parmak eklemleri parlıyordu, kibirli, sıkı dudaklı gülümsemesi zaferle ışıldıyordu. Kılıçlarını çekmiş iki muhafız arkasında duruyordu. "Notunuzda korkmam gerektiğini söylemeniz ne kadar komik," dedi, sesi neşeliydi. "Bence canım, asıl korkması gereken sensin."

Ona ters ters baktım. "O kadar emin olma." Silahlarımı daha kolay çekebilmek için pelerinimi silktim ve onun yanından geçerek muhafızlara baktım. Onları tanıyamadım. Kalenin güvenliğini sağlayan muhafızları değiştirmiş miydi? Yine de Kraliyet Muhafızları amblemini taşıyorlardı. "Silahlarınızı yere bırakın," dedim onlara. "Kutsal olan her şey adına, bu adamı savunmayın. O, kardeşlerimi pusuya düşüren bir hain. Lütfen-"

Şansölye başını sallayarak, "Gerçekten Prenses," dedi, "yalakalık yapmanın size yakışmadığını sanıyordum. Hepimiz gerçek hainin kim olduğunu biliyoruz. Sen krallığın ilan edilmiş bir düşmanısın. Kanınız o kadar soğuk ki kendi kardeşinizi öldürdünüz-"

"Onu ben öldürmedim! I-"

Şansölye kenara çekilerek, "Yakalayın onu," dedi.

Muhafızlar üzerime geldi ama kaçmak yerine ileri atıldım ve bulanık bir saniye içinde kollarımdan biri Şansölye'nin boynuna dolanırken diğeri de boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Geri çekilin!" Emrettim.

Muhafızlar durakladı, kılıçları saldırmaya hazırды ama geri çekilmediler.

"Geri çekilin, sizi aptallar!" diye bağırdı Şansölye, etine saplanan bıçağımın acısını hissederek.

Dikkatli bir şekilde geri çekildiler ve karşı duvarın önünde durdular.

"Bu daha iyi," dedim ve sonra Şansölye'nin kulağına fısıldadım, "Şimdi, korkmakla ilgili ne diyordun?" Kolumun altında hızla atan kalbini hissetmek hoşuma gitse de, koridorda bize doğru gelen ayak seslerini duydum. Daha fazla muhafız çoktan alarma geçmişti ve muhtemelen tüm çıkışlarımın kapatılmasına sadece saniyeler kalmıştı. Onu kendimle birlikte doktorun kapısına doğru çektim ve sadece bir adım arkamdayken onu iterek öne doğru tökezlemesini sağladım. Kapıyı arkamdan kilitleyerek odanın içine süzüldüm. Saniyeler içinde muhafızlar kapıyı zorlamaya başladılar ve Şansölye'nin diğer taraftan kapıyı kırmak için bağırdığını duydum.

Pencereye gittim ve kepengi açtım ama kaçmak için bir çıkıntı yoktu. Pencerenin hemen altındaki balkona baktım - sert taşların üzerine yirmi metrelik bir düşüştü ama başka bir seçenek göremedim. Parmak uçlarımla pencereden sarkarak kendimi dışarı attım ve sonra bıraktım. Düşüşle birlikte yuvarlandım, ama çarpmanın etkisiyle bacağımda hâlâ şiddetli bir ağrı vardı. Kaçtım,

Koşarken topallıyordum, rotam artık vahşi ve gelişigüzel bir rotaydı, odalara, koridorlara dalıyor, peşimdeki ayak seslerini duyduğumda adımlarımı yeniden yönlendiriyordum. Önce karanlık bir hizmetçi merdiveninden, sonra da boş bir koridordan hızla indim; bağırışlar giderek zayıflıyordu, aramalar hâlâ üst katlarla sınırlıydı. Sitadelin arka tarafındaydım, uzun ve karanlık bir geçitten geçerek Pauline ve benim kaçtığımız, nadiren kullanılan hizmetçi girişine doğru ilerliyordum. Metalik bir *çınlama* duyduğumda mandalı henüz açmıştım ve sese doğru döndüm. Tuhaf bir *uğultu* havayı doldurdu ve ardından yüksek bir *güm, güm, güm* sesi geldi.

Kolumda sıcak bir sarsıntı patladı. Görüşüm o kadar parlak bir acıyla parladı ki odaklanamadım. Uzaklaşmaya çalıştığım da nefesim göğsümde titredi. Hareket edemiyordum. Sol tarafıma baktım. İki uzun demir sürgü kapının tepesine gömülmüştü ama üçüncüsü elimi tahtaya sabitlemiş, avucumun ortasını delmişti. Kan yere damlıyordu. Ayak sesleri duydum ve çılgınca sürgüyü çekmeye çalıştım ama en ufak bir hareket bile içimde mide bulandırıcı bir acıya neden oluyordu. Ayak sesleri daha da arttı, yaklaştı. Kafamı kaldırdım ve bana doğru yavaşça yürüyen bir silüet gördüm. Çalımı yürüyüşünü tanıdım. Bıçağım ayaklarımın dibinde yerde duruyordu. Kılıcımı çektim, acınası bir hareketti, çünkü bir elim kapıya bağlıyken savaşamayacağımı biliyordum. Yüzü ortaya çıktı.

Malich.

Ellerinden birinde daha önce hiç görmediğim bir yaylı tüfek sallanıyordu. Yaklaştıkça acıdan titriyordum. Her ses yükseliyordu; ayak sesleri, kılıcımın ucunun yere sürtünmesi, kendi nefesimin boğazımda hırıltılı bir şekilde çıkması.

"Size rastlamak çok güzel Prenses," dedi. "Anladığım kadarıyla Kaden de burada. Terasta kavga ettiğimiz o gün elimden kayıp gitmesine asla izin vermemeliydim."

Kendini beğenmiş sırtış. Bedelini ödeyeceğine yemin ettiğim sırtış.

"Keşke seni görmek de güzeldi diyebilseydim, Malich." Kılıcımı tehdit edercesine kaldırdım ama bu küçük hareket bile elime saplanan acı dolu bıçağı büyüttü. Acımı gizlemeye çalıştım.

Arbaletiyle kılıcımı kolayca savurdu ve odanın diğer ucuna takırdayarak gönderdi. Vücudumun sarsılması kolumda kör edici sarsıntılara yol açtı ve çılgılığımı tutamadım. Serbest elimi tuttu ve vücudunu benimkine bastırdı.

"Lütfen," dedim. "Kardeşlerim-"

"Tam da seni tercih ettiğim gibi Prens, yalvararak ve iki elin de bağlıyken." Yüzünde hâlâ saldırımın izleri vardı ve gözleri intikam ateşiyle parlıyordu. Daha yakına eğildi ve boştaki eli boğazımı çevreledi. "Cıvatalar Komizar'ın ikramı. Kendisi teslim etmek için burada olamadığı için üzgün. Ne yazık ki, benimle yetinmek zorundasın." Eli boğazımdan göğsüme doğru kaydı. "Ve seninle işim bittikten sonra, yüzünü bana yaptıklarına benzer izlerle oyacağım. Seni teslim ettiğimde nasıl görüldüğün onun umurunda değil."

Sırtışı genişledi ve görebildiğim, hissedebildiğim tek şey buydu.

Dünyanın sahibi olduğunu söyleyen kendinden emin bir ifade. Anıları su yüzüne çıkaran bir sırtıştı bu. Ağabeyimin ağladığını gördüm. Greta'nın boğazındaki oku gördüm. Bir bebeğin dantel başlığının yanıp kül olduğunu gördüm. *Bu kolaydı*, diye övünmüştü. Onu öldürmek kolaydı.

Elleri aşağıya doğru kayarken, kemerimi kurcalarken, pantolonumun düğmeleriyle oynarken nefesleri kulağımda ağırlaşıyordu. *Sakin ol*. Sıkışan elimi bükmeye, döndürmeye, sürgüyü tutmaya zorlarken kemiğin çatırdadığını hissettim. Kan kolumdan aşağı aktı. Boğazımdan hayvan sesleri gibi iniltiler yükseldi, kalın ve vahşi. Acıyı bir ateşin yakıtı tüketmesi gibi kullandım, daha sıcak ve daha sıcak yandım ve elim sürgüyü kavrarken

kolumu ona doğru itip gevşetmeye zorladı. Parmaklarım alev almış gibi yandı, demir cıvata elimde öfkeye dönüştü ve çekerek daha da gevşettim, inlemelerim sadece Malich'in memnuniyetini artırdı. Gözleri parlıyordu, sanki çizgileri nereye oyacağını zaten biliyormuş gibi benimkilere bakıyordu. *Sakin ol.*

Pantolonumun son düğmesini açarken, "Artık bayılmak yok, Prenses," dedi. Eli derinin altından kalçama doğru kayd ve sırtışı genişledi. "Sözlerimi tutarım ve Komizar'a acı çekeceğinizi söyledim."

Sürgüyü çektim, serbest kalırken döndürdüm, ani salınım savuruşuma hız kattı ve Malich'in boynuna saplandı, sivri ucu diğer taraftan çıktı. Gözleri irileşti.

"Ben de verdiğim sözleri tutarım," dedim.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Konuşamıyordu ama bunu gözlerinde gördüm. Birkaç muhteşem saniye için, ölü bir adam olduğunu biliyordu ve bu benim elimden olmuştu. Beni hâlâ duyabiliyorken fısıldadım, "Seni öldürmenin bu kadar iyi ve kolay gelmesinden nefret ediyorum, Malich. Bir daha asla senden bir şey dilenmeyeceğimden emin olabilirsin." Sürgüyü çektim ve yere düşmeden önce boynundan kan fışkırdı. Ölmüştü.

Buruşmuş bedenine baktım, boynundan yavaşça akan kan, taş döşeli zeminde tembel kırmızı nehirler halinde süzülüyordu. Gözleri boş boş tavana bakıyordu.

Sırtışı gitmişti.

Tam o sırada bir ayak sesleri gürültüsü her taraftan yaklaştı. Etrafımı yine tanımadığım altı muhafız sarmıştı. Nöbetçi Yüzbaşı aralarında duruyordu. Citadelle muhafızlarını denetleyen kabinenin üyesiydi.

Malich'in cesedine tanıdık bir ifadeyle baktı ve başını salladı.

İçimden mide bulandırıcı bir dalga geçti. "Sen de mi?" dedim.

"Korkarım öyle."

"Kaptan, bunu yapmayın," diye yalvardım.

"İnanın bana Prenses, zamanı tersine çevirebilseydim yapardım ama şu anda geri dönemeyecek kadar batmış durumdayım."

"Çok geç değil! Hâlâ kardeşlerimi kurtarabilirsin! Yapabilirsin!"

"Onu al."

Öne çıktım ve savurdum, sürgü hala elimdeydi ama dizlerim yol verdi ve ben yere düştüm.

İki muhafız beni kollarımdan tutup kaldırdı ve bir diğeri de sürgüyü çekti. Beni sürüklerken kan fışkırdı ve başım dönmeye başladı. Beni nereye götürdüklerini takip etmeye çalıştım ama tek gördüğüm önümde dönen bulanık şekillerdi. *Kanamayı durdur, Lia.* Ama elleri kollarımda kenetlenmişken, bunun hiç şansı yoktu. Bunun yerine sadakatlerini kazanmaları için yalvardım, onları Nöbetçi Kaptan'ın hainlerin en kötüsü olduğuna ikna etmeye çalıştım. Kelimelerim bile bulanık ve mesafeli görünüyordu ve muhafızlardan biri defalarca susmamı söyledi ama ben durmadım. Sonunda çeneme vurdu. Yanağımın iç kısmındaki yumuşak et dişlerime battı ve kanın tuzlu tadı ağzımı doldurdu. Geçit bir görünüp bir kayboluyor, zemin ve tavan birbirinin içine giriyordu. Ama bir gardiyanın beni karanlık bir odaya fırlatmadan hemen önce mırıldandığı bir kelime, bana yumruğundan daha sert çarptı.

Jabavé.

Kaledeki muhafızları tanımamamın bir nedeni vardı. Onlar

Vendan'dı.

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM

Biraz daha uzağa, Lia.

Dur bakalım.

Benim için bekle.

Bir nehrin kokusunu aldım, bir ormanın ağır ve eğik çamlarına baktım, üzerimdeki havada dönen soğuk nefesleri gördüm ve karda çıtırdayan botların kararlı ritmini duydum.

Sıcak dudakların dudaklarımı okşadığını hissettim.

*Sadece biraz daha
uzağa. Benim için.*

Gözlerim açıldı, henüz ölmemiőtim. Karlı dünya, kör edici beyazlık ve çam kokusu yok olmuştu. Onun yerine penceresiz, siyah bir odadaydım ama beni tutan kolları, saç tellerimi geriye doğru tarayan parmakları, soğuğa karşı sıcak bir duvar olan göğsü hâlâ hissediyordum ve gitmeme izin vermeyen sesi duyuyordum.

Gözlerini benden ayırma. Kalmamı isteyen ateş mavisi.

Odaklanmaya, karanlığı araőtırmaya çalıştım. Hücre havasızdı, hava duvarların kendisi kadar eskiydi. Kir ve çürük kokuyordu. Elimi yaklaştırdım

Kanamayı durdurmak için karnımı sıkıca bastırdım, ama basınç içime kör edici bir bıçak sapladı.

Ciğerlerimi nefes almaya zorlayarak havayı içime çektim.

Bittiğini kabullenemedim.

Kardeşlerimi kurtarmak için haber gönderilmeyecekti.

Hainler açığa çıkmayacaktı.

Komizar'ın kazandığını.

Malich'in öldüğünü görmek birdenbire çok küçük bir zafer oldu. Tatmin duygusu, tıpkı yerdeki kanı gibi akıp gitti. Ölümü bana sadece bir son verdi, alınan geri vermedi.

Buradaki yol bulanıktı ve nerede olduğumdan emin değildim ama burası kale değildi. Belki de ek binalardan biriydi? Kalenin hapishanesi sadece birkaç adım ötedeyken neden beni açıkta sürükleme riskine girmişlerdi ki? Beni Piers Kampı'na kadar götürdüklerini sanmıyordum ama emin de olamıyordum.

Odada silah olarak kullanabileceğim bir şey aramak için ayağa kalkmaya çalıştım ama yaralı bacağım altımda kaldı ve yüzüm toprak zemine çarptı. Orada yaralı bir hayvan gibi yatıyordum. *Sonunda birbirimizi anlıyor muyuz?* Öfkeli gözyaşlarımı bastırdım. *Hayır! Hayır!* Sağlam olan tek elimle iterek ayağa kalkmaya çalıştım. Durumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Ayak sesleri, boğuk bağırışlar duydum ve kapı açıldığında ani parlak ışığa karşı gözlerimi kısıtım. Daha fazla mahkûm içeri atıldı, kapı çarpıldı ve oda tekrar karanlığa gömüldü.

*Çocuklarımın yanında,
dudakları boynuma
değiyor,
Tükürüğü yanağımı ıslatıyor,
Onun okşaması nefesimi kesiyor,
kılıçlardan daha fazla,
Yumruklardan daha fazlası,
Sözlerim onu korkutuyor.
Sonumu görüyorum,
Ama size verdiğim sözleri
alamaması için dua ediyorum.*

-Venda'nın Şarkısı

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

RAFE

Sadece birkaçımız ormana doğru at sürdük. Geri kalanlar kasabada kaldı, dikkat çekmemek için dağıldılar ama hazırdılar. Kulübeye yaklaştığımızda elimi kaldırdım, herkesin durması için sözsüz bir emir verdim. Onlar da duydu. Kızgın bir ciyıklama. Belki bir kedi, ya da-

Dörtnala koşmaya başladık. Yaklaştığımızda Kaden'in ormandan kulübeye doğru koştuğunu gördüm. Bizi gördü ama koşmaya devam etti. "Pauline! Lia!" diye bağırdı koşarken. Kulübenin kapısından içeri daldık ama içerisi boştu - bir bebeğin uluması dışında. Hepimiz aynı anda yatağa baktık ve Kaden eğilip altından bir bohça çıkardı.

Bebeği kucağına alırken "Pauline'in" dedi. Yaralı olmadığından emin olmak için battaniyeyi kenara çekti. "Bebeğini asla böyle bırakmazdı." Ve sonra, sanki sonunda varlığımızı fark etmiş gibi, "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu.

Ben cevap veremeden Berdi ve genç bir kız kapıdan içeri daldı. Berdi sonunda bebeğin teslim edilmesini talep etmeden önce uyarılar ve tehditler savurdu. Orrin içeri girip dışarıda bizim olmayan taze at izleri olduğunu söyleyene kadar sorular soruldukça ortalık kargaşa ve karmaşa içindeydi.

"Biri onları götürmüş," dedi Kaden. "Onu da almasınlar diye bebeği yatağın altına saklamış."

Berdi'nin yanındaki kız kapıya doğru fırladı. "Manastıra gitmem gerek!"

Hem Kaden hem de Berdi durması için bağırıldılar ama o çoktan gitmişti. Atıma bindim ve nedenini bilmediğim bir şekilde onu kovaladım. Beni durdurmak için bıçak çekti. İşte o zaman bana bildirimlerden bahsetti.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Üçümüz yan yana oturmuş, taş duvara yaslanmıştık. Onların da benim gibi kara boşluğa baktıklarını hayal ettim. İhaneti anlatırken Pauline'in yüzünü göremediğim için minnettardım. Sesi hâlâ inançsızlıkla doluydu ve mutsuzlukla soğuk öfke arasında yumuşak, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Tam kırılacağını düşündüğüm anda, içinde korkunç bir sessizlik kükredi; vahşi, keskin ve intikama susamış bir sessizlik.

Gwyneth bana onlar götürülmeden önce Pauline'in kulübenin verandasından kendisine seslendiğini duyduğunu söyledi. Pencereden dışarı bakmış ve askerlerin geldiğini görünce bebeği bir battaniyeye sararak yatağın altına, görülmeyeceği bir yere yatırmış.

Pauline'in sesi yeniden ince ve korkulu bir hal aldı. "Kaden onu bulacaktır. Sence de öyle değil mi, Lia?"

Gwyneth, Kaden'in değirmenden döndüğünde ağladığını duyacağına dair ona güvence vermişti bile. Ben de kendi onayımı eklemeye başlamıştım ki Pauline elime uzandı ve elimdeki kanlı pisliği hissetti. Onun dokunuşuyla inledim.

"Yüce Tanrım, ne oldu?"

Odaya atıldıklarında kucaklaşmıştık ama karanlıkta elimi görmemişti.

Babam Şansölye ile karşılaşmamı daha önce açıklamıştım, ve beni buraya sürükleyen muhafızlara, Malich ve sürgüyle olan talihsiz karşılaşmamı anlattım.

Pauline dehşete kapıldı ve hemen eteğinin altından bandaj için bir şerit koparmaya başladı. Gwyneth ayağa kalkıp odanın köşelerini yokladı ve bir avuç örümcek ağı bulduğunda bana doğru sendeleyerek geri döndü ve onları elime sardı. Saray doktoru bu tür mutfak ilaçlarını pek onaylamasa da, elimden sürekli akan sızıntıyı yavaşlatmaya yardımcı oldu.

"Zor muydu?" Pauline sordu. "Onu öldürmek mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. Çok kolay olmuştu. Bu beni bir hayvandan biraz daha fazlası mı yapıyordu? Şu anda kendimi öyle hissediyordum, kapıdan içeri giren her şeyi öldürmeye hazır bir diş ve pençe yumağı.

"Mikael gelip bizi işaret ettiğinde elimde bir cıvata olmasını ne kadar isterdim." Pauline onun sözlerini tekrarlarlarken sesini taklit etti. "Sizi teslim etmek benim *görevimdi*, dedi. Ben bir askerim ve sen de krallığın aranan bir suçlususun. Başka seçeneğim yoktu." Sargıyı bağladı. "Görev! Yargıcın ona bir torba para attığını gördüğümde Mikael omuz silkti, sanki ödülünden haberi yokmuş gibi."

"Bekçinin kulübesinde olacağını nereden biliyordu?" Ben sordum.

"Korkarım o beni, benim onu tanıdığımdan çok daha iyi tanıyor. Sanırım beni hana kadar takip eden ve Şansölye'ye haber veren oydu. Beni orada bulamayınca, gidebileceğim başka bir yer düşündü. Kulübe eskiden-" İçini çekti ve düşüncesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Gwyneth neşeyle, "Ben de tüm bu pazarlığın şanslı ikramiyesiydim," dedi. "Şansölye benim de işin içinde olduğumu öğrenene kadar bekle. Çok çirkin olacak. Onun ne kadar kötü niyetli olabileceğini uzun zaman önce öğrendim." Ve sonra ilk kez Simone'dan bahsetti. Belki de ölmek üzereyken sır saklamak o kadar da önemli görünmüyor.

Kendisine yönelik olduğunu düşündüğüm bir tiksinti havasıyla iç çekti. "Onunla tanıştığımda on dokuz yaşındaydım. Benden büyüktü, güçlüydü ve beni ilgi yağmuruna tutuyordu. Onu çekici buluyordum, eğer buna inanabilirseniz, ama gerçek şu ki, o zaman bile bir düzeyde tehlikeli olduğunu biliyordum. Graceport'ta oda hizmetçisi olarak yaşadığım sıkıcı hayata kıyasla heyecan verici olduğunu düşünmüştüm. Pahalı kıyafetler giyiyor ve çok düzgün konuşuyordu ve bu bana kendimi bir şekilde onun kadar önemli biri gibi hissettiriyordu. Neredeyse bir yıl boyunca ona bilgi aktardım. Limandan dolayı pek çok lord ve zengin tüccar hana uğradı. Ona hakkında bilgi verdiğim iki müşteri yataklarında ölü bulunana kadar onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamamıştım. Bana onların bir *sorumluluk* haline geldiğini söyledi. Onun hakkında heyecan verici olduğunu düşündüğüm her şey birdenbire dehşet verici bir hal aldı."

O sırada zaten hamile olduğunu söyledi. Ona başka bir yerde iş bulduğuna ve bebeği ondan almak için her şeyi söyleyeceğine ya da yapacağına dair bir hikaye uydurdu. Adam onun gitmesini engellemeye çalışmadı. Çocuk konusunda mutlu değildi ve kadın hala onun kendisine ya da bebeğe bir şey yapabileceğinden korkuyordu. Simone'u sadece birkaç ay yanında tuttu. Parası tükenmişti, başvuracak kimsesi yoktu ve Şansölye'nin onu bulabileceğinden endişeleniyordu. Terravin'den geçerken meydanda çocuklarla ilgilenen yaşlı bir çift gördü. Çocuksuz olduklarını öğrendi ve onları temiz ve düzenli bir eve kadar takip etti. "Pencere kenarındaki saksılarda kırmızı sardunyalar bile vardı. Simone'u iki saat boyunca kucağımda tuttum ve o çiçeklere baktım. İyi ebeveynler olacaklarını biliyordum." O

Durakladı ve sanki yanaklarındaki gözyaşlarını siliyormuş gibi bir ses duydum. "Onu orada bıraktıktan sonra iki yıldan fazla bir süre Terravin'e dönmedim. Hâlâ birilerinin bağlantıyı kurmasından korkuyordum ama onu düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Onlar iyi insanlar. Bu konuda hiç konuşmuyoruz - sanırım konuşmak istemediğimi biliyorlar - ama kim olduğumu biliyorlar ve hayatlarında bana yer açıyorlar. O mutlu ve tatlı küçük bir kız. Tanrılara şükür bana hiç benzemiyor. Ya da ona." Sanki kızını bir daha göremeyeceğini biliyormuş gibi sesi çatallaştı. Gwyneth'in kararlı sesini duymak göğsümdeki havayı sıktı.

"Dur!" "Dur!" dedim. "Bundan kurtulacağız." "Tabii ki kurtulacağız!"
Pauline homurdandı.

Gwyneth ve ben irkilerek nefes aldık, sonra da güldük. Pauline'in avucunda Mikael'in adının kazılı olduğu bir cıvatayı tuttuğunu hayal ettim. Gwyneth uzandı ve sağlam elimi tuttu. Diğer elimi Pauline'in omzuna koydum ve onu kendime çektim. Birbirimize yaslandık, kollarımız birbirine dolandı, alnımız yanağımıza, çenemiz omzumuza değdi, gözyaşları ve güç bizi birbirimize bağladı.

"Bundan kurtulacağız," diye tekrar fısıldadım. Ve sonra Sessizlik, ne olacağını biliyordum.

Gwyneth önce kendini geri çekti ve tekrar duvara yaslandı. "Anlayamadığım şey neden hepimizin çoktan ölmediği. Neyi bekliyorlar?"

"Onaylama," dedim. "Meclis tekrar toplandı ve bu küçük komploda karar verici faktör olan biri başka bir işle meşgul. Belki de Kraliyet Bilgini."

Pauline, "Meclis öğle yemeği için ara veriyor," dedi.

"O zaman öğlene kadar vaktimiz var," diye cevap verdim.

Ya da yedek planım işe yarasaydı belki daha uzun sürebilirdi, ama her dakika geçtikçe ve manastırın çan sesini dinledikçe, bu planın da suya düştüğünden daha emin oldum.

Öfkem tavan yaptı. Komizar'ı tekrar bıçaklamalıyım. Onu bir bayram kazı gibi doğramalı, sonra kafasını bir kılıca geçirerek geri getirmeli ve zalimi sevmediğimin kanıtı olarak kalabalığa göstermeliydim.

"Neden yalanlara inandılar?" diye sordum. "Bütün bir krallık Komizar'la evleneceğime ve kendi kardeşim de dahil olmak üzere bir bölük askere ihanet edeceğime nasıl inanabilir?"

Gwyneth iç çekti. "Hızla kesildiler," dedi, "kederli ve çaresizdiler. En iyi genç adamlarından otuz üçü ölmüştü ve Şansölye bir adım öne çıkarak onlara öfkelerini kolayca boşaltabilecekleri bir ortam sağladı; daha önce kendilerine sırtını dönmüş olduğunu bildikleri bir yüz ve isim. Buna inanmak onlar için kolaydı."

Ama eğer k a ç m a m ı ş olsaydım, bu olayı asla öğrenemeyecektim. Komizar'ın planları ya da hainler. En azından Komizar dikkatini Dalbreck'e çevirene kadar Rafe ile başka bir krallıkta mutlu mesut yaşıyor olacaktım. Ve kılıç kaldıracak kadar bile büyük olmayan genç Vendanlılar, Komizar'ın muhtemelen şehrin kapılarına saldırmak için ön saflara yerleştireceği kurbanlık kuzular olarak en kötüsünü yaşayacaklardı. Çocukları, Morrighese askerlerinin vicdanlarını sıızlatmak için kullanacaktı. Ne kardeşlerim ne de yoldaşları bir çocuğu asla öldürmezdi. Silahlarını tutarlar, tereddüt ederler ve sonra Komizar yıkım cephaneliğiyle harekete geçerdi.

Pauline elini yavaşça bacağıma koydu. "Ama yalanlara herkes inanmadı. Bryn ve Regan tek kelimesine bile inanmadı."

Belki de bu yüzden şimdi ölüme doğru gidiyorlardı. Onlar çok fazla soru sormuştu.

* * *

Karanlıkta oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık, elim kalbimle aynı anda zonkluyordu, örümcek ağlarının tenime verdiği garip ürperti binlerce minik örümcek gibi kolumdan yukarı çıkıyordu. *Bir mutfak ilacı.* Mahkeme doktorunun asla kullanmayacağı bir şey. *Kendi başına değil.* Karanlık önümde dönmeye başladı ve binlerce minik örümcek bir altın çiçek tarlasına dönüştü. İçlerinden bir yüz yükseldi, sakın ve emin. *Bana yeteneğimi hiç sormadı çünkü bende olduğunu biliyordu.* Başından beri benden korkmasının nedeni buydu. *Kötüleri ortaya çıkaracak.* Ve her biri kendine özgü armağanlara sahip geniş bir krallıklar kıtası gördüm, yüz geri çekildi ve çiçek tarlaları tekrar örümcek olana kadar esintide dalgalandı, avucumda dinlendi.

Kapı açıldı ve ani ışık bizi kör etti. Onu görmeden önce Şansölye'nin mağrur iç çekişini duydum.

"Gwyneth," dedi, adını abartılı bir şekilde söyleyerek "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Dilini gıdıkladı. "Düşmanlarla komplo kurmak."

Gwyneth ona alaycı bir bakış fırlattı ve o da buna gülümseyerek karşılık verdi.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu. Ayağa kalktım ve ona doğru topallayarak yürüdüm. Geri adım atmamak için direndi, korktuğunu belli etmek istemiyordu. Ne de olsa yaralıyım, silahsızdım ve bir tutsaktım. Ama gözlerinde kısa bir titreşim gördüm, bir şüphe kalp atışı. Venda'nın Şarkısı'nı okuduğunu doğruluyordu. *Kötüleri açığa çıkaracak.* Ya ben yaptıysam?

Kanlı sargılı elime baktı. Kibirli alaycılığı geri döndü. Artık o kadar da güçlü görünmüyordum. Ben sadece onu sonsuza dek rahatsız eden, adını tam olarak açıklayamadığı bir baş belasıydım ama bir tehdit değildim. İçini kemiren küçük şüphe yok oldu.

"Bunu yapmayın Lord Şansölye," dedim. "Kardeşlerimi öldürmeyin."

Dudaklarından tatmin olmuş bir nefes kaçtı. "Demek sonunda babana koşmana neden olan şey buydu."

"Eğer babam ölürse-"

"Baban öldüğünde demek istiyorsun. Ama endişelenmeyin, kendi ölümünüz kadar çabuk gelmeyecektir. Ona biraz daha ihtiyacımız var-"

"Eğer şimdi teslim olursanız, canınızı bağışlayacağım-"

Elinin tersi savruldu, mücevherli parmakları çenemle buluştu ve tökezleyerek duvara çarptım. Gwyneth ve Pauline öne atladılar. "Geri çekilin!" Ben emrettim.

"Hayatımı bağışlıyor musun?" diye alay etti. "Sen delisin."

Tekrar yüzümü ona döndüm ve gülümsedim. "Hayır, Şansölye, ben sadece size bir şans vermek istedim. Artık tanrılara olan yükümlülüğümü yerine getirdim." Sanki tanrılar benimle konuşuyormuş gibi kirpiklerimi kısaca kııptım.

Şüphe yine gözlerinden süzülüyordu, tam olarak kurtulamadığı sinsî bir hayvan gibi.

"Ceketini çıkar," diye emretti.

Ona baktım, nedenini merak ediyordum.

"Şimdi yap," diye hırladı, "yoksa senin yerine onlara yaptırırım." Onu çıkardım ve yere düşmesine izin verdim.

Muhafızlara başıyla işaret etti ve onlar da kollarımdan tutup sırtımı ona doğru çevirdiler. İçlerinden biri gömleğimi çekerek kumaşı omzumdan yırttı. Sessizlik uzadı, sadece onun yavaş ve ölçülü nefesleri duyuluyordu. Nefretinin içimi yaktığını hissedebiliyordum.

Muhafızlar beni ileri doğru iterek bıraktılar ve Şansölye, "Öldürün onları. Hava karardığında cesetleri şehrin dışına götürün ve yakın. Omzundaki o şeyin izinin kalmadığından emin olun." O gitmek için döndüğünde, muhafızlar bize doğru ilerlediler, ince ipek ipleri

Bizi ortadan kaldırmak için sessiz ve kansız bir yol. Ama sonra bir ses duyuldu; uzaktan çan sesleri geliyordu.

"Dinleyin, Şansölye!" O gitmeden önce hızlıca söyledim. "Duyuyor musun Bu mu?"

"Manastırın çanları," diye tersledi sinirlenerek. "Ne olmuş yani?"

Gülümsedim. "Bu bir duyuru. Hem de ofisinizden gelen önemli bir duyuru. Mührünüzün kayıp olduğunu fark etmediniz mi? Son faturalar postalanıyor. Biz konuşurken şehrin dört bir yanından gelen vatandaşlar bunları okuyor. Prenses Arabella yakalandı. Tüm vatandaşlar yarın sabah köy meydanında yapılacak duruşmaya ve idama davetlidir. Onu getirmezsensiz gerçekten utanç verici olur. Hatta utanç verici. Beceriksizliğinizi nasıl açıklayacaksınız?"

Boynundaki benekli kırmızı lekenin yanaklarına ve şakaklarına yayılışını izledim, tıpkı kontrolden çıkmış ve tüketen bir orman yangınındaki alevler gibi. Muhafızlara "Bekleyin!" dedi ve dışarı çıkmalarını emretti. Kapı hepsinin arkasından çarparak kapandı ve faturaların yırtılması için bağırdığını duydum. Ama artık çok geçti. Çok geç olduğunu biliyordu.

"Aferin kardeşim," dedi Gwyneth. "Ama yarın sabah? Sen duruşmayı bir hafta erteleyemez miydi?"

"Ve bizi sessizce ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaları için onlara daha fazla zaman mı verelim? Hayır. Sabaha kadar dayanabilirsek şanslıyız. Mahkemede bana asla konuşma şansı vermezler. Tüm bunlar bize birkaç saat daha kazandıracak ama en azından şimdi telaşlanacaklar ve belki de aptalca hatalar yapacaklar."

Ayağım Gwyneth'in bacağına değene kadar duvar boyunca ilerledim. "Kalkın," dedim. "İkiniz de. Bu arada size bir Dalbreck askerinden öğrendiğim bazı hareketleri göstermem gerekiyor - muhafızlar geri geldiğinde silah kullanmadan adam öldürmenin yollarını."

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Sadece bir saat sonra taş geçitte ayak sesleri duyuldu. Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Gürültülü ve aceleciydiler. Öfkeliydiler. Hepimiz karşı duvara yaslanmış, kapının açılmasını bekliyorduk, toprak yumruklarımızda toplanmış, gözlerine fırlatmaya hazırдық.

"Kapı açıldığında gözlerinin ışığa alışması için bir şans ver," dedim. "Bunun için sadece bir şansımız var. Nişan almaya çalışın."

Pauline dualar fısıldarken Gwyneth küfürler savurdu. Onlar vardı Gwyneth'in elbisesinden birkaç şerit kopardı ve bunları sıkı ince bir ip haline getirerek uçlarını düğümledi, böylece her biri ipi iyi kavrayabilecekti. Garrotları olan tek kişi muhafızlar olmayacaktı. Sol elim pek bir şey yapamazdı ama sağ elimin eklemleriyle nefes borusuna epeyce zarar verebilirdim. Gwyneth ve Pauline'e muhafızların zayıf noktalarını not ettiğimi söylemiştim. Gözlerinin yanı sıra kasıkları, burunları ve dizleri de savunmasızdı ve boğazları da. Üzerlerinde sadece silah vardı, zırh yoktu. Planladığımız yakın dövüşün bir noktasında, sakat muhafızlardan en az birinin silahını ele geçirmeyi umuyordum.

Ayak sesleri kapının dışında durdu.

Anahtarlar tıkırdadı.

Kilit tıkırdadı.

Boğuk küfürler. Daha fazla tıkırtı. *Acele edin.*

Elimdeki toprağı sıkıca kavradım. *Acele et!* Bir şeyler kulağa doğru gelmiyordu.

Kızgın bir tuş sesi.

Lanet olsun! Geri çekilin!

Bir gümbürtü kapıyı salladı. Ve bir tane daha. Parçalanmış ahşabın çatırtısı duvarlarda yankılandı.

Kapıda bir delik açıldı, ardından bir ışık huzmesi ve bir baltanın gümüş ucu belirdi.

Baltanın ucu bir anlığına kayboldu ve tekrar içeri girdiğinde bir çatırtı daha duyuldu. Kapı açıldı ve ben saldırmaya hazırdım, ama sonra-

Parlak gözler ve sırtış.

Siyah saç ipleri.

Görmeyi beklemediğim manzaralar.

"Bekle!" Diğerlerini durdurmak için elimi uzatarak bağırdım.

Kaden parçalanmış kapının diğer tarafında durmuş, baltayı hâlâ elinde tutuyordu. Alnında ter parlıyordu ve göğsü eforla kabarmıştı. Jeb ve Tavish onun yanından geçerken Gwyneth ve Pauline'e onlara güvenilebileceğini söyledim. Jeb elini uzattı. "Tanrılara şükürler olsun ki seni bulduk. Bu taraftan," dedi. "Fazla zamanımız yok."

Avuç dolusu toprağı yere bıraktım, onu ezmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüm.

nefes borusu. Jeb gülümsedi. "Hatırladın."

"Benden şüphe mi ettin?"

"Asla."

Pauline ellerini Kaden'in omuzlarına vurarak ona doğru koştu. "Bebek!"

"O iyi," diye yanıtladı Kaden. "Berdi onu aldı ve bir sütanne getirdi. Ona manastıra gidip saklanmasını söyledim."

"Acele edin. Bu taraftan," diye emretti Tavish. Döndü ve bizi bir aşağı götürdü

geçit. Şu anda bulunduğumuz yeri tanıdım; kale zırhlısı, ek binalardan biriydi. İskeleler Kampı'ndaki cephaneliğe kıyasla küçüktü, sadece kale muhafızlarını silahlandırmak içindi. Bizi depolarından birinde tutuyor olmalıydılar ama bu sadece phelerimi doğruluyordu; kale muhafızları hainlerin planlarında suç ortağı olabilirdi ama bu rtbelerdeki askerlerin de öyle olduğu anlamına gelmiyordu. İleride bir bağırışlar silsilesi duydum. Arkadan gelen Jeb yavaşlayan adımlarımı fark etti ve "Merak etme. Onlar bizim."

Bizimki mi? Koşarken anlamaya çalıştım.

Ana erzak odasına açılan bir kapıdan içeri girdik ve odanın ortasında kısmen giyinmiş, çeşitli aşamalarda üniforma giymiş beş adam vardı. Yarım düzine kadar adam yüzükoyun yatıyordu, elleri arkalarından zincirlenmiş, kılıçlarının uçları bir o kadar sade pelerinli adam tarafından boyunlarına tutturulmuştı. Sven gömlekleri yırtıp parçaladı ve Jeb ile Tavish'i zincirlenmiş adamların ağzını tıkamalarına yardım etmeleri için çağırdı.

"Sen iyi misin?" Kaden bana bir kez daha bakıp elime uzanarak sordu.

"Ben iyiyim," dedim uzaklaşarak. "Nöbetçi Yüzbaşı da işin içinde ve en azından kale muhafızlarından bazıları da Vendan. Kusursuz Morrighese konuşuyorlar. Görünüşe göre âlimler de dil öğretmekle meşglmş."

Kaden'in gözlerinde öfke parladı. Komizar'ın ona hiç anlatmadığı çok şey vardı ama Komizar'ın tarzı buydu; birçok insanı kukla gibi kullanır ama hiçbiriyle çok fazla bilgi paylaştırmazdı. G tamamen ona ait kalmalıydı. Kaden bir şerit bez aldı. "Biraz daha saralım," dedi kanlı sargılı elimi kaldırarak.

Acıdan yüzümün kızardığını gördü. "Ne kadar kötü?"

"Ben yaşayacağım," dedim. "Malich pek değil. O öldü. Komizar ve onun kıvranan mağara solucanları yuvası ilginç bir silah daha geliştirdi - Aynı anda birden fazla demir ok atan bir arbalet. Neyse ki sadece bir tanesi beni vurdu."

Kumaş şeridini yavaşça elimin etrafına sardı. Kumaşı sıkıca çekmeden önce, "Nefesini tut," dedi. "Biraz baskı kanamayı durdurmaya yardımcı olacaktır."

Acı beni sarstı ve sonra koluma doğru yayıldı.

"Sana bir pelerin getireyim," dedi. "Dikkat çekmeden buradan bu şekilde çıkamazsın. Sana söylemem gereken başka şeyler de var." Masanın üzerindeki karmakarışık yığının yanına gitti, yarı giyinik adamların atılmış giysileri olduğunu tahmin ettim ve onları ayıkladı.

Peder Maguire arkamdan geldi ve kıyafetiyle beni şaşırttı. Yanında, cübbesinin neredeyse gizlediği bir kılıç vardı.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?" Ben sordum.

"Öğrenmek üzereyim," diye cevap verdi ve ardından nihayet arşivlerde istediğim bilgiyi bulduğunu söyledi. "Hiç akrabası yoktu."

Başımı salladım. Bu sadece daha fazla teyitti - hücrenin karanlığında odak noktasına gelen bulanık resmin bir başka parçası.

Gwyneth ve Pauline çoktan odanın ortasına gelmişlerdi, Bu hareketliliğe kapılıp onun bir parçası olmak, kavramaya başladığım bir plandı. Odanın uzak köşesinde, Orrin'in bir raftan kargıları çektiğini ve ardından Natiya'nın, hepsi Morrighese amblemiyle işlenmiş bir kucak dolusu baldrick taşıdığını gördüm. Onları yarı giyinik askerlere verdi ve odayı geçerek Gwyneth ve Pauline'in yanına gitti.

Gürültü ve açıklamaların sadece yarısını duydum çünkü karşı köşede başka bir şey gözüme çarptı.

Bir savaşçı. Birisi kilidi kırmak için flanşlı bir topuz sallıyor başka bir silah dolabı. Kilit duvara çarptı ve dolap çarparak açıldı, ama sonra durdu, aynı anda beni hissetmiş gibi görünüyordu. Döndü, gözleri benimkileri buldu ve sonra dikkati sargılı elime kaydı. Aşağı baktığımda pantolonumun ve gömleğimin kanla kaplı olduğunu gördüm. Odayı geçti, adımları ölçülüydü. *Hesaplama.* Kilidi kırmaktaki tüm gayretine rağmen, bana yaklaşırken hareketlerinde bir kısıtlama vardı.

Adımlarının sertliği.

Omuzlarının çekilmesi.

Geri çekiliyor.

Hareketlerinde gördüğüm buydu ama önümde durduğunda bakışlarında gördüğüm bu değildi. Gözlerinde beni kollarına çektiğini, dudaklarını dudaklarıma indirdiğini, hiç bitmeyecek bir öpücük, krallıklar yok olana ve dünya durana kadar bana sarıldığını, birbirimiz için her şey olduğumuzu gördüm. *Daha önce.*

Bekledim. Bekledim. İstedim.

Bazı şeyler kalıcıdır. Önemli olan şeyler.

Yine de kendini tuttu. Uzak. Bir kral. Bir sonraki hamlesini hesaplayan bir asker.

"Açıklamak için zaman yok," dedi.

"Açıklamaya ihtiyacım yok. Sen buradasın. Önemli olan tek şey bu."

Elime baktı. "Bekleyip yeniden toparlanabiliriz ya da şimdi ilerleyebiliriz.

Bu sizin kararınız."

Odadaki askerlerini inceledim. "Kaç tane var?"

"Yüz tane, ama onlar-"

"Biliyorum," dedim. "Onlar en iyisi."

Meclisin son oturumunun sona ermesine ve lordların evlerine dağılmasına sadece saatler kalmıştı. Şimdi hepsiyle konuşmak için son şansımdı. Dakikalar sayılıyordu.

"Kardeşlerim bir pusuya doğru gidiyorlar. Babam ölüyor. Komizar da yolda. Artık bekleyecek zamanımız yok."

"Komizar? Köprü tamir edildi mi?"

Başımı salladım.

Çenemi kaldırdı ve yüzümü pencereye doğru çevirdi. "Solgunsun. Bu kanın ne kadarı senin?"

Çoğunu, ama sesinde tehlikeli bir yan duydum ve gerçeği söylememeye karar verdim. "Çoğu Malich'in. En kötüsü onun başına geldi. O öldü."

"O halde silah taşıyabiliyorsunuz?"

"Evet," dedim, Kaden'in bana uzattığı kılıcı kınına sokarken, hareketlerimin çoktan onların hareketleri haline geldiğini hissettim.

Diğerleri de hazırlıklarını tamamlamış ve Rafe'nin arkasında toplanmış, benim de cevabımı bekliyorlardı. Jeb de dahil olmak üzere Rafe'nin adamlarından altısı artık kale muhafızları gibi giyinmişti. Geri kalanlar, dikkat çekmemek için hepsi farklı tonlarda ve tarzlarda, yerel çiftçiler ve tüccarlar tarafından tercih edilen sade kaba dokuma pelerinler giyiyordu. Tavish ve Orrin de Sven gibi benzer kıyafetler giyiyordu. Pauline ve Gwyneth de silah kuşanmış ve pelerin giymişlerdi.

İşte bu, diye düşündüm ve dehşet boğazımda düğümlendi. Natiya'yı göstererek, "O kalıyor," dedim.

Öfkeyle ileri doğru uçtu.

Kaden onu arkasından yakalayarak göğsüne bastırdı. "Onu dinle Natiya," dedi. "*Dinle*. Endişeyle omzunun üzerinden bakmasına neden olma.

Senin için. Olacak. Hepimizin zayıflıkları var ve sen onun zayıflığı olacaksın. Lütfen. Senin de günün gelecek."

Gözleri yaşlarla doldu ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Bugün benim gün." Sesi öfkeyle titriyordu. Ne mahkemenin işleyişinden ne de kimin kime ihanet ettiğinden çok az şey anlıyordu. Sadece adalet istediğini biliyordu ama bugün bile ona kaybettiklerini geri veremezdi.

"Hayır," dedim, "bugün değil. Senin için birçok yarın görüyorum Natiya, yanımda sana ihtiyaç duyacağım günler, ama bu onlardan biri değil. Lütfen manastıra geri dön ve Berdi ile bekle."

Dudağı titriyordu. On üç yaşındaydı ve dünyayla savaşmaya hazırdı ama kıpırdamayacağımı gördü ve öfkeyle arkasını dönerek manastıra doğru yola çıktı.

Rafe'e baktım.

Başını salladı. "Gidip birkaç hain bulalım."

* * *

Bir yanımda Rafe, diğer yanımda Kaden, köyün içinden geçerek müştemilatın arkasında daire çizdik. Yanımızda bir at arabası ilerliyordu, biraz ileride bir el arabası itiliyordu ve omuzlarına çuvallar asılmış, sözde malları üstlerinden dökülen daha birçok at arabası arkamızdan geliyordu. Çizmelerimiz kaldırım taşlarına düzensiz bir şekilde vuruyor; araba tekerlekleri gıcırıyor ve çarpıyor; pelerinlerimiz rüzgarda dalgalanıyor, her ses yaklaştığımızı duyuran bir haberci gibi geliyor ve yine de bir şekilde işlerine giden vatandaşların arasına karışıyorduk.

Biz yürüdükçe, pazara giden tüccarlar gibi hazır ve nazır bekleyenler de bize katılıyordu ve Rafe'nin böyle bir ekibi nasıl bir araya getirebildiğini merak ediyordum -sadece askerler değil, aynı zamanda en küçük ipuçlarını bile algılayan oyuncular. Yüz kişi olduklarını söylemişti.

Güçlü. Venda'da altımızın neler yapabildiğini düşündüm, ama o zaman düşmandan kaçıyoruz, karanlık inlerine yerleşmeye çalışmıyoruz. Yüz asker Morrighese ordusuna ne kadar dayanabilirdi? Sadece kısa bir mesafe ötedeki Piers Kampı'nda en az iki bin asker konuşlanmıştı.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu bir çocukluk isyanı değildi. Bu bir darbeydi ve Morrighese yasalarına göre en affedilmez suçtu. On dört yaşındayken bu konuda kapsamlı bir ders almıştım. O zamanlar cezam bir ay boyunca odama sürgün edilmektir. Bugün ise eğer başarısız olursak, bu isyan destansı boyutlarda bir toplu idam için gerekçe olacaktı. Küçük ordumuzun eksikliklerini düşünmemeye çalıştım - sadece neyin tehlikede olduğunu. Her şeyin.

Kalenin önü görünmüştü ve Rafe'in adımları ilk kez duraksadı. "Morrighese askerlerinin ölmeyeceğine dair söz veremem."

Başımı salladım. Rafe ve adamlarına çok az kan dökülmesini istediğimi söylemişim.

mümkün olduğunca. Kale muhafızları arasında Vendanlılar olsa da, bazıları hâlâ Morrighese'liydi ve kesinlikle sadece emirleri yerine getirdiklerine inanıyorlardı.

Hâlâ ilerlemiyordu, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. "İçeri girmek zorunda değilsin, Lia. Önce biz girebiliriz, salon güvene alındıktan sonra da seni çağırırız." O ve Kaden bakıştılar. Bilmiş bir bakış.

"Eğer ikinizden biri beni durdurmaya çalışırsa, ölürsünüz. Anladınız mı?" "Yaralısın Lia," dedi Kaden.

"Bir elim yaralı," diye cevap verdim. "Benim güçlü yanlarım senin güçlü yanların değil."

Meydana vardık ve kale muhafızı kılığına girmiş adamlar merdivenlerden yukarı, girişte konuşlanmış muhafızlara doğru yürüdüler. Jeb, Morrighese'i mükemmeldi, onlara ekibinin onları rahatlatmak için orada olduğunu söyledi.

Ortadaki muhafız şaşkın görünüyordu, Jeb'i ya da diğerlerini tanıyamamıştı ve tereddüt etti ama harekete geçmeleri için artık çok geçti. Rafe'in adamları hızlı ve kendinden emindi; kısa kılıçları tek bir *şingirtıyla* havayı kesiyor ve aynı hızla muhafızların göğüslerine saplanıyordu. Onları geçidin karanlık girintisine geri ittiler ve silahlarını aldılar, geri kalanımız pelerinlerini çıkarıp arabalardan ve çuvallardan daha fazla silah çıkararak merdivenlerden yukarı akın ederken.

Bir sonraki muhafız hattını ele geçirmek o kadar kansız olmadı. Geçidin sonundan bizi fark ettiler. İçlerinden ikisi ağır koridor kapılarını kapatmak için harekete geçerken, diğerleri kılıçlarımızdan çok daha uzaktaki kargılarla bize doğru omuz omuza hücum etti. Rafe'in okçuları bir adım öne çıkarak durmaları için bir uyarı emri verdi. Durmadılar ve çok sayıda ok muhafızların kalkanlarının altından geçip bacaklarına saplandı. Tökezlediklerinde geride kaldılar ve diğer muhafızlar kapıyı engelleyemedi biz kapıya hücum ettik. İçlerinden biri uyarı için bağırmaya başladığında, Sven onu bayılttı.

Aldrid Salonu'nun kapalı kapılarının önüne yerleştirilen son iki muhafız en iyi ihtimalle törenseldi. Amaçları davetsiz ziyaretçileri geri çevirmektir, saldırganlara karşı savunma yapmak değil. Saçları gümüş rengindeydi, karınları göbekliydi ve zırhları sadece deri bir miğfer ve göğüs zırhından ibaretti. Kılıçlarını belsizce çekiyorlardı.

Bir adım öne çıktım ve beni tanıdılar.

"Ekselansları-" Muhafız kendini tuttu, bana ne diyeceğini bilemiyordu.

"Silahlarınızı bırakın ve kenara çekilin," diye emrettim. "Biz istemiyoruz sana zarar vereceğiz, ama vereceğiz. Krallık ve kardeşlerimin hayatı tehlikede."

Gözleri korkudan şişti ama yerlerinde durdular. "Bize verilen emirler var."

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Kımılma. Şimdi. Geciktiğiniz her saniye hayatları tehlikeye atıyor."

Kımıldamadılar.

Sağımda duran okçulara baktım. "Vur onları," diye emrettim.

Muhafızlar dikkatlerini okçulara verdiğinde, Rafe ve Kaden soldan içeri girerek kılıçları ellerinden aldı ve iki adamı da duvara çarptı.

Kapılar açılmadan önce son planımızı da uygulamaya koyduk. Benden başka sadece Pauline kalenin planını biliyordu ve onu bana ne getireceğine dair kesin talimatlarla gönderdim. Jeb ve Kaptan Azia da onunla birlikte gitti. "Kapıdaki nöbetçi Vendan," dedim. "Onu öldürmeniz gerekebilir."

Kaden, kale muhafızı gibi giyinmiş iki askerle birlikte ayrıldı. Görevi daha belirsizdi ama ona tam olarak ne araması gerektiğini söyledim. Gwyneth muhafız kılığındaki diğer askerlerle birlikte başka bir yöne gönderildi. Tüm kabine Aldrid Salonu'nda toplandığından, geçitlerin çoğunlukla boş olması için dua ettim.

Başım onların uzaklaşan ayak sesleriyle çarpıyor, içimde bir ömür boyu duyduğum sesler uyanıyordu.

Dilini tut, Arabella!

Sessiz olun!

Bu mesele bitmiştir!

Odana git!

Rafe ve Tavish bana bakarak hazır olduğuma dair bir işaret beklediler.

Kafamın içinde başka sesler duydum.

*Oyalanma, Miz.
İçinizdeki güce güvenin. Öfkeyi
besleyin. Onu kullanın.*

Bunu yapmak kolaydı. Kılıcımı çektim ve başımı salladım. Kapılar açıldı ve bir yanımda Rafe, diğer yanımda Tavish, yanımızda Orrin ve en iyi okçuları, önümüzde kalkan taşıyıcılarının başını çeken Sven ve arkada başka bir krallık ve belirsiz bir dava için hayatlarını feda etmeye hazır askerlerle içeri girdim.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAFE

Bu noktaya kadar her Şey hassasiyetle planlanmıştı. Sven bundan sonrasının da yarım yamalak bir plan olduğunu söyledi ama yarım yamalak askeri stratejiler konusunda daha rahat olmaya başladığını da belirtti. Tavish *strateji* kelimesini duyunca homurdanmıőtı. Salona saldırdığımızda elimizde beceri ve sürprizden başka pek bir Şey yoktu. Önümüzdeki dakikaların ve saatlerin ne getireceği belirsizdi ama zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum. Lia cephaneliğe girdiği anda anlamıştım bunu. Zaten bir savaş sürüyordu -hainler Lia'ya karşı- ve Şu anda hainler kazanıyor gibi görünüyordu.

Biz aceleyle içeri girerken Tavish nefesinin altından mırıldandı, salona bakan uzun üst galeriye ve balkona bakıyordu. Lia buraya sadece kraliyet kanadından girilebileceğini söylemişti ama biz güvenliğini sağlayamadan okçular doldurursa, fiıda mızraklanmayı bekleyen balıklar gibi olurduk. Lia'nın ve birbirimizin arkasını kolladık. Adamlarım çevreyi doldururken lordlar ve bakanlar ne olduğunu anlayamayacak kadar irkilerek soluk soluğa kaldılar. Kürsüdeki muhafızlar, okularımız onları nişan aldıklarında ellerini tetikte tuttular. Tavish ve ben Lia'ya yakın durduk, kalkanlarımızı kaldırıp izledik,

dönüp odayı taradı. Orrin adamlarıyla bizi kuşatmıştı, oklarını iki kuleye doğrultmuş, saldırılara karşılık vermeye hazırdılar.

Lia odanın ortasında durdu ve hiç kimsenin zarar görmeyeceklerine söz verdi. Yalan söyledi. Kan dökülecekti. Bunu gözlerinde, yüzünde, dudaklarında, aç öfkesinde gördüm. Onu ayakta tutan tek şeyin bu olabileceğini düşündüm. Gözleri gölgelerle çevriliydi, dudakları solgundu. Cephanelikte bana yalan söylediğini biliyordum. Çok kan kaybetmişti. Ama aynı zamanda savaşın telaşını ve ölü adamları ayakta tutan güç dalgasını da anlıyordum. Çaresiz öfkesiyle birlikte, şimdi devam etmesini sağlıyordu.

Kapıların kapatılmasını ve muhafızların silahlarının alınmasını emrettim.

Kabineye hitap etmekte olan bir lord, salonun ön tarafındaki yarım daire şeklindeki büyük basamakta donup kalmış, konuşamıyor ya da hareket edemiyordu. Kılıcımın ona işaret ettim. "Oturun."

Yerine oturmak için çabaladı ve Lia merdivenlerden çıkarak onun yerini aldı.

Gözleri dolabın üzerinde gezindi ve her birine selam verir gibi başını sallayarak hitap etti, ama gözlerindeki korkuyu gördüm. Bunun bir selamlaşma olmadığını biliyorlardı. Her biri onun yürüdüğü ince çizgiyi ve yanına bağladığı çok sayıda silahı gördü.

Şansölye ayağa fırladı. "Bu çok saçma!"

Etrafında bir anlaşma gürültüsü yankılandı, sandalyeler küstah prensese odasına kadar eşlik edecekmiş gibi geri çekildi.

Ben bir şey söyleyemeden Lia hançerini fırlattı. "Sana kımıldama demiştim!" diye bağırdı. Bıçak Şansölye'nin kolunu sıyırdı ve arkasındaki oymalı ahşap duvara saplandı.

Salona bir sessizlik hakim oldu. Şansölye kolunu tuttu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Başı öfkeyle titriyordu ama yerine döndü.

"Bu daha iyi," dedi. "*Henüz* ölmenizi istemiyorum Lord Şansölye. Önce beni dinleyeceksin."

Oturmuş olabilir ama susturulmamıştı. "Yani kabineyi susturmak için bıçak fırlatıyorsunuz ve sizi takip etmeye zorladığınız kılıçlı isyancılardan oluşan ayak takımı bir topluluğa sahipsiniz," dedi. "Ne yapacaksınız? Tüm Morrighese ordusunu mu oyalayacaksınız?"

Bir adım öne çıktım. "Aslına bakarsanız, evet, öyleyiz."

Şansölye beni baştan aşağı süzdü, kaba saba kıyafetlerimi inceledi. Dudakları tiksintiyle kalktı. "Ve sen de öyle mi olacaksın?"

Tehlikeli konumdaki biri için, geri adım atma belirtisi göstermedi. Aşağı. Onun kibri benimkini alevlendirdi.

"Dalbreck'in kralı olurdum," diye cevap verdim. "Ve sizi temin ederim ki, benim ayak takımı koleksiyonum ordunuzu inanılmaz uzun bir süre boyunca oyalayabilir - en azından öldüğünüzü görecektense kadar uzun bir süre."

Nöbetçi Yüzbaşı kıs kıs güldü. "Aptal! Dalbreck'in kralıyla tanıştık ve sen o değilsin!"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve masanın diğer tarafına uzanarak onu tuniğinin önünden yakaladım. Onu ayağa kaldırdım. "Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın, Yüzbaşı? Çünkü beni hiç görmemiş olsan da, engellenen düğünümün olduğu gün *seni* manastırın dehlizinden gördüm. Hatırladığım kadarıyla Zaman Bekçisi'yle gergin bir şekilde volta atıyor ve küfür ediyordunuz."

Tuniğini bıraktım ve onu koltuğuna geri ittim. "Babam vefat etti. Artık kralım ve yeni sıfatımla henüz kimsenin kafasını kesmedim, ancak nasıl bir şey olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu koltuğuna mıhlıyarak baktım, sonra da dolabın geri kalanına baktım, Lia'nın yaptığı gibi tarıyor, hangi elin ona vurduğunu, hangisinin gömleğini sırtından yırttığını ve daha da kötüsü hangisinin Komizar'la komplo kurarak kendisine ve kıtadaki diğer tüm krallıklara ihanet ettiğini merak ediyordu,

Açgözlölükleri için hayatlarımızı takas ediyorlardı. Şansölye ve Nöbetçi Yüzbaşı dışında diğerleri tuhaf bir şekilde sessiz kalmıştı ve ben onların sessiz düşüncelerini de en az patlamaları kadar rahatsız edici buluyordum. Komplot kurdular.

Lia'ya baktım. "Konuşun Prenses. İstedığınız kadar söz hakkınız var."

Gülümsedi, dudaklarında korkutucu bir sertlik vardı. "Zemin," diye tekrarlardı dönerken kelimelerin tadını çıkararak, kollarını iki yana açtı. "Bu halim için beni bağışlayın sayın bakanlar" -kana bulanmış kıyafetlerine, sonra da açıkta kalan omzuna baktı- "görünüşüm. Mahkeme protokolüne uymadığımı biliyorum. Ama bunun da bir rahatlığı var sanırım. *Dövülmüş ve hor görülmüş, kötülerini ortaya çıkaracak.* Durakladı, yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu sözler seni korkutuyor mu? Korkutmalılar."

Döndü, bakışları lordların üzerinde gezindi, sonra durdu ve boş galeriye baktı. Bütün gözler onun bakışlarını takip etti. Sessizlik uzadı ve rahatsız edici bir hal aldı, ama şimdilik bıçağının odanın içinde uçtuğu anı dillerini sessiz tutuyor gibiydi. Nabzım hızlandı ve Tavish'le endişeli bir bakış alışverişinde bulunduk. Nerede olduğumuzu ya da ne yaptığını unutmuş gibiydi. Bakışlarını takip ettim. Orada hiçbir şey yoktu. En azından benim görebildiğim bir şey yoktu.

ALTMİŞ BEŐINCI BÖLÖM

Hava deęiőt, üzerimizde asılı kaldı, rengi eskimiő parşömen gibi yumuşak ve soluktu. Oda büyüdü, rüya gibi oldu, on dört yaşında bir kızın yanında erkek kardeşleriyle hücum ettiği uzak bir dünyaya dönüştü. Ona inananlar da hemen arkasından geliyordu. Artık hepsi ölmüştü, isimsiz bir savaş alanında öldürölmüőlerdi. Walther fısıldadı, *dikkatli ol kardeşim*.

Kızın kimsenin kıpırdamaması için bağırdığını duydum ve onlara zarar gelmeyeceğine dair söz verdi. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Bazıları ölecekti, gerçi hangilerinin ne zaman öleceğini bilmiyordu ama onların ölümleri şimdiden gözlerinin önünde bulutlanıyordu. Onunla birlikte hücum eden iki adam gördü, izliyor, dönüyor, okçular oklarını çekmiş onu kuşatıyordu. Ve sonra gözleri dolaba, yüzlere ve babasının boş koltuğuna takıldı. Hava keskinleőt, renkler parladı ve korku dalgalar halinde duvarları titretti. Kız gitmişti. Sadece ben vardım. Onlarla yüzleőiyordum. Ve bugün kimse beni odama sürgün edemeyecekti.

Vekilharç, Şansölye, Nöbetçi Yüzbaşı, Taç Giyme Üstadı, saray hekimi, Zaman Tutucu, Mareşal, Av Yöneticisi ve tabii ki olayların gidiőatından en çok rahatsız görünen Kraliyet Bilgini. İlk Kız ve Kral'ın kendisi dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu.

onlardan biri yakında burada olacaktı. Zaman Bekçisi gergin bir şekilde ceketinin düğmeleriyle oynadı, bir tanesi fırlayana kadar çekiştirdi ve telaşlandı. Yere çarparak cilalı taşın üzerinde yuvarlandı.

Bunun arkasındaki beynin kim olduğunu biliyordum, en az Komizar kadar güç arzulayan mimar. Belki daha da fazla, tüm ödül için, yani kıta için her şeyi riske atıyordu. Yavaş ve kararlı bir şekilde ona baktım. Artık çok açıktı. Gerçek doğasının pulları cübbesinin altında parlıyordu. Komizar kadar çok yüzü olan ejderha.

Şansölye ilk emrime itaatsizlik ettiğinde hançerim fırladı. Doğruca kalbine nişan almamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Cam Lanteux'yu geçtiğim günlerde, bıçağımı bir ağacın gövdesine fırlatma alıştırmaları yaptığım her seferinde, zihnimin gözünde hedef olarak onun kalbini işaretlemiştim, ama ölümü daha sonra gelecekti. Şimdilik hala işime yarayabilirdi ve kardeşlerimi kurtarmak için ne gerekiyorsa onun her bir parçasını parmak parmak kullanacaktım.

Oturdu ama öfkeyle Rafe'ye hakaretler yağdırmaya başladı.

Onu ve diğerlerini teker teker izledim -bir komplo ancak en zayıf halkası kadar iyiydi- ve şimdi o halka test ediliyordu.

Kale kapandı, büzüldü, ihaneti sert ve canlı bir şeye sıkıştırdı, kalp atışları vahşi, direniyor, canavarca kükremesi yankılanıyor, ama tüm bunların altında başka bir ses duydum, umut kadar ısrarcı kırılğan bir tını ve birinin balkona çıktığını gördüm.

Bir kızdı. Parmaklıkların üzerinden eğilmiş, iri kara gözlerini benimkilere dikmişti.

Söz ver, dedi.

Başımı salladım. "Uzun zaman önce söz verdim."

Ve sonra o gitti, dünya değişti, hava yeniden keskin ve parlak oldu.

Lordlar bekledi, dikkatleri bir noktaya toplanmıştı, patlamaya hazırdılar.

Onlara aralarındaki hainlerden, susuzlukları dinmeyen ejderhalardan ve bir diğlerinin, Venda Komizarı'nın, Veliaht Prens Walther'i ölüme gönderen aynı hainlerin yardımıyla hepsini yok etmek için durdurulamaz bir orduyla buraya doğru yola çıktığını söyledim. "Korktuğum için düğünden kaçtım ama Morrighan'a ihanet etmedim ve kardeşime de ihanet etmedim. Onun ölümünü izledim, ama onu pusuya yatmış bekleyen Vendanların ellerinde. Bu odadaki hainler tarafından pusuya düşürüldü. Prens Regan ve Bryn'i ölüme gönderenlerle aynı kişiler."

Kraliyet Bilgini öne doğru eğildi. "Bu konuyu bir sonraki oturumda tartışsak daha iyi olmaz mı?

."

Ancak Vali Yardımcısı elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Prensesin sözünü kesmeyelim. Bırakalım da konuşsun. Ona bu kadarını verebiliriz." Sanki ofisinde konuştuğumuz her kelimeyi hatırlıyormuş gibi bana baktı. *Kanıtınız var mı? Sözümün yeterli olmadığını biliyordu.*

Kraliyet Bilgini'ne yavaş ve kararlı bir şekilde baktım, bir *uyarı* -senin *de zamanın gelecek-* ve birliklerle kabine irtibatını sağlayan Mareşal'e döndüm. "Kardeşlerimin izinin sürülmesi ve derhal eve getirilmeleri gerekiyor. Babam hastayken, Gitos ve Cortenai'ye hiç gönderilmemeleri gerekirdi. Bu bariz protokol ihlalini nasıl açıklıyorsunuz Lord Kumandan?"

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve Nöbetçi Yüzbaşı'ya sert bir bakış fırlattı. Kraliyet Bilgini yerinden fırlamaya hazırmış gibi hepsini izledi.

"Onları göndermek istemedim," diye cevap verdi, yüzünü karartan bir kaş çatmayla.

"Aslında, buna karşı çıktım. Ancak bunun krallığın iyiliği için olduğuna inandırıldım."

"Ve kardeşleriniz de buna yürekten katıldılar," diye ekledi Nöbetçi Yüzbaşı.

Kürsüye doğru hışımla ilerledim ve kılıcımı elinin birkaç santim ötesindeki masaya vurdum. "Katledilmeyi kabul ettiler mi?"

Nöbetçi Yüzbaşı tüm parmaklarından emin olmak istercesine aval aval eline baktı.

hala oradaydı. Bakışları tekrar bana döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu kız delirmiş!" diye bağırdı yanında duran Rafe'nin askerlerine. "Hepinizi öldürtmeden önce silahlarınızı bırakın!"

Ayak seslerinin gümbürtüsü güney salonunda yankılandı, yüzlerce botun titreşimi bize doğru geliyordu. Askerler alarma geçmişti. Tekrar dolaba baktım.

Ejderha. Bir

gülümseme.

Kimsenin göremediği bir şey.

Kimsenin duyamayacağı bir
ses. *Daha fazla. O benim. Sen*

benimsin. Diş gıcırtısı.

Oburca bir yutma.

Tatmin olmuş bir
nefes.

Gürleyen ayak sesleri daha da yükselirken Rafe'e döndüm. Bakışlarımı tuttu ve kendinden emin bir şekilde başını salladı. *Devam et.*

Salonun arka tarafındaki bir lord, görünüşe göre seslerden cesaret alarak askerler, ayağa kalktı. "Bu salonda gördüğümüz tek hain sensin! Başka hainler olsaydı, isimlerini söylerdin! Nöbetçi Yüzbaşı haklı, kız deli!"

Genel Vali iç çekerek ellerini önünde birleştirdi ve kaşlarını çatı. "Sana söz hakkı verdik Arabella, ama korkarım ki

Lord Gowan. Kanıt sunmadan bu suçlamaları yapamazsınız ve biz herhangi bir kanıt göremiyoruz."

Birçok hainin ismini verebilirim, muhtemelen kabinenin yarısı, ama benim tek

Pauline kanıtları ele geçirebilirse, bu benim yerleştirdiğim bir şey olarak yorumlanacaktı. Suçlayacak başka birine ihtiyacım vardı.

"Kanıtını alacaksın," diye söz verdim, zaman kazanmaya çalışıyordum.

Pauline neredeydi? Kuzey salonundan geliyordu ama ya yolu çoktan kapamışsa? "Ve isimlerinizi alacaksınız. Ama daha konuşmadık-" Bir el kuzey giriş kapısına vurdu ve kapıdan bir çığlık yükseldi.

"*Lia!*"

Bar kaldırıldı ve Pauline, kabinenin ve lordların incelemelerini endişeyle izleyerek odaya doğru koştu. Kollarında bir kutuyla benimle buluşmak için merdivenleri çıktı.

Bir ayak sesi daha duyuldu ve kale muhafızı kılığındaki adamlarımız galeri parmaklığına koştu. Gwyneth de onlara katıldı ve bana başıyla işaret etti. Başka ayak sesleri. Yumuşak. Acele. Etek sesleri. Bernette Teyze, Cloris Teyze ve kraliçenin hizmetkârı Leydi Adele göründüler, gözleri odayı tararken elleriyle parmaklıkları kavıyorlardı. Bakışları üzerimden geçti ve boğazımda bir düğüm oluştu. Aylar önce buradan ayrılan kız değildim ve beni tanımıyorlardı. Sonunda kim olduğumu anladıklarında Cloris Teyze'nin nefesi kesildi ve Bernette Teyze'nin yanaklarından yaşlar süzüldü ama Gwyneth onları iyi eğitmişti. Konuşmayacaklardı, sadece tanıklık edeceklerdi ve hepsi de dillerini tuttular. Sonra mavi bir ışık yandı ve ciğerlerim sıkıştı. Kraliçe teyzelerimin arasında öne çıktı, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesiydi. Bana baktı, gözleri karanlık çukurlardaydı, bakışları benimkileri yakıyordu. *Bilinecek bir şey yok.... Sadece gecenin soğuğu.* Ama şimdi ikimiz de bunun bir ürpertiden çok daha fazlası olduğunu biliyorduk.

"Hoş geldiniz Majesteleri," dedim. "Biz de tam Kral'ın sağılığını konuşmak üzereydik."

Dolaba geri döndüm. Kıpırdandılar, söylememi bekliyorlardı. Nöbetçi Kaptan'ın elleri güvenli bir şekilde masanın altına sıkışmıştı.

"Kral iyileşiyor gibi görünmüyor," dedim. "Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

"İhanetinizin haberi onu derinden etkiledi," diye homurdandı Şansölye. "Bir adamın göğsünden sökülen bir kalbin anında tedavisi yoktur."

Lordlardan birkaçı mırıldanarak onayladı. Bernette Teyze'nin nazik çığlıklarını duydum.

"Hmm. Bana öyle söylendi." Gözlerim mahkeme doktoruna takıldı. "Gel, basamakta bana katıl," dedim, "böylece herkes babamın sağığı hakkındaki raporunu duyabilir." Kıpırdamadı, sanki onu kurtarabileceklermiş gibi diğer kabine üyelerine baktı. "Bu bir rica değil Lord Fently." Sargılı elimi kaldırdım. "Gördüğünüz gibi ciddi bir yaram var. Beni sizi buraya sürüklemek zorunda bırakmayın." Kılıcımı kınına soktum ve o da isteksizce ayağı kalkıp bana doğru yürüdü.

"Arabella," diye araya girdi Kraliyet Bilgini, "yapma-"

Sertçe döndüm. "Dilinizi kesmek konusunda hiçbir endişem yok Kardinal Hazretleri. Aslında, kınayıcı konuşmalarınıza katlanmak zorunda kaldığım onca yıldan sonra, bu bana büyük bir zevk verir, bu yüzden hala diliniz varken dilinizi tutmanızı tavsiye ederim."

Tut şunu. Tıpkı bana benimkini tutturduğın zamanlar gibi. Gözleri kısıldı, tanıdıktı. Korkmuş. *Endişeliydi.* Ama dili için değil. Gerçek için mi?

Öfkem daha da alevlendi ve doktor önümde durduğunda Omzundan tutarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım. "Babamın nesi var?" diye sordum.

"Kalbi, Majesteleri! Şansölye'nin de dediği gibi!" diye cevap verdi hızla, sesi yüksek ve ciddiydi. "Ama diğer rahatsızlıkları çok fazla! Bu kadar çok hastalığı tedavi etmek zor bir şey. Zaman alacak ama iyileşmesi için büyük umutlar besliyorum."

Gülümsedim. "Gerçekten. Bu güven verici, Lord Fently." Pauline'e başımı salladım, o da kutuyu açtı. "Ve bunlar onu tedavi ettiğiniz ilaçlardan bazıları mı?"

"Evet!" dedi, yalvaran bir ses tonuyla. "Bunlar sadece basit onu daha rahat ettirecek çareler!"

Uzandım ve küçük bir şişe koyu kehribar iksiri çıkardım. "Bu mu?"

"Sadece ağrı ve sızıları dindirmek için."

Yaralı elimle mantarı çıkarmak için parmaklarım kaskatı kesilmiş ve karıncalanmıştı. Mantarı çevirme çabası bandajın altından yeniden sıcak kan fışkırmaya neden oldu. Şişeyi kokladım. "Ağrı için mi? Bundan biraz kullanabilirim." Doyurucu bir yudum aldım ve omuz silktim. "İşte, şimdi. Sanırım şimdiden daha iyi hissediyorum."

Gülümsedi, yüzü acı ve korkunun gergin bir lekesiydi. İksiri yerine koydum ve başka bir şişe çektim, bu seferki kremi beyaz sıvıyla doluydu. "Peki bu babama nasıl yardım edecek?"

"Midesi, Majesteleri! Yerleşmesine yardımcı olur."

Şişeyi kaldırıp ışıktaki salladım ve bir yudum aldım. Gülümsedim. "Evet, bunu çocukluğumdan hatırlıyorum." Kraliyet Bilgini'ne ters ters baktım. "Sık sık mide ağrısı çekerdim."

Onu yerine koydum ve kutuyu karıştırdım, sonra altın tozuyla dolu küçük şişeyi çıkardım. "Peki ya bu?"

Yutkundu. Teni solgundu ve kulağının yanında bir boncuk ter damlıyordu. Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Bu ajitasyon için. Gergin sinirleri yatıştırmak için."

"Gergin sinirler," diye tekrarladım. "Sanırım hepiniz görüyorsunuz, bende kesinlikle var." Mantarı çektim, ağzıma götürmeye başladım ve tereddüt ettim. "Ne kadar içtiğimin bir önemi var mı?"

"Hayır," dedi, sonunda gözlerine ulaşan bir rahatlama ölçüsüyle. "İstediğin kadar alabilirsin."

Tekrar dudaklarıma götürdüm. Ağzı açık beni izliyor, diğerlerine yaptığım gibi ağır bir doz almamı bekliyordu. Durakladım ve onun ciddi dikkatine karşılık verdim. "Görünüşe göre Lord Fently, sizin buna benden çok daha fazla ihtiyacınız var. Buyurun, biraz alın."

Dudaklarına doğru götürdüm ve başını hızla başka yöne çevirdi. "Hayır, ihtiyacım yok."

"Ama ısrar ediyorum."

"Hayır!"

Sarsılarak geri çekildi ama ben botumdan bıçağı çıkardım ve boynuna dayadım. "Ne kadar gergin olduğunuzu gördünüz mü lordum?" Sesimi hırıltıya indirdim. "Biraz almanızda ısrar ediyorum. *Şimdi*." Bıçağım boğazına daha sert bastırdı ve bıçağın altından ince bir kan çizgisi yükselirken lordların nefesi kesildi. Altın şişeyi yavaşça dudaklarına götürdüm. "Unutma," diye fısıldadım, "istediğin kadar alabilirsin."

Bardak alt dudağına değdi. "Hayır!" diye bağırdı, gözleri dehşetle parlıyordu. "Bu o! Bunu bana veren oydu! Onun emriyle oldu!"

Başkan Yardımcısı'nı işaret etti.

Bıçağı indirdim ve doktoru serbest bıraktım. Tüm gözler gözde kabine üyesine çevrilirken sessizlik çöktü. Genel Vali Yardımcısı'na gülümsedim. "Thannis," dedim. "Ruh için iyi. Kalbe iyi gelir. Sadece Venda'da bulunan eşsiz bir simge. Sizin gibi bir büyükelçinin muhtemelen yıllar önce gizli ziyaretlerinizden birinde keşfettiği bir şey." Ona doğru yürüdüm. "Tamamen ölümcül, ama birkaç küçük tane mi? Belki de sadece

Siz planlarınıza son şeklini verirken bir kralı yolunuzdan uzak tutun; çünkü o ölürse, taht için sırada bekleyen ve yeni bir kabine atayabilecek pek çok sorunlu prens vardı."

Başkan Yardımcısı ayağa kalktı. "Bu adam bir yalancı. Bu maddeyi daha önce hiç görmedim."

Koridorun arkasından bir ses seslendi. "Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Ayak sesleri yankılandı, taş üzerinde botlar, dikkat isteyen yavaş bir ritim.

Başlar döndü. Nefesler sadece bir an için tutuldu, sonra ürkmüş bir kuş sürüsü gibi havaya sessiz fısıltılar yayıldı. Onda bir şeyler vardı. Tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir şey. Ait olmayan bir şey. Kaden elinde bir başka altın şişeyle orta koridorda bize doğru yürürken tekrar sessizleştiler. "Bunu dairende kilitli bir çekmecenin içinde buldum." Yavaş, kasıtlı bir çizgide ilerledi, askerler kenara çekildi. "Muhtemelen Andrés'i, yani meşru oğlunu tehlikelerden uzak tutmak için kullandığın şişenin aynısı." Kaden'in yüzündeki gerginliği, kontrol çabasını gördüm. Babasını görmenin etkisi onu bir fırtına gibi sarsmıştı. Gözleri parladı, sakinliği yok oldu, sesinde binlerce çatlak oluştu. Sadece sevilme isteyen çocuk. Tutulmak. Kendini tutmaya çalışmasını izlemek acısını daha da belirginleştirdi ve acısının derinliği içimde kabardı.

Vali Yardımcısı bir hayalet görmüş gibi baktı. "Kaden."

"Doğru *baba*," diye cevap verdi. "Oğlun, mezardan geri döndü. Görünüşe göre Komizar ikimizle de oynuyormuş. Ben onun suikastçısıydım." Kaden durdu, soğukkanlılığındaki çatlaklar derinleşti, tekrar konuşurken dudağındaki titreme içimi parçaladı. "Beni yıllarca eğitti ve her biri için seni öldüreceğim günü bekledim. Görünüşe göre şimdi bu işi yapmak için önümde birkaç kişi var."

"Bu delilik! Bu-" Vekil döndü, gözlerin kendisine sabitlendiğini gördü, yalanları yaklaşıyordu, kaçınılmazdı. Masanın altından bir bıçak çıkararak hamle yaptı ve Zaman Tutucunun boğazına dayadı, onu ayağa sürükledi ve kalkan olarak kullandı. İkisi de odanın arka duvarındaki ahşap panele doğru tökezledi ve Vekil'in eli arkasını yokladı. Parmakları oymalı tahtanın üzerinde gezinirken, *biraz sağa*, diye düşündüm. *İşte orası*. Bastı ve her kralın -ve onu gözetleyen çocukların- bildiği bir geçit belirdi. Zaman Bekçisi'ni itti ve geçitte kayboldu.

Şansölye sanki takip etmek için bir mola verecekmiş gibi endişeyle yana baktı.

"Ben olsam yapmazdım," dedim ve sadece birkaç saniye sonra Genel Vali Yardımcısı göğsünde bir kılıçla geriye doğru adım atarak yeniden ortaya çıktı. Andrés kılıcı tuttu ve arkasında daha fazla askerle ortaya çıktı. Yüz ifadesi Kaden'inki gibi paramparçaydı.

"Yoldaşlarımı öldürdünüz," dedi Andrés. "Onlarla birlikte ölmeme izin vermeliydin." Kılıcını indirdi ve yumruğunu savurarak babasının bana doğru tökezlemesine neden oldu.

Vekil'in ağzının kenarından bir çizgi kan aktı. Bacaklarının arkasına tekme atarak onu dizlerinin üzerine çöktürdüm ve saçlarından çekerek gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım.

"*Kardeşimi öldürdünüz*," dedim, yüzüm ona yaklaşıırken. "O ve yanındaki tüm iyi adamlar katledildi. *Hiç* şansları yoktu." Sesimdeki tehlikeli gerginlik yanlış anlaşılamazdı ve gözlerinde korkunun parladığını gördüm. "Sayıca bire beş üstündüler çünkü *sen* önden haber göndermiştin. Hepsini gömdüm, Vali Yardımcısı. Siz burada şarabınızı yudumlarken ve daha fazlasını öldürmek için komplo kurarken ben ellerim kanayana kadar mezar kazdım."

Lordlarla yüzleşmek için geri döndüm. "Kardeşimi ve otuz iki askerini ölüme gönderen adam *bu!* Babamı zehirleyen de o! Fare yuvası komplocularını hepimize karşı komplo kurmaya yönlendiren o!" Bıçağımı boynuna dayayarak ona baktım. "Morrighan'a karşı işlediğiniz suçlar yüzünden öleceksiniz Lord Vekil ve eğer kardeşlerime ve ekiplerine zamanında ulaşamazsak yavaş yavaş öleceksiniz. Sana söz veriyorum."

Bana baktı, gözleri yine meydan okuyordu. Kimsenin duymaması için alçak sesle fısıldadı: "Komizar'la bir anlaşmam var. İstedğim canı bağışlayabilirim."

Gülümsedim. "Anlaşma mı? Komizar aptallarını iyi seçmiş."

"Artık çok geç," dedi, hâlâ talihimizin tersine döndüğünü inkâr ederek. "Bizi durduramazsın. Ama ben-"

"Tek bir konuda haklısınız, Lord Viceregent. Artık çok geç. Sizin için. Her zaman korktuğunuz şeyi yaptım. Kötüleri ifşa ettim."

Ona baktım, nefesim kesildi ve başını bıraktım. Kanla ıslanmış bandajım beyaz-sarı saçlarında parlak kırmızı bir leke bırakmıştı. "Onu kilitleyin," dedim ve Rafe'in askerleri onu sürükleyerek götürdüler. Oda ısındı, başım hafıfledi.

"Hepsini kilitleyin," diye emrettim ve kabinenin geri kalanına el salladım. "Ve Citadelle Muhafızlarını. İçlerinden hangilerinin masum ve hizmet etmeye uygun olduğunu daha sonra ayıştıracam."

Bir lord ayağa kalktı. "Üst düzey emir verme yetkiniz yok-"

Rafe onun sözünü kısa kesti. "Prenses Lia şu an için Morrighan'ı yönetiyor. İsteddiği her şeyi sipariş edebilir."

Lord Gowan'ınki hepsinin üzerinde yükselen bir itiraz telaşı patlak verdi. "Tüm saygımla, Majesteleri, burası sizin krallığınız değil, ne de sizin

karar vermek için. Anarşi öneriyorsunuz. Protokol ve Morrigh yasaları bunu emrediyor-"

"Kocam iyileşene kadar, kızım kralın ve kendi kabinesini atayacaktır."

Oda sessizliğe büründü, bütün başlar balkondaki kraliçeye doğru döndü. Bana baktı ve başını salladı, gözlerinde suçluluk parıldıyordu. "Jezelia artık kralın kararlarını yerine getiriyor. Onun ordusunda bir asker ve onun isteklerine sadık kalacak." Dikkatle Lord Gowan'a baktı. "Buna itirazı olan var mı?"

Cevap veremeden Andrés "Jezelia" diye seslendi ve tek dizinin üzerine çöktü.

Yanındaki askerler de teker teker aynı şeyi yaptı; bir oylama, halka açık bir sayım ve uzun zamandır duyduğum ama hiç tanık olmadığım bir gelenek. Kuzey salonundaki askerler de aynısını yaptı ve adımın gürültüsü odanın içinde yuvarlandı. *Jezelia*. Ölen yoldaşlarının kız kardeşi. Annem ve onun etrafındaki balkondakiler de aynı şeyi yaptılar ve daha önce hiç duymadığım bu ismi dudaklarından tekrarladılar. Yarım düzine lord da aynı şeyi yaptı.

Annem tekrar ayağa kalkarak, "O halde karar verildi," dedi ve Lord Gowan ile diğer lordlar isteksizce başlarını salladılar. Birkaç dakika içinde dünyaları alt üst olmuştu. Çalkantı daha yeni başlıyordu.

İleriye doğru adım attım, yüzleri bulanıklaştı ve odaktan çıktı, zemin düzensiz bir şekilde kayıyordu. "Hainleri ifşa etmek önümüzdeki işin sadece başlangıcı," dedim. Sözlerimin garip, uzak bir şekilde yankılandığını ve ardından bıçağımın yere çarpma sesini duydum. "Toplantı sona ermedi. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu ve hayatta kalmak için ne yapmamız gerektiğini bilmeniz gerekiyor. Yarın tekrar toplanacağız, ama şimdilik, ben-"

Son cümlemi bitirip bitirmediğimden emin değildim. Hatırladığım son şey Rafe'in kolunun belime dolandığı ve ayaklarımın yerden kalktığı oldu.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Ağlama sesleri duydum.

Yumuşak ellerin alnımda gezindiğini hissettim. Gül kokusunu.

Ağlıyor.

Suyun damlaması.

Açılan kapıların fısıltısı. Sessiz sesler.

Alnımda serin ve ıslak bir bez.

Kolumda uyuşuk bir çekiştirme.

Onu kaybedecek mi?

Dilimde tatlı bir şey. Sıcaklık.

Bir sonraki nöbeti ben

tutacağım. Git. Göğsümde

ağır bir zonklama. Dikkatli adımlar.

Ağlıyor. Husky ve gergin.

Bir canavarın sürünmesi, kuyruğunun fiskeşi.

Senin için geliyorum. Daha bitmedi.

Gözlerimi açtım. Oda karanlıktı. *Benim odam*. Ocakta bir kütük parlıyordu. Pencerelelere ağır perdeler çekilmişti ve saatin kaç olduğundan ya da ne kadar zamandır dışarıda olduğumdan emin değildim.

Başımı çevirdim. Kaden yanımdaki sandalyeye yığılmıştı, ayaklarını bir tabureye dayamıştı, başı uyuyormuş gibi arkaya yaslanmıştı ama göz kapaklarını açmam bile onu uyandırmış gibi gözleri bana odaklanmıştı. Elim bir yastığın üzerindeydi, ağırdı, taze bandajların altında uyuşuk bir zonklama vardı. Yumuşak bir gecelik giymiştim.

"Yüce Tanrım," diye inledim, salondaki son anlarımı hatırlayarak, "lütfen bana herkesin önünde bayıldığımı söyleme."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Kendimden geçtim. Arada bir fark var. Bir kovayı dolduracak kadar kan kaybettiğinde olur. Ölümsüz değilsin, biliyorsun değil mi? O kadar uzun süre nasıl ayakta kaldın bilmiyorum. Eğer seni rahatlatacaksa, sanırım lordlardan birkaçı senin odadan çıkarılışını izlerken bayıldı."

Taşındı. Rafe beni taşıdı. Şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. Dış odaya doğru baktım.

Kaden, "Askerleriyle birkaç işi hallediyor," diye önerdi, aklımı okuyorsun.

"Oh," dedim basitçe. Bana yardım etmek için iyi eğitimli bir ekiple binlerce kilometre yol kat etmiş birine göre benden uzak duruyor gibiydi. Cephanelikte bile kapımızı kırması için başka birini göndermişti.

"Kim yaptı bunu?" Sargılı elimi kaldırarak sordum.

"Annen, teyzelerin ve köyden bir doktor aradı.

Mahkeme doktoru kilit altında. Diğerleri de öyle." Ses tonundaki yakalamayı duydum.

Diğerleri. Ve özellikle biri.

Sağlam elimi uzattım ve onunkini tuttum. "Nasılsın?" Nazikçe sordum.

Bana baktı, tereddüt etti, gözlerindeki acı dolu ifade geri döndü.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "O salona girmeden hemen önce hasta olacağımı sandım. Küçük bir okul çocuğu gibi hasta."

Sesindeki tiksintiyi duydum. "Bunda utanılacak bir şey yok Kaden."

"Utanmıyorum. Sadece bana hala bunu yapabildiği için kızgınım. Kendimi bile tanıyamadım. Bunca zaman sonra onu görmenin bana neler yapabileceğini fark etmemiştim." Başını iki yana salladı. "Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar korkup hem de bu kadar öfke dolu olabilir bilmiyorum."

Tamamen anlamıştım. Hâlâ korkuyordum, hâlâ kızgındım ama en çok da şu anda Kaden'in yüzünde gördüğüm her şey için acı çekiyordum.

Durakladı, derin bir nefes göğsünü doldurdu, burun delikleri açıldı. "O yapmadı

değiştı. O zaman bile bana baktığında gördüğü tek şey bir sorumluluktı. O anda, beni başka bir para karşılığında satabilseydi, satardı. Kendimi yeniden sekiz yaşında bir çocuk gibi hissettim."

Elini sıktım. "Sen bir çocuk değilsin Kaden. Sen bir erkeksin. Artık sana zarar veremez."

"Biliyorum." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama kaç kişiye daha zarar verdiğine bir baksana. Andrés... o benden daha kötü durumda. Belki de dışarı atıldığım için şanslıydım. Neler olduğunu, şirketinde canı pahasına güvendiği adamların öz babası tarafından ihanete uğradığını bir türlü kavrayamıyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Kardeşlerini ve mangalarını bulmak için gözcülerle birlikte yola çıktığında yarı deliydi."

"Sen-"

"Evet, Rafe ve Sven mahkumları sorguladı. Hiçbir şey bulamadılar. Ve en hızlı Ravialıların üzerine dört farklı birim gönderdik. Rafe seni yatağa yatırdığında hâlâ emir veriyordun ve bunlar sadece ikisiydi."

"Hatırlamıyorum."

"Sözlerinin çoğunu mırıldanıyordun ve Rafe sonunda sana **ç e n e n i** kapamanı ve doktoru dinlemenı söyledi."

"Öyle mi yaptım?"

"Yine bayıldın. Sanırım bu dinlemek demek." "Saat kaç?" diye sordum.

Omuz silkti. "Gece yarısını geçti."

Ben bayıldıktan sonra neler olduğunu anlattı; bunların çoğunu Bernette teyzemden öğrenmişti. Bütün kale gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalmış. Beni bıraktıktan sonra annem babamla ilgilenmiş. Onu evlilik odalarına geri götürmüş ve mahkeme doktorunun onun için sipariş ettiği tüm ilaçları atmıştı. Yıkandı ve vücudunu temizlemesi için bitkisel içecekler verildi. Kaden, altın thannis'in zehirleyici etkileri hakkında, işe yarayıp yaramayacağını bilecek kadar bilgi sahibi değildi. Vendanlar ona dokunmamaları gerektiğini biliyordu. Bir ısırık bile bir atı öldürebilirdi. Andrés iyileşmişti ama genç ve sağlıklıydı ve babam gibi uzun süre zehirlenmemişti. Zehrin etkilerini tersine çevirmek için çok geç olabileceğinden ve babamın hayatının geri kalanında sisli bir sersemlik içinde sıkışıp kalacağından endişeleniyordum. Her şey için çok geç olabileceğinden endişeleniyordum.

"Tüm bunlar yeterli olacak mı Kaden?"

"Komizar'ı durdurmak için mi? Bilemiyorum. Bence Rafe'in sana attığı kural sallantıda - annenin desteğine rağmen."

Ben de gördüm. Bir First Daughter'ın tören için dışarı çıkarılması bir şeydi, krallığı yönetmesi başka bir şeydi. Andrés'in birlikte salona girdiği askerler beni desteklemişti ama lordların çoğu ikna olmamıştı.

"Sanırım lordlarınız tehdit konusunda hâlâ kuşkulular," diye ekledi.

Başka bir şey beklemiyordum. Morrighan'ın seçilmiş Kalıntı olduğuna ve onu hiçbir şeyin yıkamayacağına inanarak bir ömür geçirmişlerdi. "Onları ikna edeceğim," dedim, "ve Venda'ya karşı çıkmaları için onları hazırlayacağım."

"Sonra ne olacak? Her ne kadar ikimiz de Komizar'ı durdurmak istesek de, hâlâ Vendan olduğumu unutamam."

Gözleri benimkileri aradı, endişeliydi. "Biliyorum Kaden." Onun korkuları benimkileri tazeledi. "Ama ikimiz de iki Venda olduğunu unutmamalıyız. Bizi yok etmek için buraya doğru gelen Komizar'ın Venda'sı ve ikimizin de sevdiği Venda. Bir şekilde, birlikte, bu işi başarmak zorundayız."

Ama nasıl yapacağımdan emin değildim. İkimiz de Komizar ve Konsey'in asla geri adım atmayacağını biliyorduk. Ödül onların görüş alanındaydı ve ona sahip olmaya niyetliydim. *Şimdi kışın tatlı üzüm yeme sırası bende.* Orada yatıyordum, Kaden'in eli hâlâ benim elimdeydi, ocağın kömürleri sönüyordu, göz kapaklarım ağırlaşıyordu, gelecek onların arkasında dönüyordu ve yumuşak iniltileri tekrar duydum. Bu kez ağlayanların annem ya da teyzelerim olmadığını biliyordum. Bu çığlıklar çok uzaklardan, bir savanın ötesinden, büyük bir nehrin ötesinden, kayalık tepelerin ve çorak kayalıkların ötesinden geliyordu. Bu çığlıklar Venda klanlarından geliyordu. *Jezelia* adını fısıldadıkları için daha fazlasını katletmişti.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

PAULINE

Ona bir isim vermelisin.

Ama benim bir adım yoktu. Zihnim böyle bir karar veremeyecek kadar başka düşüncelerle doluydu.

Çocuğu ıslak hemşirenin kollarından kurtardım ve onu salladım, parmaklarını

Kilitler. Parlak bir güneşin rengindeydiler. Mikael'inki gibi.

Ama Mikael'in yaptıklarından sonra, onun bu çocuğun bir parçası olduğunu düşünmek istemedim.

Akrabaların var Pauline. Yalnız değilsin.

Ama teyzemin soğuk bakışları tekrar tekrar ortaya çıktı.

Lia'nın eli tedavi edilip bandajlandıktan sonra giysilerini çıkarıp onu yıkadık. Bilinci yerinde değildi, gevşekti ve beyaz yatağın üzerinde yatan hırpalanmış bedenine bakıyorlardı. Geçen ayların günlüğü derisinin üzerine yazılmıştı. Kalçasındaki sivri yara izini gördüler. Boğazındaki çentiği. Şansölye'nin ona vurduğu dudağındaki taze kesiği, gardiyanların ona vurduğu yüzündeki morlukları. Ve sırtını yıkamak için onu çevirdiğimizde, kaburgalarında bir okun kesip çıkardığı kabarık izi gördüler ve sonra omzunun üzerinden geçen kavah kalıntıları vardı.

Her yeni iz keşfedildiğinde, kraliçe ya da Lia'nın teyzeleri onun parçalanmış bedeni karşısında hıçkırıklarını tutamadılar ve kraliçenin hizmetkârı -benim kendi teyzem- bana öfkeli bir bakış fırlattı.

"Onu *buna* sen sürükledin!" diye suçlayıcı bir şekilde çıkıştı sonunda.

Dikkatimi tekrar leğendeki bezi durulamaya verdim, onun bakışlarıyla karşılaşamadım. İçimden suçluluk duygusu geçti. Bu doğrudu. Lia'nın suç ortağıydım. Eğer ona yardım etmeseydim, hiç gitmeyebilirdi. Ama eğer etmeseydi-

Başımı kaldırıp teyzemin öfkeyle kaskatı kesilmiş yüzüne baktım. hayal kırıklığı. "Bu onun seçimiydi."

Şaşkın bir nefes aldı. "Onu durdurmak *senin* görevindi! Değil-"

"Kararımdan pişman değilim," dedim, "ve bunu yine yaparım!"

Teyzemin ağzı açık kaldı, dehşete kapıldı ama Leydi Bernette ona doğru uzandı ve elini omzuna koydu. "Pauline haklı," dedi yumuşak bir sesle. "Bu Lia'nın seçimiydi ve hiçbirimiz onu durduramayız."

Teyzem sessiz kaldı ama gözlerinde hâlâ kınama parlıyordu. Kraliçe Lia'nın başucunda sessizce ağlıyordu, Lia'nın eli yanağına yapışmıştı.

Gözyaşlarımı kırptırdım. "İlgilenmem gereken başka bir şey var." Döndüm ve karanlık koridora adım atarak odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığımda, boğazımdaki acı verici zonklamayı yutmaya çalışarak kapıya yaslandım. İçimi bir şüphe kapladı. Ona henüz bebekten bile bahsetmemiştim.

"Ne oldu?" Kaden gölgelerden çıkıp bana doğru koştu. Ben de Lia'dan haber beklediğini unutmuştu.

"Durumu iyi," dedim. "Elini henüz bilmiyoruz ama kanaması durdu ve kalbi güçlü."

"O zaman ne-" Elini yanağıma doğru kaldırdı, sonra bana dokunmaktan korkuyormuş gibi geri çekti. En karanlık gölgelerde bile gözyaşlarımı görmüştü,

Ama aramızda hâlâ bir duvar vardı, şimdi bile bir kenara bırakamadığım bir güvensizlik ve o da bunu biliyordu.

Başımı salladım, konuşmıyordum.

"Anlat bana," dedi sessizce.

Göğsüm düzensiz nefeslerle titredi. İçimde hiçbir yerde hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım ama gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı aktı. "Tüm bu dünyada yaşayan tek bir akrabam var ve o da tüm bunların benim suçum olduğunu düşünüyor."

Kaşları çatıldı ve ağzının kenarından çekildi. "Senin hatan mı? Hepimiz yaptık

Hatalar, Pauline, ve seninkiler-" Uzandı ve başparmağı yanağımlı sıyrarak bir damla gözyaşımı sildi. "Senin hataların bunların en azı."

Gözlerindeki pişmanlığı gördüm, savurduğum suçlamalar hâlâ gözlerinin arkasında yüzüyordu. Yutkundu. "Sadece kan bağı yoktur Pauline. Bazı ailelerle doğarsın, bazılarını da sen seçersin. Senin Lia'n var. Gwyneth ve Berdi var. Bu dünyada yalnız değilsin."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ve aileden bahsetmenin kendi yaralarını yeniden açıp açmadığını merak ettim. Yüzünde saatler önce babasıyla yüzleştğinde gördüğüm aynı acı dolu ifadeyi gördüm. Bir şeyler söylemek, az önce bana söylediği gibi ona nazik sözler söylemek istedim ama kaburgalarımın arkasında hâlâ korku dolu bir şey dolaşıyordu. Derin bir nefes aldı ve sessizliği benim için doldurdu.

"Ve senin de bir bebeğin var. Ona bir isim vermelisin."

Bir isim. Bu kadar zor olmamalı.

"Yapacağım," diye fısıldadım ve Lia'yı yakında görebileceğini söyleyerek yanından geçip gittim.

Bebeği ıslak hemşirenin kollarına geri koydum. "Onu burada bırakmalıyım. Biraz daha bekle," dedim ona. "Kale hâlâ kargaşa içinde. Bir bebek için uygun bir yer değil. Geri döneceğim."

Anlayışla başını salladı, ona iyi bakacağına söz verdi ama gözlerindeki şüpheyi gördüm. Nazik bir parmak ucuyla yanağını okşadı ve henüz adını koyamadığım bebeğim mutlu bir şekilde kollarının arasına yerleşti.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Perdelerin kenarlarından yumuşak kırmızı bir renk sızıyordu. On yedi yıl boyunca bu benim tanıdık şafak sinyelim olmuştu. Odamda tekrar hareket etmek tuhaftı. *Evimde*. Ama aynı hissi vermiyordu. Sıkıydı, hapsediciydi, artık uymayan bir ceketı çekmeye çalışmak gibiydi. Çok şey değişmişti.

Annem uęramamıőtı. Bernette Teyze ve Cloris Teyze gece boyunca üç kez beni kontrol etmeye geldiler, ikisi de yorgun ve kırmızı çerçeveseli gözlerle bakıyorlardı. Bana doktorun reçete ettiği kalın, şurup kıvamındaki ilaçtan dozlar verdiler.

Bernette Teyze, "Kanının yerine gelmesine yardımcı olacak," diye fısıldadı ve yanağımdan öptü.

Ona babamın nasıl olduğunu sorduğumda yüzü endişeyle buruştu ve umutlu bir cevap vermekte zorlandı, bunun zaman alacağını söyledi.

Cloris Teyze yanımdaki sandalyede uyuklayan Kaden'e dikkatli bakışlar attı. Bu durumdan hoşlanmadı ama protokolün ihlal edilmesine sadece hafifçe gıdaktadı. Sonunda, gecenin geç saatlerinde onu kovdu ve kalenin başka bir yerinde onun için bir oda hazırladı. Ondan sonra bir rüya diğerine karışarak uyudum ve sonunda Regan'ı rüyamda gördüğümde sarsılarak uyandım

Bryn ile birlikte geniş bir vadide at sürüyorlardı. Sonra ne olacağını görmek istemedim.

Bernette Teyze'nin emri üzerine, bir doz daha o hastalıklı tatlıdan aldım. Şurup. Uykudan mı yoksa iksirden mi bilmiyorum ama ayaklarımın üzerinde daha sağlam durduğumu hissediyordum.

Perdeleri arkadan bağladım ve odaya ışık doldu. Koyu seyrettim, nadiren açık bir günde kayıp ruhların kayalık adası uzaktan görülebiliyordu, beyaz yıkıntıları sabah güneşini yakalıyordu. Bir zamanlar orada hapsedilmiş olan kadim insanların, artık var olmayan duvarlara karşı hala parmaklıklarını salladıkları, başka türden zamansız bir hapis haneye yakalandıkları, anıların onları demir parmaklıklar kadar güçlü bir şekilde kafeslediği söylenir. Dikkatim batıya, Golgata'nın ayakta kalan son kulesine yöneldi, hala eğilmişti ve yaklaşan ölümünü metanetle karşılıyordu. Bazı şeyler kalıcıdır... ve bazı şeylerin asla kalıcı olmaması gerekir.

Kapımda bir tıkırtı duydum. Nihayet. Soyunma odamda giysiler vardı; hepsi de Dalbreck'in özenle geri getirdiği sandıklarda kilitliydi. Hiç açılmamışlardı. Ama bu öğleden sonra konsil toplantısında konuşma yapacaksam ya da önümdeki birçok görevden herhangi birini yerine getireceksem, bunu ödünç aldığım ince bir gecelikle yapamazdım. Bernette Teyze anahtarları olan birini getirmeye gitmişti. Onları kendim açabilmek için bir toka aramak üzereydim. Uzun ve dolu bir gün olacaktı.

"İçeri gelin," diye seslendim soyunma odasındaki pencerenin perdesini çekerken. "Buraya gel."

Ayak sesleri duydum. Ağır olanları. Çizmeler. Kalbim göğüs kemiğime çarptı ve odama geri döndüm.

"Günaydın," dedi Rafe. Kendi giysilerine geri dönmüştü, artık Kim olduğunu saklamaya ihtiyacı vardı.

Göğsüm daha sert çarpıyordu. Bastırdığım tüm duygular bir anda kabardı ve sesimdeki hevesi duydum. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum.

gel."

İşte orada. Yine gözlerinde gördüm. Yutkunuşunda gördüm. "Dün geceden daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Yardıma geldiğin için teşekkür ederim."

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Sanırım bir not bekliyordum." "Bana hiç göndermememi söylediğini hatırlıyorum."

"Ne zamandan beri beni dinliyorsun?"

"Ne zamandan beri notlarıma dikkat ediyorsun?"

Endişeli ifadesi yerini bir sırıtışa bıraktı ve tek gereken de buydu. Ona doğru koştum, ona uzandım, kollarını bana doladı, ikimiz de birbirimize hiç bırakmayacakmışız gibi sarıldık, parmakları saçlarımın arasından geçti, kulağıma *Lia*'yı fısıldadı, ama dudaklarımı dudaklarına çevirmeye çalıştığımda geri çekildi, geri adım attı, kollarımı kavradı ve kasıtlı olarak yanlarıma geri koydu.

Ona baktım, kafam karışmıştı. "Rafe?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne oldu?" Sesimde yükselen panikle sordum. "Sen iyi misin?"

Bir şey mi oldu-"

"Lia. Beni dinle." Gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"Beni korkutuyorsun, Rafe. Sadece söyle."

Gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Sanki düşünceleri önünden hızla geçiyormuş gibi başını salladı.

"Size şu durumdan bahsetmem gerekiyor -gerçek şu ki- size söylemem gereken şey şu, ben nişanlıyım."

Ağzım kurudu. Gülmesini bekledim. Zavallı bir şaka olduğunu ilan etmesini.

O yapmadı.

Ona baktım, hâlâ inanamıyordum. Ağzım bir şey söylemek için açıldı ama ne diyeceğimi bilemedim. O beni seviyordu. Biliyordum. Bunu daha yeni görmüştüm.

gözleri.

En azından ben öyle sanıyordum. Evet, haftalar önce yollarımızı ayırmıştık ama unutmak için sadece bu mu yeterliydi? Birkaç günden daha az bir süre mi? Söyleyecek bir şey aradım. "Bu kadar çabuk birini mi buldun? Hangi krallık?" Kelimeler dilimde uyuşmuş bir halde sordum.

Başını salladı. "O Dalbreck'ten. Meclis hemen evlenmemi istedi. Bunun ihtiyaç duyulan istikrarı sağlayacağını düşündüler."

Gözlerimi kırpıştırarak, odaklanmaya çalışarak, bu olanları anlamlandırmaya çalışarak arkamı döndüm.

"Krallığınız bu kadar zor durumda mı?"

"Annem ve babam haftalarca ölü kaldı. Ben kayıptım. Krallık hükümdarsızdı. Bu sorun yarattı. Beklediğimizden de fazla."

"Size meydan okuyan general mi?"

"O da onlardan biriydi. Ben-"

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Onu seviyor musun?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Onu tanımıyorum bile."

"Evlenmeden önce de beni tanımıyordun."

"Gerçekleşmeyen düğünümüzü kastediyorsun."

Ona baktım. Bunu kastetmişti. Başka biriyle evlenecekti. Meclisin tavsiyesi üzerine. Görevini yerine getiriyordu, tıpkı benimle evlenmek için Morrighan'a geldiğinde yaptığı gibi. Evlilik onun için bundan mı ibaretti? Görev mi? Aynı anda, onun nedenlerini küçümsediğim için kendimden nefret ettim. Görevim yüzünden onu geride bırakmaktan başka ne yapmıştım?

Jeb'in sözlerini tekrar duydum: *Onun sözü doğrudur*. Öyle olmasını istemedim ama acı veren sessizliği doldurmak için bir şeyler söyledim. İstemediğim, hatta ummadığım şeyler. "Belki ikiniz için daha iyi olur."

Başını salladı. "Belki de öyledir."

Orada durup birbirimize baktık. İim karmakarışıkta, sanki her şey yerinden oynamış ve sarsılmış gibiydi. Garip bir şekilde, o da tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyordu.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" diye sordum.

Sanki kendisi de anlamaya çalışıyormuş gibi durakladı ama bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "Bu da bizi Komizar'ı durdurması gereken iki -üç- kişi olarak bırakıyor."

"Üç mü?"

"Bana Kaden'le barışmam gerektiğini söylemiştin. Yaptım da." Ses tonu sertti.

Bernette Teyze anahtarları şingırdatarak içeri daldı. "Aldım onları!" Rafe'i görünce durdu, sanki bir şeyi böldüğünün farkındaydı. Kendimi konuşurken duydum, sanki annem duruma ayak uydurmuş, garip bir anı zarıfçe yumuşatmaya çalışıyormuş gibiydi. "Bernette Teyze, Dalbreck Kralı'nı takdim etmek istiyorum. Kral Jaxon, bu benim teyzem Leydi Bernette."

"Dün gece tanıştık. Kısaca. Majesteleri," dedi ve Rafe'e konumunun tüm onurunu vererek derin bir reverans yaptı.

"Leydi Bernette," diye cevap verdi Rafe ve onun elini tutup dudaklarına götürerek kıbarca bir şeyler söyledi, sonra da bana tek kelime etmeden gitmek için izin istedi. Kapıya doğru yürüdü.

Kaç kez gitmesine izin vermek zorunda kaldım?

Artık yok.

Bu son seferdi.

Dış odadan ayak sesleri duyulduğunda daha kapıdan bile geçmemişti. Gwyneth hızla içeri girdi, ardından Rafe'in askerlerinden bir grup geldi.

-Mareşal ellerindeyken.

"Bu bekleyemezdi," dedi özür dileyerek, beni hâlâ geceliğimle görünce.
"Kardeşlerinle ilgili."

* * *

Odanda volta attım. Dün gece Mareşal'in masum olduğunu hissetmişim ama kendimi zayıflamış hissediyordum. Ben onları sorgulayana kadar güvende olacakları bir yere kilitlenmelerini emretmek daha güvenliydi.

"Bunu bize neden dün gece söylemedin?" Ben talep ettim.

"Herkesin önünde mi? Açıkladığın şeyden sonra mı? Rütbeleri istila eden yılanları daha yeni öğrendiğimi düşünürsek, bunun akıllıca olduğunu düşünmedim. Prenslere avantaj sağlaması ihtimaline karşı herkesin bilmesini istediğimiz bir şey değil bu. Beni götürdükleri andan itibaren doğrudan sizinle konuşmak istedim ama beni dinlemedi." Rafe'ye doğru başını salladı.

"Herkes onunla konuşmak istiyordu. Lia rahatsızdı. Sana söyledim.
konuş benimle," diye yanıtladı Rafe.

"Bir toplantı sırasında içeri dalan yabancı bir ulusun kralı mı? Krallığın tüm sırları konusunda size hemen güvenmem mi gerekiyor?" Mareşal Gwyneth'e baktı. "Bu nazik hanımefendi sonunda beni dinledi."

Gwyneth mahkumların bulunduğu mahzene indiğini itiraf etti.
Şansölye'nin keyfini çıkarmak ve onun hâlâ orada olduğuna dair kendini rahatlatmak için ayrı odalarda tutuldular. Bir kâbusla uyanmış, adamın kaçtığını ve Terravin'e doğru gittiğini görmüştü. Mareşal onun hücre kapısının küçük açıklığından geçtiğini görünce, onunla konuşmak için bir anlığına yalvardı. Tek söylediği, kardeşlerim hakkında duymam gereken haberleri olduğuydu.

Bana ayrılmadan önce kardeşlerimle yaptığı bir konuşmadan bahsetti.
Kardeşlerim tarafından önerilen diplomatik misyondan memnun değildi.

ve kardeşlerimin bunu bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmıştı. Bir şeylerin peşinde olduklarından şüpheleniyordu.

En büyük prensle özel olarak yüzleşti ve ona ne yaptıklarını sordu. komplo. Regan bunu inkâr etmeye çalışmamıştı. "Ne yaptığımızı biliyorsun. Kız kardeşin haksız yere suçlansa sen de aynı şeyi yapardın."

"Bunu duymamış gibi davranacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi

Regan. Ve sonra Mareşal onlara şans diledi.

Yatağımın ucundaki banka oturdum ve yüzümü avuçlarımın arasına aldım. Nefesim göğsümde kabarıyordu. Kardeşlerimin Ayinler Şehri'ndeki anma taşını diktikten sonra Gitos ya da Cortenai'ye gitmeyi hiç planlamadıklarını, sadece daha fazla yardım toplamak için birkaç şehre gideceklerini, sonra da beni geri almak ve hain olmadığımı kanıtlamak için Venda'ya gideceklerini söyledi; bu da gönderdiğimiz iz sürücülerin yanlış yöne gittikleri anlamına geliyordu. Prenslerin yeni bir rota planladığını anladıklarında muhtemelen yetişemeyecekleri kadar geride kalmış olacaktı. Ama bu aynı zamanda onları pusuya düşürmek için pusuda bekleyenlerin de yeniden toparlanması gerektiği anlamına geliyordu. Bu kardeşlerime bir avantaj sağlayabilirdi ama onları öldürmek için gönderilenlerden kurtulsalar bile Venda'ya kadar gitmek kesin bir ölüm cezasıydı. Yanlarındaki bir düzine alay bile karşılaşacakları Vendan ordusuna karşı kendilerini savunmaya yetmeyecekti.

"Aberdeen garnizonu," dedim. "Walther'in bölüğünün başına gelenlerden sonra, daha fazla asker toplamak ve sayılarını ikiye katlamak için bir sonraki gidecekleri yer orası. Oraya atlılar göndereceğiz."

Rafe başını salladı. "Hayır. Atlılar gelene kadar kardeşlerin orayı geçmiş olur. Kara Büyü Şehri'nin kuzeydoğusunda bir karakolumuz var. Fontaine. Onları oraya yakın bir yerde durdurmayı deneyebiliriz."

"Orası daha da uzakta," diye alay etti Mareşal. "Onlara zamanında nasıl mesaj ulaştıracaksın?"

Rafe'e baktım, kalbim bir yumruk gibi sıkılmıştı. "Valsprey yanında mı?"
Başını salladı.

Mesaj yazmak için hemen masama oturduk. Biri benden kardeşlerime, bu engellemenin Dalbretch askerleri tarafından yapılmış bir saldırı olmadığını bilmeleri için. Diğeri de Rafe'den Fontaine'deki komutan albaya, Morrighese mangaları için araziye tarayan devriyeler ayarlaması için. Yine de uzak bir ihtimaldi. Kilometrelerce çöl vardı ve kardeşlerimi pusuya düşürmek için pusuda bekleyenler, onlar uyarılmadan önce onlara ulaşabilirdi. Ama bu da bir şeydi. Rafe mesajıma baktı ve kendininkiyle birlikte yuvarladı. Ne yazdığını başka kimse görmemişti, çünkü sadece subaylarının bildiği şifrelerle yazılmıştı. "Albaya, kardeşinin mangalarını bulursa onlara eve kadar eşlik edecek iyi silahlanmış bir tabur istediğimi söyledim."

Yaşıyor. Söylemedi ama gözlerinin ardında beliren kelimeyi gördüm.

Mesajı Valsprey amirinin eline ulaştırmak için ayrıldı. Her şey yolunda giderse, yarına kadar orada olacağını söyledi, ancak geri dönüş olmayacağı konusunda beni uyardı. Bir kuşu uzak bir yere uçması için eğitmek aylar alır. Civica'ya dönmek için eğitilmemişlerdi.

Mareşal'e baktım, aynı hareketle hem teşekkür hem de özür dileyerek başımı salladım. "Ve şu andan itibaren Dalbreck kralına bizden biri gibi güvenmelisiniz. Onun sözü doğrudur."

Askerlere onu serbest bırakmalarını söyledim ve Av Ustası, Zaman Bekçisi ve Taç Ustası'nın da serbest bırakılmasını emrettim. Kabinenin geri kalanı yargılanmak ve idam edilmek üzere hücrelerinde kalacaktı - tabii önce ben onları öldürmezsem. Genel Vali'ye yaptığım tehdit gerçektir. Eğer kardeşlerime ya da yoldaşlarına bir zarar gelirse, ölümü hiç de kolay olmayacaktı.

Yıkım bize bakıyordu, Ama
önümüzde yeşil bir vadi
uzanıyordu.

Yolculuğun sonu nihayet görünmüştü,
Ve başından beri yapacağımı bildiğim şeyi yaptım;
Bıçağımı nişanlımın boğazının derinliklerine
gömdüm, Ve o son nefesini verirken,
Kanı toprağa karışırken, gözyaşı yoktu.
Hiçbirimiz, özellikle de
ben.

-Morrighan'ın Kayıp Sözleri

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

RAFE

O sabah mahkûmları sorgularken içine tırmandığım sıcak ve karanlık bir delikti. Dibi yoktu, beni bırakmaya davet eden serbest bir düşüştü. Sorular sorarken karanlıkta görebildiğim tek şey Dalbreck'in ölü askerlerinden alınan ödüllere dolu el arabalarıydı. Yumruğumu her sallayışımda, Lia'nın nemli bir Vendan hücresinde oturup ölen kardeşi için yas tuttuğunu görüyordum. Ve bıçağımı Vekil'e çektiğimde, sadece Lia'yı gördüm, kollarımda kanlar içinde ve gevşekti. Sven sonunda beni geri çekmişti.

Vali Yardımcısı koluyla dudağını sildi, sonra sırttı. "İkinizi de öldürmeyi planlamıştım, biliyor musunuz? Düşünden sonra eve dönerken Dalbretch haydutları tarafından sıradan bir soygun gibi gösterilecek bir pusu."

Gözleri kendini beğenmişlikle parlıyordu. "Benim nedenlerim yok mu sanıyorsun, tıpkı senin kendi nedenlerin olduğunu düşündüğün gibi? Hepimiz istediğimiz şeyi beklemekten yorulmuyor muyuz? Seninle benim aramdaki tek fark benim beklemekten vazgeçmiş olmam."

Adam delirmiş, diye mırıldandı Sven yumruğumu savururken. *Yeter,* dedi ve beni itti. Hücrenin kapısını arkamızdan kilitledi ve dikkatimi başka yöne çevirerek Lia'ya hâlâ söylemem gerektiğini hatırlattı.

* * *

Lia'nın teyzesi Cloris'in beni daha önce içeri soktuğu odaya girdiğimde kendimi hâlâ davetsiz misafir gibi hissediyordum. Lia'nın erkek kardeşinin bir zamanlar gelini Greta ile paylaştığı odada kalmak bana yanlış geliyordu. Eşyalarının çoğu kaldırılmıştı ama gardırobun köşesinde bir kadın eli büyüklüğünde bir çift yumuşak çocuk eldiveni ve komodinin üzerinde iki narin inci uçlu saç tokası buldum. Büyük sayvanlı yatağa bir göz attım ve onun yerine kanepede bir saat uyumayı tercih ettim. Adamlarımın çoğunun bulunduğu Aldrid Salonu'nda yatakta kalmayı tercih ederdim ama Leydi Cloris odayı almamda ısrar etti ve ben de onun misafirperverliğine karşı gelmek istemedim.

İçeri girdiğimde Orrin yatağımın üzerinde yan yatmış, ağzı açık, bacakları yana sarkmış uyuyordu. Jeb kanepeye yayılmıştı, gözleri kapalıydı ve elleri karnının üzerinde düzgünce örülmüştü. İkisi de bütün gece kalenin güvenliğini sağlamak ve görev yerlerini belirlemek için ayaktaydı. Aralarında başka Vendan askeri olmadığından emin olana kadar esirleri sadece Dalbreck'in askerleri koruyacaktı. Sven bir masaya oturmuş, bir av turtası yiyor ve Genel Vali'nin dairesinden ele geçirilen dosyaları gözden geçiriyordu. Tavish diğer uçta oturmuş, ayaklarını masaya dayamış, kucağındaki kâğıtları karıştırıyordu.

"Bir şey var mı?" Ben sordum.

Sven başını salladı. "Bize yardımcı olabilecek önemli bir şey yok. O zeki bir şeytan."

Yemek tepsisinden haşlanmış bir yumurta aldım ve sütle yıkadım.

"Ona söyledin mi?" Tavish sordu.

Hem Jeb hem de Orrin gözlerini açmış, bir cevap bekliyorlardı.

Başımı salladım.

"Bilmesi gerekiyordu, evlat," dedi Sven. "Uygunsuz bir zamanda ortaya dökülmesindense senden duyması daha iyi."

İnanamayarak ona baktım. "Bugün meclise hitap edecek. Şu an kötü bir zaman."

"Yani iyi bir zaman yoktu. Yine de yapılması gerekiyordu. Artık geride kaldı."

Asla arkamda kalmayacaktı. Ona söylediğimde yüzündeki şaşkın ifade içimde bir delik açtı.

Başımı sallayarak bu anıyı unutmaya çalıştım. "Canından çok sevdiğin kıza başka biriyle evleneceğini söylemek kolay bir şey değil."

Sven iç çekti. "Kolay şeyler benim gibi adamlar içindir. Zor seçimler krallara bırakılmıştır."

"General işbirlikçi bir piç kurusu," dedi Orrin esneyerek, "dar kışına bir ok saplanması gerekiyor."

Jeb doğrulup sırttı. "Ya da onun icabına sessizce bakabilirim. Sadece söylemeniz yeterli." Bunun ne kadar çabuk yapılabileceğini göstermek istercesine bir tıkırtı sesi çıkardı - bir boyun şaklaması.

Bu sadece bir dayanışma gösterisiydi. İkisinin de Dalbreck'in meşru bir subayına suikast düzenlemeyeceğini biliyordum, ne de onlara izin verirdim - her ne kadar cazip gelse de.

"Peki generalin kızı hakkında ne yapacaksınız? Onu da mı öldürürdünüz?"

Orrin homurdandı. "Güzel yüzüme bir kez baksa bile seninle ilişkisini bitirir. Ayrıca ben bir okçuyum. Eve yemek getiririm. Sen ne verebilirsin ki?"

"Bir krallık dışında mı?" Sven mırıldandı.

Tavish, "Bu işi iptal edebilir ve bunu atlatmaya çalışabilirsin," diye önerdi.

Sven sonucun ne olacağını bildiği için nefesini içine çekti. Dalbreck'teki konumum tehlikeliydi. Bunu atlatmak riskli bir seçenektir. Kaybedecek her şeyim vardı ama kazanacak hiçbir şeyim yoktu. Nişan, generalin zaferi ve benim kendi özel cehennemimdi; Lia'nın hayatını kurtarmanın bedeliydi. General oyununu oynarken kızı da bu oyunun ortasında kalmıştı. Gözlerindeki korkuyu ve belgeleri imzalarken titreyen ellerini hatırladım. Kız korkmuştu ve benim bir parçam olmak istemiyordu ama ben bunu görmezden gelmişim çünkü çaresiz ve öfkeliydim.

"Devam edelim," dedim. "Lia ile aramda olanlar masada olması gereken bir şey değil. Bu yolda yürüyen yenilmez bir ordumuz var."

"Buna inanmıyorsun," dedi Sven, turtasını bitirirken, "yoksa burada olmazdın."

"Bu sabah birliklere bir göz attım ve durum düşündüğümüzden de kötü. Azia buna acınası dedi."

Sven homurdandı. "*Zavallı* çok ağır bir kelime. Gördüğüm birkaç kişi zeki ve yetenekli görünüyordu."

"Gördüğünüz *birkaç kişi* tam olarak sorun. Bu onların beceri eksikliği ya da sadakat, ama safları tükendi. Burası onların en büyük eğitim merkezi ama Morrighan'ın dört bir yanına küçük birimler halinde dağılmış durumdadır. Şu anda burada sadece bin kişi konuşlanmış durumda. Hepsini buraya toplamak haftalar alır. O zaman bile yeterli olmayacaktır."

"Vendan ordusunun hepsi bu yöne gitmiyor olabilir. Dalbreck daha yakın bir hedef. Bunu halledeceğiz. Her şey sırayla. Bu öğleden sonraki toplantı. Ondan sonra bir plan yapacağız."

Bir plan. Ne yaptığımı Sven'e söylememeye karar vermişim. Ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı ve bunu ona söylemek sadece düşüncesizce davrandığım için sert bir azar içitmeme neden olacaktı. Ama Sven'e giderken hiç de düşüncesizce hissetmemiştim.

Valsprey'in bulunduğu şehir kapılarının dışındaki kampa gittim. Ona mesajları verdikten sonra Civica'ya dönüp baktım ve şehrin tarihinin ağırlığı üzerime çöktü. Yüzyıllarca süren hayatta kalma mücadelesini hissettim. Burası başlangıçtı, yıkımdan sonra yükselen ilk krallıktı, Dalbreck de dahil olmak üzere diğerk tüm krallıklar buradan doğmuştu. Morrighan, Komizar'ın açlığını çektiğı bir mücevherdi, kendi büyüklüğünün bir onayıydı ve bir kez ona sahip olduğunda, bol kaynaklarıyla birlikte, hiçbir krallık bağışlanmayacaktı. Şüphelerim yok oldu. Buraya ilk o geliyordu.

Sven sanki zihnimin iç işleyişini görebiliyormuş gibi bana şüpheyile baktı. Elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. "Ne yaptın sen?"

Çok uzun yıllar birlikte olmuştuk. Aşırı doldurulmuş bir sandalyeye oturdum ve ayaklarımı masanın üzerine attım. "Fontaine'deki albaya gönderdiğim mesaja bir istek ekledim."

"Bir istek mi?"

"Bir emir. Ona birliklerini Civica'ya göndermesini söyledim." Sven içini çekti ve gözlerini ovuşturdu.

"Kaç kişi?" "Hepsini."

"*Hepsi* mi?"

Başımı salladım.

Sven ayağı fırladı, masayı salladı ve şarabını döktü. "Aklını mı kaçırdın sen? Fontaine en büyük karakolumuz! Altı bin askerimiz var! Batı sınırlarımız için ilk savunma hattımız!"

"Bodeen'e de aynı mesajı gönderdim."

Artık Orrin ve Jeb oturdukları yerden kalkmışlardı.

Sven masada arkasına yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. Orrin bu şaşırtıcı haber karşısında ıslık çaldı.

Gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Daha fazla ifşaat ve Sven bir kan damarını patlatabilirdi. Kararlarım verilmişti ve

Şimdi değiştiriyorum.

"Kimseye tek kelime etmeyin," dedim. "Bu onların tüm sorunlarına bir cevap değil. Çabalarında ciddi olmaları gerekiyor." Kapıya doğru yürüdüm.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Sven sordu.

"Her şey sırayla," dedim. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Kaden, Morrighan'ı kurtarma planının kritik bir parçası olacaktı. "Biraz barış yapacağıma söz verdim."

* * *

Odasını kontrol ettim. Orada olmayınca, bir sonraki en iyi tahminimi uyguladım ve haklı çıktım. Onu gördüm, bir elini duvara dayamış, mahkûmların tutulduğu citadelle'in en alt katına çıkan merdivenlerin başında duruyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde karanlık merdiven boşluğuna bakarken koridorun sonunda olduğumu fark etmedi.

O Morrighese, diye düşündüm, tıpkı Lia'nın iddia ettiği gibi.

Morrighan ilminin en azılı savaşçılarından biri olan Piers'e kadar uzanan bir asalet soyundan geliyordu. Sven ona Kutsal Gardiyan demişti. Bir gece önce bana kısa bir tarih dersi vermişti, o sırada Kaden'in soyu hakkındaki şaşkınlığımı fark etmiştim. Piers Kampı'nın girişinde kaslı ve güçlü bir Piers heykeli bulunuyordu.

Kaden artık güçlü görünmüyordu. Yenilmiş görünüyordu.

Ama dün gece, gece Lia'yı kontrol etmeye gittiğimde birlikte nasıl göründüklerini hatırlayarak yutkundum. Adamın elini Lia'nın yatağına koyduğunu, kızın elinin de adamın elinin üzerine kıvrıldığını görmüştüm. İkisi de huzur içinde uyuyorlardı. Beni görmemeleri için sessizce odadan çıktım. Belki de ona gerçeği söyleme cesaretini bana veren şey buydu. Onu sevmediğini biliyordum.

Aynı bana yaptığı gibi. Beni cephanelikte ilk gördüğünde gözlerini görmüştüm, sonra ona nişanlandığımı söylediğimde incinmişti ama Kaden'i de önemsiyordu. Onunla benim paylaşmadığımız bir şeyi paylaşıyorlardı; bir krallığın köklerini ve bir diğerine duydukları sevgiyi.

Beni hâlâ fark etmemişti. Onun yerine karanlığa baktı ve sanki kafasında bir sahne canlanıyormuş gibi eli dalgınca yanındaki kılıflı hançeri parmakladı. Ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Gururumu bir kenara bırakıp ona yaklaştım. Lia'ya çoktan onunla barışmıştım. Şimdi bunu gerçekten yapmak zorundaydım.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

KADEN

Üzerime gelene kadar geldiğini duymadım. İrkildim ve döndüm. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Buraya konuşmak için geldim-"

Savurdum, çenesinden yakaladım, geriye doğru uçtu ve düştü, kılıcı taş zeminde takırdayarak yan tarafına düştü.

Yavaşça ayağa kalktı, yüz ifadesi öfkeliydi ve ağzının kenarını sildi, parmak uçlarına kan bulaşmıştı. "Senin derdin ne be?"

"Sadece senden gelecek bir atışı önlüyorum. Hatırladığım kadarıyla en son konuşmak için gizlice yanıma yaklaştığında beni yumruklamış, sonra da koğuşun duvarına çarparak beni bir sürü hayal ürünü şeyle suçlamıştın."

"Bu önleyici bir saldırı mı yoksa bir intikam mı?"

Omuz silktim. "Belki ikisi de. Bu sefer ne için gizlice dolaşıyorsun?"

Beni inceledi, göğsü kabarıyor, gözlerinde öfke parlıyordu. Bir yumruk atmak istediğini biliyordum ama bir şekilde ellerini iki yanında tutmayı başardı. "Bir, gizlice gelmedim," dedi sonunda, "ve iki, buraya gelmemin nedeni Lia'nın yanında kaldığın için sana teşekkür etmektir."

Teşekkür mü edeyim? "Artık onu Dalbreck'e geri götürebilir misin?"

Yüzündeki öfke boşaldı. "Lia asla benimle Dalbreck'e geri dönmeyecek."
Davranışlarındaki ani değişimden şüphelenmiştim.

onun beyanı kadar.

"Başka biriyle nişanlıyım," diye açıkladı.

İnançsız bir nefes aldım.

"Bu doğru," dedi. "Haber Dalbreck'in her yerinde duyuldu. Lia oraya asla gitmeyecek."

Bu duymayı beklediğim son haberdi. Taşınıyor muydu? "O zaman neden buradasın?"

Dudakları garip bir şekilde kıvrıldı. Kibirli bir çiftçiye ya da elçiye, hatta tanıdığım prenze hiç benzemiyordu.

"Seninle aynı sebeplerden dolayı buradayım. Lia'yla aynı sebepten. Çünkü Bizim için önemli olan krallıkları kurtarmak istiyoruz." "Hepsi Lia için önemli."

Yüz ifadesi karardı. "Biliyorum." "Ve bu sana acı veriyor."

"Hepimiz zor seçimler ve fedakarlıklar yapmak zorunda kaldık. Bunun farkındayım.

Venda'dan kaçmamıza yardım etmiştin. Daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Sözcükler sert ve alıştırılmıştı ama yine de duymayı hiç beklemediğim bir özürdü. Başımı salladım, hâlâ benimle uğraşıp uğraşmayacağını merak ediyordum. Kulübede bulduğumuzda zamanımız olmamıştı. Önemli olan tek şey Lia, Pauline ve Gwyneth'i bulmaktı.

Temkinli bir şekilde uzanıp elimi uzattım. "Nişanınız için tebrikler."

O da aynı dikkatle aldı. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Ellerimiz aynı ölçülü hareketlerle yanlarımıza döndü. Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi bana bakmaya devam etti. Dün gece içeri girdiğini duymuştum ve sessizce odadan çıktığında onu görmüştüm. Başkasıyla nişanlı biri için duygularını pek iyi saklamıyordu.

"Seninle meydanda görüşürüz," dedi sonunda. "Bugün orada karşılaşacağı şey onun için dün gece yüzleştiği hainlerden daha zor olacak. Hapse atması gerekenlerle değil, toparlaması gerekenlerle yüzleşecek. Orada ikimize de ihtiyacı olacak."

Gitmeye başladı, sonra karanlık merdiven boşluğuna ve bana baktı. "Yapma," dedi, bakışları benimkilerle buluştu. "Zamanı gelecek, ama şimdi değil. Bu şekilde olmaz. Sen ondan daha iyisin."

Ve sonra çekip gitti.

* * *

Hücreye girmeden önce silahlarımı gardiyana bıraktım. Babamın gözleri benimkilere kilitlendi ve o anda gözlerinde gördüğüm tek şey yine hesaplamaydı. Hiç bitmedi.

"Oğlum," dedi.

Gülümsedim. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Korkunç bir hata yaptım. Ama bir erkek değişebilir. Oğullarım arasında en çok seni sevdim, çünkü anneni seviyordum. Cataryn-"

"Dur!" Emrettim. "Sevdiğin insanları çöp gibi dışarı atmazsın. Onları isimsiz mezarlara gömemezsin! Onun adını dudaklarında duymak istemiyorum. Sen hayatında hiçbir şeyi sevmedin."

"Peki sen neyi seviyorsun, Kaden? Lia'yı mı? Bu seni ne kadar ileri götürecek?" "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kanın geçici bir ilişkiden daha kalın ve daha kalıcı olduğunu biliyorum-"

"Annemle olan her şey bu kadar mıydı? Çok sevdiğini iddia ettiğin kişiyle mi? Geçici bir ilişki mi?"

Kaşları birbirine yaklaştı, ağlamaklı ve sempatikti. "Kaden, sen benim *oğlum*. Birlikte yapabiliriz-"

"Seninle bir anlaşma yapalım
baba." Gözleri parladı.

"Hayatımı tek bir bakıra sattın. Şimdi aynı fiyata seninkini geri almana izin vereceğim. Bana bir bakır ver. İstemek için yeterince küçük."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Sana bir bakır mı vereyim?
Şimdi mi?" Avucumu uzattım, bekliyordum.

"Benim polisim yok!"

Elimi geri çektim ve omuz silktim. "O zaman benim hayatımı kaybettiğim gibi sen de hayatını kaybedersin."

Gitmek için döndüm ama ona son bir şey söylemek için durdum. "Komizar'la işbirliği yaptığın için sen de onun adaletiyle öleceksin. Ve bil diye söylüyorum, idam edileceklerin önce acı çekmesini sever. Sen çekeceksin."

Oradan ayrıldım ve arkamdan seslendiğini duydum, seslenişinde *oğlunu* bolca kullanıyordu ve bıçaklarımı geride bırakmamış olsaydım çoktan ölmüş olacağını biliyordum ve bu onun için çok kolay bir son olurdu.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

"Otur," diye emrettim.

"Nereye?"

"Zemine. Ve sakın kıpırdama. Önce onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Bana eşlik eden askerlere baktım. "Eğer parmağını bile kıpırdatırsa, onu keseceksiniz."

Gülümsediler ve başlarıyla onayladılar.

* * *

Annemle babamın yaşam alanlarından geçtim ve yatak odalarının kapısını açtım.

Annem yatağın ayakucunda darmadağın bir yığın halinde yatıyor, içi boşaltılmış bir çocuğun bez bebeğine benziyordu. Babam ortada, solgun ve hareketsiz yatıyordu. Elleri, sanki onu bu dünyaya bağlamış gibi, onu yutan yatak örtülerinin üzerinde duruyordu. Hiç kimse, ölüm bile, onun yanından geçip gidemezdi. En büyük oğlunu çoktan kaybetmişti, diğer oğulları kayıptı ve hayati tehlikedeydi, kocası ise zehirlenmişti. Dün yanımda duracak gücü nasıl toplayabildiğinden emin değildim. Şimdi boş görünen bir kuyudan su çekmişti. *Burada*

Her zaman alınacak daha çok şey vardır, diye düşündüm. Bazen o kadar çok şey alınabilir ki geriye kalanların bir önemi kalmaz.

Ayak seslerimi duyunca doğruldu ve uzun siyah saçları Omuzları dağınıktı. Yüzü zayıftı, gözleri gözyaşları ve yorgunluktan damgalanmıştı.

"Kitabın son sayfasını yırtan sendin," dedim. "Benden çok nefret eden biri olduğunu düşünmüştüm ama sonra tam tersi olduğunu fark ettim. Beni çok seven biriymiş."

"Bunu senin için istemedim," dedi. "Seni durdurmak için elimden gelen her şeyi yaptım. o."

Odanın karşısına geçtim ve yanına oturduğumda beni içine çekti. Kollarını. Bana şiddetle sarıldı, sessiz bir hıçkırık göğsünü kaldırdı. Gözyaşım kalmamıştı ama kollarım ona kenetlenmiş, son aylarda ihtiyaç duyduğum her şekilde ona sarılmıştım. Adımı tekrar tekrar söyledi. *Jezelia. Benim Jezelia'm.*

Sonunda geri çekildim. "Hediyeyi benden saklamaya çalıştın," dedim, hâlâ incinmiş hissederek. "Beni ondan uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptın."

Başını salladı.

"Anlamaya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Anlat bana." O da anlattı.

O zayıftı. Kırılmıştı. Ama konuştukça sesi güçleniyordu, sanki bu hikâyeyi kendi zihninde yüzlerce kez anlatmış gibiydi. Belki de anlatmıştı. Bana genç bir anne ve çocuğundan bahsetti, benim sadece kendi bakış açımdan gördüğüm bir hikâyeydi bu.

Masalının görmediğim dikişleri vardı; hiç giymediğim tonlarda kumaşlarla renklendirilmişti; endişeyle dolu gizli cepleri vardı; sadece benim korkularımı değil, onunkileri de barındıran, ipleri her geçen gün daha da sıkılaştıran bir hikâyeydi.

Morrighan'a vardığında on sekiz yaşındaydı ve bu yeni topraklarla ilgili her şey ona yabancıydı -kıyafetler, yemekler, insanlar- kocası olacak adam da dahil. O kadar korkmuştu ki, onunla ilk karşılaştığında bakışlarına bile karşılık verememişti. Adam herkesi odadan kovmuş ve yalnız kaldıklarında uzanıp kızın çenesini kaldırmış ve ona hayatında gördüğü en güzel gözlere sahip olduğunu söylemiş. Sonra gülümsedi ve her şeyin yolunda gideceğine, birbirlerini tanımaya zaman ayırabileceklerine söz verdi ve düğünü olabildiğince erteleyip ona kur yaptı.

Sadece birkaç ay sürdü, ama gün geçtikçe onu kazandı ve o da onu kazandı. Henüz tam olarak aşk sayılmazdı ama birbirlerine tutulmuşlardı. Evlendiklerinde, artık yere bakmıyor, kabinenin sert bakışları da dahil olmak üzere herkesin gözlerini mutlulukla karşılıyordu.

Her ne kadar Birinci Kız'ın kabinedeki yeri yüzyıllardır törensel olsa da, yeni kocasına saraydaki rolünde daha aktif olmak istediğini söylediğinde, kocası onu içtenlikle karşıladı. Tehlikeleri ve aptallıkları sezme yeteneğinin güçlü olduğu biliniyordu. Kral ilk başta onun söylediği her şeyi dikkate aldı. Kral onun tavsiyelerine başvurdu, ancak kralın genç gelinine olan ilgisinden dolayı kabinede giderek artan bir kızgınlık hissetti ve yavaşça ama diplomatik bir şekilde kenara itildi.

Ve sonra bebekler geldi. Önce Walther, sarayın neşesi oldu, sonra da Regan ve Bryn mutluluklarına mutluluk kattı. Onlara her türlü özgürlük tanınmıştı ki bu onun için yeniydi. Seçeneklerin sınırlı olduğu bir kız evinden geliyordu. Burada, sadece kendisi ve kral tarafından değil, tüm saray tarafından beslenen ve kendi güçlerini bulmaları için cesaretlendirilen genç oğullarını izledi.

Sonra tekrar hamile kaldı. Yeterince varis ve yedek vardı ve şimdi herkes bir kız çocuğu, yeni bir nesil beklentisiyle bekliyordu.

İlk Kız geleneğini sürdürmek. Daha ben doğmadan kız olacağımı biliyordu. Bu onu ölçülemez bir sevinçle doldurdu - ta ki zihninin köşelerinde dolaşan bir gümbürtü, bir hırıltı, bir canavarın açlığını duyana kadar. Mutsuzluğu, canavarın ayak sesleri gibi her geçen gün artıyordu. Beni takip ettiğinden, bir şekilde benim bir tehdit olduğumu bildiğinden korkuyordu ve bunun hediye yüzünden olduğunu kuvvetle hissediyordu. Ailemden, bildiğim her şeyden koparıldığımı ve hayal bile edilemeyecek bir coğrafyaya sürüklendiğimi gördü. Peşimden koştu ama adımları beni kollarımdan koparan canavar kadar hızlı değildi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Sen karnımda büyürken seninle konuştum ve seni bir şekilde güvende tutacağıma dair her gün söz verdim. Ve sonra doğduğun gün, korkularımın ve sana verdiğim sözlerin ortasında, bir fısıltı duydum, yumuşak, nazik bir ses, benimki kadar net. *Jezelia adındaki kişi için vaat büyüktür.* Cevabımın bu olduğunu düşündüm ve tatlı yüzüne baktığımda, Jezelia isminin krallığın minik omuzlarına koyduğu diğer tüm isimlerden daha çok sana uyduğunu gördüm. Bu ismin bir alamet, beklediğim cevap olduğunu düşündüm. Baban protokol ihlaline itiraz etti ama ben geri adım atmadım.

"Sonrasında, doğru kararı verdiğimi anladım. Bebekliğinden beri güçlüydün. Tüm Civica'yı uyandırabilecek şehvetli bir çığlığın vardı. Seninle ilgili her şey canlıydı. Daha yüksek sesle ciyaklıyor, daha çok oynuyor, daha çok acıkıyor ve geliştirdin. Sana kardeşlerinle aynı özgürlükleri verdim ve sen de onlarla özgürce koştun. Hiç olmadığım kadar mutluydum. Resmi eğitiminiz başladığında, Kralliyet Bilgini derslerinizi yeteneğinizi besleyecek şekilde düzenlemeye çalıştı. İtirazlarına rağmen bunu yasakladım. Sonunda benimle yüzleştğinde, bir neden sorduğunda, ona doğum koşullarını ve hediyeğin sana zarar vermesinden korktuğumu söyledim. Sana odaklanmasında ısrar ettim.

diğer güçlü yönlerin. O da gönülsüzce kabul etti. Sonra, sen 12 yaşındayken -"

"İşte o zaman her şey değişti."

"Korktum ve Kraliyet Bilgininden yardım istemek zorunda kaldım-"

"Ama Kraliyet Bilgini tam da korkmanız gereken kişi! Beni öldürmeye çalıştı. Boğazımı kesmesi için bir ödül avcısı gönderdi ve hepimizi öldürmenin yollarını bulmaları için sayısız bilgini gizlice Venda'ya gönderdi. Onlarla komplo kurdu. Bir zamanlar ona ne kadar güvenmiş olursan ol, o sana sırtını döndü. Ve bana."

"Hayır, Lia," dedi başını sallayarak. "Bu kadarından eminim. O sana asla ihanet etmedi. Seni manastırda tanrıların huzuruna çıkaran ve koruyacağına söz veren on iki rahipten biriydi."

"İnsanlar değişir, anne-"

"O değil. O asla sözünden dönmedi. Güvensizliğini anlıyorum. Sen on iki yaşından beri bununla yaşıyorum. Bu da beni onunla daha çok işbirliği yapmaya itti."

"Ben on iki yaşındayken ne oldu?"

Bana Kraliyet Bilgini'nin onu ofisine çağırdığını söyledi. Görmesi gerektiğini düşündüğü bir şey varmış. Ölü bir Vendan askerinden alınmış çok eski bir kitap olduğunu söyledi. Tüm tarihi eserler gibi bu da kraliyet arşivine teslim edilmiş ve Kraliyet Bilgini onu tercüme etmeye başlamış. Okuduğu şey onu rahatsız etti ve bu konuda Şansölye'ye danıştı. Şansölye de başlangıçta rahatsız olmuş görünüyordu. Birkaç kez okumuş ama sonra bunun bir barbar saçmalığı olduğunu söyleyip ateşe atmış ve oradan ayrılmış. Şansölye'nin barbar metinlerinin yok edilmesini emretmesi alışılmadık bir durum değildi. Çoğu tercüme edildiğinde bile bir anlam ifade etmiyordu ve bu da farklı değildi, Kraliyet'in dikkatini çeken önemli bir şey dışında

Bilgin'in dikkatini çekti. Onu yangından kurtarmış. Hasar görmüştü ama yok olmamıştı.

"Kitabı çevirisiyle birlikte bana verdiğinde anladım ki bir şeyler çok yanlıştı. Okumaya başladığımda midemin bulandığını hissettim. Bir kez daha bir canavarın ağır adımlarını duydum ama son dizelere geldiğimde öfkeden titriyordum."

"Hayatımın feda edileceğini okuduğunuzda."

Başını salladı. "Son sayfayı yırttım ve kitabı Kraliyet Bilgini'ne fırlattım. Ona tıpkı Şansölye'nin emrettiği gibi kitabı yok etmesini söyledim ve kendimi en kötü şekilde ihanete uğramış gibi hissederek odadan kaçtım - güvendiğim armağan tarafından kandırılmışım."

"Venda seni kandırmadı anne. Evren ona bu ismi söyledi. O da basitçe geri söyledi ve sen de dinledin. İsmi doğru görüldüğünü sen kendin söyledin. Birisi olmalıydı. Neden ben olmayayım?"

"Çünkü sen benim kızımsın. Kendi hayatımı feda edebilirim ama seninkini asla."

Uzandım ve elini sıktım. "Anne, ben kelimeleri gerçek kılmayı seçtim. Sen de bunu kalbinde hissetmiş olmalısın. Ayrıldığım gün bana özel bir kutsama verdin. Tanrılardan bana güç vermelerini istedin."

Kucağımdaki sargılı elime baktı ve başını salladı. "Ama bu-" Yıllardır içinde barındırdığı tüm korkuların gözlerinde kristalleştiğini gördüm.

"Neden bunu babamla hiç paylaşmadın?"

Gözleri yine yaşlarla parlıyordu.

"Ona güvenmedin mi?"

"Başka biriyle konuşmaması için ona güvenemezdim. Kabine söz konusu olduğunda aramızda bir uçurum oluşmuştu. Aramızda tartışmalı bir konu haline gelmişti. Benimle olduğu kadar onlarla da evli görünüyordu. Belki de

Daha çok. Bilgin ve ben, ona söylemenin çok riskli olduğu konusunda hemfikirdik çünkü *kendi tarafından ihanete uğramak*, güçlü bir konumda olan biri anlamına gelebilirdi."

"İşte o zaman beni göndermek için Kraliyet Bilgini ile komplo kurdunuz."

Başını sallayarak iç çekti. "Çok yaklaşmıştık. Düğün gününde, yakında Morrighan'dan gideceğini ve burada gerçekten sana zarar vermek isteyen biri varsa, onlardan da uzak olacağını düşünmüştüm. Dalbreck seni güvende tutabilecek güçlü bir krallıktı. Ama sonra herkesle birlikte senin kavahına hayranlıkla bakarken, *pençe ve asma ile işaretlenmiş olan* ayeti hatırladım. Bunun her zaman farklı bir işaret anlamına geldiğini düşünmüştüm; bir hayvanın ya da kırbacın açtığı yaralar gibi... Ama sırtındaki onca hanedan arması ve karmaşık desenin arasında, omzunun küçük bir bölümünde Dalbreck pençesi ve Morrighese asması vardı. Kendime bunun sadece masum bir kavah, sadece bir tesadüf olduğunu söylemeye çalıştım. Birkaç gün içinde silinip gidecekti. Bunun hiçbir anlamı olmadığına inanmak istedim."

"Ama rahibe duayı ana dilinizde okuttunuz. Her ihtimale karşı."

Başını salladı, yüzünü yorgunluk kaplamıştı. "Planımın hâlâ işe yarayacağına inanmak istiyordum ama gerçekten bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Sadece tanrıların sana güç vermesi için dua edebilirdim ama Kral Jaxon seni yatağına yatırdığında ve sana ne yaptıklarını gördüğümde-"

Gözleri sıkıca kapandı.

Ona sarıldım, beni pek çok kez teselli ettiği gibi onu da teselli ettim. "Ben hâlâ buradayım anne," diye fısıldadım. "Birkaç iz hiçbir şey değil. Pek çok pişmanlığım var ama Jezelia adını taşımak bunlardan biri değil. Senin de olmamalı."

Babam kıpırdandı ve ikimizin de dikkati ona yöneldi. Onun yanına gitti, koluyla başını okşadı. "Branson?" Sesindeki umudu duydum.

Tek söylediği tutarsız saçmalıklardı. Hâlâ bir değişiklik yoktu. Omuzlarının çöküşünü izledim.

"Daha sonra konuşuruz," dedim.

Dalgınca başını salladı. "Onunla birlikte olmak istedim. Doktor bunu yasakladı, varlığımın onu sadece tedirgin ettiğini söyledi." Bana baktı, gözleri bir zamanlar olduğu gibi keskin ve hiddetliydi. "Bunun için doktorun idam edildiğini göreceğim, Jezelia. Hepsinin öldüğünü göreceğim."

Başımı salladım ve o da adama döndü, dudakları adamın alnını okşarken onu duyamayan, belki de bir daha hiç duyamayacak olan bir adama fısıldadı. Ona kurbağa dediğim için utanıyordum.

Birlikte onlara bakarak oyalandım, sersemlemiş hissettim, gözlerindeki umutsuz endişeyi izledim ve babamın onu, *Regheena*'mı nasıl çağırdığını, sayıklarken bile sesindeki şefkati hatırladım. Birbirlerini seviyorlardı ve bunu daha önce nasıl göremediğimi merak ediyordum.

* * *

Hâlâ taş zeminde oturan Kraliyet Bilgini'ne baktım. Bir saattir orada bekliyordu.

"Görüyorum ki hâlâ tüm ayak parmakların yerinde," dedim.

Bir bacağını uzattı ve uyluğunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Sen ve uşakların ikna ediciydiniz. Sanırım artık hareket edebilirim?"

"Senden hep nefret ettim," dedim ona ters ters bakarak. "Hâlâ da ediyorum."

"Anlaşılabilir. Ben o kadar da sevimli bir adam değilim."

"Ve sen de benden nefret ediyorsun."

Başını salladı, siyah gözleri özür dilemeden benimkilere bakıyordu. "Asla. Beni öfkелendirdin, kızdırdın ve bana meydan okudun ama beklediğimden daha azı değildi. Seni zorladım -belki de bazen çok zorladım. Annen hediye seninle tartışmama izin vermedi, ben de onun emrettiği gibi yaptım. Seni başka şekillerde güçlü kılmaya çalıştım."

Nefretime tutundum, onu değerli bir alışkanlık gibi, çiğnediğim bir çivi gibi besledim. Bitirmemiştim. Daha fazlasını istiyordum ama onun aldatmacalarının altında yatan gerçeği çoktan sezmiştim.

"Ayağa kalk," diye emrettim, kelimelerimin her birinin acıtıcı olmasına çalışarak. "Eski ofisinizde konuşacağız. Annem dinleniyor."

Ayağa kalkmaya çalıştı, bacakları kaskatı kesilmişti ve ona yardım etmesi için bir gardiyana işaret ettim.

Cübbesini düzeltti, kırıksıklıkları düzeltti, kendine gelmeye çalıştı. ve benimle yüzleşti. Bekliyordum.

"Annem senin her şeyi açıklayabileceğini düşünüyor gibi. Bundan şüpheliyim." Elimi tehdit olarak hançerimin üzerine koydum. "Beni ikna etmek için yalanlarının çok iyi olması gerekecek."

"O zaman belki benim doğrularım daha iyi olur."

* * *

Her zaman tanıdığım, en ufak bir tahrikte hırlayıp tükürebilen Kraliyet Bilgini'ni bir kez daha gördüm. Onu Venda'ya âlim göndermekle suçladığımda kulakları kıpkırmızı oldu. "Asla!" diye bağırdı. Ona oradaki mağaralarda yaptıkları kirli işlerden bahsettiğimde ayağa fırladı ve ofisinde volta atarak âlimlerin isimlerini saydı. Her birinin ardından başımı sallayarak onayladım. Dönüp bana baktı. Şimdi yüzünde gördüğüm sadece öfke değil, sanki her bir bilgin onu bizzat bıçakla deşmiş gibi, bıçak gibi keskin bir ihanetti.

"Argyris de mi?"

"Evet," dedim. "O da öyle."

Öfkesi içine çöktü ve çenesi kısa süreliğine titreyerek duraksadı. Annemin sözlerini tekrar duydum. *Bu kadarından eminim. Sana asla ihanet etmedi.* Eğer bu bir oyunsaydı, çok inandırıcı bir oyundu. Görünüşe göre Argyris en düşük darbeyi almıştı. Sandalyesine oturdu, parmak eklemleri masasına vuruyordu. "Argyris benim yıldız öğrencilerimden biriydi. Yıllardır beraberdik. *Yıllarca.*" Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları dişlerinin arasında sınıksız kenetlenmişti. "Şansölye, zor biri olduğum için baş akademisyenlerimi kaybetmeye devam ettiğimi iddia etti. Hepsi Morrighan'daki uzak Sacrista'lara gitmek için kısa bir süre önce ayrıldılar. Öyle söylediler. Argyris gittikten bir ay sonra onu görmeye gittim ama Sacrista sadece birkaç gün kaldığını ve sonra gittiğini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyorlardı."

Ona âlimlerden bahsettiğimde kızdıysa, boğazımı kesmek için gönderilen ödül avcısı hakkında soru sorduğumda da öfkeden deliye döndü. Burnunun kenarını sıktı ve başını sallayarak nefesinin altında *aptalca* bir şeyler mırıldandı.

"Dikkatsiz davrandım," dedi sonunda. "Kitapların kaybolduğunu ve yerine senin notunu bulduğumda onları aramaya başladım." Tek bir kaşı kalktı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Onları doğru yerlerine koyduğunuzu söylemişsiniz. Arşivlerde olacaklarını sanıyordum." Şansölye'nin kendisini ve yardımcılarını rafları parçalarken bulduğunu ve ne aradıklarını sorduğunu söyledi. Kraliyet Bilgini daha bir şey söyleyemeden bir asistan hemen cevap vermiş. "Şansölye çok öfkeliydi ve birkaç rafı kendisi karıştırdıktan sonra, eğer kitabı bulursam, ilk başta emredildiği gibi yakmam için bağırarak odadan çıktı. Beş yıl sonra metni hatırlamasını bile tuhaf bulmuştum,

Çünkü bunu barbar saçmalığı olarak ilan etmişti. "O noktada onu merak etmeye başladım. Ofisini bile aradım ama hiçbir şey bulamadım."

Bu beni şaşırtmadı. Benim sonuçlarım da aynıydı. Kraliyet Bilgin öne doğru eğildi, yüzündeki öfke azalıyordu. "Yasa gereği tutuklanmanız için tek bir emri imzalamam ve geri dönmeniz için bir ödül teklif etmem gerekiyordu. Emir köy meydanına asılmıştı ama bu emir cinayeti içermiyordu. Seni öldürmesi için ne ben ne de baban bir ödül avcısı gönderdik. O sadece seni bulup getirmeleri için iz sürücüler gönderdi."

Ayağa kalktım, odanın içinde dolaştım. Ona inanmak istemiyordum. Tekrar onunla yüzleşmek için döndüm. "Venda'nın Şarkısı'nı en başından beri neden sakladın? Annem sana onu da yok etmeni söyledi."

"Ben bir bilginim, Jezelia. İçlerinde ne olursa olsun kitapları yok etmem. Böyle eski metinler nadirdir ve bu da şimdiye kadar karşılaştıklarımın en eskilerinden biri gibi görünüyordu. Gaudrel'in Vasiyetnamesi'ni kısa bir süre önce çekmecedeki Vendan metninin yanına, güvenli bir yerde sakladığımı düşündüğüm bir yere koymuştum. Onu çevirmek için sabırsızlanıyordum."

Eski metinlerden bahsederken gözlerindeki enerjiyi gördüm.

"Gaudrel metninin çoğunu ben çevirdim," dedim.

Dikkati dağılmıştı ve ona ihtiyatlı bir şekilde tepkisini ölçerek içerdiği tarihi anlattım.

"Yani Gaudrel ve Venda kardeşti," diye tekrarladı, sanki sert bir et parçasını yemeye çalışıyormuş gibi, tam olarak yutamadığı kelimeleri çiğneyerek. "Ve Morrighan da Gaudrel'in torunu mu? Hepsi tek bir aile." Kelimeleri bastırmaya çalışır gibi boğazını ovuşturdu. "Ve Jafir de Aldrid bir çöpçü."

"Bana inanmıyor musun?"

Alnı çatıldı. "Ne yazık ki, sanırım öyle."

Metni aldığım büroya gitti ve sahte tabanlı bir çekmeceyi açmasını şaşkınlıkla izledim.

Sırlarınız var. O gün bunu biliyordum, ama birini bulduğumda daha fazlasını aramamıştım.

"Kaç tane sırrınız var, Kraliyet Bilgini?"

"Korkarım bu sürprizlerimin sonuncusu." Masasının üzerine kalın bir tomar koydu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Açtı ve birden fazla belge çıkardı. "Mektuplar," dedi. "On yıllar önce son Kraliyet Bilgini tarafından bulunmuşlardı ama Morrighese Kutsal Metni'nin bazı yönleriyle çelişiyorlardı. Benim gibi o da nadir metinleri yok etmezdi ama bu mektuplar anlamadığımız bir anomaliydi."

"Bu yüzden saklandılar çünkü farklı bir tarih anlatıyorlardı."

Başını salladı. "Bunlar az önce bana anlattıklarını destekliyor. Görünüşe göre halkımızın saygıdeğer babası Jafir de Aldrid, Morrighan onunla tanıştığında ne okuma ne de yazma bilen bir çöpçüymüş. Buraya geldikten sonra, mektuplar yazarak okuma ve yazma becerilerini geliştirmiş. Bunların yaklaşık yarısını tercüme ettim." Yığını bana doğru itti. "Bunlar ona yazdığı aşk mektupları."

Aşk mektupları mı? "Sanırım bir hata yaptınız. Bunlar aşk mektubu olamaz. Gaudrel'e göre Morrighan, hırsız Harik tarafından çalınmış ve bir çuval tahıl karşılığında Aldrid'e satılmış."

"Evet. Mektuplar bunu doğruluyor. Ama bir şekilde..." Sayfaları karıştırdı ve çevrilmiş olan bir tanesini okudu. "*Ben seninim Morrighan, sonsuza dek seninim... ve evrenin son yıldızı sessizliğe gömüldüğünde, ben yine senin olacağım.*" Bana baktı. "Bu bana bir aşk mektubu gibi geldi."

Kraliyet Bilgini yanılmıştı. Benim için başka bir sürprizi daha vardı ve Morrighan'ın gerçek tarihi her zaman bazı sırlar barındıracak gibi görünüyordu.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Meydan doluydu. Prenses Arabella'nın asıldığını görmeye gelmişlerdi. Bunun yerine onlara hayatlarının savaşında onlara liderlik edeceğimi söylemek zorunda kaldım. Revaklı balkonda durdum, annem bir yanımda, Kraliyet Bilgini diğer yanımda, Rafe ve Kaden de iki yanlarında duruyordu. Kabineden geriye kalanlar arkamızda duruyordu.

Aşağıda, meclisin vatandaşlarla birlikte toplanmasından rahatsız olan bir sıra kıpır kıpır lord, meydanın ön tarafına oturtulmuştu. Lordların hemen arkasında Berdi, Gwyneth ve Pauline omuz omuza durmuş bana bakıyorlardı, güven dolu bakışları bana güç veriyordu. Sven, Jeb, Tavish ve Orrin, bir manga askerle birlikte çevreye dizilmiş, kalabalığı izliyorlardı.

Annem konuşmak için öne çıktığında meydanda bir karışıklık, bir mırıltı dalgalanıyordu. Onlara kralın hainler tarafından zehirlendikten sonra hastalandığını söyledi, oğlunu ve bölüğünü pusuya düşüren aynı hainler ve sonra hainlerin adını verdi. Vali Yardımcısı'nın adı geçtiğinde, sanki darağacında duruyormuş ve boynu bir ipin ucunda kopmuş gibi şok olmuş bir sessizlik çöktü. Kabine içinde halkın en sevdiği kişiydi, bu da durumu anlamalarını zorlaştırıyordu. O anlattı

Prenses Arabella'nın ihaneti değil Morrighan'a olan sadakati sayesinde komponun ortaya çıkarıldığını ve artık beni dinlemelerinin zamanının geldiğini söylediler.

Öne ıktım ve onlara yolumuza çıkan tehdidi anlattım, kendi gözlerimle tanık olduğum, Kutsal Metin'de anlatılan yıkıma benzemeyen korkunç bir büyüklük. "Venda Komizarı, Morrighan'ın tüm hatıralarını bu dünyadan silebilecek bir ordu ve silahlar topladı."

Lord Gowan ayağı kalktı, elleri iki yanında sıkıca toplanmıştı. "Barbar bir ulus tarafından yenilmek mi? Morrighan güçlü bir krallıktır. Yüzyıllardır ayakta duruyoruz.

-Kıtadaki en eski ve en kalıcı krallık. Biz çok büyüğüz.

Düş!" Birkaç lord, saf prensese gözlerini devirerek onayladı. Kalabalık ayağı kalktı.

"Eskiler'den daha mı büyüğüz Lord Gowan?" Ben sordum. "Onlar değil miydi

Düşmek mi? Etrafımızdaki her şey bunun kanıtı değil mi? Temellerimizi oluşturan yıkılmış tapınaklara, yıkılmış muhteşem köprülere, harikulade şehirlere bakın. Eskiler yıldızların arasında uçarlardı! Fısıldadılar ve sesleri dağların tepelerinde yankılandı! Öfkeliydiler ve yer korkudan sarsıldı! Büyüklükleri eşsizdi." Diğer lordlara baktım. "Yine de onlar ve dünyaları yok oldu. Hiç kimse yıkılmayacak kadar büyük değildir."

Lord Gowan sağlam durdu. "Bizim seçilmiş Kalıntı olduğumuzu unutuyorsunuz." Başka bir lord seslendi. "Evet! Morrighan'ın çocukları! Kutsal

Metinde bize özel bir lütufta bulunulduğu yazıyor."

Pauline'in inançsızlığını hatırlayarak ve onları fazla zorlamaktan korkarak onlara söyleyip söylememekte kararsız bir şekilde bakakaldım. Hava ılık ılık kıpırdıyor, dönüyordu. Beklediler, nefeslerini tuttular, sanki onlar da hissetmiş gibi başlarını çevirdiler.

Dihara kulağıma fısıldadı. *Dünyanın gerçekleri bilinmek istiyor.*

Pauline'e baktım, gözlerindeki mücadele, Morrighan'ın en gerçek kızı. İki parmağını dudaklarına götürdü ve başıyla onayladı.

Kraliyet Bilgini başıyla onunkini onayladı.

Anlat onlara. Venda'nın sesi yüzyıllar ötesinden bana ulaştı, hala ileri adım atıyor, dinlenemiyordu. Kendi adını taşıyan krallık kadar bu krallıkla da kan bağına sahipti.

Kalbimde kesin olan tek bir şey vardı. Uzun, çok uzun zaman önce, birbirini seven üç kadın birbirinden koparılmıştı. Bir zamanlar aile olan üç kadın.

Onlara bir hikaye anlat, Jezelia.

Ve yaptım.

* * *

"Yaklaşın, kalbimin kız kardeşleri,

Ruhumun kardeşleri,

Bedenimin ailesi,

Ben de size kız kardeşlerin, bir ailenin ve bir kabilenin, başka türden kan akrabalarının, yıkım ve sadakatle birbirine kenetlenmiş hikayesini anlatacağım."

Onlara Gaudrel'den bahsettim, orijinal Kadimlerden biri, ıssız bir dünyada hayatta kalan küçük bir gruba liderlik eden, içindeki bir bilgiye güvenen bir kadın. Sunacak başka bir şey olmadığına torununu hikayelerle besledi, bir çocuğun sert bir dünyayı anlamasına yardımcı olacak ve yırtıcılar çok yaklaştığında onu sessiz tutacak hikayeler.

Onlara Gaudrel'in eşi Venda'dan bahsettim; halkını aklı, sözleri ve güveniyle ayakta tutan bir başka hayatta kalan kişi. Ailesinden koparıldıktan sonra ölümle bile susturulamayan Venda, yüzyıllar boyunca ezilen bir halk için umut olmaya devam etti.

Ve onlara Gaudrel'in torunu Morrighan'dan bahsettim, Harik adında bir hırsız tarafından çalınan ve bir çuval tahıl karşılığında bir çöpçüye satılan bir kız. Morrighan cesur ve dürüst bir kızdı, leş yiyicileri

Güvenlik. Gaudrel ve hayatta kalan Kadimler tarafından aktarılan içindeki güce güveniyordu; başka hiçbir şeyleri olmadığında başvurdıkları bir bilme, gözleri olmayan bir görme, kulakları olmayan bir duyma. Morrighan tanrılar tarafından seçilmemişti. Bağışlanan pek çok kişiden biriydi, aramızdaki herhangi biri gibi bir kızdı, bu da onun cesaretini daha da artırdı.

"Morrighan hayatta kalmak için içindeki kadim gücü çağırdı ve başkalarının da aynısını yapmasına yardımcı oldu. Şimdi bizim de yapmamız gereken bu."

Bakışlarım meydanda, lordların üzerinde ve balkonda benimle birlikte. Gözlerim Rafe'de durdu ve boğazım düğümlendi. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez," diye devam ettim, "ve ben sonumuzun yaklaştığını görüyorum."

Öne doğru eğildim ve lordların sırasına odaklandım. "Bu doğru, Lord Gowan. *Görmek*. Yıkımı ve harabeyi gördüm. Ejderha'nın üzerimize doğru geldiğini gördüm. Çenelerinin arasındaki kemik çıtırtılarını duydum. Nefesini boynumda hissettim. O geliyor, sana söz veriyorum.

"Eğer şimdi hazırlık yapmazsak, umutlar tükenecek ve benim gibi siz de onun dişlerinin ısırığını hissedeceksiniz. Sinip Komizar'ın bizi yok etmesini mi bekleyeceğiz, yoksa krallığımızın adaşının yaptığı gibi hazırlanıp hayatta mı kalacağız?"

Küçük bir ses.

Hazırlan.

Bir tane daha, hazırlan.

Gwyneth'in yumruğu havada. *Hazırlan.*

Plaza, hayatta kalmak için ortak bir kararlılıkla ateşlendi.

İki parmağımı öptüm, birini kayıplar için, diğerini de henüz gelmemiş olanlar için göğe kaldırdım ve onlara şöyle seslendim: "Hazırlanıyoruz!"

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

"Ekselansları."

Rafe, Kaden ve ben tam plaza çeşmesinin yanından geçiyorduk ki general önümü kesti. Aralarında Gwyneth, Pauline, Berdi ve Jeb'in de bulunduğu bir düzine asker arkamızda durdu. General uzanıp elimi tuttu ve okşadı. "Cüretim için beni bağışlayın Prenses Arabella, ama ihanetinizle ilgili yanlış anlaşılmanın ortadan kalkmış olması beni rahatlattı." Ona tereddütle baktım, bunun sonunun iyi bitmeyeceğini şimdiden hissetmiştim. Onu kraliyete en uzun süre hizmet eden generallerden biri olarak hayal meyal hatırlıyordum.

"Bu bir yanlış anlaşılma değildi, General Howland. Bu iyi düzenlenmiş bir yalan ve komploydu."

Başını salladı, alt dudağı somurtarak kıvrıldı. "Evet, elbette öyleydi, en kötü türden hainlerin bir komplosu ve onları açığa çıkardığınız için hepimiz size minnettarız. Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok General. İhaneti ifşa etmek herkesin görevidir-"

"Evet," dedi hızla, "görev! İşte biz de sizinle bu konuda konuşmak istiyoruz." General Perry, Marques ve diğer üç subay onun arkasında duruyordu. "Baban hasta ve kardeşlerin uzaktayken, sana çok şey düştü."

hassas omuzlar. Askeri konular hakkında endişelenmene gerek olmadığını bilmeni isterim. Gördüğüm kadarıyla bu barbar ordusu için şimdiden heyecanlanmaya başlamışsın, ki onların elinden neler çektiğini düşünürsek bu anlaşılabilir bir durum."

Yutkundum. *Hayır, hiç de iyi gitmiyordu.* Rafe ve Kaden yanımda ayaklarının üzerinde tehlikeli bir şekilde kıpırdandılar ama ben ellerimi iki yana açtım. *Bekle.* Mesajı aldılar.

"Çalıştınız mı General?" Ben sordum. "Komizar'la hiç tanıştınız mı?"

Güldü. "Barbarlar! Yöneticilerini iç çamaşırlarından daha sık değiştirirler. Bugünün Komizar'ı yarının unutulmuş veledi olur."

Omzunun üzerinden diğer memurlara baktı, onlarla küçük bir kıkırdamayı paylaştı, sonra bana döndü. Çenesini göğsüne yaklaştırıp başını eğdi ve benim gözden kaçırdığım büyük bir gerçeği itiraf etmeye hazır olduğundan şüphelendim. "Sana söylediğim şey, bunun senin için endişelenecek bir şey olmadığı. Askeri taktikler ve hatta tehditleri değerlendirme konusunda eğitilmiş değilsin, asker de değilsin. Kimse senden böyle bir şey beklemiyor. Diğer görevlerinize dönmekte özgürsünüz. Bunu biz halledeceğiz."

Gülümседim ve en tatlı sesimle şöyle dedim: "Çok rahatladım General, çünkü iğne işlerime geri dönmeyi çok istiyordum. Şimdi başımı okşayıp beni yoluma göndermek ister misiniz?"

Gülümsemesi soldu.

Gözlerimi kısarak yaklaştım. "Ama bunu yapmadan önce, lütfen bana *yanımdaki* bu iki askerin de tehdit konusunda benimle aynı fikirde olduğu gerçeğini nasıl ele alacağınızı söyler misiniz?"

Rafe ve Kaden'e üstünkörü bir bakış attıktan sonra içini çekti. "İkisi de Sağlıklı genç erkekler ve bunu nasıl nazikçe söyleyeyim... güzel bir yüzden kolayca etkilenirler." Gülümsemesi sanki bana dünyanın işleyişi hakkında eğitim vermiş gibi geri döndü.

Hepimiz hakkındaki sığ düşünceleri karşısında o kadar şaşırmıştım ki bir an konuşamadım. Arkasındaki fiskiyeye baktım ama Rafe ve Kaden benden önce davrandılar, öfkeleri benimkinin önüne geçmişti. Birlikte öne çıktılar, her biri onu bir kolunun altına aldı ve geriye doğru sürükledi. Onu fiskiyenin içine fırlatırlarken diğer memurlar yollarından çekildiler.

Rafe ve Kaden dönüp diğer subaylara baktılar ve onları generale yardım etmek için öne çıkmaya cesaretlendirdiler. Generalin arkalarından öksürdüğünü ve kekelediğini duyduklarında öfkelerinin memnuniyete dönüşmesini izledim. Öfkem o kadar kolay yatışmadı ve çeşmenin kenarına doğru yürüdüm.

"Ve şimdi, General, umarım bunu hassas kulaklarınız için yeterince *nazıkçe* söyleyebilirim. Tüm tiksintime rağmen, size cahil, hayalperest, kendini beğenmiş, bencil bir soytarı demek yerine, elimi uzatacağım ve elimi tutmanızı şiddetle tavsiye edeceğim, çünkü ne sizin kibirli hakaretlerinizin ne de benim gururumun Morrighan'ı kurtarmanın önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de, masaya getireceğin sefil uzmanlığa ihtiyacım var ve bu yüzden stratejilerimizi planlamak için belirleyeceğim bir zaman ve yerde toplandığımızda, krallığına hizmet etmeye hazır olacaksın. Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, Morrighan'ı artık babamın naibi olarak ben yönetiyorum ve bizi yok etmeye çalışan hainler ve ordular gibi aptalca küçük şeyler için heyecanlanacağım. Anladınız mı?"

Göğsü öfkeden kabarmış bir fıçı gibiydi ve burnundan su damlıyordu. Elimi uzattım, elime baktı ve yardımına koşmaya cesaret edemeyen diğer memurlara baktı. Uzanıp elimi tuttu ve çeşmeden dışarı çıktı. Sanki emre uyuyormuş gibi başını salladı ve botlarının içinde şırıldayan suyun emici sesiyle uzaklaştı. *Güzel* kelimesinin artık düşüncelerinde yüzdüğünü sanmıyordum.

Gwyneth cömertçe bir hava *üfledi*. "Pekâlâ! Ona soytarı demediğine sevindim."

"Ya da kendini beğenmiş," diye ekledi Pauline. "Ya da cahil," diye ekledi Jeb. "Ya da bir eşek," dedi Kaden.

"Ben ona göt demedim."

Rafe homurdandı. "Yapmış da olabilirsin."

Artık karar verilmişti. Askerlerin güvenini kazanmış olabilirdim ama en azından birkaç subay hâlâ bana yer olmayan bir sisteme bağlıydı. Bazı şeyler kararlı bir ayaklanmadan sonra bile devam eder ve babam iyileşene ya da kardeşlerim dönene kadar gün sayacaklarını biliyordum.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

RAFE

Kampa bakan uzun bir taş kürsünün üzerinde durduk. Piers'ın, burası henüz yeni kurulmuş bir krallıkken ilk taşı koyduğunu hayal ettim. Kürsü şimdi sekiz taş yüksekliğindeydi ve arkasında yüzyıllarca süren savaşlar ve zaferler vardı. Burada duran herkes tüm kampın dikkatini üzerinde topluyordu. Lia önce askerlerle konuştu, sonra da beni takdim etti. Bu hitap ettiğimiz üçüncü gruptu. Özellikle bu son grupta sayıyı az tutmak gerekiyordu. Mareşal'e göre tüm yeni acemiler bu gruptaydı.

-Toplamda yüz kişi. Bu asker grubuna da diğerlerine söylediğim şeyi söyledim. Benim ve askerlerimin varlığı bir istila anlamına gelmiyordu, sadece krallıklarını istikrara kavuşturmaya ve hazırlamaya yardımcı olmak için bir çabaydı. Onlara başka bir amacım olmadığına dair güvence verdim çünkü yaklaşan tehditle birlikte Morrighan'ın yararına olan şey Dalbreck'in de yararına olacaktı.

Sözlerimi bitirdiğimde Lia tekrar konuştu, girişimimizin ortak çabasını vurguladı ve dünkü suyla ıslatılmasından bu yana dili epeyce kurumuş olan sudan çıkmış eşek de dahil olmak üzere bizimle birlikte kürsüde duran generallerin başlarını sallamalarını sağladı.

Lia'yı izledim. Her hareketini izledim. Sesi yükseldikçe kürsüde adımlarını hızlandırmasını ve son sıraya ulaşmasını izledi. Askerlerin onu izlemesini izledim,

dikkatleri her kelimeye odaklanmıştı. Gitmeden önce ektiği iyi niyetin ne olduğunu bilmiyordum ama lordların gönülsüzce gösterdikleri saygı burada özgürce gösteriliyordu. Askerler dinledi ve ben de zaten bildiğim, Venda'da kabul etmek istemediğim şeyi gördüm. O doğal bir liderdi.

Olması gereken yer burasıydı. Gitmesine izin vermek doğru bir karardı, bu karar hâlâ içimi yakıyor olsa da.

Tekrar konuştu, bu sefer Kaden'i tanıtmaya hazırlanıyordu ve biz hepimiz olacaklara hazırlıklıydık. Konuşmasına diğerlerine yaptığı gibi başladı, ama sonra fark edilir bir ayrılık oldu - en azından bazılarımız için.

"Vendan drazhones, le bravena enar kadravé, te Azione."

Jeb, Natiya ve Sven arkamızda durmuş, kürsüde bulunan ve dil bilmeyen bizler için fısıldayarak çeviri yapıyorlardı. *Vendan kardeşler, size yoldaşınız Suikastçı'yı takdim ediyorum.* Lia son sözleriyle Kaden'in elini kaldırdı, ikisi birlikte güçlü ve birleşik bir cephe oluşturdular, sonra Kaden'in askerlere seslenebilmesi için geri çekildi.

Bu hem tuzak hem de fırsattı. Vendan'ların sızdığını biliyorduk. kale muhafızları, ancak onların da rütbeliler arasında olmadığına dair güvenceye ihtiyacımız vardı. Mareşal ve diğer subaylar çoğunluğa kefil olabilirdi ama Morrighan'ın uzak bölgelerinden geldiklerini iddia eden yeni askerler daha büyük bir belirsizlikti. Lia onlara önce Morrigh dilinde hitap etmişti ama sonra bir nefes kadar zahmetsizce dil değiştirmişti. Bir düzine insan onun iki yanında duruyordu. Görünüşe göre destek için oradaydık ama askerleri, gözlerini, hareketlerini ve seğirmelerini, anlayış ya da kafa karışıklığını ortaya çıkaracak ipuçlarını dikkatle izliyorduk.

Kaden sadece köklerini kazımak için değil, kendisi gibi etkilenebilecek Vendalılara da hitap etmek için konuşmasını sürdürdü. O ve Lia bu noktaya

Çünkü Vendanların bizimle birlikte çalışması faydalı olabilir.

"Siarrah'a güvenin kardeşlerim," diye sessizce yorumladı Jeb. "Meurasi onu hoş karşıladı, ovaların ve vadilerin klanları da öyle. Ona güveniyorlar. Siarrah'ın savaştığı kişi Komizar'dır, hâlâ Venda'da olan kardeşlerimiz değil. Şimdi öne çıkıp bizimle birlikte savaşma şansınız var. Sessiz kalırsanız ölürsünüz."

Askerlerin çoğu şaşkınlıkla birbirlerine döndü, ani dil değişikliğini anlayamadılar. Ama birkaçı odaklanmaya devam etti, dikkatleri Kaden'e kilitlenmişti.

İkinci sırada, donmuş bir bakış. Askerin gözbebekleri nokta gibiydi. Endişeliydi.

Anlıyorum. Ama ortaya çıkmadı.

Bir diğeri en sağda.

"Üçüncü sıra, sondan ikinci," diye fısıldadı Pauline.

Ve sonra ilk sırada tereddütlü bir adım öne çıktı. Bu, ortada bir başkasını harekete geçirdi.

Sadece dört tane.

"Arka sıra, sol uç," diye fısıldadı Lia Kaden'e. "Konuşmaya devam et."

Saflar arasında beş Vendan askeri bulundu ve sekiz kale muhafızıyla birlikte toplam on üç sahtekâr vardı ki bu bile başlı başına bir başarıydı. Kusursuz Morrighese konuşmayı öğrenmek yıllar alabilirdi. Diğer askerler şüpheli Vendanlıları gözaltına almak için harekete geçerken birlikler dağıtıldı.

Lia'nın üç saat sonra verdiği ilk molada, teyzesi Bernette elinde ilaçla içeri daldı. Lia şişeden bir yudum aldı, gözlerinin altında hâlâ halkalar vardı. Ağzının kenarını silmesini, gözlerini yorgunca kırıştırmasını, bir sonraki göreviyle yüzleşirken omuzlarını düzleştirmesini izledim - mahkûmları tekrar sorgulamak, birinin bilgi sızdırmasını ya da mahkeme doktorunun yaptığı gibi diğerlerini ele vermesini ummak. Birdenbire Terravin içimde bencilce şiddetlendi, hava, tatlar, her an, aramızdaki her kelime ve ben

Keşke birkaç saatliğine de olsa tekrar birlikte olabilseydik, keşke ben gerçekten onun istediğı gibi bir çiftçi olsaydım, kavun yetiştirmeyi bilen bir çiftçi, o ise Venda'yı hiç duymamış bir meyhane hizmetçisi olsaydı.

Vendanlarla konuşmak için Kaden'le birlikte uzaklaşmasını izledim ve sonra başka bir yöne doğru yola çıktım. Terravin'de değildik ve bir daha asla olmayacaktık. Dilekler çiftçiler içindi, krallar için değil.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

PAULINE

Zaman Bekçisi kendinden geçmişti. Kürsünün kenarında durmuş, kıpırdanarak Lia'nın sözlerini bitirmesini bekliyordu. Aklanmıştı ama şimdi Lia'ya emir vermek yerine onu takip etmek zorundaydı. Cep saati ve defteri işe yaramaz hale gelmişti. Gelenekler ve protokol her zaman Morrighan'ın çarkları ve yağları olmuştu. Şimdi ise Lia'ydı.

Teyzesi Bernette de onun yanında durmuş bekliyordu. Yüz ifadesindeki gururu ve aynı zamanda endişeyi gördüm. Kimse bu yeni Lia'yı nasıl yönlendireceğinden emin değildi. Civica'da güç ve amaçla hareket ediyordu ve özür dilemiyordu. Hiçbir söze karşılık vermiyordu. Zamanı yoktu. Görebildiğim kadarıyla kimse ondan şüphe etmiyordu -kralın hayatını kurtarmış ve burunlarının dibinde plan yapan hainleri ortaya çıkarmıştı- ama son aylarda neler gördüğünü ve nelere katlandığını merak ettiklerini biliyordum. O bir merak konusuydu.

Benim gibi.

Bakışları gördüm ve her zaman kurallara uyan sessiz, uysal görevli Pauline hakkındaki fısıltıları duydum. O kıza ne olmuştu? Kendimi merak ettim. Bazı parçaları hâlâ buradaydı, bazı parçaları sonsuza dek gitmişti ve belki de diğerlerini hâlâ bulmaya çalışıyordum. Yıkılan sadece gelenek ve protokol değildi, aynı zamanda güven de yıkılmıştı.

Son konuşma bittiğinde kürsünün sonundaki basamaklardan aşağıya indik.

Gwyneth Natiya'ya, "Dur bakalım," diye seslendi ve sonra bana doğru yaklaştı. "Ne zaman

Citadelle'e geri mi dönüyorsun? Manastırda tek başına kalmandan hoşlanmıyorum."

"Natiya da orada."

Gwyneth homurdandı. "Ve bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Patlamaya hazır bir çaydanlık gibi."

İkimiz de hâlâ dağılmakta olan birlikleri tarayan Natiya'yı izliyorduk, eli kalçasından sarkan kılıcın kabzasındaydı. Onun çektiği tek bakışlar bizimkiler değildi. Üç silahla donanmış ve bunları sergilemekten mutluluk duyan genç bir kız Civica'da pek sık rastlanan bir manzara değildi.

"Yolunu buluyor," dedim.

Gwyneth'in gözleri kısıldı. İkimiz de Natiya'nın geçmişini biliyorduk. "Sanırım öyle," diye iç geçirdi ve Natiya'yı kaleye geri götüreceğini söyleyerek bana döndü. "Katil yöntemlerine biraz ara vermesi gerekiyor." Bana son bir kez sertçe baktı. "Seninle de orada görüşürüz, tüm *eşyalar*ınla birlikte. Tamam mı?"

"Göreceğiz," diye cevap verdim.

Kaşları çatıldı ama konuyu daha fazla uzatmadı. Natiya'ya doğru yürüdü ve kolunu onun omzuna attı. "Gel bakalım, seni kana susamış şeytan. Gwyneth bugün sana incelik hakkında birkaç yeni şey öğretecek."

Ters yöne doğru gittim. Kapı girişindeki Piers heykelini henüz geçmiştim ki birinin adımı seslendiğini duydum.

"Pauline! Bekle."

Mikael'i görmek için döndüm ve bana yaklaşma cüretini gösterdiği için hayretler içinde kalarak durdum.

"Ne düşündüğünü biliyorum Pauline," dedi, "ama ben sadece emirleri uyguluyordum. Ben bir askerim ve-"

"Ödül parasını çoktan harcadınız mı? Yoksa şimdi korkuyor musun? çünkü ben yeni kabinenin bir parçasıyım ve istersem sana her türlü şeyi yapabilirim?" Göz kapakları seğirdi ve hedefi vurduğumu anladım. "Gözümün önünden defol, seni sürünen parazit!"

Onu ittim ama kolumdan tutup beni döndürdü. "Bebeğimiz ne olacak? Nerede-"

"*Bebeğimiz mi?* Yanılıyorsun Mikael," diye homurdandım. "Sana babasının tanıdığın biri olmadığını söylemiştim."

Tekrar çekmeye çalıştım ama parmakları bileğime saplandı. "İkimiz de biliyoruz ki ben-"

Sonra bir yumruğun ete çarpma sesi duyuldu ve uçmaya başladı. havaya uçtu. Bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü, etrafında bir toz bulutu patladı. Kaden üzerine atılmış, onu yakasından tutup ayağa kaldırmıştı. Erimiş öfke Kaden'in yüzünü buruşturdu. "Babanla ilgili bir sorun mu var asker, sorman gereken kişi benim! Ve eğer bir daha Pauline'e elini sürersen, dudağını patlatmaktan fazlasını yaparım."

Kaden onu itti ve Mikael tökezleyerek geri çekildi, sonra da dondu kaldı. Kaden'in kim olduğunu biliyordu, Venda'nın Suikastçısı onu ses çıkarmadan kolayca öldürebilirdi. Ama bundan da öte, Mikael'in yüzüne başka bir varsayımın yerleştiğini gördüm. Belki de doğrudu, belki de hayatımdaki tek kişi o değildi. Bana olan yakınlığı ortadan kalkmıştı. Dudağını sildi ve arkasını dönerek askerlerin arasında kayboldu.

Kaden'in omuzlarının sanki öfkesinin son kırıntılarını da atmaya çalışıyormuş gibi çöktüğünü gördüm. Sonunda bana dönmeden önce kargaşa sırasında durmuş olan diğer askerlere işlerine geri dönmelerini söyledi. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Özür dilerim, Pauline. Seni uzaklaşmaya çalışırken gördüm,

ve ben-" Başını iki yana salladı. "Müdahale etmeye ya da bunu ima etmeye hakkım olmadığını biliyorum-"

"Onun kim olduğunu zaten biliyor muydun?"

Başını salladı. "Lia bana onun hâlâ hayatta olduğunu söyledi, ben de bir araya getirdim. Bebekle aynı tonda sarışın. Tepkin."

Sanki beni izlediğini yeni fark etmiş gibi boynundaki renk aniden derinleşti. Gözlerini gözlerime dikti ve gözlerinin ardında daha önce görmediğim yüzlerce soru gördüm. *Onu hiç affedebilecek miydim? Çok mu ileri gitmişti? Ben iyi miydim?* Ama en çok da onunla ilk karşılaştığımda gördüğüm nezaketi gördüm. Aramızdaki havada sessizlik ve toz zerrelere asılı duruyordu.

"Özür dilerim," dedi sonunda ve Mikael'in yüzüne aldığı darbe yüzünden kızarmış olan parmak eklemlerine baktı. "Barbar bir Suikastçı gibi görünmek istemeyeceğinizi biliyorum-"

"Benimle manastıra kadar yürür müsün Kaden?" diye sordum. "Eğer vaktin varsa? Hâlâ izliyor olma ihtimaline karşı, göstermelik olarak?"

Bana şaşkınlıkla, hatta belki de korkuyla baktı ama başını salladı ve manastıra doğru yola çıktık. İkimiz de Mikael'in bizi izlemediğini biliyorduk.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

Teyzelerim ve Gwyneth yıkanmama ve giyinmeme yardım ettikten sonra herkesi odamdan kovdum. Neredeyse bir haftadır generaller, subaylar ve lordlarla yaptığım toplantılarla meşguldüm ve bugün Civica'ya geri çağırıldıktan sonra gelen alaylara hitap edecektim. Sessiz bir ana ihtiyacım vardı. Dihara'nın bana hediye hakkında söylediklerini hatırladım. *Duvarlarla çevrili, tıpkı Eskiler'in yaptığı gibi açlıktan ölüyor.... kendi yarattığın gürültüyle kuşatılıyorsun.* Ve sürekli bir gürültü akışı vardı, çoğu tutkulu ve gürültülü.

Rafe, Kaden ve ben General Howland, Marques ve Perry, Yüzbaşı Reunaud, Mareşal, Sven ve Tavish ile özel görüşmeler yaptık. General Howland'ı şahsen karşıladım ve zorlu başlangıcımızı geride bırakmaya çalıştım. On kişilik ekibimiz haritalar topladı, listeler yaptı ve stratejilerimizi belirledi. Kaden ve ben onlara yüz yirmi bin kişiyle karşı karşıya olduğumuzu, silahlarımızı ve sayımızı en ince ayrıntısına kadar anlattık. Mareşal, Komizar'ın kuvvetlerini bölerek birçok cepheden saldırabileceğini söylediğinde, Kaden bunu yapmayacağına dair onu temin etti. Komizar tüm gücüyle Morrighan'a saldırarak, Civica'ya doğru acımasızca ilerleyerek hızlı ve kesin bir zafer kazanacaktı. Kabul ettim. Komizar'ın kanı bu ordunun gücüyle akıyordu.

ona verdi. Onu bölmedi. Eserini seyrederken yüzünü hatırladım - muazzam, ezici etkisi onun için güzel bir şeydi.

Görüşmelerimiz sırasında zamanlamadan tutun da

Komizar'ın askerlerimizi silahlandırmanın en iyi yollarını bulacağı rotalar. Bir şey açıktı - daha fazlasına ihtiyacımız vardı - bu yüzden bu çağrı da gönderildi. Daha fazla silah, daha fazla asker. Lordlar, asker ve malzeme için aynı emirlerle kendi bölgelerine geri gönderildi.

Tüm Morrighan bu çabaya katıldı. Her türden metal, silahlara dönüştürülmek üzere demirhanelere getirildi. Kapılar, kapılar, çaydanlıklar, hiçbir eşya krallığı kurtarmak için kullanılamayacak kadar küçük ya da önemli değildi. Değirmen gece gündüz çalışıyordu. İstihkâmlar, sııklı silahlar ve henüz hayal bile edilemeyen savunmalar inşa etmek için daha fazla oduna ihtiyaç vardı. Eğitim de başladı, beceriler paylaşıldı, çünkü Dalbreck'in askerlerinin yararlı olacak rafine bir disipline sahip oldukları inkar edilemezdi. Başlangıçta Rafe'in yüz askerden oluşan alayının Morrighese birliklerini eğitime ihtimali subayları kızdırdı, ama ben bu tartışmayı soğukkanlılıkla bastırdım, gururun hayatta kalmamızın önünde bir engel olmaması gerektiğini açıkça belirttim ve Rafe de bunu yumuşattı, onlardan da tavsiye almak için içtenlikle elini uzattı.

Rafe ve Kaden'i stratejilerini açıklarken ya da tartışırken gördüğümde birkaç kez hazırlıksız yakalandım. İkisini de daha önce hiç görmediğim şekillerde, benimle hiçbir ilgisi olmayan şekillerde gördüm. Tamamen kendi geçmişleri, umutları, yükümlölükleri ve hedefleriyle ilgili yollarla. Kaden'in Morrighan'ı güçlendirmek için planlar yaparken bile Venda'nın geleceğiyle ilgili soruları ustalıkla geçiştirmesini izledim. Bazı savaşlarımız daha sonra yapılmak zorunda kaldı. Ona hâlâ Suikastçı diyorlardı, aşağılayıcı bir şekilde değil de, bir Morrigha vatandaşının düşman saflarına sızıp şimdi de Vendan sırlarıyla kendi saflarına dönmesinin onur nişanı olarak.

Günler geçtikçe, toplantılar uzadıkça ve tansiyon yükseldikçe, patlamaların çoğunun gururdan ziyade önümüzdeki muazzam mücadelenin farkına varmakla ilgili olduğunu fark ettim - General Howland da dahil olmak üzere bunu tamamen kavradılar ve herkes bulunması kolay olmayan cevaplar aradı. Hâlâ krallığın dört bir yanına dağılmış otuz bin kişilik bir ordu, yüz yirmi bin kişilik ve çok daha ölümcül silahlarla donanmış bir orduya nasıl karşı koyabilirdi? Ama bir cevap bulmaya çalışmaya devam ettik.

Haritaları çıkarıp masanın üzerine açtığımızda Komizar'ın aklından geçenleri okumaya çalıştım. Civica'yı çevreleyen yollara, tepelere, vadilere ve duvarlara baktım. Çizgiler ve işaretler bulanıklaştı ve göğüs kemiğimin altına hafif bir şey vurdu.

Toplantılarımızın ayrıntıları zihnimde sürekli dönüp duruyordu. Gürültüyü engellemek zordu ama diğer güçlü yönlerimi de kullanmam gerektiğini biliyordum, bize rehberlik edecek bir bilgi çünkü tüm stratejilerimizle ilgili şüphelerim artıyordu ve her geçen gün kardeşlerim ve onların ekipleri için endişeleniyordum.

Penceremi açtım, gecenin serin havası yüzümü ürpertti ve dua ettim, bir ya da dört tanrıya, emin değildim. Bilmediğim çok şey vardı ama iki kardeşimi daha kaybetmeye dayanamayacağımı biliyordum.

Hiç haber gelmemişti ama Rafe gelmeyeceğini söylemişti. Ya geleceklerdi ya da gelmeyeceklerdi. Mesajın oraya zamanında ulaştığını ummak ve buna güvenmek zorundaydım. *Onları eve getir*, diye yalvardım tanrılara. Ve sonra kardeşlerime seslendim, tıpkı Walther'in sözlerinin bana ulaştığı gibi. *Dikkatli olun kardeşlerim. Dikkatli olun.*

Civica'ya baktım, akşamüstü hatıraları sessizleşiyordu, ince bir şarkı hala havaya yapışıyor. *Sonsuza dek böyle olacak. Sonsuza dek.* Geceyi izleyen altın rengi titrek pencereler dışında karanlık bir şehir.

Huzur yerleşiyor, yemekler hazırlanıyor, bacalar tütüyor.

Ama sonra huzur bozuldu. Sesler
omurgamdan yukarı tırmandı.
Penceremin dışındaki dünyadan gelmeyen sesler.

*Taşın çıtırtısı. Buharın
tıslaması.*

İniltili bir uluma.

Şevk, Jezelia, şevk.

Kalbim hızlandı. Komizar'ın nefesini ensemde hissettim, parmağı omzumdaki kavahın üzerinde geziniyordu. Karanlıkta onun akik gözlerini ve arkasındaki gülümsemeyi gördüm.

"Seninle yürüyebilir
miyim?" Sıçradım ve
döndüm.

Cloris Teyze kafasını odama soktu, sorusu bir hatırlatıcıydı
Geç kalmamak için.

Telaşımı gizlemeye çalışarak gülümsedim. Teyzem her düzeyde protokol eksikliğini şaşırtıcı bir zarafetle tolere etmiş olsa da, sabırsızlığının geri döndüğünün işaretlerini gördüm. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu. Bunun sözünü veremezdim ama ona bu geceyi verebilirdim.

"Hemen geliyorum," dedim. Geldiği gibi sessizce gitti ve ben de pencereyi kapatıp tuvalet masama döndüm. Tek elimle bu gece süslü örgüler yapamayacaktım - iki elimle bile örgü yapmakta pek becerikli olduğum söylenemezdi. *Ama her iki elimle de kılıç ve bıçak kullanmakta ustalaşmıştım.*

Bugün doktor elimi kontrol edip yeniden bandajladığında, ilk kez elime iyice bakabildim. Her iki taraftaki üç küçük dikiş dışında yaranın kendisi neredeyse hiç görünmüyordu ama elim hala şişti. İçi yağlı sosislerle doldurulmuş mavi damarlı bir eldivene benziyordu ve aynı derecede yabancı ve uyuşuk hissettiriyordu. İçinde bir şey çatlamış ya da yırtılmıştı -muhtemelen

Malich'i öldürmek için sürgüyü gevşetti. Doktor şişliğin devam etmesinden dolayı dehşete düştü ve geceleri yastıkların üzerinde yüksekte tutmamın şart olduğunu söyledi ve gündüzleri giymem için bir askı hazırladı. Uyuşukluğu sorduğumda ise sadece "Göreceğiz" demekle yetindi.

Fırçamı bir kenara bıraktım ve aynaya baktım. Saçlarım omuzlarımın üzerinden gevşekçe dökülüyordu. Dış görünüşüm çoğunlukla eskisi gibiydi, belki biraz zayıflamıştım ama içimde hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

O nişanlı.

Bu düşünce aniden esen bir rüzgâr gibi beklenmedik bir şekilde geldi. Bir yığın talep onu engellemişti ama şimdi telaşsız bir an o n u tekrar içeri almıştı.

Tuvalet masamdan kalktım, kemerimi ve askımı ayarladım, Bıçağımı yanımda kınına sokarak, her zaman iki elimle yaptığım şeyi tek elimle yapmayı öğrendim.

* * *

Aile yemek odası daha küçük ve samimi yemekler içindi ama bu gece on altı kişi olacaktık. Önceki gecelerde yaptığım gibi odamda et suyumu yudumlayıp yatağa girebilir ya da gece toplantılarımız boyunca yemek yiyebilirdim ama annem bizzat gelip bunu önermişti ve günlerdir odasından çıkmamıştı. Aster'in ölümünden sonraki günlerdeki şüphelerimi ve Rafe'in bana yeniden toparlanıp ilerlemem gerektiğini nasıl söylediğini düşündüm. Görünüşe göre şimdi yapmaya çalıştığı da buydu.

Teyzelerim de söze karışarak, son birkaç gündür yaşanan hareketlilik içinde herkesle sadece çılgınca geçen anlarda tanıştıklarını söylediler. Önümüzde uzun bir mücadele olduğunu ve ortak bir yemeğin bize birbirimize daha sıkı kenetlenme şansı vereceğini söylediler. Buna itiraz edemezdim.

Berdi ve ben yemek odasına ilk gelenlerdik ve bana sarıldığında taze ekmeğin sıcak kokusunu aldım ve yanağındaki un tozunu gördüm. "Mutfağa gittin mi?"

Göz kırptı. "Uğramış olabilirim. Annen rica etti, ben de seve seve yerine getirdim." Tam ona orada ne aradığını soracaktım ki Gwyneth ve Natiya arkamızdan içeri girdiler. Natiya'nın bakışları hemen yüksek tavana kaydı ve ardından goblenlerle kaplı duvarları inceledi. Natiya ile ilk kez yemek yediğim zamanı hatırladım. Oburluğumu geniş gözlü bir masumiyet ve sorularla karşılamıştı. Şimdi ise hepimizden farklı olarak çalıların arasında sıçramaya hazır bir kedi gözüyle sessizce etrafı izliyordu. Hepimiz masaya silahla gelmiştik, ki bu geçmişte protokol tarafından yasaklanmıştı. Bu gece kimse itiraz etmeyecekti, Cloris Teyze bile.

Masanın bir ucuna yerleştik.

Daha sonra annem, teyzelerim ve Pauline'in teyzesi Leydi Adele geldi. Annemin saçları taranmış ve örülmüştü, elbisesi özenle ütülenmişti ve son günlerde içine gömülmüş olan ateş yeniden su yüzüne çıkmıştı. Bunu gözlerinde, düz omuzlarında ve yüksek çenesinde gördüm - hainler kazanamayacaktı. Berdi'yle eski dostlarmış gibi sohbet ettiğini görünce şaşırdım.

Orrin, Tavish, Jeb ve Kaden birlikte içeri girdiler, hepsi biraz rahatsız görünüyordu, ama annem onları sıcak bir şekilde karşıladı ve oturmaları için yönlendirdi ve günlerdir burada olmamıza rağmen hepsinin diğer herkesi ne kadar az tanıdığını fark ettim. Birbirimize kenetlenmemiz gerekiyordu. Ortak bir yemek, bedenleri beslemekten daha fazlası içindi. Hizmetçiler kadehleri bira ve şarapla doldurmaya başladı. Annem yemeği basit tutacağına söz vermiş olsa da, köpüklü vişne muskatı bir istisnaydı.

"Pauline nerede?" Gwyneth'e sordum.

Leydi Adele sorumu duydu ve canlandı, ben de bir cevap bekliyordum. Buradaki ilk gecemizde yaşadıkları çatışmadan sonra Pauline'in ondan uzak durduğunu biliyordum.

Bu yüzden bebekle birlikte manastırda kalıyordu. Bugün geri taşındı.

Gwyneth, "Bir şey almak için manastıra gitmesi gerekti," diye cevap verdi. Elbette ikimiz de o şeyin ne olduğunu biliyorduk. "Birazdan burada olur," diye ekledi ama Leydi Adele gözlerini kaçırınca, Gwyneth de Pauline'i neyin geciktirdiğinden ya da gelip gelmeyeceğinden emin değilmiş gibi omuz silkti.

Sven, Yüzbaşı Azia ile birlikte içeri girdi ve ikisinin de subay üniforması giydiğini görünce şaşırdım. Yüzbaşı Azia teyzelerimin yaltaklanmaları karşısında kızardı ve onun gerçekten ne kadar genç olduğunu anladım. O ve Sven hemen onlarla ve Leydi Adele ile sohbete daldılar. Rafe'ye ne olduğunu merak ediyordum. Muskatımı yudumladım ve sonra ayak seslerini duydum. Onları kendiminkiler kadar iyi tanıyordum; ağırlığını, hızını, kınından çıkan hafif şingirtiyı. Aceleyle içeri girdi ve kapının eşiğinde durakladı, saçları hafifçe rüzgârda savrulmuştu, Dalbretch mavilerini de giymişti. Karnım isteğim dışında sıkıştı. Geç kaldığı için özür diledi; bazı adamlarıyla görüşmek zorunda kalmıştı. Annemi de özür dileyerek selamladı, sonra bana döndü. Askımı fark etti.

"Doktor şişliği azaltmaya yardımcı olacağını söyledi," diye açıkladım.

Askılığa baktı, bana baktı, tekrar askılığa baktı ve diğerleri kafasında dönerken onun kelime aradığını biliyordum. Tiklerini, duraklamalarını, nefes alışlarını biliyordum. Nişanlısı da onu tanıyabilecek miydi?

"Onun tavsiyesine uymana sevindim," dedi sonunda.

Sadece birkaç kelimeydi ama herkes bizi izlemek için kendi konuşmalarına ara vermişti. Döndü ve masanın diğer ucundaki yerine oturdu.

İlk yemek getirilmeden önce annem bana döndü. "Lia, bir hatıra sunmak ister misin?" Bu basit bir nezaketten daha fazlasıydı. Artık sahip olduğum pozisyonun farkına varmıştı.

Hafıza göğüs kafesimin arkasından çekiştirdi ve ayağa kalktım. *Fedakârlığın bir kabulü.* Ama kaldıracak bir tabak kemik yoktu. Bazı kelimeleri sadece kendime söyledim, bazılarını ise herkesin duyması için.

E cristav unter quiannad.

"Hiç unutulmayacak bir fedakarlık."

Meunter ijotande. "Asla unutulmayacak."

Yaveen hal an ziadre.

"Bir gün daha yaşıyoruz. Ve onunla birlikte, gökler bize bilgelik bahşetsin. *Paviamma.*"

Sadece Kaden bana *paviamma* diye karşılık verdi.

Annem bana tereddütle baktı. Bu geleneksel bir dua değildi. "Bu bir Vendan duası mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Ve kısmen Morrighese duası." "Ama şu son kelime?" Leydi Adele sordu.

"Paveem?" "*Paviamma*," dedim. Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkıldı.

"Bu bir Vendan kelimesi," diye yanıtladı Rafe. "Nasıl söylendiğine bağı olarak pek çok anlama gelebilir. Arkadaşlık, bağışlama, sevgi."

"Bu dili biliyor musunuz Majesteleri?" diye sordu annem.

Gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Prenses ve tabii ki Kaden kadar iyi değil ama idare edecek kadar biliyorum."

Annemin bakışları önce Kaden'e sonra da bana kaydı. İçindeki endişeyi gördüm.

gözleri. Bir Vendan dili, masamızda oturan bir Vendan Suikastçısı, bir Vendan duası ve Kaden'in buna verdiği tek yanıt. O ve ben Venda'dan kaçmaktan çok daha fazlasını paylaştık.

Sven annemin duraksamasını fark etmiş olacak ki söze girdi ve Falgriz adında bir adamla birlikte iki yıl boyunca bir madende esir kaldıktan sonra Vendan dilini nasıl öğrendiğini anlattı. "Canavar gibi bir adamdı ama hayatta kalmama yardım etti." O

Herkesi renkli bir hikayeyle eğlendirdi ve dikkatleri üzerimden çektiği için ona minnettardım. Teyzelerim onun cesur kaçış öyküsüyle büyülenmişlerdi. Tavish sanki bu hikâyeyi daha önce defalarca dinlemiş gibi gözlerini devirdi.

İlk yemek servis edildi, peynirli hamur tatlısı.

Rahatlatıcı yiyecekler. Anneme baktım ve o da gülümsedi. Ben ya da kardeşlerim ne zaman kendimizi iyi hissetmesek bu yemeği ikram ederdi. Kral Jaxon'ı etkilemek için çok fazla çaba sarf etmediği için minnettardım. Olan biten her şeyin ışığında, basit bir yemek en uygunu gibi görünüyordu.

Annem Valsprey'i sorduğunda, Sven ona mesajın şimdiye kadar karakola ulaşmış olduğunu ama hiçbir haber alamayacağımızı söyledi. Bunun tek yönlü bir mesaj olduğunu ve umudumuzu kaybetmememiz gerektiğini söyledi.

"O zaman bu umudu koruyacağız," dedi Bernette Teyze, "ve bunu sağladığınız için hepinize minnettar olacağız."

Annem kadehini kaldırdı ve Rafe'ye, askerlerine, Valsprey'e ve hatta mesajı alıp oğullarına yardım edecek olan albaya kadeh kaldırdı. Bunu, masanın etrafında dönen ve komplonun ortaya çıkarılmasına yardımcı olan herkese şükranlarını sunan bir kadeh dizisi izledi.

Muskattan aldığım yudumlarla göğsüm ısındı ve bir garson kadehimi yeniden doldurmak için araya girdi.

"Ve sana, Kaden," dedi annem. "Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. İçimizden biri tarafından ihanete uğradık ve şimdi bize yardım ettiğiniz için iki kat minnettarız."

Cloris Teyze kadehini kaldırarak, "Bir Morrighese oğlu eve döndü," dedi.

Kaden'in artık Vendan olmadığı varsayımı karşısında kıvranışını izledim, ama başını salladı, kabulü nezaketle kabul etmeye çalıştı.

"Ve-" Dikkatleri ondan uzaklaştırmak için kadehimi kaldırdım. Herkes kime ya da neye kadeh kaldırdığımı duymak için beklerken kafalar bana doğru döndü. Rafe'ye baktım. Sanki ne söyleyeceğimi benden önce biliyor gibiydi. Gözlerindeki mavi buz benimkileri delip geçti. Bunu atlatmamız gerekiyordu. *Yeniden toparlanmalı, ilerlemeliydik. İyi bir asker böyle yapar.*

Yutkundum. "Kral Jaxon'a yaklaşan evliliği için tebriklerimi sunmak isterim. Size ve eşinize de birlikte uzun ve çok mutlu bir yaşam diliyorum."

Rafe kıpırdamadı, başını sallamadı, hiçbir şey söylemedi. Sven kadehini kaldırıp Tavish'e dirsek atarak aynısını yapmasını sağladı ve çok geçmeden masanın etrafında iyi dilekler uçuşmaya başladı. Rafe şarabının geri kalanını içti ve sessiz bir "teşekkür ederim" dedi.

Boğazım aniden kum gibi oldu ve onlara gerçekten iyi dileklerde bulunmadığımı fark ettim; kendimi küçük ve önemsiz hissettim ve göğsümde bir ağrı belirdi. İçkimi yudum yudum içtim, kadehimi boşalttım.

Sonra başka ayak sesleri duyduk.

Küçük, tereddütlü, terliklerin taşa yumuşak vuruşu. Pauline.

Kafalar beklenti içinde kapıya doğru döndü. Ama sonra yumuşak ses gizemli bir şekilde kesildi. Leydi Adele'in kaşları düştü. "Belki de ben-"

Kaden sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Affedersiniz," dedi ve başka bir açıklama yapmadan odadan çıktı.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

KADEN

Kemerli bir geçidin gölgesinde bir bankta oturuyordu, bebeği kucağındaydı, bakışları uzak bir dünyada kaybolmuştu. Uzun bal rengi saçları ağılı bir başlığın içine özenle sıkıştırılmıştı, elbisesinin her bir dikişi ve çizgisi edepli bir duruş sergiliyordu.

Ben yaklaşırken başını kaldırmadı. Durdum, dizlerim neredeyse onunkilere değiyordu.

Bakışları kucağında sabit kaldı. "Yoldaydım," dedi, "ve Sonra fark ettim ki, onun bir ismi yok. Bir isim olmadan oraya gidemem. Kendiniz söylediniz, ona bir isim vermeliyim."

Tek dizimin üzerine çöktüm ve bakışlarımla buluşması için çenesini kaldırdım. "Pauline, benim ne dediğim ya da oradakilerin ne düşündüğü önemli değil. Hazır olduğunda bir isim seçersin."

Beni inceledi. Gözleri yüzümün her santimetresinde gezindi, bakışları huzursuz ve korkuydu. "Beni sevdiğini sanıyordum, Kaden. Ben de onu sevdiğimi sanmıştım. Tekrar yanlış seçimler yapmaktan korkuyorum." Yutkundu ve huzursuz arayışı durdu, bakışları benimkine yerleşti. "Bir seçim tamamen doğru hissettirse bile."

Başka tarafa bakamıyordum. Nefesim aniden göğsümde sıkışıp kalmıştı ve ben de yanlış seçimler yapmaktan korkuyordum. Tek görebildiğim dudakları, gözleri, her yer, sadece Pauline'di.

"Kaden," diye fısıldadı.

Sonunda nefesim serbest kaldı. "Sanırım bir seçim doğru geliyorsa, belki de en iyisi önce onu test etmektir," dedim, "yavaşça al, daha fazla bir şeye dönüşüp dönüşemeyeceğini gör... emin olabileceğin bir şeye."

Başını salladı. "Ben de bunu istiyorum. Daha fazlasını."

Benim de istediğim buydu.

Ayağa kalktım. "Önce ben gireceğim. Onlara senin de geleceğini söyleyeceğim."

* * *

Bir sonraki yemek servis edilirken yemek odasına döndüm - Berdi'nin balık güveci. Lia ayağa kalkmış, yanağından öpmek ve Berdi'nin güvecinin her lokmasını, her kokusunu, her tadını kaç kez hayal ettiğini söylemek için masanın etrafında dolaşıyordu. Kokuyu alır almaz, evet, Enzo'nunkinden daha iyi olduğunu anladım, ama sonra herkesten bir an için durmalarını istedim. "Sanırım Pauline'in koridordan geldiğini gördüm. Her an burada olabilir."

Ve sadece birkaç saniye içinde içeri girdi. Kapının kemerinde durdu, şapkasını çıkardı, battaniyeyi bebeğin başından geriye çekti, böylece sarışın saçları görüldü ve küçük yumruğu havada serbestçe uzandı.

"Herkes merhaba. Geç kaldığım için özür dilerim. Bebeğin beslenmesi gerekiyordu." Gümüş çatal bıçak takımı odanın bir yerinde takırdadı.

"Bebek mi?" Leydi Adele söyledi.

"Evet, teyze," diye yanıtladı Pauline. Boğazını temizledikten sonra çenesini kaldırdı. "Bu benim oğlum. Onu görmek ister misiniz?"

Sessizlik odanın içinde titreşti. Leydi Adele'in ağzı bir karış açık kaldı. "Bir oğlunuz olması nasıl mümkün olabilir?" diye sordu sonunda.

Pauline omuz silkti. "Oh, onu her zamanki gibi yakaladım."

Teyzesi bana ve beyaz-sarı saçlarıma baktı ve sonra tekrar bebeğe döndü. Yaptığı varsayımı gördüm ve onu düzeltmek üzereydim ama sonra hiçbir şey söylemedim. Bunu Pauline'e bırakacaktım.

Bebek sessizliği yüksek sesli bir feryatla bozdu.

"Onu buraya getirin," dedi Berdi kollarını uzatarak. "O tatlı patatesi nasıl sallayacağımı biliyorum, böylece o-"

"Hayır," dedi Leydi Adele. "Çocuğu görmeme izin verin. Bir adı var mı?"

Pauline odayı geçti. "Henüz değil," dedi bebeği teyzesinin kollarına bırakırken. "Hâlâ doğru olanı bulmaya çalışıyorum."

Leydi Adele bebeği okşadı, salladı ve susturdu, o da sustu. O da Pauline'e baktı, gözleri kırpıştıyordu, eli hâlâ okşuyordu ve görünüşe göre zihni dönüyordu. "Bir isim bulmak o kadar da zor değil," dedi sonunda. "Sana yardım edeceğiz. Şimdi git otur, güvecin soğuyor. Siz yerken ben onu tutarım."

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

Kapalı balkon kapısından bile yemek salonundaki kahkahaları duyabiliyordum. Bu iyi bir şeydi. Nadir bir şey. Anlık bir şeydi, biliyordum. Endişeler tekrar kapımıza dayanacaktı ama birkaç saatliğine de olsa, bizi saran endişelerden kurtaran kutsanmış bir lütuftu. Masanın etrafında bebek için isimler konuşuluyordu. Orrin birkaç kez kendi ismini önermişti ama isimlerin çoğu Morrighan'daki saygın tarihi çizgilerden alınmıştı. Kaden, Morrighan geçmişi olmayan bir ismin yeni bir başlangıç anlamına gelebileceğini söyleyerek Rhys'i önerdiğinde, Pauline kabul etti ve karar verildi. Bebeğe Rhys adı verildi.

Rafe gittikten sonra özür dilemek için en az beş dakika beklemiştim. Kimsenin onun gidişinin benimkini hızlandırdığını düşünmesini istemiyordum ama öyleydi. Oda birden ısındı ve hava almaya ihtiyacım oldu. Kadeh kaldırmamdan sonra bir daha ne konuşmuş ne de bana bakmıştı, ki bu beni rahatsız etmemeliydi. Masada çok fazla kişi vardı, çok fazla konuşma vardı ve biz... hiçbir şeydik. En azından cevap bulmak için birlikte çalışan iki liderden başka bir şey değildik.

Arkamdan kapının açıldığını duydum, yemek odasından gelen konuşmalar kısa süreliğine daha yüksek sesle duyulmaya başladı, sonra kapı tıkırtıyla kapanınca tekrar boğuklaştı.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Sven sordu.

Yanımda kimse olsun istemediğim halde balkon demirine el salladım.
"Lütfen yap."

Kalenin bu kanadı ormanlık tepelere bakıyordu - aynı
Pauline ve ben aylar önce kaybolmuştuk. Ağaçların tepeleri, yıldızlarla
aydınlanmış gökyüzüne karşı siyah, pürüzlü bir kenardı.

Sven gözlerini çoğunlukla karanlık olan bir yere dikti. "Burada üşümüyor
musun?" diye sordu sonunda.

"Aklında ne var, Sven? Kollarımdaki tüyler diken diken değil."

"Kralın nişanı için kadeh kaldırmanıza şaşırdım."

İçimi çektim. "Gariplikler oldu. Muhtemelen görmüşsünüzdür. Bunu açığa
çıkartıp arkamızda bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Başını salladı. "Haklısın. Muhtemelen en iyisi bu."

Boğazımda bir acı hissettim. Her şeyin en iyisi olmasından nefret ederdim.
Hiçbir zaman gerçekten öyle olmadılar. Seçeneklerimizden arta kalan
kııntıları şekerle kaplayan bir ifadeydi bu. "Ama ayrıldıktan sonra nişanın bu
kadar çabuk gerçekleşmesi beni şaşırttı."

Sven bana tuhaf tuhaf baktı. "Başka seçeneği olmadığını anlıyorsun
değil mi?" "Evet, biliyorum, saltanatının istikrarı için."

Kaşları çatıldı. "Saltanatının *istikrarı* için kızlarını teklif eden pek çok
baronu geri çevirdi ama generalin teklifini geri çeviremedi."

"O halde generalin kızı çok özel biri olmalı." "Hiç
şüphesiz öyle. O-"

Bunu bana neden yapıyordu? Gitmek için döndüm. "Affedersin, Sven, ama
ben

."

Beni durdurmak için uzandı ve koluma hafifçe dokundu. "Sana her şeyi
anlatmadığımı fark ettim. Bunu duymanız gerek, Majesteleri. Bu hiçbir şeyi
değiştirmeyecek. Hiçbir şeyi değiştiremez," dedi daha ciddi bir şekilde, "ama

Belki kralın ne yapmak zorunda kaldığını daha iyi anlamını sağlar. Onu, gözünün önünden kaybolur kaybolmaz seni unutacak kadar sığ biri olarak görmeni istemiyorum."

Bana, Rafe'nin beklediklerinden daha fazla kargaşa içinde bir krallığa döndüğünü söyledi. Meclis ve kabine birbirinin boğazına sarılmış, ticaret darmadağın olmuş ve hazine büyük ölçüde tükenmişti. Ertelenen düzinelerce karar Rafe'nin önüne atıldı. Gün doğumundan gece geç saatlere kadar çalıştı. Herkes genç kralın güvenini yeniden kazanmasını istiyor ve bunu nasıl yapacağına dair yüzlerce fikir sunuyordu ve bu sırada general, saldırmaya hazır bir aslan gibi ensesinde soluyordu - ona meydan okuyan aynı general.

"Ama tüm bunlar olurken, seni merak etmediği ve endişelenmediği, gitmene izin vermeli miydi yoksa seninle mi gitmeliydi diye sorgulamadığı bir gün bile olmadığını biliyorum. Yaptığı ilk şey senin kitabını tercüme ettirmek oldu."

"Çaldığı."

Sırıttı. "Evet. Senin bir hata yaptığını umuyordu. Böylece endişelenmeyi bırakabilecekti."

"Ama başka türlü mü öğrendi?"

Başını salladı, sonra bana dikkatle baktı. "Bahsetmediğin iki geçidi de o keşfetti."

"Bunların nişanlanmasıyla ne ilgisi var Sven?"

"Dalbreck'ten sadece senin ya da onun krallığını kurtarmak için ayrılmadı, bu düşünceler daha sonra geldi. O sadece zamana karşı yarışan genç bir adamdı, hala sevdiği birini kurtarmak için çaresizdi, ama bu konuda akıllı olması gerektiğini de biliyordu. Generale ertesi güne kadar özel bir bölük asker donatmasını emretti, böylece yanında en iyi adamlarla fark edilmeden krallığınıza girebilecekti. General kabul etti ama bir şartla."

Benim mide yavaşça sürünerek içine benim
Boğaz. A Durum. "Rafe'e şantaj mı yaptı?"

"Sanırım *müzakere* ve *uzlaşma* kelimeleri ağızdan ağıza dolaşıyordu. O bu sefer sadece Rafe'in eve dönmesini sağlamak istediğini iddia etti."

Şaşkınlığım kadar, içimde bir şeylerin yükseldiğini de hissettim. "O zaman bu gerçek bir nişan değil. Dalbreck'e döndüğünde, o-"

"Korkarım bu çok gerçek, Majesteleri." "Ama-
"

"Bilmeniz gereken bir şey var. Dalbreck'te nişan anlaşması kanunla aynı şeydir. Prensle olan nişanınız bozulduğunda krallığımız neden bu kadar öfkeleni di sanıyorsunuz? Bizim krallığımızda, kağıt üzerinde yazılı olması ya da el sıkışarak teklif edilmesi fark etmez. Bir erkeğin sözü sözdür. Ve bu sefer, Jaxon kendi halkına söz verdi. Uzun süreli yokluğuyla güvenlerinin sınırlarını çoktan zorladı. Tebaasının gözünde, verdiği sözü yerine getireceğine güvenilemeyecek bir kral, hiç de güvenilecek bir kral değildir. Eğer bu sözünü tutmazsa, geri dönebileceği bir krallığı da olmaz."

"Tahtını kaybedebilir mi?" Rafe'in ne kadar çok şeyi riske attığını düşündüm.

"Evet ve krallığını çok önemsiyor. Ona ihtiyaçları var," Sven cevap verdi. "Bu onun babalarının ve atalarının krallığı. Liderlik etmek onun kanında var."

Verilen sözlerin ağırlığını anlıyordum ve Rafe'in bir kral olarak gücü Morrighan için şimdi her zamankinden daha önemliydi. Benim için önemliydi.

Ormanın pürüzlü çizgisine baktım ve şu acı ironiyi hissettim
Rafe'in seçimi: Benim ve Morrighan krallığının hayatta kalmasına yardım etmek için kalbimi kesmek zorunda kalmıştı.

"Nazık biri mi?" Sonunda sordum.

Sven boğazını temizledi ve omuz silkti. "Yeterince makul görünüyor."

"İyi," dedim. "Bu kadarını hak ediyor."

Ve ciddiymdim.

Oradan ayrıldım ve çatıya çıktım; orada sadece ben, yanıp sönen binlerce yıldız ve evrenin uçlarına kadar uzanan, sarayların ve krallıkların bitmek bilmeyen oyunlarını söndüren karanlığın güzelliği vardı.

*Uzun vadiden geçtiler ve yıkımın
nöbetçileri Morrighan'a baktılar,
yüksek tepelerden,
Yolculuğun sonunun yakın olduğunu fısıldıyordu.
Ama Karanlık kükreyerek tekrar saldırdı,
ve Morrighan Kutsal Kalan için savaştı, karanlığın
kanını döktü,
onu sonsuza dek yok etmek.*

-Morrighan Kutsal Metin Kitabı, Cilt IV

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

Uzun bir kupadan sıcak hindiba yudumlarırken, toplantı odasındaki masanın üzerine yayılmış haritaları inceliyordum. Sanki onlara yeni bir açıdan bakmak daha önce görmediğim bir şeyi görmemi sağlayacakmış gibi onları hareket ettirdim. *İşte.* İçimde dönüp duruyordu, uzaklardan gelen bir ses beni tekrar tekrar bakmaya zorluyordu ama ne aradığımı bilmiyordum. *İşte.* Bir cevap mı? Bir uyarı mı? Emin değildim.

Uyuyamadığım için erken gelmişim. Çocuk çığlıklarını duyduğumda hava hâlâ karanlıktı. Yorganımı geriye attım ve pencereden dışarı baktım ama ağlamalar dışarıdan gelmiyordu. Odamın içinde geziniyor ve gözlerimin arkasında yüzüyorlardı. Toplanmış, korkmuş, yola çıkmış genç Vendan askerlerini gördüm. Sonra brezalotları duydum, nefesleri sıcak ve şiddetliydi, burun deliklerinden çıkan buhar gece havasını dolduruyordu ve nihayet Komizar'ın fısıltıları etimi kemiren haşarat gibi derimin altında geziniyordu. *Şevk, Jezelia, şevk. Sonunda beni anladın mı?*

Ondan sonra bir daha uyumak yoktu. Giyindim ve her zaman sıcak su kaynayan mutfağa indim ve hindibam demlenirken ocağın yanında diz çöküp sabah hatıralarımı söyledim, Morrighan'ın haritasız çölü geçişini düşündüm

Ona yol göstermesi ve cesaretini toplaması için. Ben de aynı cesaret için dua ettim.

Masanın üzerinde en az bir düzine harita vardı. Bir tanesi sadece Civica, diğerleri tüm krallık ve hala daha fazlası tüm kıta. Haritalar bulanıklaştı ve içime bir koku yayıldı, çayırdaki ezilmiş otlar gibi güzel kokuyordu. Boynumdaki küçük tüyler diken diken oldu. *İşte orada*. Benimki kadar net bir ses.

Ciddiyetle haritaları yeniden düzenledim, bu kez güney rotalarını inceledim, ama benim için öncekinden daha fazla cevapları yoktu. Düzinelerce olasılık vardı. Komizar'ın hangi rotayı izleyeceği konusunda dönüp dolaşmıştık ama Morrighan'a girdikten sonra pek bir şey fark etmeyecekti. Yüz yirmi bin askerin yol boyunca köyleri yakıp yıkması ve ardından Civica'yı yutması uzun sürmezdi. Ortaya çıkan bir diğer soru da buraya ne zaman gelecekleriydi. Ne kadar zamanımız vardı? Çoğu şey rotaya bağlıydı ama güney ve kuzey rotaları arasındaki fark hâlâ sadece birkaç gündü. Erken uyarı sağlamak için gözcüler gönderilmişti ama uçsuz bucaksız bir çölün her milini gözetleyemezlerdi.

Son iki hafta boyunca stratejilerimizin çoğunu dışarıda, çevredeki kırsal bölgelerde gezinerek, savunmamızı güçlendirmek için stratejik yerler bulmaya çalışarak geliştirdik. Civica acınacak derecede savunmasızdı ve iki ana arter üzerinde inşa edilen ablukalar ne yazık ki yetersiz görünüyordu. Bu süre zarfında tekrar eğitime başladım. Askı ve bandaj çıkar çıkmaz sol elimdeki gücü yeniden kazanmaya çalıştım ama uyuşukluk devam etti. Bir kalkanı tutmak için iyiydi ama başka pek bir işe yaramıyordu. Üç metreden bir hedefi vuramıyordum. Sağ elimin daha çok çalışması gerekiyordu. Natiya ve ben, bu çabaya hizmet etmek için öne çıkan ve birçoğu zaten yay ve kılıç konusunda yetenekli olan düzinelerce kadını eğitirken hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım.

Askerler arasında kadınları gördüğünde General Howland'ın çenesi öyle bir sıkıştı ki yüzlerce parçaya ayrılacağını sandım. "Her istekli askere kapımız açık ve ihtiyacımız var, General," dedim ve tartışmalarını daha başlamadan bastırdım. "Savaşta size bir kadın liderlik edecek. Onları saflarınızda görmek sizi neden şaşırtсын ki?" Bana şaşkın şaşkın bakmıştı ve ilk kez onunla birlikte savaşa gireceğimi anladığımı fark ettim. Evet, babamın iyileşmesi ya da kardeşlerimin dönmesi için gün sayıyordu ama hâlâ ikisinden de bir işaret yoktu.

Kapı açıldı ve yukarı baktım. Rafe orada duruyordu, elinde de dumanı tüten bir kupa vardı. Tekrar haritalara baktım. "Erken gelmişsin."

"Sen de öylesin," dedi.

Nişanlanma koşullarını bildiğimi ona söylememiştim. Tostum aramızdaki garipliği tamamen ortadan kaldırmamıştı. Beni ona bakarken yakaladığı zamanlar oluyordu ve ben hemen bakışlarımı kaçırıyordum. Diğer zamanlarda, konuşmamız bittiğinde bile bakışları üzerimde kalıyordu ve ne düşündüğünü merak ediyordum. Ama bir ritim tutturduk. Arkadaşlar. Yoldaş. Kaden ve benim olduğumuz gibi.

Masanın benim tarafıma doğru yürüdü ve benimle birlikte yayılmış kâğıtlara baktı. Bir haritayı kenara iterken kolu benimkine değdi. Tenim onun dokunuşuyla yandı. Arkadaşlar arasında olmaması gereken bir şekilde yandı. Bu doğru değildi, biliyordum ama hissettiklerime engel olamıyordum.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Sadece çabalarımızın boşa gittiğini gördüm. "Hayır."

"Bir yolunu buluruz," dedi düşüncelerimi okuyarak.

* * *

Kaden geldi ve her sabah diğerk herkes bize katılmadan önce yaptığımız gibi, o gün ele alınması gerekenler hakkında konuştuk. Muhtemel istila rotaları üzerindeki kasabaların boşaltılması konusunun gündeme getirilmesi gerekiyordu ama bunun paniğeyol açabileceğini ve umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz tedarik zincirlerini bozabileceğini biliyorduk. Sandalyelerimizde arkamıza yaslandık, botlarımız masanın üzerinde duruyordu ve saatler sonra Tavish ve Yüzbaşı Reunaud'un bir brezalotu alt etmenin yolları üzerine tartışmalarını dinlerken de aynı pozisyondaydık. Çok kötü saldıran yaratıklardı ve Komizar'ın en yıkıcı silahını kullanmak için biçilmiş kaftandılar. İki adam da mızrakla öldürüldüklerini görmüştü ama bunun için patlayan hayvanlara çok yakın olmak gerekiyordu. Bir kuşatma yayının işeyarayacağı konusunda hemfikirdiler ama devasa atların tam olarak nereden saldıracağını bilmeden düzinelerce silaha ihtiyacımız olacaktı. Morrighan'da yıllardır kullanılmamış dört tane vardı. Ağır kuşatma silahları, uzak arazi konumlarında meydana gelen çoğusavaş için kullanışlı değildi. Bir adamı öldürmek için sadece bir kılıç ya da ok gerekiyordu. Daha fazla kuşatma arbaleti yapılması için emir verildi.

Kapı çalındı ve bir nöbetçi öğleyemeğini getiren görevlilerin burada olduğunu duyurdu. Haritalar bir yan masaya taşındı ve tabaklar getirildi. Yemek yerken konu tekrar askerlerin eğitimine geldi ve benim düşüncelerim de kardeşlerime döndü. Masanın karşısındaki Rafe'ye baktım. Kardeşlerimin mangaları için eve kadar eşlik etmesini istediği için ona teşekkür ettiğimden emin değildim ve sonra bencilce bir Dalbretch taburunda kaç asker olduğunu merak ettim. Morrighan'da bir tabur dört yüz askerden oluşuyordu. Buraya geldikten sonra adamları kalıp bize yardım edecekler miydi?

Aynı düşüncenin Kaden'in de aklından geçtiğini biliyordum ve sonra Mareşal, göğüs eti ve ekmeğinden aldığı lokmalar arasında birdenbire hepimizin aklındaki soruyu yüksek sesle dile getirdi: Dalbreck Morrighan'a yardım etmek için daha fazla asker gönderecek miydi? Oda sessizliğe gömüldü.

Soru zaten sorulmuştı. Rafe Civica'ya geldiğinden beri kendisinin ve adamlarının sadece hainlerin kökünü kazımak, krallığımızı istikrara kavuşturmak ve olası bir istilaya karşı kuvvetlerimizi hazırlamamıza yardımcı olmak için orada olduklarını söylemişti. Mareşal tekrar sorarak Rafe'i zor bir duruma sokmuştu. Dalbreck de tehlikedeydi. Rafe'nin düşünmesi gereken kendi sınırları vardı, kendi sorunlu hükümdarlığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Buraya gelerek zaten çok şeyi riske atmıştı. Sven'in odağının keskinleştiğini gördüm, ne söyleyeceğini görmek için bekliyordum.

Rafe cevabını dikkatle tartarak beni inceledi, sonra tekrar Mareşal'e baktı. "Fontaine'e mesaj gönderdiğimde asker talebinde de bulundum."

Masanın etrafındaki ifadeler aydınlandı.

"Kaç kişi?" Marques sordu.

"Hepsi."

Sven sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Bu bizim en büyük karakolumuz. Altı bin askerimiz var."

Birkaç sessiz saniye geçti.

"Pekâlâ. Bu-" Mareşal'in kaşları, geniş gözlerinin üzerinde ay gibi parlıyordu.

"Olağanüstü!" Howland sözlerini tamamladı.

"Ve çok hoş karşılandık," diye ekledi Marques.

"Marabella'dan da benzer bir talepte bulundum," diye ekledi Rafe. "Yol boyunca iki karakolda daha asker toplayacaklar. Bu da iki bin kişi daha demek. Valsprey oraya kazasız belasız ulaştığı sürece hepsinin geleceğinden eminim. Geri kalanlar için bir söz veremem."

Onu doğru duyduğumuzdan emin değildim. "Geri kalanı mı?" Herkes gibi ben de şaşkınlıkla sordum.

Sven ayağa kalktı, ellerini masaya dayadı. "*Gerisi?*"

"Hâlâ Dalbreck'te bulunan otuz iki bin askeri sınırlarımızdan çekiyorum. Dediğim gibi, geleceklerine dair söz veremem. İktidar değişiminde bazı aksaklıklar oldu. Askerleri talep etmek zorunda kaldığım general aynı zamanda yakın zamanda bana meydan okuyan kişi. Bu talebi taht için kampanyasını sürdürmenin bir yolu olarak kullanabilir. Yine de pek olası değil-" Rafe tereddüt ederek bana baktı.

"Çünkü onun kızıyla nişanlısın," diye bitirdim. Rafe başını salladı.

"*Olası değil mi?*" Sven Rafe'e inanamayarak baktı, gözleri parlıyordu, sonra döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Rafe, Tavish'e arkasından gitmesi için başıyla işaret etti ve Tavish de gitti.

Sessiz bir sükûnet oldu, subaylar kapıya baktı, Sven'in öfkesi hâlâ havada asılı duruyordu ve sonra Mareşal tekrar Rafe'ye baktı. Gözlerindeki şüpheyi gördüm. Hainleri ortaya çıkarmak için isyan eden bir prensese yardım etmek bir şeydi ama bir kralın kendi sınırlarını terk etmesi delilikti. "Tanrı aşkına, bunu neden yapasın ki? Kendi sınırlarını savunmasız bırakacaksın."

Rafe'in soğukkanlılığı hiç bozulmadı. "Komizar'ın Dalbreck'e saldıracağından hiç şüphem yok ama Morrighan'a saldırmadan önce değil. Önce o buraya gelecek."

"Prenses öyle söyledi, ama bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Bu hesaplanmış bir risk. Askerlerimi buraya getirmemek daha büyük bir risk. Bu kendi sonumuzu getirebilir. Stratejik açıdan bakıldığında, diğer tüm batı krallıklarını ele geçirecek limanlara ve kaynaklara sahipsiniz. Komizar Morrighan'ı ele geçirdiğinde durdurulamaz."

Durakladı, gözleri kısa bir süre benimkileri aradı. "Ama beni emin kılan çok daha fazlası. Bir keresinde biri bana hiç içimde bir şey hissedip hissetmediğimi sormuştu." Tekrar Mareşal'e baktı, sonra etrafımızdaki duvarları ve Morrighan'ın hikâyesini anlatan eski duvar resmini gözden geçirdi, bakışları

Tavana kadar yükselen taşlar ve görünüşe göre hepsini bir arada tutan yüzyılların harcı. "Komizar'ın açlığını çektiği mücevher budur. Morrighan en eski krallıktır, diğerlerini doğuran krallık. Hiç yıkılmadı. Büyüklüğün sembolüdür ama bundan da öte, tanrıların en başından beri emrettiği krallıktır. Komizar için Morrighan'ı fethetmek tanrıları fethetmekle aynı şeydir. Venda'dayken gözlerinde bu arzuyu gördüm ve daha azına razı olmayacaktır."

Orada uzun süre sersemlemiş bir şekilde oturduk ve Rafe'nin Komizar'ın hırslarını inanılmaz bir netlikle algıladığını biliyordum.

"Teşekkür ederim Kral Jaxon," dedim sonunda. "Ne kadar çok gelirse gelsin,

Her bir asker bizi daha güçlü kılacak ve her biri için size borçlu olacağız." Ama ona askerlerinden daha fazlası için teşekkür ediyordum. O da Kaden ve benim gibi bu işin içindeydi. Ya hep ya hiç.

Odada yeni bir coşku patlak verdi, generaller ve subaylar benimkilere teşekkürlerini eklediler ama Kaden, Rafe ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Rafe'nin istediği tüm birlikler gelirse, birleşik kuvvetlerimizin sayısı yetmiş bini bulacaktı. Daha ölümcül silahlarla üzerimize gelecek bir ordu karşısında sayımız hâlâ neredeyse ikiye birdi. Rafe onların tepkisini, bunun sadece açık bir yaranın üzerindeki bandaj olduğunu hatırlatarak yumuşattı. İhtiyacımız olan şey yarayı dikmek için bir iğne ve iplikti.

"Ama çok iyi bir bandaj," dedi Mareşal.

Tartışmalar yeniden başladı. Generaller, ilave kuvvetleri göz önünde bulundurarak, Morrighan'ın ana arterlerinde daha fazla savunma ablukasından bahsetmeye başladılar.

Bir iğne ve iplik.

Kaden'e baktım. Ağzı hareket ediyordu ama kelimeleri duyamıyordum. Oda bulanıklaştı. Diğer sesler ön plana çıksa da müzakereler uzak bir gürültüye dönüştü.

Bir gıcırtı.

Çıtırtı.

Taş üzerinde bir tekerlek.

Köprünün çınlamasını duyduğumu hatırlıyorum. Çok erken gelmişti. İlk çözülmenden önce. Kafamın içindeki sesler daha da yükseldi, oda daha da karardı.

Buhar tıslaması.

İnleyen bir uluma.

Acele ayak sesleri.

Korku, gece kadar

yoğun.

Şevk, Jezelia, şevk, kulağımda sıcak bir fısıltı.

Ve sonra başka bir ses, yumuşak ve sessiz, bir rüzgar çırpıntısı kadar ince.

Şurada.

"Lia?" Kaden koluma dokunarak söyledi.

Sıçradım, sis kayboldu. Herkes bana bakıyordu ama tek düşünebildiğim *pachegos*'tu. Sandalyem arkamda gıcırdadı ve harita yığınlarının bulunduğu yan masaya koştum. "Yiyecekleri kaldırın!" Bir kucak dolusu haritayı masaya taşıyıp yayarken bağırdım.

"Bu da ne?"

"Bir şey mi gördün?"

"Biri bana onun ne yaptığını söylesin."

İstediğimi bulana kadar haritaları karıştırdım.

Şurada.

"Kuzey rotası," dedim. "Geldiği yol bu."

Bir tartışma dalgası yükseldi. "Kuzey rotasını çoktan gözden çıkardık. Geç bir kar yağışına yakalanabilir."

"Daha kuzeyde," dedim. "Infernaterr yolu üzerinden. Mükemmel bir rota.

Bu

ve kış asla oraya ulaşmaz."

Artık Kaden ve Rafe de omzumun üzerinden haritaya bakıyorlardı.

Kaden geri adım attı ve başını salladı. "Hayır, Lia. Orada olmaz. Asla o tarafa gelmez. Klanları bilirsin. Griz ve Finch'i bile. Ordusundaki pek çok kişi çorak toprakların batıl inançlarından korkuyor."

Bakışlarımı Kaden'e çevirdim. "Mesele de bu zaten. O korkuyu kullanıyor." Bana baktı, hâlâ anlamamıştı.

"*Fervor*, Kaden. Artık bana sahip değil. Kendisi yaratacak. Onları ileriye itecek farklı türde bir şevk."

Gözlerinde bir şafak vakti belirdi, sonra da endişe. Ne kadar Buraya düşündüğümüzden daha çabuk mu ulaşacaklar?

"Onları duydum," dedim. "Genç askerlerin çığlıklarını. Pachegoların ulumalarını. Komizar onları toparlamak için korkularını kullanır. Ve ordusunu kıta boyunca hızla ilerletmek için Infernaterr'in çorak topraklarından daha iyi bir yol var mı?"

Haritaya tekrar baktım ve Infernaterr ile Morrighan arasındaki geniş alana göz attım. Kafamın içinde daha fazla kelime çınladı. Rafe'nin sözleri, kılıcım onunkini engellerken beni azarlıyordu.

Saldırın! Seni yıpratmamı bekleme!

"Nedir bu?" Infernaterr'in sonunda V şeklinde bir tepe çizgisine benzeyen şeyi işaret ederek sordum.

Yüzbaşı Reunaud neyi işaret ettiğimi görmek için y a k l a ş t ı . "Sentinel Vadisi. Bazen Son Vadi olarak da adlandırılır." Buranın Morrighan'ın Kalanlar'ı yeni başlangıçlarına ulaşmadan önce geçirdiği son vadi olduğuna inanıldığını anlattı. Candora'ya giden konvoylarda birkaç kez buradan geçmişti.

Harekete devam edin! Sürpriz müttefikiniz olsun!

"Neden buraya Sentinel Vadisi deniyor?" Ben sordum.

"Harabeler," diye cevap verdi. "Vadiyi çevreleyen yüksek tepelerin üzerinde sanki sizi izliyorlarmış gibi duruyorlar. Işık orada oyun oynayabilir. Ürkütücü bir

ve harabelerin arasından rüzgar ıslık çaldığında, askerler bunun Kadimlerin birbirlerine seslenişi olduğunu söylüyor."

Ona arazinin özellikleri, zirvelerin yüksekliği ve Vadinin uzunluğu ve zirvelerin ötesinde uzanan çok sayıda kanyon.

İlerleyin! Kılıç bir öldürme silahıdır, savunma silahı değil. Eğer onu savunmak için kullanıyorsan, öldürme şansını kaçırıyorsun demektir.

Reunaud, elli metreden daha az genişlikte bir noktaya kadar daralan on mil uzunluğunda bir vadi olduğunu söylemişti. Komizar'ın ön saflarını çoktan hayal etmiştim. Onlar, ordusunun en gözden çıkarılabilirleri olarak gördüğü en gençleri olacaktı. *Venda'nın çocuğu yok.* Bunu yüzüme vuracak ve o gün terasta olduğu gibi beni mahvetmesini bekleyecekti. Bir çocuğa karşı kılıcını kaldırmakta isteksiz olan her Morrighese askerini.

"Civica'yı savunmaya çalışarak zamanımızı boşa harcıyoruz. İlerlememiz gerekiyor." "İlerlemek mi? Nereye?" General Howland homurdandı. "Sen ne-"

"Bu bizim iğnemiz ve ipliğimiz. Çevreleme. Onun ordusunu ve sonra da yandan sürpriz saldırılarla onu vurun. Hâlâ güçlüyken en güçlü olana karşı koymalıyız. Bu bizim tek şansımız olabilir."

Haritadaki küçük V harfini işaret ettim. "İşte. Burası buluşacağımız yer. Komizar'ın ordusu. Tüm birliklerimizi Sentinel Vadisi'ne taşıyoruz."

Tartışmalar patlak verdi. Howland, Marques ve Perry ellerinde ne varsa bana saldırdılar, önsezi dedikleri şeyle tüm kuvvetlerimizi çok uzak bir yere taşımamanın delilik olduğunu düşünüyorlardı. Rafe ve Kaden haritaları incelediler, sessizce görüştüler, sonra ikisi de bana bakıp başlarını salladılar.

Mareşal ve Reunaud her şeyin arasında kalmış gibiydi.

"Otuz bin askeri o kadar uzağa taşımak ne kadar sürer biliyor musun?" Howland parmağını bana doğru sallayarak bağırdı.

"Yani diyorsunuz ki, bir barbar lider, devasa bir orduyu tüm kıtada yüz yirmi bin asker ve biz

küçük kuvvetlerimizi sınırlarımızın hemen dışında bir yere taşımayı başaramıyor muyuz? Belki de artık pes etmeliyiz, General?"

"Ama kuzeyden geldiğine dair h i ç b i r kanıt yok!" Marques bağırdı.

Perry ellerini havaya kaldırdı. "Civica'yı korumasız mı bırakayım? Yapamazsın-"

"*Bu nokta*," dedim sertçe, "tavsiye altında *değil*. Sabah yeni stratejiler belirlemeye başlarız. Hafta sonuna kadar yola çıkıyoruz. Birliklerimizi harekete hazırlamak için şimdi ayrılmakta özgürsünüz-"

Howland bana doğru bir adım attı, yumrukları iki yanında kaskatı kesilmişti. "Böyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı. "Bunu kraliçeyle görüşeceğim. Sen-"

Rafe ve Kaden gerilmiş, sanki onu pencereden çeşmeye bir kez daha yüzmeye gönderecekmiş gibi bakıyorlardı ki, odanın kapısı yumruk sesiyle sarsıldı. Kapı hızla açıldı ve Zaman Bekçisi nöbetçiyi iterek odaya daldı, gözleri şişmiş ve yüzü terden parlıyordu. Pauline ve Gwyneth de onun peşinden içeri daldılar.

"Ne oldu?" Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak sordum.

"Kral arıyor," dedi zor nefesler arasında. "Uyandı. Ve hepinizi odasında görmek istiyor. Derhal."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıdan ilk çıkan General Howland oldu, sanki bu ona tanrılar tarafından verilmiş bir hediye idi.

Babam uyandı. Bunun bir hediye olduğunu düşündüm. Ama belki de zamanında değil.

Rafe ve Kaden, varlıklarının gerçekten talep edilip edilmediğini merak ederek tereddüt ettiler. Pauline onları temin etti. İkisi de babamla tanışmaya hevesli görünmüyordu.

Koridorlarda hızlı adımlarla yürüdük, Zaman Tutucu ve General Howland önden gidiyordu. Pauline ve Gwyneth bize kraliçenin onun yanında olduğunu ve kralın olan biten her şeyden haberdar edildiğini söylediler.

"İsyan denen o küçük şeyden mi bahsediyorsun?" dedi Rafe ve boynunu ilmiğe geçirilecekmiş gibi ovuşturdu.

"Komik değil," dedim.

Ayak seslerimiz koridorda yankılanıyor, gergin keçilerin küçük bir izdihamı gibi ses çıkarıyordu. Sanki oraya hiç varamayacakmışız gibi geliyordu ama ben daha hazır olmadan dış odanın kapısı açıldı ve halam Cloris tarafından içeri alındık. Kraliyet Bilgini de dahil olmak üzere kabine üyelerinin geri kalanı zaten oradaydı.

"İçeri gir," dedi. "Bekliyor."

Nabzım hızla atıyordu ve odasına süzüldük.

Yastıklarla desteklenmiş yatağında oturuyordu. Yüzü çizgilerle kaplı ve zayıftı, yaşından çok daha yaşlı görünüyordu ama gözleri parlıyordu. Annemin sandalyesi yatağın yanındaydı ve elleri alışılmadık bir yakınlıkla birbirine kenetlenmişti.

Gözleri önce bana takıldı, uzun bir süre dikkatle inceledikten sonra diğerlerine bakarak yoluna devam etti.

"Anladığım kadarıyla bir toplantı yapıyormuşsunuz ve ben davet edilmedim, öyle mi?" dedi.

"Sadece rahatsız olduğunuz için Majesteleri," diye cevap verdim.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Sanırım günlük zehir dozu bana pek uymadı."

"Majesteleri-"

Babam kaşlarını çattı. "Seni bulacağım, Howland. Sıranı bekle."

General başını salladı.

"Dalbreck'in kralı hanginiz?"

"O ben oluyorum Majesteleri," diye yanıtladı Rafe.

Babam büyük bir çabayla elini kaldırdı ve çarpık bir parmakla Rafe'yi yaklaştırdı. "Krallığımı ele geçirmek için mi buradasın?"

"Hayır efendim, sadece yardımcı olmak için." Babamın hâlâ çok zayıf olduğu belliydi ve Rafe'in sözlerini dikkatle ölçtüğünü biliyordum. Ayrıca cevabında belli bir gerginlik de sezmiştim ve Rafe asla gergin olmazdı. Nefesim kesildi.

"Daha yakına gel. Sana daha iyi bakmama izin ver."

Rafe öne çıktı ve yatağının yanında tek dizinin üzerine çöktü.

"Ne diye diz çöküyorsun?" diye homurdandı babam. "Bir kral diğerinin önünde eğilmez. Kâhyan sana bunu öğretmedi mi?" Gözleri dans etti ve

Rafe'ye dönmeden önce kısa bir süre bana baktı. "Tabii başka bir nedenle diz çökmediysen? Eğer durum buysa, yanlış kişiyle karşı karşıyasınız demektir."

Oh, sevgili tanrılar. Rafe ile oynuyordu. Bu benim babam değildi. Zehir beynini mi etkilemişti?

"Başka bir nedeni yok," dedi Rafe ve hızla ayağa kalktı. Babam Rafe'ye el salladı.

"Ve sen de Suikastçı olmalısın," dedi Kaden'e. Kaden'e el salladı Benzer şekilde öne doğru. Kaden diz çökmedi ama çökmeyeceğini biliyordum. Hayatına mal olsa bile kraliyet ailesinin önünde asla eğilmezdi. Babam bu küçümsemeyi fark etmemiş gibiydi ve Kaden'i inceliyordu. Yutkundu ve sanki Kaden ile Vicergent arasındaki benzerliği görmüş gibi yüz ifadesinde bir pişmanlık parıltısı gördüm. "Seni biliyordum. Baban bana annenin seni alıp götürdüğünü söyledi."

Kaden, "Aldatma her zaman onun gücü olmuştur," diye cevap verdi.

Babamın göğsü hırıltılı bir nefesle yükseldi. "Ve senin de, anlıyorum."

Pauline'e baktım. Brifingde o da vardı ama ona Terravin'den bahsetmiş miydi?

"Buraya birini öldürmeye mi geldin, evlat?"

Kaden'in gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Babamla bu oyunu oynamaya hazırdı. "Sadece kızının emriyle."

"Beni öldürmeni mi emretti?"

Kaden omuz silkti. "Henüz değil."

Babamın gözleri parladı, oyun onu canlandırmış, hayata döndürmüştü. Bakışları bana döndü. Yine kaşlarını çattı. "Emirlerime itaatsizlik ettin Arabella ve anladığım kadarıyla nesillerdir ailemize ait olan düğün pelerini mücevherlerini takas etmişsin. Cezalandırılmalısın."

General Howland ve Perry mutlu bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydılar.

"Majesteleri," diye araya girdi Rafe, "izin verirsiniz-"

"Hayır, yapamazsın!" diye tersledi babam. "Burası hâlâ benim krallığım, senin değil. Geri çekilin, Kral Jaxon."

Rafe'e başımı salladım, onu ikna etmeye çalışıyordum. *Bekle.*

Babam tekrar yastıklarına yaslandı. "Ve senin cezan, ben tamamen iyileşene kadar ofisin bitmek bilmeyen saçma sapan gagalamalarına katlanarak benim yerime hüküm sürmeye devam etmen olacak. Cezanı kabul ediyor musun, Arabella?"

Boğazım kalınlaşmıştı, ağrıyordu. Bir adım öne çıktım. "Evet, Majesteleri, istiyorum." Yutkundum ve sonra ekledim, "Bir şartla."

Şaşkın mırıltılar yükseldi.

Babam o zayıf haliyle bile gözlerini devirmeyi başardı. "Cezan için bir şart mı? Hiç değişmemişsin, Arabella."

"Evet baba, kesinlikle öyle." "Durum?"

"Her ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceksiniz, çünkü önümüzde pek çok zor karar var ve bunlardan bazıları herkes tarafından sevilmeyecek."

"Darbe gibi popüler değil mi?" "Evet, o kadar popüler değil."

"O halde şartınızı onaylıyorum." Benim önümden diğerlerine baktı. "Arabella'nın cezasını beni tam anlamıyla tatmin edecek şekilde çekeceğinden eminim. İtirazı olan var mı?"

Kimse konuşmadı, ancak bazı dillerde sessizce öfkelenen kelimeler olduğunu biliyordum.

"Güzel," dedi babam. "Şimdi herkes dışarı. Kızımla konuşmak istiyorum. Tek başına."

* * *

Oda boşalır boşalmaz ona döndüğümde, performansının onu tükettiğini gördüm. Yastıklara daha da gömüldü, eskisinden daha güçsüzdü.

Gözleri parlıyordu. "Özür dilerim Arabella."

Yanında yatağa kıvrıldım, başımı göğsüne yasladım ve o da kolunu omzuma dolayarak kolumu okşamayı başardı. Pek çok şey için özür diledi, en önemlisi de konumundan o kadar bıkmıştı ki burnunun dibinde yozlaşmaya izin vermişti.

"Bir baba ve bir kral olarak başarısız oldum."

"Hepimiz hata yaparız, baba. Umarım onlardan ders alır ve yolumuza devam ederiz."

"Nasıl oldu da bir suikastçi ve yeni taç giymiş bir kral sırdaşınız oldu?"

"Tanrıların kötü bir mizah anlayışı vardır."

"Ve sen onlara güveniyorsun?"

Aramızda geçen tüm aldatmacaları ve ihanetleri düşünerek gülümsedim.

"Hayatımla," diye cevap verdim.

"Bu birliktelikle ilgili başka bir şey var mı?"

Çok daha fazlası, diye düşündüm. Belki de hepimizin gerçekten anladığından çok daha fazlası.

Birlikte saldıracaklar,

Göklerden fırlatılan kör edici yıldızlar gibi.

"Evet," diye yanıtladım. "Onlar sadece bana umut vermekle kalmıyor, Venda'nın da umudu oluyorlar."

"Yani-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum, baba. Artık aramızda hiçbir şey yok."

"Peki bu popüler olmayan karar nedir?"

Ona generallerin isteklerine rağmen kuvvetlerimizi taşıdığım vadiden bahsettim ve daha sonra ona kimseye anlatmadığım planımdan bahsettim.

"Arabella, yapamazsın-"

"Söz vermiştiniz, Peder. Bu karar bana ait." Yataktan kaydım.
"Dinlenmelisin."

İç çekti, göz kapakları sarktı. "Diğer krallıklar asla-"

"Başka seçenekleri yok. Bu konuda beni ikna edemezler. Lütfen bana güvenin."

Kaşları endişeyle aşağı indi, ama sonra dudaklarında başka bir soru soldu, son enerjisi de tükendi ve gözleri kapandı.

* * *

Odama döndüğümde keyfim yerine gelmişti. Annemle babamın birbirine kenetlenmiş ellerinin görüntüsü sürekli gözümün önüne geliyordu. Bir yaz yağmuru kadar beklenmedik olan basit bir jestti. Bazı şeyler hayatta kaldı, ne zaman bile-

Ben yanından geçerken Rafe'in kapısı açıldı ve bana çarparak dışarı fırladı. Tökezledik ve kendimizi yakaladık, eli arkamdaki duvara indi.

"Lia," dedi irkilerek. Artık ikimiz de ayaklarımızın üzerinde sabit duruyorduk, ama o

hareket etmedi. Aramızdaki hava çatırdıyordu, tenimi karıncalandıracak şekilde canlıydı. Gözlerinde gerginlik vardı ve bir adım uzaklaşarak aramızda boşluk yarattı, bu hareket garip ve barizdi.

Yutkundum, kendimi bunun salıvermenin bir parçası olduğuna ikna etmeye çalıştım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Yemekten önce Sven ile konuşmam gerekiyor. Öfkesini masaya getirmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Affedersiniz, ben-"

"Biliyorum," dedim açıkça. "Gitmen gerekiyor."

Tereddüt ederek saçlarını geriye taradı. Bu küçük hareketle onun da her seferinde bir parça bırakmak için mücadele ettiğini biliyordum. Aşk bir anda bitmezdi, ne kadar ihtiyaç duyarsan duy ya da ne kadar uygunsuz olursa olsun. Aşka durmasını emredemezsiniz, bir evlilik belgesinin ortaya çıkmasını emredemeyeceğinden daha fazla. Belki de aşk, kalbiniz uyuşana, soğuyana ve çoğunlukla ölene kadar her seferinde bir damla kanamak zorundaydı. Ayaklarının üzerinde kaydı, gözleri benimkilerle buluşmadı.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi ve Sven'i bulmak üzere oradan ayrıldı.

* * *

Ocaktaki ateşin gölgeleri duvarlarda dans ediyordu. Kemerlerimi ve silahlarımı çıkarıp bir kancaya astım ve odayı geçerek soyunma odama gittim, kıyafetlerimin geri kalanının yere düşmesine izin verirken karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Masanın üzerinde bir mum yaktım ve elimi yüzümü yıkamak için bir havlu aldım ama sonra bir şey üzerime çöktü. Bir varlık.

Jezelia.

Döndüm, kalbim çılgınca atıyor, odanın köşelerini arıyordum. Kokusu havayı dolduruyordu, teri, kendine güveni. Gözlerim çılgınca odayı taradı, gölgeleri taradı, burada olduğundan emindim.

"Komizar," diye fısıldadım. Adımlarını duydum, karanlıkta gözlerinin parıltısını gördüm, eli boynumda dolanırken ürperdim, başparmağı boğazımın çukuruna bastırdı, kalbimin atışını hissettim. *Her zaman alınacak daha çok şey vardır.*

Ve sonra gitmişti. Oda her zaman olduğu gibi bomboştu ve nefeslerim göğsümden hızla geçiyordu. *Yalanlar, kendilerini sana zorla kabul ettirecekler.* Onun yalanları. Kat ettiği her kilometrede benimle alay ediyor ve beni lanetliyordu. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştım -onu bıçaklamaktan daha kötüsü- gücünün bir kısmını çalmıştım. Kalbimi tekrar sakinleştirmeye çalıştım.

Yalanlarının bugünün zaferlerini çalmasına izin vermeyeceğim.

Temizleyici bir nefes aldım ve lavaboya su döktüm, ama sonra donup kaldım, parlayan yüzeye baktım. Sürahi parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Suyun içinde kan dönüyordu, kırmızı parmaklar gözlerimin önünde dönüyordu, savaşın feryatlarını taşıyan bir fırtına, etin üzerinde bir kılıç kesimi, toprağa düşen bedenlerin donuk gümbürtüsü. Ve sonra, aynı hızla, tekrar sadece su oldu, berrak ve uysal.

Nefes almaya çalışarak geri çekildim, odanın içinde körlemesine tökezledim.

Kardeşlerimin takımları.

Sonunda acı dolu bir nefes ciğerlerimi doldurdu ve kıyafetlerimi aradım. Giyinirken, kemerleri bağlarken, silahları kınına sokarken, botları çekerken ellerim titredi. Benim sözüm de Rafe'ninki kadar doğrudu. Vekil'in tutulduğu hücreye yöneldim.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

RAFE

Tavish bana Sven'in Yüzbaşı Azia ile mahkûmları koruyan askerlerin rotasyonu hakkında konuşmaya gittiğini söyledi. Sven'den tek kelime bile alamamıştı. Gittiğinde hâlâ ağzı kapalı ve öfkeliydi. "Ama Sven'i bilirsin. Her zaman senin yarım yamalak kararların hakkında bağırıp çağırır."

"Sence ben de mi hatalıyım?"

Tavish yeleğini silkti ve akşam yemeği için giyindi. "Her zaman yanıldığımı düşünüyorum. Genelde işe yarar. Merak etme, yola gelecektir." Botlarını giydi ve birini yarıya kadar bağladıktan sonra durakladı. "Ama ben olsam ona diğer kararından bahsetmezdim. Bu onun kafasını uçurabilir."

Başımı salladım ve kendime biraz su doldurdum.

Tavish sırttı. "Biliyorsun, bu savaşta ölürsen, kimseyle evlenmek zorunda kalmayacaksın."

Yudumun ortasında boğuldum, gömleğimden aşağı su döküldü. "Şey, bu parlak bir düşündüm. Teşekkürler."

"Ben bir taktikçiyim. Her zaman düşünürüm."

Gömleğime bir havlu sildim. "Belki de kendine başka bir iş bulmalısın."

Sırıtişı soldu. "Bunu atlatacaksın. Biz senin yanında olacağız."

Tavish'e generalin kızıyla evlenmemeye karar verdiğimi söylemiştim. Lia'nın ya da benim iyiliğim için değil, kızın iyiliği içindi bu. O benimle evlenmek istemiyordu, ben de onunla evlenmek istemiyordum. O da Lia gibi bu işe zorlanıyordu. Bu ölümcül hatayı zaten bir kez yapmıştım. Tahtıma mal olsa bile tekrar yapmayacaktım. Kız kendi geleceğini seçmeyi hak ediyordu, generalin ihtiyaçlarına hizmet etmek için uydurduğu bir geleceği değil.

"Lia'ya söyledin mi?" diye sordu.

"Neden? Marbella'dan ayrılırken yaşadığımız tartışmayı yeniden gündeme getirelim diye mi? Bunu tekrar yaşayamam. Benim kararım aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tüm bunlardan sağ çıkarsak, ben yine Dalbreck'e döneceğim ve o yine-" Başımı salladım. "Benimle gelmeyecek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Karakolda benimle dans ederken gözlerindeki öfkeyi, yemek masasından gizlice cebine attığı kemikleri, Piers Kampı'nda kürsüde volta atışını ve sonra askerlere hitap ederken Kaden'in eliyle birlikte elini kaldırışını düşündüm. "Onu tanıyorum. Bundan eminim."

"Başka sözler de verdi mi?"

"Evet."

Ayağa kalktı ve elini omzuma attı. "Üzgünüm, Jax. Eğer yapabilseydim senin için değiştirirdim." "Biliyorum."

Jeb ve Orrin ile buluşmak üzere ayrıldı. Gömleğimi değiştirdim, sonra Sven'i bulmak için dışarı çıktım, hala sözlerini çiğniyordu. *Kendine gelecektir.* Ama bu sefer farklı hissediyordum. Sven daha önce de bana patlamıştı ama hiç yabancıların önünde patlamamıştı. Belki de onu kızdıran buydu. Tahtımı tehlikeye atacak kararlar almıştım -hayatının büyük bir bölümünü beni hazırlamak için harcamıştı- ve bunu önce ona danışmadan yapmıştım.

Atımı eyerlediğim ve kaçak bir prensesi bulmak için kör bir göreve çıktığım zamanı hatırladım. O da buna pek sıcak bakmamıştı ama beni soru yağmuruna tuttuktan sonra kenara çekilip gitmeme izin vermişti. Sven'in her zaman yaptığı şey buydu; kararlılığım çelikleşene kadar tartışmaları sürdürürdü. *Kararsız* kaldığımda da *beni* kışkırtırdı -*kararını ver ve ona göre yaşa*. Generalin kafasını omuzlarından ayırmaya hazır olduğumda bile, Sven beni tekrar düşünmeye sevk etti. *Hangisini daha çok istiyorsun, kafasını koparmanın tatminini mi, yoksa bir an önce Lia'ya ulaşmayı mı? Çünkü bu konuda çok haklıydı; kimse sizin için onun kadar hızlı bir şekilde özel bir ekip oluşturamazdı*. Ve bu doğrudu. Bir gün bile gecikseydim Lia'ya zamanında ulaşamazdım. Bu doğru bir karardı ve Sven bu karara ulaşmamda bana yardımcı oldu.

Ama asker çekme kararıyla birlikte fikrimi değiştirmem mümkün değildi. Onun tavsiyesine ihtiyacım yoktu. Sadece Lia için değil, Dalbreck için de ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu ona açıklayacaktım. Şimdiye kadar muhtemelen sakinleşmiştir. Kralla görüşmeyi kaçırdığı için üzülecekti.

Lia'nın babası beklediğim gibi biri değildi. Şimdi Lia'nın hesapçı ve dürüst yüzünü nereden aldığını biliyordum. Beni kıvrandırmıştı. Lia'nın cezasını verene kadar benimle oynadığını fark etmemiştim. Bir şekilde aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu. *Aramızda hâlâ bir şeyler vardı*. Unutmaya çalıştığım bir şey. Ona doğru tökezlediğimde elimi kolundan ayırmak için tek yapabildiğim buydu. Onun yanındayken hareketlerime dikkat ediyordum, yorucu hale gelen bir şekilde bilinçliydim. Sanki yine bir güreş müsabakasında kütüğün üzerinde duruyordum. Tek bir yanlış adımda belime kadar çamura batıyordum. Halledilmesi gereken işlerle meşgul olduğumuz zamanlar daha kolaydı - sadece birlikte çalışıyorduk - ama ona rastladığım zamanki gibi plansız anlarda her şey tedirgin oluyor, sallanıyordu ve

Daha önce çok doğal olan şeyleri yapmamayı hatırlayarak aramızdaki boşluğu yeniden gezdim.

Mahkumların bulunduğu doğu kanadına ulaştığımda "Nöbetçi" diye seslendim.

tutuldu. "Albay Haverstrom bu yoldan mı geçti?"

"Evet. Bir süre önce, Majesteleri. Hâlâ aşağıda," dedi ve başıyla koridorun sonundaki merdivenleri işaret etti.

Artık benim değil, kaptanın kulağını çiğnediğine şüphe yoktu. Azia'ya borçlu olurdum.

Geçide girdiğimde merdivenler karanlıktı. Gece hızla çökmüştü ve muhafızlar fenerleri yakmayı başaramamıştı. Sadece en alt kattaki titrek meşaleler ışık veriyordu. Sadece birkaç basamak indiğimde, her yeri kaplayan bir sessizlik hissettim, çok derin görünen bir sessizlik. Yemek saati olmasına rağmen ne bir mırıltı ne de metal tepsi ya da tabak tıkırtısı vardı. Elim kılıcıma gitti ve sahanlığa döndüğümde, merdivenlerin dibinde yüzüstü yatan bir ceset gördüm. Bu Sven'di.

Kılıcımı çektim ve koştum.

Onu yuvarladım ve o zaman bir ceset daha gördüm, bir ceset daha. Bir asker. Etrafına yemek tepsileri dökülmüş bir hizmetçi. Gözleri açıktı, görmüyorlardı. Hücre kapılarının hepsi aralıktı. Bir yandan Sven'le ilgilenmeye, bir yandan da tehlike aramaya çalışırken kan beynime sıçradı.

"Sven!" Fısıldadım. Karnı kan içindeydi. "Muhafızlar!"

Merdiven boşluğunda böğürdüm. "Nöbetçi!"

Tekrar Sven'e döndüm. Sığ nefesler alıyor, dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi zorlukla kıpırdıyordu. Bir ses duydum ve döndüm. Diğer yönde başka bir ceset yatıyordu. Azia. Koridorda ona doğru süründüm, kılıcımı kaldırdım ve boynuna dokunmak için eğildim. Ölmüştü. Duyduğum, kanının bir kanalizasyona damlamasıydı.

İlk hücreye baktım. Mahkeme doktoru odanın ortasında yatıyordu, boğazı kesilerek açılmıştı. Bir sonraki hücrede başka bir ölü asker vardı. Diğerleri boştu.

Muhafızlar merdivenlerden aşağıya indi, Lia da hemen arkalarındaydı. "Kaçtılar!" Bağırdım. "Doktor çağırın! Sven hâlâ hayatta!"

Ama zar zor. Yaranın üzerine bastırdım. "Haydi, seni yaşlı lor! Bizimle kal!"

"Şehir kapılarını kapatın!" Lia bağırdı. "Muhafızları ve kampı alarma geçirin!"

Yanıma çöktü ve yaranın üzerine bastırmama yardım etti ama durdurmanın bir yolu yok gibiydi. Parmaklarımızın arasından kan sızıyordu. Kaden merdivenlerden koşarak indi, dehşet verici manzarayı seyrediyordu. Kılıcını çekerek yanımızdan geçti.

"Gittiler," dedim. "Fırsatın varken o piçi öldürmene izin vermeliydim."

Ceketimi çıkardım ve kanamayı durdurmak için kullandım. Lia'nın ve benim

Ellerinin ikisi de kanla ıslanmıştı.

"Doktor gelene kadar onunla kal," dedim ona. "Gitmesine izin vermeyin!"

Ve bunu yapan hayvanları avlamak için merdivenlerden yukarı koştum.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Kaledeki her köşe, her tünel, her geçit, her çıkıntı ve oda arandı. Rafe, Kaden ve ben -yüzlerce askerle birlikte- bütün gece ayaktaydık, şehri kapı kapı, kanalizasyon kanalizasyon, çatı çatı aradık. Civica meşalelerle canlanırken bile kilitliydi. Arama şehir kapılarının ötesine, çevredeki mezralara kadar uzandı. Tek bir ipucu ya da kayıp at bulunamadı. Ortadan kaybolmuşlardı. İz sürücüler gönderildi.

Mahkûmların boş hücrelerinden toprak yığınları ve boş tahta kutular çıktı - uzun zaman önce gömülmüş silahlar, fark edilmeleri durumunda yedek bir kaçış planı. Şimdi beni buraya hapsedmek yerine neden cephaneliğe kadar açıkta sürükleme riskine girdiklerini anlıyordum. Gizli zulalarını sezeceğimden korkuyorlardı. Silahlar yerleştirilmiş olsa bile, doğru anı bekleyerek zaman kazanmışlardı. Genel Vali Yardımcısı'na ihanet ettiği için saray hekimi en büyük bedeli ödemişti.

Kaden, Pauline ve ben Sven'in odasının dışında bekledik. Rafe içeride doktorla birlikteydi. Gün hızla akıp gitmiş ve gece yeniden bastırmaya başlamıştı. Öğleden sonra hiçbirimiz birkaç saatten fazla uyumamıştık.

"Onu öldürmeliydim," dedi Kaden başını sallayarak. "Şansım varken bunu yapmalıyım."

Ama suç bendeydi. İnfazı durdurmuştum.

kırılabilirler, biri hekimin yaptığı gibi dönebilir ve bize yararlı olabilecek bilgiler verebilir. Ve eğer Vali Yardımcısı acı dolu bir ölümden korkuyorsa, kendisi de kırılabilir ve bana kardeşlerime yardımcı olacak bir şey söyleyebilirdi. Komizar'ın oyununu oynamış, elimin altındaki tutsakları en iyi şekilde kullanmanın yolunu bulmaya çalışmışım. Ama kaybetmişim.

Şimdi dört adam ölmüştü, Sven hayatı için savaşıyordu ve hainler serbestti, muhtemelen Komizar'a katılmaya ve artık Morrighan'ı benim yönettiğimi söylemeye gidiyorlardı.

Berdi ve Gwyneth, Yüzbaşı Azia da dahil olmak üzere ölen askerler için uygun bir Dalbretch cenaze töreni düzenleme işini üstlenmişlerdi. Cenaze törenleri konusunda pek tecrübemiz yoktu ama onlara uygun bir şekilde saygı gösterildiğinden emin olmak istedim.

Kaden, "Komizar'la buluşmak için koşuyorlarsa, onları dövüştürür," dedi. "Onunla birlikte giden hiç kimse kurtulamaz."

"Nöbetçi Yüzbaşı yıllardır eline silah almadı," dedim. "Ama Başkan Yardımcısı ve Şansölye..." Dişlerimin arasından bir iç çekiş tısladı. Kılıç talimi rutinlerinin günlük bir parçasıydı. Bunun formda kalmanın basit bir yolu olduğunu iddia ediyorlardı. İkisi de yetenekliydi. Ama binlerce asker arasında iki asker daha neydi ki?

Pauline'in dudağı tiksintiyle kalktı. "Korkakların bir deliğe girip savaş tehlikesinin geçmesini bekleyeceklerine bahse girerim."

Şakağımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu. Kan, cesetler, Rafe'in yüzü; her şey zihnimde tekrar tekrar oynadı. Sven'i kurtarmaya çalışırken Rafe'in boğazındaki o kırık düğüm. *Haydi, seni yaşlı moruk!*

Sven'in odasının kapısı açıldı ve Tavish dışarı çıktı.

Hepimiz endişeyle ona baktık. "O nasıl?" Ben sordum. Tavish omuz silktilti, yüzü asık ve bitkin bir haldeydi. "Dayanıyor."

"Peki ya Rafe?"

"Ben de dayanıyorum. İçeri girebilirsin."

* * *

Rafe, Sven'in yatağının yanındaki sandalyede oturmuş ona bakıyordu, boş bakışları kalbimi parçalıyordu. Birlikte yaptıkları son konuşmanın tartışmalı geçtiğini ve Sven'in hışımla odadan çıktığını biliyordum. Ya böyle bittiyse? Ya paylaştıkları onca şeyden sonra, birlikte geçirdikleri son an buysa? Rafe'e baktım, sadece saatler önce olduğu kişinin bir kabuğuydu. Sadece birkaç ay içinde anne ve babasını kaybetmişti. Bir insan ne kadarını kaybedebilirdi ki?

Ağlamasını, kızmasını ya da bir şekilde tepki vermesini istiyordum. Ona bir şey getirip getiremeyeceğimi sorduğumda başını zar zor salladı.

Gwyneth ve Berdi daha sonra bize katıldı. O yorgun anlarda, düşündüm ki ikisini de daha fazla sevemezdi. Gwyneth su doldurup Rafe'in eline tutuşturdu ve Sven'le şakalaştı, sanki onu dinliyormuş gibi konuştu. Belki de dinliyordu. Jeb ve Orrin daha sonra yorgunluktan göz kapakları ağırlaşarak içeri girdiler ama hiçbirimiz bu gece kendi odalarımızda olmak istemedik. Bu bir nöbetti, sanki hepimizin ağır kalpleri Sven'i bu odaya sabitleyebilecek çapalardı. Kaden köşede sessizce oturmuş, hak etmediği bir suçluluk duygusu taşıyordu. Gwyneth ve Berdi yiyecek getirdiler, yastıkları kabarttılar, Sven'in alnını sildiler. Gwyneth Sven'i azarladı, bir an önce canlansa iyi edeceğini, çünkü bu taş suratlara daha fazla katlanamayacağını söyledi, sonra hepimize baktı, bizi kasvetimizden çıkarmaya çalıştı. Yanağından öptü. "Bu bizden olsun," dedi. "Bir sonraki size pahalıya patlayacak."

Rafe'yi bir şeyler yemesi için cesaretlendirdiğimde başını salladı ama yine de hiçbir şey yemedi. *Lütfen*, diye dua ettim tanrılara, *lütfen, son birkaç söz söylemelerine izin verin. Rafe'yi sadece bununla bırakma.*

Gwyneth yürüdü ve Rafe'in sandalyesinin yanına oturarak kolunu omzuna doladı. "Sen onu duyamayabilirsin ama o seni duyabilir. Bu işler böyle yürür. Onunla konuşmalısın. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. O da bunu bekliyor." Gözleri yaşlarla doldu. "Anlıyor musun? Şimdi hepimiz gidiyoruz, böylece siz ikiniz yalnız konuşabilirsiniz."

Rafe başını salladı.

Hepimiz odadan çıktık.

Bir saat sonra onu kontrol etmeye gittim.

Rafe yerde oturmuş uyuyordu, başı Sven'in yatağının kenarına yaslanmıştı. Sven'in bilinci hâlâ yerinde değildi ama elinin sanki yatak örtüsünden kaymış gibi Rafe'nin omzunda gevşek durduğunu fark ettim. Ya da belki Rafe onu oraya koymuştu.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

Annemin beni görmesine, göz göze gelmemize dayanamadığım için üst galeriden gizlenerek izledim. Benim de bildiğimi bilmesine. O ve teyzelerim zıtara çalıyorlardı, unutulmaz müzik kaburgalarını sızlatıyordu, annemin sözsüz şarkısı bir matem ağıtı gibi süzölüyor, kayıyor, kalenin her soğuk damarına sızıyordu. Venda'nınki kadar eski bir şarkıydı, akşam sisi ve kana bulanmış uzak vadiler kadar eski, dünyanın kendisi kadar eski bir nakarat.

Gördüklerimi, kan girdabını, savaş çığlığını, ok vızıltısını unutmamıştım. Daha fazla ölüm gizleniyordu. Annemin gözlerindeki ölümü gördüm. O da benimkiyle aynı şeyi görmüştü. *Kardeşlerimin mangaları*. Sütuna yaslandım. Kale çoktan kederle dolup taşmıştı, cenaze ateşleri dün hemen arkamızdaydı. İki gün içinde Sentinel Vadisi'ne doğru yola ıkacaktık. *Öfkeyi dindir*. Kör edici bir gayretle bunu yapmaya çalıştım ama keder geri geldi.

*Ejderha komplo kuracak,
Bir tanrı gibi kudretli, durdurulamaz.*

Durdurulamaz.

Kaybedecek daha ne kadar şey vardı?

Gerçekler, oburluk, kavrama ve ulaşma gücü kafama dank etti. Komizar kazanıyordu.

Koridorda ağır ayak sesleri duyuldu ve sonunda Rafe'i görmek için döndüm Piers Kampı'ndan dönüyordu. Dün cenaze ateşleri söndükten sonra doğruca oraya gitmişti, gözleri yine alev alevdi, intikam hırsıyla hazırlıklara katılıyordu. Bugün de bütün gün oradaydı. Ben de daha yeni dönmüştüm. Geç olmuştu. Akşam yemeği odamda bekliyor olacaktı. Ama zıtara seslerini duyduğumda-

Anneme dönüp baktım. Yeteneğimi beslememesinin bir başka nedeni de buydu. Gerçeğin keskin tarafları vardı ve bizi bütünüyle deşebilirdi.

Ayak sesleri galeride durakladı. Galerinin gölgesine sıkışmışım. ama Rafe yine de beni fark etmişti. Yavaş ve yorgun adımlarla bana doğru yürüdü ve yanımda durup altımızdaki koridora baktı. "Neyin var?"

Ne demek istediğinden emin olmadan ona baktım.

"Buraya geldiğimizden beri seni boşta görmedim," diye açıkladı. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir bıkkınlık vardı.

Kardeşlerimle ilgili korkularımı açıklamak istemedim. Şimdi değil, ne zaman

Sven hayata zar zor tutundu. Doktor iyileşmesi için pek umut vermemişti. Rafe'in Sven'e fısıldadığı son sözler ne olursa olsun, Gwyneth'in Sven'in bunları duyduğuna dair iddiasına güvenmek zorundaydı.

Sesimi eşit tutmaya çalışarak, "Sadece bir dakikanızı alacağım," dedim.

Başımı salladı, sonra birlikler, silahlar, vagonlar, daha önce kontrol ettiğim her şey hakkında beni bilgilendirdi, ama artık aramızdaki dil buydu. Değişmiştik. Dünya bizi hiç olmadığımız bir şeye sürüklüyordu.

Daha önce de olduğu gibi, bizi her geçen gün birbirimize yer olmayan iki insan haline getirdi.

Onu izledim, alnının pürüzsüzlüğünü, yanağının kirli sakalını, Dudaklarının hareketini izledim ve erzaklardan bahsetmiyormuş gibi davrandım. Terravin hakkında konuşuyordu. Kavunlar hakkında gülüyor ve benim için bir tane yetiştireceğine söz veriyordu. Başparmağını yalıyor ve enemdeki kiri lekeliyordu. Bana bazı şeylerin kalıcı olduğunu söylüyordu, önemli olan şeylerin. *Ve bir yolunu bulacağımızı* söylediğinde, savaşlardan bahsetmiyordu, bizden bahsediyordu.

Gncellemelerini bitirip gözlerini ovuşturdu ve dünyamıza gerçekte olduğu gibi geri döndük. Onu saran uyuşmuş kederi gördüm ve arkasında bıraktığı boşluğu hissettim. *Yeniden toplanın. İlerleyin.* Ve yaptık, çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Yatmaya gideceğini söyledi. "Sen de aynısını yapmalısın."

Başımı salladım ve koridordan odalarımıza doğru yürüdük. citadelle yaklaşıyor, zıtara'ların koparılmasıyla göğsüm sıkışıyor ve yarının neler getirebileceğini biliyordum.

Kapıma ulaştık ve boşluk daha da daraldı. Tek istediğim Yüzümü yatağıma gömdüm ve dünyayı görmezden geldim. İyi geceler demek için ona döndüm ama bunun yerine gözlerim onunkilere kilitlendi ve düşünmeme bile izin vermediğim kelimeler bir anda orada, umutsuz ve çiğ bir şekilde belirdi.

"ok şey alındı. Hiç bir kısmını geri alabilmeyi dilediniz mi? Sadece bir geceliğine? Sadece birkaç saatliğine?"

Bana baktı, kaşlarının arasında bir kırışıklık derinleşti.

"Evlenmeyi planlamadığını biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Tavish bana söyledi." Gözlerim acıdı. Gerisini tutmak için artık çok geçti. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum Rafe."

Dudakları aralandı, gözleri cam gibiydi. Arkalarında bir fırtına koptu.

Korkunç bir hata yaptığımı biliyordum. "Yapmamalıydım-"

Yaklaştı, elleri arkamdaki kapıya arpdı, beni kollarının arasına hapsetti; yüzü, dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve tek görebildiğim, tek hissedebildiğim Rafe'di, gözleri kırılmış, parlıyordu ve arkalarındaki gerginlikti.

Daha yakına eğildi, nefesleri sıklaştı ve yanağıma değdi. "Keşke birkaç saatimi geri alabilseydim demediğim tek bir gün bile yok," diye fısıldadı. "Ağzının tadını, parmaklarımin arasına dolanan saçlarının hissini, vücudunun benimkine bastırılmış hissini geri almak istemediğim bir gün yok. Seni Terravin'e döndüğümüz zamanki gibi gülerken ve gülümserken görmek istemediğimde."

Eli arkama kaydđ ve kalçalarını kendine doğru çekti, sesi boğuktu, dudakları kulak mememi okşuyordu. "Gözetleme kulesinde seni öptüğüm, sana sarıldığım ve"- nefesi kulağıma ürpertti-"yarının hiç gelmemesini dilediğim bir saati tekrar alabilmeyi dilemediğim bir gün bile geçmiyor. Hâlâ krallıkların aramıza giremeyeceğine inandığım zamanları." Yutkundu. "Venda'yı hiç duymamış olmanı dilediğim zaman."

Arkasına yaslandı, gözlerindeki sefalet içimi parçaladı. "Ama bunlar sadece dilek Lia, çünkü sen de ben de sözler verdik. Yarın gelecek ve yarın önemli olacak, senin krallığın için de benim için de. Bu yüzden lütfen bana bir daha bir şey dileyip dilemediğimi sorma, çünkü her gün sahip olamayacağım bir şey dilediğimin hatırlatılmasını istemiyorum."

Birbirimize baktık.

Aramızdaki hava çok sıcaktı.

Nefes almadım.

Hareket etmedi.

Biz de birbirimize sözler verdik, demek istedim ama bunun yerine sadece fısıldadım, "Özür dilerim Rafe. İyi geceler deyip unutmalıyız-"

Ve sonra dudakları dudaklarımdaydı, ağzı aç, sırtımı eli arkamdan uzanıp kapıyı açtı ve tökezleyerek odaya geri döndük, dünya arkamızda kayboldu. Beni kollarının arasına aldı, bakışları içimdeki her boşluğu doldurdu ve sonra ellerinin arasından kaydım, ağzım tekrar onunkiyle buluştu. Öpüşmelerimiz çaresizdi, tüketiyordu, önemli olan ve var olan tek şeydi.

Ayaklarım yere değdi, sonra kemerlerimiz, silahlarımız ve yeleklerimiz de yere düştü. Durduk, birbirimize baktık, aramızda korku vardı, bunların hiçbirinin gerçek olmadığından, bu değerli birkaç saatin bile elimizden alınacağından korkuyorduk. Dünya titredi, bizi koruyucu karanlığa çekti ve ben yine onun kollarındaydım, avuçlarımız nemliydi, arıyorduk, yalan yoktu, krallık yoktu, aramızda tenimizden başka bir şey yoktu, sesi sıcak, akıcı, içimdeki her sıkı şeyi ortaya çıkaran altın bir güneş gibi, *seni seviyorum, ne olursa olsun seni sonsuza dek seveceğim*. Rafe'in bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı, dudakları ipeksi, boynumdan aşağı kayıyor, göğsüm, tenim aynı anda hem titriyor hem de yanıyordu. Soru yoktu, duraklama yoktu, çalınacak başka bir şey için yer kalmamıştı. Sadece biz vardık ve birbirimiz için her şeydik, sadece bizim önemli olduğumuz günler ve haftalar, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti, tutuyordu, şiddetliydi, bakışları benimkini delip geçiyordu, sonra korku ve çaresizlik azaldı, hareketlerimiz yavaşladı ve ezberledik, oyalandık, dokunduk, hala içimizde kabaaran gözyaşlarını yuttuk, gerçek ortaya çıktı - sadece birkaç saatimiz vardı. Üzerimde durdu, ateşin alevi gözlerini aydınlattı, dünya inceldi, kayboldu, dili benimkinde tatlı, yavaş ve nazikti ve sonra daha acil, baskıcı, aç, an bir ömür boyu vaat haline geldi, ateşli bir ihtiyaç ve ritim

Aramızda nabız gibi atıyor, tenimiz nemli ve yakıcı, sonra kulağında nefesinin titremesi ve nihayet dudaklarında adım. *Lia*.

* * *

Karanlıkta uzandık, yanağım göğsündeydi. Kalp atışlarını, nefes alışlarını, endişelerini ve sıcaklığını hissettim. Parmakları dalgınca kolumdaki çizgileri sıyırdı. Eskiden yaptığımız gibi listeler ve malzemeler hakkında değil, kalplerimizde ağır basan şeyler hakkında konuştuk. Bana nişandan ve bunu neden yapamadığından bahsetti. Mesele sadece onu sevmemesi değildi. Neler yaşadığımı zaten biliyordu. Bunu bir daha kimseye yapmayacağına dair kendine söz vermişti. Seçim hakkında söylediklerimi hatırladı ve onun da bunu hak ettiğini biliyordu.

"Belki de seninle evlenmek istiyordur?"

"Daha on dört yaşında ve beni tanımıyor bile," dedi. "Onun titrediğini ve korktuğunu gördüm, ama buraya sana gelmeyi çok istiyordum, bu yüzden kağıtları imzaladım."

"Sven nişanı bozmanın tahtına mal olabileceğini söyledi." "Bu riski almak zorundayım."

"Ama koşulları, generalin ne yaptığını açıklarsanız-"

"Ben çocuk değilim, Lia. Neyi imzaladığımı biliyordum. İnsanlar istediklerini elde etmek için her gün sözleşme imzalıyor. Ben istediğimi aldım. Eğer üzerime düşeni yapmazsam, zaten sorunlu olan bir krallığa yalancı gibi görüneceğim."

İmkânsız bir seçimle karşı karşıyaydı. Eğer onunla evlenirse, hak eden bir kızın geleceğini mahvedebilirdi. Eğer evlenmezse, sevdiği krallığın güvenini kaybedebilir ve onu daha da büyük bir kargaşanın içine itebilirdi.

Ona Dalbreck'i ve oranın nasıl bir yer olduğunu sordum. geri döndü. Bana babasının cenazesinden, engellerden ve sorunlardan bahsetti ve ses tonundaki endişeyi duydum, ama anlatırken aynı zamanda

gücü, krallığına duyduğu derin sevgi, geri dönme arzusu. *Liderlik onun kanında var*. Bu da benim ve Morrighan için aldığı riskleri daha da artırıyordu. Kalbimdeki sızı kabardı. Bir çiftçi, bir prens, bir kral. Onu sevmiştim. Olduğu ve olacağı her şeyi sevdim - bensiz olacak olsa bile.

Yuvarlandım, bu kez onun üzerinde durdum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım.

* * *

Gece boyunca uyuduk ve uyandık, başka bir öpücük, başka bir fısıltı, ama sonunda şafak söktü ve dünya tekrar içeri girdi. Ahududu ışığı perdelerin etrafında parlayarak ömrümüzün dolduğunu işaret ediyordu. Kollarının arasında kıvrılmış yatıyordum ve parmakları sırtımı sıvazlıyor, hafifçe kavahıma dokunuyordu. *Bizim kavahımız*, demek istedim ama Venda'nın kehanetinin içine çekilmek isteyeceği son şeyin bu olduğunu biliyordum, gerçi bunun için artık çok geçti.

Konuşmadan giyindik.

Yine krallıkların liderleriydik, botların, tokaların ve görevin sesi etrafımızdaki havada asılı duruyordu. Birkaç saatimiz gitmişti ve artık ayıracak zamanımız kalmamıştı. O güne Sven'i kontrol ederek başlayacaktı ve ben de Zaman Tutucu'ya görevlerimi bildirmek için ayrılacaktım, böylece ihtiyaç duyulduğunda beni bulabilecekti, çünkü peşimden gelmesini yasaklamıştım.

Son bağcığım da bağlandığında sessizliğimizi bozdum. "Bir şey var.

Yine de babama söylediğim bir şeyi sana söylemek zorundayım Rafe. Vadiye vardığımızda ve Komizar'ın ordusuyla karşılaştığımızda, bir barış anlaşması teklif edeceğim."

Burun delikleri açıldı ve çenesi sertleşti. Sanki beni duymamış gibi eğilip yerden baldrick'ini aldı. Başının üzerinden geçirdi, tokasını ayarladı, hareketi öfkeyle noktalandı.

"Vendalılara Cam Lanteux'ye yerleşme hakkı sunmayı planlıyorum, daha iyi bir yaşam için bir şans-"

Kılıcını kınına soktu. "Biz teklif etmeyeceğiz Komizar her şeyi yapar!" diye çıkıştı. "Beni duyuyor musun, Lia? Eğer yanıyor olsaydı, alevleri söndürmek için üzerine işlemekten başka bir şey yapmazdım! Hiçbir şey alamaz!"

Koluna dokunmak için uzandım ama geri çekildi. Hâlâ Kaptan Azia ve adamlarının kaybının etkisinde olduğunu biliyordum. "Komizar'a bir teklif değil," dedim. "Katledilmemizden daha azına razı olmayacağını biliyorum. Bu teklif Vendan halkına, Rafe. Unutma, onlar Komizar değil."

Göğsü kabardı. "Lia, bir orduyla, Konsey'le, onun arkasında olan ve onunla aynı şeyleri isteyen binlerce kişiyle savaşıyorsun. Senden gelecek herhangi bir barış anlaşmasını dinlemeyecekler."

Komizar'ı destekleyenleri düşündüm. *Çievdarları*. Cömertlikten ağzı sulanan ve çok daha fazlasını isteyen valileri. Gücü hava gibi soluyan derebeyleri. Kardeşimi ve bölüğünü katleden, sonra da onları gömerken bana dudak büken askerleri ve onlar gibi yüzlercesini, yıkımdan zevk alanları. Rafe haklıydı. Komizar gibi onlar da dinlemeyeceklerdi.

Ama bunu yapacak başkalarının da olduğuna inanmak zorundaydım - hizmete zorlanan klanlar ve başka seçenekleri olmadığı için korkup Komizar'ı takip edenler. Herhangi bir umut için çaresiz olan binlerce kişi. Şansımı denemem gerekenler onlardı.

"Savaş başlamadan önce bir teklifte bulunacağım, Rafe." "Baban bunu kabul etti mi?"

"Önemli değil. Ben naibim."

"Küçük Krallıklar bunu asla kabul etmeyecektir."

"Dalbreck öncülük ederse edecekler. Kaybedersek zaten olacak. Kazanırsak da yine olmak zorunda. İlerlememizin tek yolu bu. Herkesin umuda ihtiyacı var, Rafe. Onlara bunu vermek zorundayım. Yapılacak en doğru şey bu."

Bir anlaşma önermek için zaman olmadığını ve savaş alanının bir anlaşma için uygun bir yer olmadığını savundu. Kilometrelerce uzanan bir orduda on binlerce kişi vardı, hepsiyle konuşamazdım ve Komizar da dinlemezdi. Savaştan önceki anlar belirsizlikle doluydu.

"Biliyorum. Ama bir yolunu bulacağım. Senden sadece bana yardım etmeni istiyorum. Dalbeck'in onayı olmadan, onlara sadece boş bir umut sunmuş olacağım."

İçini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu sözü verebilir miyim bilmiyorum, Lia. Benden yüzyıllar öncesine dayanan bir anlaşmayı bozmamı istiyorsun." Bir adım daha yaklaştı, öfkesi azalıyordu. Yanağındaki bir tutam saçı fırçaladı. "Başka ne yapmayı planladığını biliyorum. Senden son bir kez daha rica ediyorum. Yapma. Lütfen yapma. Kendi iyiliğin için."

"Bunu zaten konuşmuştuk, Rafe. Birisi olmalı."

Gözleri yeniden parladı, direniyordu -duymak istediği şey bu değildi- ama sonra dikkatimiz kapının acilen çalınmasına çekildi.

Arayan Bernette Teyze'ydi, nefesi kesilmişti ve yan tarafını tutuyordu. "Dalbreck birlikleri!" diye soluk soluğa bağırdı. "Tespit edildiler! Civica'dan bir saat uzaktalar."

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Peki ya ekipler?" diye sordum. Gözleri endişeyle parlıyordu. "Bilmiyoruz."

* * *

Rafe, Tavish, ben ve bir düzine asker, birliklerin Civica'ya doğru yürüdüğü yere doğru at sürdük. Belki beş yüz kişilik bir tugay gördük. Rafe'in istediği altı bin kişi değildi.

"Diğerleri daha geride olabilir," diye yorumladı Tavish. Rafe hiçbir şey söylemedi.

Onlara doğru at sürdüğümüzü fark ettiklerinde kervan durdu. Rafe albayı selamladı ve geri kalan birliklerin nerede olduğunu sordu. Albay, Rafe'nin mesajını almadan önce General Draeger'in onları çoktan Dalbreck'e geri çağırdığını açıkladı. Rafe'nin gözlerinde parlayan ateşi gördüm, ama o anda daha acil olan konuya geçti

-Prensler ve takımları.

"Buradalar Majesteleri, ortada at sürüyorlar," dedi omzunun üzerinden başını sallayarak. "Korkarım kayıplar oldu. Biz-"

Topuklarım yere sağlam bastı ve atımla birlikte kervanın ortasına doğru uçtuk. Dalbretch mavisini yerini Morrighese kırmızısına bıraktığında atımdan atlayıp Bryn ve Regan'ı aradım ve isimlerini söyledim.

Eyerlerinin üzerine battaniyelerle bağlanmış büyük bohçaları olan beş at gördüm. Cesetler. Boğazım düğümlendi.

Bir el omzuma dokundu.

Döndüm ve tanımadığım ama beni tanıyor gibi görünen bir adamla karşılaştım. "Yaşıyorlar, Majesteleri. Bu taraftan."

Beni karavana geri götürdü. Kendisini cerrah olarak tanıttı ve ardından kardeşlerimin yaralarını tarif etti. Saldırının en ağır kısmı onlara yönelmişti. "Adamları cesurca savaştı ama gördüğünüz gibi bazıları hayatını kaybetti."

"Saldırganlar mı?"

"Öldü, ama kral bir mesaj göndermeseydi Morrighese ekibinin tamamı için durum tam tersi olacaktı."

Arabaya ulaştık ve cerrah geri çekilerek kardeşlerimle yalnız görüşmeme izin verdi. Şakaklarım ağrıyordu. İkisi de yatağın üzerinde yatıyordu, kül rengi solgunlukları yağlı bir parıltıyla aydınlanmıştı ama Regan beni görünce gözleri parladı.

"Abla," dedi ve doğrulmaya çalıştı, sonra yüzünü buruşturdu ve geriye düştü. Yanlarındaki vagona sürünerek girdim ve ellerini yanaklarıma götürdüm. Gözyaşlarım parmaklarının arasından aktı. *Yaşıyorlar. Bryn, Regan.* Kendimi gerçekten burada olduklarına ikna etmek istercesine isimlerini yüksek sesle fısıldadım. Regan'ın gözleri de yaşlarla ıslanmıştı ama Bryn'inkiler kapalı kalmıştı, uyku iksiri onu hayal dünyasında tutuyordu.

"Bunun bir yalan olduğunu biliyorduk," dedi Regan. "Sadece ne kadar derine indiğini bilmiyorduk."

"Hiçbirimiz yapmadık," dedim.

"Ayrılmadan önce babam bana *onu bulmamı* fısıldadı. O da seni geri istiyordu. Hâlâ hayatta mı?"

"Evet," diye cevap verdim. Gönderdiğim mesajda onlara Genel Vali'den zaten bahsetmiştim ama şimdi ona geçtiğimiz haftalarda neler olduğunu ve Komizar'la Sentinel Vadisi'nde buluşma planımızı anlattım. Ve sonra, yeniden yaşamak acı verse de, ona Walther'in ölümüyle ilgili gerçeği anlattım.

"Acı çekti mi?" diye sordu, gözleri çökmüş ve ifadesi asıktı.

Ona nasıl cevap vereceğimden emin değildim ve Walther'in savaşa doğru öfkeyle ilerlediği anısı tekrar su yüzüne çıktı. "Kederden deliye dönmüştü Regan. Greta kollarında öldüğü andan itibaren acı çekti. Ama savaş alanında çabucak öldü; cesur ve güçlü ama sayıca çok az olan savaşçı bir prensti."

"Şu anda olduğumuz gibi."

"Evet," diye itiraf ettim, "şu anda olduğumuz gibi." Zayıflamış haliyle bile gerçeği onun için ballandıra ballandıra anlatamazdım.

"Gitmeden önce birkaç gün bekle," dedi. "Ve sonra ata binebilirim seninle."

Sesindeki açlığı, kardeşlerinin intikamını alma ve kız kardeşinin yanında at sürme arzusunu duydum. İçinde yanıyordu. İhtiyacını anladım ama iç çektim.

"Yan tarafında bir kesik var, Regan, kapatmak için yirmi yedi dikiş gerekiyor. Eğer tam tersi olsaydı, beni de yanında götürür müydün?"

Başı geriye düştü. Birkaç gün içinde ata binemeyeceğini biliyordu. Hatta birkaç hafta. "Lanet cerrahlar. Saymaya bayılıyorlar."

"Burada kalmalısın. Bryn uyandığında sana ihtiyacı olacak."

Uyuşturulmuş hayal dünyasında huzur içinde olan Bryn'e baktım. Tatlı genç kardeşim bir askerden çok bir meleğe benziyordu. "Ne olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Regan başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Çığlık atıyordu ve sayıklıyordu. O zamandan beri uyanmadı."

Bryn'in bacağına baktım, yarısı gitmişti.

"Uyandığında burada olmazsam, bunu ödeteceğimi söyle. Aldıkları her can ve et parçası için. İki katını ödeyecekler."

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tavish, Jeb ve Orrin askerleri kafiiledaki yerlerine yönlendiriyorlardı. Üç dalga halinde yola çıkıyorduk. Gwyneth, Pauline ve Berdi listelerle birlikte yürüyor, erzak vagonlarını kontrol ediyor ve birlikler arasında eşit olarak dağıldıklarından emin oluyorlardı.

Pauline görünüşte bir vagonu kontrol etmek için beni yanına çağırdığında, bir gece önce gelen başka bir alayla konuşmaya gitmek üzereydim. Aklında başka bir şey olduğunu biliyordum.

"Sipariş ettiğin ceket hazır," dedi. "Odana koydum." Sesini alçaltarak omzunun üzerinden baktı. Ondan tedbirli olmasını istemiştim. "Terzi mutlu değildi. Elinde mükemmel bir kumaş varken neden artık kumaş istediğini anlamadı."

"Ama dediğimi yaptı?"

Pauline başıyla onayladı. "Evet ve bana verdiğin dikilmiş kırmızı parçaları birleştirdi."

"Peki ya omuz?"

"O da var." Yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "Ama diğer herkesin ne düşüneceğini biliyorsun."

"Başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenemem. Tanınmaya ihtiyacım var.

Peki ya ip?"

Elini cebine attı ve bana uzun, kesik bir deri şerit uzattı.

Bunun için zaten kemiklerim vardı. Onları saklıyordum.

"Seninle Natiya hakkında da konuşmam gerekiyor," dedi. "Bizimle geleceğini düşünüyor."

Alnımı ovuşturdum, Natiya'yla yeni bir irade savaşına girmek istemiyordum, nasıl olsa peşimden gelmesinden korkuyordum. "O da gelebilir," dedim. "Vendanca konuşuyor. Ona bir görev vereceğim." Pauline'in gözlerindeki endişeyi gördüm. "Onu güvende tutmak için elimden geleni yapacağım," dedim ama elimden gelen henüz yeterince iyi değildi. Ona Natiya için planlarımı anlatıyordum ki arkamızdan gür bir ses yükseldi.

"Bunlar ukala taverna hizmetçisi ve onun güzel arkadaşı değil mi! Görünüşe göre tam zamanında gelmişim. Şimdi de askerlere mi hizmet ediyorsun?"

Tanıdık bir asker görmek için döndüm. Onu tanımam birkaç saniye sürdü ama sonra hatırladım. Kasıla kasıla yürümesi ve kibirli gülümsemesi hiç değişmemişti. Festivalde birayla ıslatıp bıçakla tehdit ettiğim meyhanenin askeriydi. Beni unutmadığı belliydi.

"Bir sonraki karşılaşmamızda beni şaşırtacak kişinin sen olacağını iddia etmiştin," dedi yaklaşarak. "Sanırım işler o şekilde yürümedi."

Onu karşılamak için bir adım öne çıktım. "Dün gece mi geldin asker?"

"Doğru," dedi.

"Ve benim buradaki rolümü bilmiyor musunuz?"

"Neye yaradığını görmek çok kolay. Ve tekrar karşılaştığımızda aramızdaki meseleyi sonsuza dek çözeceğimize söz vermiştin."

Gülümsedim. "Evet, bunu söyledim, değil mi? Ve itiraf etmeliyim ki, beni çok şaşırttın. Aferin sana asker. Ama benim de sana bir sürprizim olabilir."

Uzandı ve bileğimi tuttu. "Bana bıçak çekmeyeceksin. Bu sefer ben."

Bileğimi kavrayan parmaklarına baktım ve sonra tekrar onun alaycı yüzüne döndüm. "Bunu asla yapmam," dedim tatlı bir sesle. "Elimin altında koca bir ordu varken neden bıçak çekeyim ki?"

Ve o gözünü kırpmadan Natiya, Pauline, Gwyneth ve Berdi sırtına kılıçları bastırarak.

Kaden ve Rafe birkaç adım ötede durmuş, ani hareketliliğe dikkat kesilmişlerdi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı.

"Sence onlara yardım etmeli miyiz?" Kaden sordu.

Rafe başını salladı. "Hayır. Sanırım bu işi hallettiler." Asker dondu kaldı, omurgasındaki çelik hissini biliyordu.

Ona tekrar gülümsedim. "Şuna bakın. Sanırım onu şaşırtmayı başardım. Her şeye rağmen sen."

Bileğimi bıraktı, az önce ne olduğundan emin değildi.

Gülümsemem kayboldu. "Şimdi git ve saflarına katıl asker ve bölüğüne hitap etmemi bekle. Bu, kralın ordusunun onurlu bir üyesi gibi davranman için sana son uyarım olacak. Bir dahaki sefere seni elmadaki çürük bir çukur gibi görevinden alacağım."

"Konuşan sizsiniz-" "Evet."

Walther'in göğsümdeki baldrick'ini ilk kez fark etmiş gibiydi -Kraliyet armasıyla birlikte. "Sen-"

"Evet."

Solgunlaştı, özür dilemek için kabardı ve tek dizinin üzerine çökmeye başladı, "Ekselansları-"

Onu durdurdum ve kılıcımın ucuyla tekrar ayağa kaldırdım. "Bu bir taverna hizmetçisi ya da prenses olmam fark etmemeli. Başkalarına makamlarına -ya da anatomilerine- bakmaksızın saygılı davrandığınızı gördüğümde özrünüzün bir anlamı olacaktır."

O hala söylenirken arkamı dönüp uzaklaştım, bunun tekrar tekrar savaşmak zorunda olduğum bir savaş olmasından bıkmıştım.

* * *

Sentinel Vadisi'ne yürüyüş iki hafta sürdü. Yağmur, dolu ve rüzgârın moralleri bozduğu ve her kilometreyi engellediği çok uzun iki hafta. On beş bin askerle yola çıktık ve yol boyunca ek birlikler topladık. Vadinin ağzının hemen dışında kamp kurduğumuzda sayımız yirmi sekiz bine ulaşmıştı. Neredeyse Morrihan'daki tüm askerlerimiz bu kadardı. Hiç bu kadar çok askeri bir arada görmemiştim. Kampımızın sonunu göremiyordum. Erzakımız boldu. Yiyecek. Silahlar. Barikatlar ve savunmalar inşa etmek için ham kereste stokları. Son planlarımız yapılırken hava şartlarından korunmak için çadırlar. Çok etkileyici bir şehir. Ama yine de Komizar'ın önümüze yuvarladıkları yanında cüce kalıyordu.

Bu birliklerin hepsi benim emrimle, içimde hissettiğim bir şeye dayanarak buradaydı. Generaller yol boyunca homurdandılar.

Rafe, Jeb ve Orrin'i bir grup askerle birlikte yollarını kesmeleri için göndermişti.

Dalbretch birlikleri gelebilir ve onları Sentinel Vadisi'ne yönlendirin. *Geliyor olabilirler.* Bu sözler bana ağır geldi. Draeger binlerce askeri Dalbreck'e geri çağırırken, herhangi bir yardım almamız pek olası görünmüyordu.

Tavish, generalin Rafe'nin mesajını almadan çok önce birlikleri geri çağırdığını açıkladı. "Hâlâ gelebilirler."

Mayıs. Olabilir. Endişem arttı. Her gün hafifçe vuran bir davul gibi geçti. içimde titreşiyor, zamanı işaretliyordu. Rafe, Marabella güçlerinin ortaya çıkacağına söz vermişti ama onlardan da hiçbir iz yoktu. Rafe kendi krallığı üzerindeki kontrolünü çoktan kaybetmiş olabilirdi.

En azından hava sonunda güzelleşmişti. Rafe, Kaden ve ben vadiyi keşfetmek için yalnız ayrıldık. Generallerin homurtularını, çadır kazıklarının vuruşlarını ya da askerlerin çağrılarını duymak istemiyordum. Sessiz bir ses beni buraya çekmişti. Burayı keşfederken ve benim için sakladığı başka sırları dinlerken sessizliğe ihtiyacım vardı.

Vadiye açılan kapı dardı, tıpkı Reunaud'nun tarif ettiği gibi o.

İçeri girdik ve attan indik. Bunu hemen hissettim. Rafe ve Kaden bunu hissetti. Bunu yüzlerinde ve adımlarındaki hürmette gördüm. Hava, ezici ya da özgürleştirici olabilen zamansız bir şeyin varlığını taşıyordu. Bizi umursamayan, sadece gelecek olanı umursayan bir şey. O biliyordu. Uzun yeşil kayalıklara ve üzerimizde yükselen kalıntılara baktık. Yüzyılların ağırlığı üzerimize çökmüştü.

Bir süre birlikte yürüdük. Rafe kayalıklara bakıyordu, önce bir tanesine. Bir o yana, bir bu yana, Kaden dönüyor, hayal ediyor, inceliyordu. Vadinin çimenleri botlarımızın üst kısımlarına değiyordu.

Merakla etrafıma bakındım. Demek burası Morrighan'ın Kalanlar'ı yeni başlangıçlarına ulaşmadan önce geçirdiği son vadiydi.

"Orada ne olduğuna bakmak için yukarı çıkıyorum," dedi Rafe, kalıntıları işaret ederek bize tepeden bakan.

"Ben diğer tarafı kontrol edeceğim," dedi Kaden ve ikisi de atlarına binerek zirvelere giden patikaları aramaya koyuldular. Ben önden yürüdüm, daha derinlere

vadisinde, sessizliği, esintiyi dinliyordum ve sonra bir fısıltı çimenlerin arasından titreyerek bana doğru koştı, serin parmakları yüzümü, ellerimi okşadı.

Boğazımı çevreledi, saçlarımı kaldırdı.

Bu dünya sizi içine çeker... sizi paylaşır.

Rüzgar, zaman, dönüyor, tekrar ediyor....

Tuttuğum nefesi ve sonra yavaşça verdiğim nefesi hissettim. Yürümeye devam ettim. Vadi yavaş yavaş genişledi, sanki diğer ucunda ne varsa ona açılan sıcak kollar gibi. Alçak tepeleri, kayalıkları, kayalardan oluşan çıkıntıları, yumuşak çimenli sırtları, beni de inceleyen, gözleri dönen, kalbi çarpan bir vadinin yüzünü inceledim. *Neden buradasınız?* Bakışlarım vadinin tacına, yani harabelere gitti. Gaudrel'in sanki yanımda yürüyormuş gibi konuştuğunu duydum.

Canavarların ve iblislerin yeryüzünde dolaşmadığı bir çağda ...

Büyük ve güzel şehirler vardı, gökyüzüne dokunan pırıl pırıl kuleleri olan ...

Sihirden, ışıktan ve tanrıların rüyalarından örölmüşlerdi...

Şimdi o hayalleri hissediyordum, sanki dünyaları yeniden uyanabilirmiş gibi havada asılı duruyor, bekliyor, umut ediyordum. *Evrenin uzun bir hafızası vardır.* Yürümeye devam ettim ve Kaptan Reunaud'un dediğı gibi, harabeler ben geçerken beni izledi. On mil uzunluğunda uçsuz bucaksız bir vadi. On mil boyunca yükselen enkaz. Nefes kesici. Güçlü. Korkutucu.

Rafe'in uyarısı kulaklarımda uğuldadı.

Orduları kilometrelerce uzanacak. Hepsiyle konuşamazsın.

Yürümeye devam ettim.

Bir yolunu bulurdum.

Bazı kalıntılar vadi tabanına yuvarlanmıştı. Bir insandan daha uzun dev taş blokların yanından geçtim, şimdi yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, toprak hala bir yıldızın öfkesini silmeye çalışıyordu. Yoksa birçok yıldız mıydı? Gerçekten ne olmuştu? Gerçekten bilebilecek miydik?

Ama Kadimlerin gücünün ve yüceliğinin Komizar tarafından açığa çıkarıldığını biliyordum. Birkaç gün içinde bunu bize karşı kullanacaktı. Rafe'nin birlikleriyle bile çok az şansımız vardı. Onlar olmadan, hiç şansımız yoktu. Kalbim daha hızlı atıyordu. Herkesi buraya unutulmuş uzak bir vadide ölmeleri için mi getirmiştin? Kadimlerin çığlıkları rüzgârda ıslık çalarak geçti ve Kutsal Metin bana geri fısıldadı.

*Korkunç bir büyüklük
tüm topraklara yayıldı...
İnsanı ve hayvanı yiyor,
Tarla ve çiçek.*

Zaman çemberleri. Tekrarlar. Hikayeyi tekrar anlatmaya hazır. Ve tekrar. Davul daha yüksek sesle çalıyordu. Günler geçip gidiyordu ve Komizar yaklaşıyordu. *Devam et*, dedim kendime. *Yürümeye devam et*.

Botlarımın altında ezilmiş çimenlerin kokusu beni karşılamak için yukarı doğru yükseldi. I

Dihara'yı ve başka bir çayırı düşündüm. Bir ömür önceydi ama onu tekrar gördüm. Direksiyonunun başında dönüyordu. Başı yana doğru eğikti.

Yani yeteneğin olduğunu düşünüyorsun.

Bunu sana kim söyledi?

Hikayeler ... seyahat ediyorlar.

Çarkı döndü, *vınladı*. Vadi bekledi, izledi, kalp atışları esintide bir mırıltı gibiydi.

Gerçek buradaydı. Bir yerlerde. Yürümeye devam ettim.

Bir telin koparılması.

Ve bir tane daha.

Müzik. Döndüm ve geldiğim yerden geriye baktım. Vadi boştu, ama zıtara'ların kederli tıngırtısını duydum, annemin şarkısı süzülüyordu ve sonra gittiğim yere dönüp baktığımda başka bir şey gördüm.

Tüm yollar dünyaya aittir. Büyü nedir, henüz anlamadığımız şeyden başka?

Üstümdeki geniş kayalığın kenarında bir kız diz çöktü.

Şurada.

Kelime karnımda çırpınıyordu, tanıdıktı. Beni haritalara ve sonra da bu vadiye doğru iten ve dürtten bir kelime.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"O sendin," diye fısıldadım.

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Parmaklarını öptü ve Kutsal Metin'in havayla birlikte örüldüğünü duydum.

Ve Morrighan sesini göklere

yükseltti,

İki parmağı öpmek, Biri

kayıp için,

Ve bir tane de henüz gelmemiş olanlar için,

Çünkü ayıklama henüz bitmemişti.

Birkaç saniye önce vadiyi dolduran şarkı şimdi onunkiydi, kıvrılıyor, uzuyor, çağırıyordu. Dik patikadan kayalığa doğru tökezleyerek çıktım ama diz çöktüğü yere vardığımda gitmişti. Kayalık dışarı çıkmıştı ve uzun vadi her iki yönden de görüş alanımdaydı, durgun ve sessizdi.

Her zamanki gibi -sesi hariç. Yere çöktüm, diz çöktüm, onun bulunduğu yerin sıcaklığını hissettim, yüzyıllar önceki çaresizliğini hissettim. Şimdi de hissediyorum. *Ayıklama bitmemiştir.*

Zaman çemberleri. Tekrarlar.

Ve onun uzun zaman önce tanrılara ettiği umutsuz dualar benim dualarım oldu.

* * *

"Lia," diye seslendi Rafe, "orada ne yapıyorsun?"

Rafe ve Kaden'i atlarının üzerinde görmek için döndüm. Benim atımı da yanlarında getirmişlerdi. Ayağa kalktım ve kayalıklara, tepelere ve üzerimde yükselen harabelere son bir kez baktım.

"Hazırlanıyorum," diye cevap verdim ve onlarla buluşmak için patikadan aşağı yürüdüm.

Kampa döndüğümüzde, en hızlı atlara binen gözcüleri, yaklaşan orduyu gözetlemeleri için vadinin doğu ağzındaki gözcülere gönderdik. Geri kalanımız ciddiyetle çalışmaya başladı. Rafe ve Kaden, hücum eden asker tugaylarını destekleyebilecek arazi ve patikaların haritasını çıkarmıştı. Tepelerin bir tarafında yedi, diğer tarafında ise dört tane vardı. Biz hazır olana kadar harabeler onları gözden saklayacaktı. Vadinin girişi üç mil genişliğindeydi ama kısa sürede daraldı. Mareşal, Howland, Marques ve diğer subaylar işaret verildiğinde hücumla geçeceklerdi. Zamanlamamız mükemmel olmalıydı.

Bir tümenimiz yem ve tuzak olarak kullanılacaktı. Davul seslerimiz ve savaş sloganlarımız onları bize doğru çekecekti.

Vadinin yüksek otları bazı savunmalarımızı gizlemeye yardımcı olacaktı. Ölümcül mızrak sıraları inşa edildi ve gizlendi. Ağlar fırlatılmak üzere konumlandırılmıştı. Seige arbaletleri stratejik olarak yerleştirildi, gerçi en büyük bilinmeyen buydu - brezalotların nerede ve ne zaman kullanılacağı - ama ben

Ölüm Merkepleri ve çocuk askerlerinin ilk saldırı hattı olacağından emindi. Komizar vadinin sonunda yolunu kesen birkaç bin askerimi görecektik ve ordumun geri kalanının arkamda olduğunu düşünecekti. Hücum eden hayvanlarını göndermek yolu çabucak açacaktır.

Durmadan çalıştık ve bekledik. Komizar'ı bekledik. Rafe'nin askerlerini bekledik. İkisi de gelmedi ve sınırlar gerildi. Sabah akşam anma törenleri yaptım. Askerlerle konuştum, onları cesaretlendirdim, onlara ve kendime sözler verdim.

Berdi, Pauline ve Gwyneth herkesin karnını doyurmak ve moralini yüksek tutmak için kamp aşçılarıyla birlikte çalıştılar ve bu konuda çok başarılı oldular. Natiya'yı özel olarak kenara çektim ve onunla birlikte vadiye doğru yürüdüm. "Şuraya bak," dedim vadiyi işaret ederek. "Ne görüyorsun?"

"Bir savaş alanı görüyorum."

Aynı vadiye baktım ama mor bir *carvachi* ve rüzgarda dönen kurdeleler gördüm. Dihara'nın çarkında döndüğünü ve Venda'nın bir duvardan şarkı söylediğini gördüm. Morrighan'ın bir kayalıktan dua ettiğini ve Aster'in bir çadırda oturup gözlerini dört açarak bir hikâye dinlediğini gördüm. Daha büyük bir hikâye. Vazgeçmemizi istemeyen geçmiş bir dünya gördüm. Natiya'ya dönüp baktım. Onun da bildiği dünyadan vazgeçmesini istemiyordum.

"Bir gün buradan tekrar geçeceksin ve daha fazlasını göreceksin," diye söz verdim. "O zamana kadar senin için bir işim var. Bu yapacağımız her şeyden daha önemli ve bunun için bir kılıca ihtiyacın olmayacak."

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

KADEN

Çadırda oturduk, yorgun ve ağrılıydık ama hâlâ plan yapıyorduk. Lia gözlerini ovuşturdu. Rafe parmak eklemlerini ovuşturdu. Mareşal çenesini ellerinin arasına alarak öne doğru oturdu. Yarın tugaylar yerlerine yerleştirilecekti. Dalbreck'in birliklerinin geleceğini umarak bekletiyorduk ama daha fazla bekleyemezdik. Elimizdeki az sayıdaki birliğin yerleştirilmesi gerekiyordu. Tümenlerimizin sayısı bire dörtten fazla olacaktı.

Komizar ya da Dalbreck'ten iz yokken, Perry Civica'ya çekilmeyi düşünebileceğimizi söyledi. Howland her ne kadar homurdanıp şikâyet etse de Lia'yı destekledi ve geri çekilmenin zamanı olmadığını söyledi. Burada zafer şansımız çok azdı, Civica'da ise hiç yoktu.

Lia'nın gözlerinde bunun ağırlığını gördüm. İçimdeki endişeyi hissettim ve Pauline'in burada olması hoşuma gitmedi. Citadelle'de bir bebeği vardı. Bana *tam da bu yüzden burada olduğumu* söylemişti.

Gwyneth kaşlarını çatmış ve eli kalçasında sinirli bir şekilde içeri girdi. "Dışarıda Lia'yı görmek isteyen büyük, çirkin bir hayvan var."

"Bir asker mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bir şeyi öldürmek için donatılmış. Büyük bir şeyi."

"Beklemesi gerekecek," dedi Lia.

"Ben de ona öyle söyledim ama vazgeçmiyor. Kraliçe Jezelia için söylenip duruyor."

Howland'ın kaşları havaya kalktı. "Kraliçe Jezelia mı?"

"Doğru," di ye cevap verdi, "ve yanında korkutucu küçük bir kabadayı var. Ben olsam yapmazdım-"

Lia'nın yüzünün aydınlanmasını izledim.

Aynı anda Rafe'in gözleri karardı.

"Kraliçe mi?" Howland tekrar söyledi.

Lia oturduğu yerden fırladı ve çadırdan dışarı uçtu. Ben de onu takip ettim.

Çoktan ikisine de sarılmış ve öpmeye başlamıştı. Ne Griz ne de Eben direndi.

Yanlarına gittim ve onları selamladım. "Tam zamanında," dedim. "Ne oldu da

bu kadar uzun mu?"

"İnatçı doktor," diye homurdandı Griz.

"Kayboldu," diye açıkladı Eben.

Griz onu ensesinden kelepçeledi, sonra da mahcup bir şekilde sırtıttı. "Haklı olabilir."

"*Drazhones*," dedim ve ikisini de kucaklayarak sırtlarını sıvazladım.

Ben geri çekildim ve Lia onları soru yağmuruna tuttu. Sadece iki asker daha vardı ama onların yanında olması onun için her şey demekti.

Küçük bir kalabalık etrafta dolanıyordu, kargaşadan merakları artmıştı.

-Ve muhtemelen Griz gibi yaralı bir dev ve onun iyi silahlanmış yardımcısının görüntüsü.

Pauline yanıma geldi ve ilgiyle onlara bakarak yanımda durdu.

"Bunlar seni Terravin'de birlikte gördüğüm askerler mi?" diye sordu.

"Evet, ama onlar sadece asker değiller. Onlar da aileden" dedim. "Benim ailem. Başka türden bir kan bağı."

Yaklaştı, omzu benimkine değdi. "Onlarla tanışmak istiyorum."

BÖLÜM SEKSEN ALTI

RAFE

Geri kalanımız da çadırdan çıktı.

Hepsi Lia'nın önce Griz'i sonra da Eben'i kucaklamasını izledi. Yüzündeki sevinci gördüm. Onlarla Vandanca konuştu, sanki kendi diliymiş gibi doğal bir şekilde Vandanca'ya döndü.

Onları gördüğüme ben de sevinmiştim ama Lia'nın sevindiği kadar değil. Griz zorlu bir düşmandı. İstedğim askerlerden hiçbir iz olmadan geçen her gün, alabileceğimiz her askere ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyordu.

"Neden ona kraliçe dedi?" Howland sordu.

Lia'ya baktım. Meurasi tarzında yapılmış bir ceket giymişti, gelinliğinin kırmızı parçaları omzunun üzerinden ve önünden sarkıyordu. Kavah açıktaydı. Kalçasından kemikler sallanıyordu.

Herkesin umuda ihtiyacı var, Rafe. Bunu onlara vermek zorundayım.

"Bu sadece bir Vandan geleneği," dedi Tavish ona. Bana baktı ve omuz silkti.

"Evet, sadece bir gelenek," diye kabul ettim.

Lia daha fazla açıklama yapmak isterse, bu ona bağlıydı.

Çadıra geri dönmek için döndüm, sonra Jeb'in bana doğru yürüdüğünü görünce adımımın ortasında durdum. Sonra Orrin. İkisi de sırtıttı ve sonra

Genel.

"Draeger," dedim.

"Bu doğru, Majesteleri. Emrettiğiniz gibi birlikleriniz burada." Onu inceledim, hâlâ temkinliydim. "*Tüm* birlikler mi?"

Başını salladı. "Hepsi. Bir sürü balista ve diğer her şeyle istedi."

* * *

Kamp sessizdi. Çadırlar arasında yanan birkaç meşale dışında karanlıktı. Bu gece uyumak zor olacaktı. Tansiyon yüksekti ama dinlenme emredilmişti. Gerekliydi. Meşale ışığının ulaşmadığı vadi girişine doğru yürüdüm. Sadece bulutların parmakları arasında dokunan ay çayır çimenlerini aydınlatıyordu. Lia kayalık duvara yaslanmış, vadiye bakıyordu.

"Şirket mi?" Ben sordum.

Başını salladı.

Orada öylece durup sessizliğe baktık. Söylenecek her şeyi çoktan söylemiştik. Yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık. Dalbreck'in birlikleri yerlerindeydi. Şansımız daha iyiydi. Venda sayıca bizden sadece ikiye bir üstündü. Ama hâlâ daha iyi silahları vardı. İçimden bir ses Lia'yı sürükleyip götürmek, onu güvende tutmak istiyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Olabildiğince hazırız," dedim.

Tekrar başını salladı. "Biliyorum."

Bakışları kayalıklardaki harabelerin silüetinde gezindi, hayalet gibi kenarları gümüş ay ışığıyla kaplanmıştı.

"Bir zamanlar harikaydılar," dedi. "Yıldızların arasında uçuyorlardı. Sesleri dağları aşıyordu. Ve geriye kalan tek şey bu. Onların kim olduğunu gerçekten bilebilecek miyiz, Rafe?" Bana doğru döndü. "Yarından sonra, bizim kim olduğumuzu bilen olacak mı?"

Kadimlerin kim olduđunu umursamadan ona baktım. Tek dűşűnebildiđim, *kaç evrenin gelip geçtiđi önemli deđil, birlikte kim olduđumuzu her zaman hatırlayacađımdı.*

Eğildim. Onu öptüm. Yavaşça. Nazikçe. Son bir kez. Bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

* * *

Çayır çimenleri esintide dalgalanıyordu. Ertesi gün ezilmiş olacaktı. Yanmış. Kanlı. Gözcülerimiz bu gece at sürmüştü. Komizar'ın ordusu sabaha kadar vadinin girişine varmış olacaktı.

*Ta giymiş ve dövülmüş,
Dil ve kılıç,
Birlikte saldıracaklar,
Göklerden fırlatılan kr edici yıldızlar gibi.*

-Venda'nın şarkısı

BÖLÜM SEKSEN YEDİ

LIA

Öfkeyi emzir.

Kalbim çılgınca çarpıyordu.

Ordu vadinin sonunda bir bulanıklıktı. Yekpare bir dalga.

Yoğunlaşıyor. Yükseliyor. Vadi daraldıkça katılaşıyor.

Hızları yavaştı. Endişesiz.

Endişelenmelerine gerek yoktu. Pozisyonumu almak için atımı geri sürmeden önce vadinin girişindeki kayalıklardan yaklaştıklarını görmüştüm. Ne kadar uzandıklarını, ne kadar durdurulamaz olduklarını görmüştüm. Arkalarında bıraktıkları iz bile şaşırtıcıydı, gökyüzünde kayan bir yıldızın tozu gibiydi. Kilometrelerce geriye uzanıyordu. On bölük halinde ilerliyorlardı, en önde piyadeler, arkalarında erzak, topçu ve brezalot sürüsü gibi görünen şeyler vardı. Daha fazla piyade ve ardından at sırtındaki askerlerden oluşan beşinci bir bölük geliyordu. Bu tümende bir ağırlık vardı, kalın, ağır ve diğerlerinden daha önsezili bir şey. Aklımda hiç şüphe yoktu ki, atını sürdüğü yer burasıydı, ortada, tüm tümenlerin hızlıca ulaşabileceği bir yerde, yarattıklarını yakından izliyor, gücünü emiyor ve ateş gibi tekrar dışarı üflüyordu.

Ordunun yavaş temposu sinirlerini yıpratıyordu - tam da hesapladığı gibi.

Gözcülerinden bir manga bizi fark etmiş, sonra da muhtemelen sayımızın yetersiz olduğunu bildirerek ön hatlarına geri dönmüştü. Beş bin kişi vadinin çıkışını savunuyorduk; görebildikleri kadarıyla beş bin kişiydik. Daha fazlası arkamızdan akın etmeye hazırdı. Vendan'ın temposu yavaş ve telaşsız bir şekilde devam ediyordu. Bizler ayak altında çiğnenecek birer taştan başka bir şey değildik. Tüm Morrighese ordusu çıkışı kapatsa bile Komizar endişelenmiyordu. Aksine, biz sadece iştahını kabartıyorduk. Nihayet uzun zamandır beklediği ziyafetin ilk yemeğini alıyordu.

Morrighan.

Dudaklarında krallığın adını duydum. Eğleniyordu. Ağzındaki jöle damlası gibi yapışkan ve iğrençti. Onu bir ikram gibi yuttu.

Damarlarımdaki öfke, arkamda duran binlerce kişi için kulaklarımda kükreyen korkuyla maskeleniyordu. Bu onların hayatlarını kaybettikleri gün olabilirdi.

Rafe ve Kaden iki yanımdaki atların üzerinde oturuyorlardı. Ben tanınmak için giyinmişken, onların giysileri tam tersi bir amaca hizmet ediyordu. İkisi de Morrighese Muhafızlarının üniforması olan, kapüşonları çekilmiş siyah pelerinler giyyordu. Jeb, Tavish, Orrin, Andrés ve Griz de arkamızda aynı şekilde giyinmişlerdi. Çok erken tanınmalarını istemedik.

"Bizimle oyun oynuyor," dedi Rafe, gözleri yavaşça ilerleyen bulut.

Kaden nefesinin altından küfretti. "Bu hızla gidersek, ay ışığında savaşıyor olacağız."

Acele edemezdik. Bize gelmeleri gerekiyordu.

"Öğleyi biraz geçti," dedim, onun kadar kendimi de sakinleştirmeye çalışarak. "Daha saatlerce gün ışığı var."

Ve sonra bir at ön saflarından kurtuldu. Uzaktaki bir leke ama sonra hızla hücumla geçti. Saldırırken balistaların cırcır sesini duydum.

Bize doğru geliyordu. Ama rengiyle ilgili bir şeyler
yanlıştı. "Bekle!" Dedim.

Brezalot değildi. Ve bir binici vardı.

Yaklaştıkça anladım. Bu

Komizar'dı.

Yüz metre ötede durdu. Silahlı olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı.

"Ne halt ediyor bu?" Rafe sordu.

"Prensesle bir görüşme talep ediyorum," diye seslendi. "Yalnız!"

Görüşme mi? Delirmiş miydi?

Ama sonra düşündüm *ki, hayır. Onun akli başında.*

"Ve bir iyi niyet hediyesi getirdim," diye tekrar seslendi. "Tek istediğim
silahsız konuşmak için bir dakika."

Hem Rafe hem de Kaden tereddüt etti, ama sonra Komizar a r k a s ı n a
uzandı ve bir çocuğu yere savurdu.

Yvet'ti.

Kalbim durdu. Çimenler onu beline kadar yuttu.

Onu pazarda Aster ve Zekiah'la birlikte, parmak ucu kesildikten sonra
kanlı bir bezi tutarken gördüğüm günü hatırladım. Şimdi daha da küçük ve
korkmuş görünüyordu.

Komizar atından indi. "Hepsi sizin," diye seslendi, "sadece birkaç dakika
için."

Rafe ve Kaden buna karşı çıktılar ama ben çoktan kemerimi çözmüş,
onlara kılıcımı ve bıçaklarımı uzatmıştım.

"Okçularımız onu indirebilir ve çocuğu da alabiliriz," dedi Rafe
tartışıldı.

"Hayır," diye cevap verdim. Komizar'la hiçbir şey o kadar basit değildi.
Birbirimizi çok iyi tanıyorduk ve bu bana çok açık bir mesajdı.

"Peki Zekiah'ı ne zaman alacağım?" Ona geri seslendim.

Gülümsedi. "Hatlarıma sağ salım döndüğümde onu göndereceğim. Ve eğer geri dönemezsem-" Omuz silkti.

Bundan zevk alıyordu. Bu bir oyundu, tiyatro. Bunu uzatmak, oyunun tüm taşlarını avucunun içinde biraz daha sıkmak istiyordu.

Rafe ve Kaden'in okçulara işaret vermekten bir kalp atışı uzakta olduklarını biliyordum. Canavarın kendisi için bir çocuğun kurban edilmesi. Her halükarda ölebilecek bir çocuk. *Muhtemelen* ölecek olan bir çocuk. Ve ödülümüz elimizdeydi. Ama bu, Komizar'ın çoktan hesapladığı bir bedeli olan bir seçimdi. Hava bu kararla gerilmişti. Orada duruyordu, korkmadan, bilerek ve ben ondan daha derinden nefret ediyordum. Ona ne kadar benziyordum? İstedığımı elde etmek için kimi feda etmeye hazırdım?

"Komizar'ın kaderi daha sonra belli olacak," diye fısıldadım. "Henüz canavara elini sürme."

Onu karşılamak için atıma bindim ama daha on metre uzaktayken attan indim.

ve Yvet'i öne doğru salladı. Korku dolu geniş gözleri Komizar'a döndü. Komiser başını salladı ve kız bana doğru yürüdü.

Bana ulaştığında diz çöktüm ve minik ellerini tuttum. "Yvet, görüyor musun şu iki at, pelerinli askerlerle birlikte arkamda mı?"

Önümden binlerce askere baktı, dudağı titriyordu ama sonra iki koyu pelerinliyi fark etti. Başını salladı.

"Güzel. Seninle ilgilenecekler. Şimdi onlara gitmeni istiyorum. İstiyorum ki Koşacaksın ve arkana bakmayacaksın. Ne görürsen gör, ne duyarsan duy, yoluna devam edeceksin. Anladın mı?"

Gözleri yaşlarla doldu.

"Git," dedim. "Şimdi!"

Otların arasında tökezleyerek koştu. Mesafe kilometrelerce gibi görünüyordu ve onlara ulaştığında Kaden onu kucağına aldı ve

başka bir asker. Midem boğazıma sıçradı. Safrayı yutmaya zorlayarak yutkundum. *Başardı*, dedim kendi kendime. Nefeslerimi yavaş bir ritme soktum ve Komizar'la yüzleşmek için geri döndüm.

"Gördün mü?" dedi. "Ben sözümü tutarım." Beni ileri doğru salladı. "Hadi konuşalım."

Onunla buluşmak için yürüdüm, giysilerinde pütürler, şişkinlikler, bana karşılık vermek için bekleyen bir bıçak aradım. Yaklaştıkça yüzündeki çizgileri, elmacık kemiklerinin keskinliğini, saldırımın ona verdiği zararı gördüm. Ama aynı zamanda gözlerinde yanan açlığı da gördüm. Önünde durdum. Bakışları yavaşça üzerimde gezindi.

"Konuşmak mı istedin?"

Gülümsedi. "İş bu noktaya mı geldi, Jezelia? Nezaket yok mu?" Eli yüzümü okşamak istercesine yukarı uzandı.

"Bana dokunma," diye uyardım. "Yoksa seni öldürürüm."

Eli yanına döndü ama gülümsemesi dudaklarında yontulmuş olarak kaldı.

"Size hayranım Prenses. Neredeyse kimsenin yapamadığını yaptınız. benim yönetimimdeki on bir yılda. Bu bir rekor, biliyor muydunuz? Başka hiçbir Komizar bu kadar uzun süre hüküm sürmedi."

"Ne yazık ki sona ermek üzere."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Hâlâ bir şeylere nasıl tutunuyorsun. Seni önemsiyorum, Jezelia. Gerçekten önemsiyorum. Ama bu?" Sanki dikkate alınmayacak kadar zavallıların gibi elini arkamdaki birliklere doğru salladı. "Ölmek zorunda değilsin. Benim yanıma gelin. Size sunabileceklerime bir bakın."

"Kölelik mi? Zulüm mü? Şiddet mi? Beni baştan çıkarıyorsun, Şer Komizar. Konuştuk. Artık geri dönebilirsin."

Önümden geçip askerlere baktı. "Arkadaki prens mi? Onunla kaleye saldıran yüz adam mı?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Demek Genel Vali Yardımcısı kuyruğunu kıstırmış sana koşuyor.

bacakları."

"Bana ne yaptığının anlattığında gülümsedim. Benlerimin kökünü kazımandan çok etkilendim. Baban nasıl?"

"Öldü." Benden hiçbir gerçeği hak etmiyordu.
daha iyiydi.

"Peki ya kardeşlerin?"

"Öldüler."

İç çekti. "Bu çok kolay."

"Bana Kaden'i sormadın," dedim.

Gülümsemesi kayboldu ve ifadesi karardı. Ben de onu iyi tanıyordum. Kaden, saklayamadığı bir darbeydi. Ne de olsa bu dünyada sevdiği bir şey vardı. Kurtardığı, beslediği bir şey ama ona sırtını dönmüştü. Kendi başarısızlığına işaret eden bir şey.

Aniden yukarıdaki kayalıklardan aşağıya küçük bir çakıl taşı aktı. Başını kaldırıp boş kalıntıları inceledi ve diğer tarafa bakmak için döndü. Tutulan nefeslerin sessizliği vadiyi kapladı.

Bana baktı ve sıırttı. "Bilmediğimi mi sandın?" Buz karnımı doldurdu.

Gidecekmiş gibi döndü ama onun yerine bana yaklaştı.

"Seni rahatsız eden terastaki kız, değil mi? Biraz fazla ileri gittiğimi kabul ediyorum. O an kendimi kaptırdım sanırım. Bir özür fikrini değiştirir mi?"

Kendini o ana mı kaptırdın? Ona baktım. Hiç kelime yoktu. Söz yoktu.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Sanırım değil." Arkasını döndü ve atına doğru yürüdü.

Öfke geldi, kör edici, parlak, tüketici. "Zekiah'ı gönderin!" diye bağırdım.

"Tutacağım, Prenses. Ben her zaman sözümü tutarım."

KADEN

Yvet'i bir askere teslim ettim. Hıçkırıklara boğulmuştu ama onu teselli edecek zaman yoktu. "Onu Natiya'ya götürün," dedim.

Lia yakalayabileceğimiz çocuklar için vadinin dışında bir kamp kurmuştu. Gwyneth, Pauline ve daha fazla asker oradaydı. Natiya bu dili konuşuyordu ve onlara zarar görmeyecekleri konusunda güvence verecekti -ve umarım onları rahatlatmaya yardımcı olacaktı- tabii eğer onlardan daha fazlasını vadiden canlı olarak çıkarabilirsek.

Atıma geri bindim ve Lia'nın Komizar'a yaklaşmasını izledim. Komizar Delilik. Kayalıkları inceledim. Saldırıya hazırlanan ordunun duvarını izledim. İzledim, bekledim ve bunun sadece bir görüşme olmadığını anladım. Sinirleri gevşetiyordu. Bir bıçağın deri üzerinde yavaşça çekilmesi. Ormanda sinsî bir uluma. Atlar damgalandı, bilerek, gergin.

"Şşşt," diye fısıldadım.

Onlara acı çektir.

Bu Komizar'dı, en iyi yaptığı şeyi yapıyordu.

RAFE

Komizar uzaklaşırken ve Lia atına geri binerken nihayet nefes alabildim.

Zekiya söz verildiği gibi sağ salım teslim edildi. Yvet'le birlikte beklemesi için aceleyle vadiden çıkarıldı. Komizar'ın tehdit etmeyi sevdiği gibi en kötüsünü, belki de parçalanmayı bekliyordum, ama o her zaman anı nasıl değiştireceğini biliyordu. Şüphe tohumları ekmeyi.

Lia harabelerde askerler olduğunu bildiği konusunda beni uyarmıştı ve ben de onları uyarmak için askerler göndermiştim. Orada olduklarını biliyor olabilirdi ama tam olarak nereden saldıracaklarını ya da kaç kişi olduklarını bilmiyordu.

vardı. Uzun bir vadiydi ve Vali Yardımcısı kaçtığında sadece beni ve yüz adamımı biliyordu, tüm Dalbreck ordusunu değil.

Bulut yine bize doğru yuvarlandı, ama bu sefer açlıktan ölüyordu. I ayaklarının gürültüsünü hissettim, hem insan hem de hayvan, ama öfkeli bir canavar olarak birleşmişlerdi. Askerlerimizin gerildiğini, sıçramaya hazır olduğunu hissettim. Sol kolumu uzattım, durmam için bir işaret. *Bekle.*

"Önce onları göndereceğinden emin misin?" Lia'ya sordum. Etrafımızdaki yüksek tepeler yüzünden alacakaranlık çökmeye başlamıştı.

Lia'nın parmak eklemleri beyazlaştı. Bir eliyle dizginlerini sıkarken diğer eliyle de kabzasını kavradı. "Evet. Yvet ve Zekiah'ı kullanması bunun kanıtı. Beni tanıyor. Askerlerimizi neyin tedirgin edeceğini ve tereddüt ettireceğini biliyor. Biz onun gibi değiliz."

Yaklaşmalarını izledik ve sonunda yüz hatları ortaya çıktı; on sıra asker, on derinliğinde, yüz genişliğinde. Hiçbiri Eben ya da Natiya'dan daha yaşlı değildi. Çoğu çok daha gençti. Ellerinde kargılar, kılıçlar, baltalar ve bıçaklar vardı. Onlar ilerledikçe yüzlerini gördüm, vahşiydiler, artık çocuk oldukları zorlukla anlaşılıyordu.

Kalkan muhafızlarına ilerleyip yerlerini almalarını işaret ettim. "Kalkanlar yukarı!"

Ben emrettim. Kalkanları pratik bir hassasiyetle birbirine kenetlendi. "Okçular ileri!" Orrin seslendi.

Ve sonra brezalotların ilki saldırdı.

LIA

Dürtülen hayvan ön hatlarını geçerek kalkan muhafızlarına doğru ilerledi. Üstümüzde sıkışmış olan balistalar sırtlara doğru hareket ettiler, mandallı, horozlu ve hazırdılar. Dönüp nişan almalarını izledim. Tavish üzücü bir sabırla bekledi ve sonunda en iyi açığı sahip ikisine işaret verdi.

"Ateş!" Demir mızraklar uçu. Biri ıskaladı ama diğeri mükemmel bir atışla hayvanı omzundan vurdu. Brezalot tökezledi, düştü ve sonra güvenli bir mesafede toprak patladı, çayır, at ve kan yağdı, parçalar hâlâ yanıyordu. Yanık et kokusu havayı doldurdu.

Sonra bir brezalot daha geldi. Ve
bir tane daha.

İkincisi yere serildi ama üçüncüsü demir mızrakla sadece sıyrıldı ve kalkan muhafızına saldırdı. Kaçmak için bir çarpınış oldu ama artık çok geçti. Patladı ve ardında cesetlerle ve canavar parçalarıyla çevrili bir delik bıraktı. Orrin ve okçuları patlamanın etkisiyle yere yığıldı. Rafe ve piyadeler onlara yardım etmek için ileri atıldı ve Komizar ortaya çıkan kaosu kullanarak çocuk askerlerden oluşan tugayını bizi daha da demoralize etmek için ileri gönderdi.

"Geri çekilin!" Komizar'ın bile duyabileceği şekilde yüksek sesle ve çılginca bağırdım. "Geri çekilin!"

Hatlarımız topallayarak geri çekildi, muhafızlar kalkanlarını kargaşa içinde tutuyordu ama arkamızdaki piyadeler yerlerini aldı. Hazır.

İzledim. Nefes nefese. Bekliyorum. Bilmediğim bir sabırla vardı. Kalkan muhafızları sendeleyerek geri çekildi. Çocuk askerler vadinin ortasından bize doğru hücum ederek üzerlerine çullandılar.

"Geri çekilin!" Tekrar bağırdım. Çocukların arkasındaki Vendan birlikleri durmuş, ağır silahlarıyla harekete geçmeden önce genç askerlerinin kaosumuza katkıda bulunmasını bekliyorlardı. Kalbim küt küt atarak izledim ve son çocuk da belirlenen çizgiyi geçince "Şimdi!" diye bağırdım.

Toprak havaya yükseldi. Vadi tabanının altından sivri uçlu mızrak sıraları fişkirirken çayır ve çimen parçaları uçu. İki geçit vermez sıra vadinin genişliğini aşarak bizim tarafımızdaki çocukları hapsediyordu. Bu

Çocuklar gürültüden sersemlemiş bir halde döndüler ve ardından ağlar fırlatılarak üzerlerine düştü ve onları daha da hapsetti. Piyadeler onları bastırmak için ileri atıldı ve sonra Natiya, Pauline ve Gwyneth'in daha fazla askerle birlikte beklediği vadinin dışına yönlendirdi.

İleriye doğru koştum ve mızraklardan oluşan duvarın önünde durdum. Başka bir brezalotun duvarımızı aşmaya hazırlanmasından ya da iğrenç silahlarından birinin fırlatılmasından önce sadece saniyelerim olduğunu biliyordum.

KADEN

Sekiz Vendan bizimle geliyordu - güvendiğimiz ve kalede kendilerini göstermiş olanlar. Rafe'in itiraz ettiğini bildiğim kısım buydu.

-Belki de korkuyordu ama o Lia'nın bir yanında, ben de diğer yanında at sürerek Lia'yı indirebilecek okçuları ya da menzildekileri gözlüyorduk.

Kargıların diğer tarafında bir felaket vardı, bir kargaşa dalgası cephe gerisinde, emirler geri çekiliyor.

"Kardeşler! Kardeşlerim!" Lia dikkatlerini tekrar kendisine çekerek seslendi. Daha fazla kelime geri dalgalandı. Yanında Griz ve ben de dahil olmak üzere Vendanlar vardı. Bu gergin bir sessizliği tetikledi. Teslim olmak, uzlaşmak, barış sözü vermek için yalvardı ama Komizar, Çievdar Tyrick ve Vali Yanos atlarının üzerinde ilerlediğinde daha teklifini bile bitirmemişti. Komizar'ın gözleri kısa bir süre bana kaydı, ihanetimin ateşi hâlâ içlerinde yanıyordu, sonra dikkati öne çıkıp silahını indiren ve Lia'yı dinleyen bir askere yöneldi. Komizar kılıcını savurdu ve adam ikiye bölündü. Ön saflardaki askerler silahlarını kaldırdılar, aynı kaderi yaşamamak için yumruklarını yeniden hararetle sıktılar ve sonra bir brezalot sürüsü üzerimize doğru hücum etti.

RAFE

Atımdan fırladım. Üzerime odun parçaları yağdı. Vadide yankılanan bir boru sesi duyuldu. Ayağa yuvarlandım, kılıcımı çektim ve kalkanımı kaldırdım. Taburlar fırlatıldı. Uzaktaki kayalıklarda, Draeger önderliğindeki kuvvetlerin bir patikadan aşağı doğru ilerlediğini gördüm. Karşı tarafta Marques'in adamları da Vendan kuvvetlerini ikiye bölmek için aynı şeyi yapıyordu. Tavish arkamda dövüşüyordu, çeliğin gürültülü halkası etrafımızı sarıyordu, ikimiz de savruluyor, saldırıyor ve üzerimize gelen Vendan duvarını kesiyorduk. Sonunda atlarımıza geri dönmeyi başardık ve onları ele geçirmek üzere olan Vendanları öldürdük. Atımın tepesinden, kahverengi, gri ve yanıp sönen metal kargaşası içinde Lia'yı aradım. O gitmişti. Diğer saflara katılmak için savaştık, sonra düşman hatlarından geçtik ve beşinci bölüğe doğru ilerledik.

LIA

Ayağa kalkmaya çalıştım, yanımda bir grup asker vardı. Yoğun toz havayı doldurmuştu. Rafe ve Kaden'i gözden kaybetmiştim. Vendanlar parçalanmış mızrakların yanından içeri doluştu. Parçalanmış odunlarla kazığa oturtulmuş askerlerin boğuk soluklarını duydum. Karanlık çöküyordu ama kayalıklar bir ateş hattıyla tutuştu ve Dalbreck'in taburları vadi tabanına akın ederken Vendan kuvvetlerini dağıtmak için taşlar mancınıkla fırlatıldı. Jeb yanıma gelmeyi başardı.

"Bu taraftan," dedi ve bir Dalbretch müfrezesiyle birlikte Vendan hatlarına doğru ilerledik. Savaş çılgınlıkları havayı dolduruyor, vadi duvarları arasında acımasızca yankılanıyordu. Hırıltıları, öksürükleri, ölümün gümbürtüsünü tekrar tekrar duydum. Komizar sesimi az sayıda Vendanlıya bile ulaşmadan susturmakta acele etmişti ama

Şimdi, en genç Vendan askerleri güvenle onun ulaşamayacağı bir yerdeyken, nereye gitmem gerektiğini, beni daha çok nerede duyabileceklerini biliyordum. İlerledikçe yüzler bulanıklaştı, kalkanım kalktı, kılıcım sallanıyordu, Jeb arkamı kolluyordu, ben de onunkini. Kalkanım güçlü bir darbe aldı ve yere düştüm. Başımın olduğu yere bir balta çarpmadan önce yuvarlandım, sonra asker tekrar üzerime gelirken kılıcımı yumuşak bir bağırısağa sapladım.

Ayağa fırladım, döndüm, kalkanım başka bir saldırıyı savuşturmak için kalktı ve sonra metal ve gölge girdabında gözüm bir şeye takıldı, süslü ve mavi bir şeye.

KADEN

Vendan birlikleri üzerlerine yağın taşların saldırısı altında kaçışmaya başladı. Kayalıklardan başlatılan saldırı, taburlar vadi tabanına ulaşana kadar sadece bir dikkat dağıtmaydı. Bacağım kan içindeydi, bir tahta parçası süngü gibi bacağımı delmişti. Onu çıkaramadım, bu yüzden kılıcımı hücum eden bir Vendan'a saptırken bile onu kırdım - tanıdığım biriydi. Sonra bir tane daha öldürdüm. Ve bir başkasını. Griz bana doğru savaşıyor geldi. Lia bizden sadece birkaç metre uzaktaydı ve şimdi gitmişti. Vendan saflarının derinliklerine doğru ilerledik. Dakikalar saatler gibi geliyordu, ilerlememiz yavaştı, Dalbreck ve Morrighese askerleri yanımızda savaşıyordu ve sonra bir patlama vadiyi sarstı.

RAFE

Gökyüzüne doğru yükselen ateşli bir duman vadiyi kıvılcımlar ve alevlerle aydınlattı. Ateş yağdı, binlerce kor kor insanların ve hayvanların üzerine düştü, atlar korkudan şaha kalktı, askerler çılgılık attı.

yanıyordu. Bir askere doğru koştum, onu yere ittim ve alevleri söndürmek için yuvarladım ve sonra Tavish'i gördüm. Koluna doğru akan ve saçlarını tutuşturan alevlere vuruyordu. Onu yakaladım ve eldivenli ellerimi kullanarak alevleri boğdum. Ateş söndükten sonra bile acı içinde çığlık attı. Onu sakinleştirmek için yakınına eğildim.

"İyi olacaksın kardeşim," dedim. "Söz veriyorum iyi olacaksın." Acıyla inledi ve başka bir askere onu hatlarımızın arkasına götürmesini emrettim, sonra da bir ata bindirilmesine yardım ettim.

Asker Tavish'le birlikte gitti ve işte o zaman alevleri söndürmekten zaten kabarmış olan avuç içlerimin yandığını hissettim. Eldivenlerimi çıkardım. Yağmur gibi yağan ateşli maddeyle doymuşlardı. Diz çöktüm, ellerimi serin çimlere bastırdım ve sonra yanımda yerde yatan başka bir asker gördüm. Genel Vali'nin oğlu Andrés'ti. Kaden'in kardeşi ölmüştü. Sadece onun boş bakan gözlerini kapatacak vaktim vardı.

Draeger'in taburuna doğru at sürdüm, onlarca ve yüzlerce Vendan'ın düşüşünü izledim, ama ne kadarını düşürürsek düşürelim, her zaman onların yerini alacak daha fazlası vardı.

Taburlarımıza vardığımda, Draeger ve Marques başarılı bir şekilde beşinci tümeni parçaladı, ama zaten zemin kaybediyorlardı.

Kaden'in bana doğru geldiğini gördüm. Lia yanında değildi ve kalbim durdu. *Lia neredeydi?* "Onu kaybettim," dedi bana ulaştığında. "Seninle değil mi?"

Griz kadar büyük bir Vendan bir elinde topuz, diğerinde balta sallayarak üzerimize geldi. Kalkanlarımızı yumruklayarak bizi gittikçe daha geriye itti, ta ki Kaden ve ben aynı anda yana kaçıp arkadan yaklaşıp kadar, ikimizin de kılıçları onun kaburgalarını deldi. Bir ağaç gibi devrildi, yeri salladı ve sonra arkasında, uzakta, ikimiz de Vekilharcı gördük.

LIA

Dehşet, kan, tekrar tekrar üzerimize çöken ve her taraftan üzerimize gelen bir dalgaydı. Bir tabur her yer kazandığında, daha fazla brezalot ileri sürülüyor, daha fazla ok fırlatılıyor, daha fazla demir ok havada dönerek kalkanları ve etleri deliyor, deriye yapışan ve ciğerleri yakan daha fazla yanan disk fırlatılıyordu. Gürültü sağır ediciydi, vadide amansız bir fırtına gibi kükrüyordu. Ateş ve duman yükseliyor, yakıcı küller düşüyordu. Yönümü kaybetmişim, uçurum artık görünmüyordu. Sadece an be an hayatta kalmak önemliydi. Savuruyor, bıçaklıyor, kazanmasına izin vermiyordum. *Daha bitmedi.*

Jeb saldırılarında acımasızdı, bir sonraki hat dalgasını kırmaya benim kadar kararlıydı, ama hiçbir ilerleme kaydedemedik, kuvvetlerimiz her yeni silah yayılım ateşinde azalıyordu. İleride ağır silahlı bir tabur gördüm, piyadelerin başlarının üzerinde savaştan atlılar. Aralarında Rafe ya da Kaden'i arayacak zaman yoktu ama oraya doğru gittiklerini biliyordum. Bir brezalotun tanıdık acı dolu ciyaklaması havada çığlık attı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir diğeri patlayıcılarla yüklenmiş ve ileri doğru itilmişti. Toynaklarının korkunç gümürtüsünü duydum, bize doğru gürlerken öfkeli nefeslerinin tıslaması giderek artıyordu. Sesler yankılandı, çoğaldı, etrafımızı sardı. Nereden çıkacağından emin olamayarak döndüm ve sonra sert bir el beni iterek geriye savurdu.

Rafe'ydi.

Dünya patlarken bile biz yere yuvarlandık.

KADEN

"Bunu yapamazsın."

Nefes alıp verirken zorlanıyordu, sözleri kısıydı, hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu.

Gözlerindeki dehşeti gördüm. Ben daha güçlüydüm. Daha hızlıydım. On bir yıllık öfkeyle hareket ediyordum.

Metal metalle buluştu. Vuruşlarımız aramızda titreşti. *Bunu yapamazsın. Ben senin babanım.*

İtti, bıçağı kolumu sıyırdı.

Gömleğimden kan damlıyordu ve gözleri açlıkla parlıyordu. Hâlâ tahta kazığa saplı olan bacağıma baktı. Gözlerindeki hesaplamayı gördüm. *Ne kadar gücüm kalmıştı?*

Kendimden emin değildim. Acıyı görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Kan akışı çizmelerime yapışlıyordu. Onu geri ittim, çeliğin çınlaması havada şingirdiyordu.

"Ben senin babanım," dedi tekrar.

"Ne zaman?" Ben sordum. "Sen ne zaman benim babam oldun?"

Gözbebekleri iğne deliği gibiydi, burun delikleri genişlemişti. Artık üzerinde yasemin kokusu yoktu. Sadece korku kokusu vardı.

Bıçağım onunkine bastırdı, tuttu, itti, aramızda bir ömür boyu yalanlar titreşti.

İtti ve birkaç adım geri çekildi. "Seninle aramı düzeltmeye çalıştım," diye tısladı. "Bunu yapamazsın. Oğlum. Hadi baştan başlayalım. Bizim için hâlâ zaman var."

Kılıcımı tutuşumu gevşettim. Gardımı indirdim. Ona baktım. "Zaman mı? Şimdi mi?"

Gözleri parladı ve yapacağını bildiğim gibi ilerledi, sertçe savurdu, kılıcı elimden düşürdü. Gülümsedi, bıçağını bana saplamaya hazırды, ama o ileri adım attığında ben daha hızlı adım attım ve göğüs göğüse durarak bıçağımı karnına sapladım.

Gözleri büyüdü.

"Zamanın doldu," diye fısıldadım. "*Baba.*"

Ve ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

RAFE

Metal, tahta ve ateş etrafımızı sararken onun üzerine uzandım ve onu korudum.

"Rafe," diye fısıldadı. Savaş tekrar yaklaşmadan önce aramızda bir anlık rahatlama yaşandı. Kalkanlarımızı ve silahlarımızı yerden alarak ayağa kalktık. Bir duman bulutu havayı doldurdu ve sersemlemiş Vendanlar bize doğru sendeledi, patlama onları da düşman kadar şaşırtmıştı.

"Blöf'e gitmeliyim, Rafe. Hepimiz ölmeden önce onlarla konuşmalıyım."

Kayalıkların gölgesinde koşuyorduk. İlerideki kayalığı gördüm, ama sonra Vali Yanos yaklaştı. Nöbetçi Yüzbaşı, Şansölye ve beş askerden oluşan bir manga onun arkasında duruyordu.

Yanos bir adım öne çıktı. "Onu teslim edin."

"Yani kafasını bir çiviye geçirebilir misin?" Ben cevap verdim. "Bu Komizar'a bağlı."

Yumruğum kalkanımın üzerinde sıkılaştı. Avuçlarımdaki kabarcıkların patladığını, parmaklarımdan sıvı sızdığını hissettim. "Blöf hemen arkamızda, Lia. Git!" Bir kez olsun benimle tartışmaması için umutsuzca dua ettim. Koştuğunu duydum.

Şansölye gülümsedi. "Blöf çıkmaz sokak. Gidebileceği hiçbir yer yok. Tavşanımızı bizim için köşeye sıkıştırdın."

"Sadece beni geçebilirsen." Kılıcımı kaldırdım.

"Bizi geç," dedi Draeger ve yanıma geldi. Jeb de onunla birlikteydi.

LIA

Uçuruma doğru koştum, ciğerlerim dumandan yanıyordu. Rafe'in komutundaki çaresizliği duydum. *Git!* Çok fazla insan ölüyordu. Komizar hariç herkes kaybediyordu. Vadi hâlâ savaşla kükrüyordu. Beni nasıl duyacaklardı?

Alnımdan ter boşanıyordu, gözlerim yanıyordu ve önümdeki yolu görmek için çabalıyordum, ama sonra mavi tekrar parladı, bir biblo, görmeyen bir göz. Dumanın arasından görmeye çalışarak keskin havayı içime çektim ve sonra Calantha bulanık sisin içinden çıkıp yolumu kesti.

Onu daha önce hiç görmediğim şekilde giyinmişti. Artık Sanctum'un hanımı değildi. Yanlarında kılıçları ve bıçakları olan vahşi bir savaşçıydı. Bıçaklardan biri benimdi. Parıldayan mücevherler yanan ateşleri yansıtıyordu.

Parmak eklemleri, kullanmaya hazır olduğu kılıçları kavrayan sıkı düğümlerdi.

Yavaşça kılıcımı çektim. "Kenara çekil, Calantha," dedim, sıçramasını bekleyerek. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Buraya sizi durdurmaya gelmedim, Prenses. Sana acele etmeni söylemek için buradayım. Konuş

Bu günün gerçeğini bilecek kimse kalmadan önce onlara. Onlar buna aç değiller. Onlar başka tür bir umuda açlar."

Bir quarterlord duman perdesinin arasından saldırdı, elinde bir balta vardı, baltayı bana saplamaya hazırlanıyordu ama Calantha hamle yaparak adamın karnını yardı ve cesedi yuvarlanarak uçurumun dibine düştü. Bana baktı, Rafe'in "*Git!*" yakarışını tekrarladı ve sonra kendi adamlarından birini indirmek için döndü.

RAFE

Daha önce Jeb'in yanında savaşımtım ama Draeger'in yanında değil. En güçlü savaşçıların kimler olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Sırt sırta savaştık. Bir askerin yüzünü kalkanımla parçalarken ve bir diğerinin baldırını kemiğe kadar keserken Şansölye'yi görüş alanımda tuttum. Nöbetçi Yüzbaşı hepsinin arkasında kaldı. Draeger'in darbeleri Yanos'u geri püskürttü ve vali düştü. Draeger onu ezip geçti, sonra dönerek başka bir askerin darbelerini engelledi. Şansölye saldırdı. Kalkanıma çarpan kılıcının sarsıntısı havayı çatlattı ama ben gücü saptırdım ve kılıç onun yanındaki bir askerin kafatasına saplandı. Jeb kılıcını yanındaki askere saplarken o da yere düştü. Şimdi, hâlâ diğerlerinin arkasına sinmiş olan Nöbetçi Yüzbaşı dışında herkes teke tek dövüşüyordu. Ellerim kılıcımın üzerinde yandı, ıslak kabarcıklarla kaydı, ama daha sıkı kavradım, Şansölye'yi darbeye darbe ile karşıladım. Kılıçlarımız birbirine geçmiş, bastırıyor, göğüslerimiz kabarıyordu.

"O sendin," dedim. İtti ve savurdu. Kılıçlarımız şakırdadı. Sven'in adını bile bilmeden, "Ben sadece yaşlı olanı öldürdüm," dedi. Onun Yüzü terden parlıyordu. "Nöbetçi Yüzbaşı ve Vali Yardımcısı geri kalanları aldı." "Sven ölmedi," dedim ona.

Çelik çınladı ve aramızda kıvılcımlar uçuştı.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" dedi ağır nefesler arasında.

Kılıcım kalkanına çarptı, metal darbeler altında buruştu. "Bir prensesi kazığa oturtmayı ya da ihanet etmeyi umursadığın kadar Krallığın."

Ona saldırma şansı vermeden ilerledim, kolu yaylım ateşi altında zayıfladı ve sonunda kalkanı düştü.

Kılıcımı ileri doğru ittim. Bıçak kaburgalarından geçti, elim yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

"Umursamanızı beklemiyorum, Lord Şansölye. Sadece ölmenizi bekliyorum."

LIA

Koştum, öksürdüm ve karanlık yollarda tökezledim. Gece bastırmıştı ama vadi, sırtları, çayırları ve cesetleri yakan ateşlerin ışığıyla parlıyordu. Duman bulutlar halinde asılı duruyordu, acı ve keskin, yanmış et kokusuyla örülmüştü. Metal çınlamaları hâlâ vadi duvarlarında yankılanıyordu. Ölenlerin çığlıkları havaya karışıyor ve yıkıma yakalanan hayvanlar sefaletle inliyordu.

Acıyan gözlerimi sildim, aradım, düşen korlar tenimi yakıyordu, uçuruma giden patikayı bulmaya çalışırken umutsuzluk üzerime çöktü.

Oyalanma, Miz, yoksa hepsi ölecek.

Boğuldum ve öne doğru sendeledim.

Bir parmak temiz hava açıldı ve patikayı gördüm. Koştum, yuvarlanarak ve tırmanarak tepeye çıktım. Uçurumun kenarına ulaştım ve ruhum ikiye bölündü. Her iki yönde de vadi yanıyor, silahlar gumbürdüyor, metal parıltıları parlıyor, cesetler ölmekte olan yılan yuvaları gibi toplu halde kıvranıyordu.

"Kardeşler! Kardeşlerim!" Seslendim ama sözlerim çok uzaklara uzanan ve çok gürleyen bir vadinin uğultusunda kayboldu. Beni duyamadılar. *Güven*. Bu imkansızdı.

Çaresizdim ve tekrar bağırdım ama savaş devam ediyordu.

İçinizdeki güce güvenin.

Ellerimi kaldırdım ve sesimi göklere yükselttim, sadece içimdeki güce değil, nesillerin gücüne ulaşmaya çalıştım. Bir şeyin bana geri ulaştığını hissettim ve sonra duyduğum şey sadece benim sesim değildi, binlerce sesti. İçimde, etrafımda dolaşıyorlardı, dünya bizi içine çekiyor, hatırlıyor, zaman dönüyordu. Morrighan bir yanımda, Venda ve Gaudrel diğer yanımda duruyordu. Pauline, Gwyneth ve Berdi benim ve yüzlercesinin arkasında duruyordu. Seslerimiz birbirine örülmüştü, bir çelik gibi uçlara uzanıyordu.

vadi, dönüyor, paylaşıyor. Başlar döndü, dinledi, bildi, bazı kesitler diğerlerinden daha derindi. Duman kıvrıldı, inceldi.

Ve sonra savaş durdu.

"Kardeşlerim! Kardeşlerim! Silahlarınızı bırakın! Ben sizin kraliçenizim! Kanınızın kızı ve kalbinizin kız kardeşiyim! Sizin yanınızda olacağım. Venda'ya döneceğim." Onlara Venda'nın vaat ettiği başka bir umut olduğunu söyledim. Onlara kalplerini dinlemeleri, evren kadar eski bir bilgiye güvenmeleri için yalvardım. "Güç bizim içimizde. Cam Lanteux'ya yerleşeceğiz. Yeni hayatlar kuracağız. Son nefesime kadar size söz veriyorum, bunu birlikte başaracağız ama bunun yolu bu değil. Hayallerimizi çalan Ejder'e karşı galip gelebiliriz! Silahlarınızı bırakın, biz de kalıcı bir umut yaratalım."

Bir evren durdu. Gökler izledi. Yüzyılların nefesi tutuldu.

Savaşın duraklaması uzadı.

Ve sonra bir kılıç fırlatıldı. Ve bir tane daha.

Ve *çievdarlar*, valiler ve mahalle beyleri hala öfkelenirken Duruşmaya açık olan klanlar dalga dalga silahlarını bıraktı.

"Seni bulmak için daha iyi bir yer isteyemezdim, evcil hayvanım. Herkesin izleyebileceği bir yerde."

Döndüm. Komizar'dı.

"Artık hepsi Venda Komizarı'nın gerçekte kim olduğunu kesin olarak bilecek," dedi.

Kılıcımı çektim ve geri çekildim. "Beni dinliyorlar, Komizar. Onların istediği de bu. Sizin için artık çok geç."

Ağır kılıcını iki eliyle kaldırdı. Bu duruşu biliyordum. Sonra ne olacağını biliyordum.

"Ben ne istersem onu istiyorlar," dedi. "Ve ben de senin ölmeni istiyorum. Bu kadar basit Prenses. İşte gerçek güç budur."

Elimdeki kılıca baktı ve gülümsedi.

Onun. Bir adım daha yaklaştı, yüzü parmak uçlarındaki gücün şehvetiyle parlıyordu. Geri çekildim ve uçuşumun kenarının ayaklarımın altında parçalandığını hissettim, gevşek taşların vadi tabanına yuvarlandığını duydum. Kalbim bir yumruk gibi sıkıştı ve gözlerindeki açlığı gördüm. *Daha fazla.* Savaş ve benim korkum onu besliyordu. Ama sonra başka bir şey gördüm, bir renk parıltısı. Mücevherli mavi bir göz.

"Reginaus!"

Komizar'ın yüz ifadesi doğduğu ismin yüksek sesle söylendiğini duyunca soğudu ve ardından öfke onu sardı. Döndü ve Calantha'yla yüzleşti.

Tek soluk gözünde keder parıldıyordu, belki sadakat, aşk ve adını koyamadığım binlerce başka şey. Bir keresinde bana *uzun bir geçmişimiz olduğunu* söylemişti. Belki de bakışlarında gördüğüm şey buydu, onun için olduğu her şeyin anıları ve şimdi olduğu her şey.

"Bir zamanlar bana umut vermiştin," dedi. "Ama bunu yapmana izin veremem. Artık başka türlü bir umudun zamanı geldi."

Kadın hücumu geçtiğinde dudaklarından küçümseyici bir nefes henüz çıkmıştı

ona doğru. Keskin bir hamleyle kılıcını kaldırdı ve daha ona ulaşmadan kılıcını sapladı, ama kılıcın momentumu beklenmedik bir güçle onu delip geçti ve vücudu onunkine çarptı. Tökezledi, bir adım, sonra bir adım daha, sonra ayağa kalkmak için çabalarken yüzünde panik parladı, ama artık çok geçti. Her ikisinin de vücudu yanımdan uçup kenardan yuvarlanırken yana sıçradım, vadi tabanına düşerken ılgığı yankılandı, ama hamle yaptığım da kendimin de kaydığını hissettim, zemin altımda yol veriyordu. Çılgınca bir şeylere tutundum, otlara, dallara, ama hepsi elimden kaçtı, toprak etrafımda kayıyordu ve ben de onlarla birlikte düşüyordum, sonra bir elin benimkine kilitlendiğini hissettim.

BÖLÜM SEKSENSEKİZ

PAULINE

Savaş bitmiş olabilir ama rüyalarda hala devam ediyordu. Gwyneth, Berdi, Eben, Natiya ve benimle birlikte vadiden çıkarılan çocuk askerleri kontrol altına almak ve sonraki günlerde onları teselli etmek için bir alay asker gerekiyordu. Kamptan bile patlamaları, dehşeti ve vadide yankılanan çığlıkları duyduk. Her şey bitmeden hemen önce çaresizlik içinde dizlerimin üzerine çöktüm, Lia'ya uzandım, onun güvenliği ve gücü için dua ettim, sesinin Vendalılar tarafından duyulması için dua ettim.

Kendisi de henüz bir çocuk olan Natiya, çocuklarla onlara tanıdık gelen kelimelerle konuştu ve zaman zaman onları susturan ve geceyi atlatmamızı sağlayan tek şey bu oldu. Ertesi gün çocuklar hala korkudan titriyor, kaçıyor, dokunduğumuzda geri çekiliyorlardı. Güvenlerini kazanmak zordu. Güvenin zorla ya da bir gecede kazanılamayacağını çok iyi anlıyordum ama sabırla, yavaş yavaş, gün be gün kazanılabileceğini de biliyordum ve ne kadar sürerse sürsün onlara bu zamanı vermeye hazırdım.

Vadiye gidip ölüleri gördüğümde ve ardından yüzlerce yaralının bakımına yardım ettiğimde, Kutsal Metin'de anlatılan yıkımı ve hayatta kalan bir avuç kalıntıyı düşündüm. Bizler

neredeyse onlardı. Biri kaybolanlar, diğeri de gelecek olanlar için iki parmağımı öptüm ve ayıklamanın sona ermesi için dua ettim.

Cennete daha fazla can bağışlayamazdık.

"Bununla işim bitti," dedi cerrah. Ellerindeki kanı sildi ve Kaden'i çadırın uzak ucuna taşıyan nöbetçileri takip ettim.

KADEN

Aşağı uzandım ve bacağımı yokladım. "Merak etme. Hâlâ orada."

Pauline nemli bir bezle alnımı sildi.

Kafam hâlâ cerrahın bana verdiği iksirin etkisindeydi. Çadır yaralılarla doluydu. Bunun gibi bir düzine daha çadır vardı. Üç gün boyunca bacağımdaki odunla yaşamak zorunda kalmıştım. Buradaki az sayıdaki cerrahın aynı anda ilgilenemeyeceği kadar çok yaralı vardı. Neredeyse Orrin'in bacağımı kesip çıkarma teklifini kabul edecektim. Tavish benimkinin karşısındaki yatakta yatıyordu, kolu ve boynu bandajlarla sarılmıştı. Uzun saç tellerinin yarısı gitmişti. Hoş geldin demek için sağlam kolunu kaldırdı ama bu küçük çaba bile acıdan yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Berdi ellerine iyileştirici bir merhem sürerken Rafe karşı köşedeki bir sandığın üzerine oturdu. Bir başkası omzundaki yarayı sardıktan sonra kolunu askıya aldı. Çadırın duvarlarından Gwyneth'in Griz'e daha fazla su kovası için emir verdiğini ve Orrin'in bandaj için kumaş yırttığını duyabiliyordum. Sonrası da en az savaş kadar gürültülüydü ama farklı bir gürültü vardı.

"Nöbetçi Yüzbaşı mı?" Ben sordum.

Pauline başını salladı. "Hiçbir iz yok," diye cevap verdi.

Korkak sürünerek kaçmıştı ve o ve Konsey'den yarım düzine kişi kayıptı. Ceset yığınlarının arasında olabilirlerdi.

-Artık hepsi tanınmıyordu.

Pauline, "Eğer hayattalarsa, derin karanlık deliklere girmişlerdir," diye ekledi. "Onları bir daha asla göremeyeceğiz."

Başımı salladım ve haklı olduğunu umdum.

RAFE

"Ellerin nasıl?"

"Berdi pansumanları yeni değiştirdi," diye cevap verdim. "Birkaç gün içinde ata binebilirim."

"Güzel."

"Peki omzun nasıl?" diye sordum.

"Acıyor ama buna fazlasıyla değer. İstedğin zaman eklem yerinden çıkarabilirsin."

Lia'ya zar zor ulaşmıştım ki Komizar'la birlikte uçuşuma yuvarlandım. ve Calantha. Ellerim hâlâ yanık etle ıslaktı ama bileğinden tutup onu yukarı çektim. Yaralarımıza rağmen, o ve ben şanslı olanlar arasındaydık. Kaden'e Andrés'ten bahsetmiştim ama cesedi hiç bulunamamıştı, belki de bir brezalot tarafından tanınmayacak şekilde ezilmişti.

Dalbreck'in bilançosu ağırdı. General Draeger'in hesabına göre dört bin asker kaybetmiştik. Lia'nın ricası ve Vandalılara verdiği söz olmasaydı, bu işin sonu gelmezdi. Artık Draeger'in aklında Komizar'ın Morrighan'ı ve ardından bizi yeryüzünden sileceğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Dalbretch, Vendan ve Morrighese kuvvetleri ve Lia her gün Vendan'larla konuşarak hazırlık yapmalarına yardımcı oldu.

eve dönüş yolculukları.

"Biz de birkaç gün içinde ayrılmaya hazır olmalıyız," dedi. "Son cesetler de yakıldı. Hepsini gömmek için çok fazla ceset vardı."

"Jeb?"

Başını salladı ve uzaklaştı.

LIA

Neredeyse iki hafta olmuştu. Komizar da dahil olmak üzere son ölüler de gömülmüş ya da yakılmıştı. Onun cansız bedenine, boğazımı sıkan parmaklarına, her zaman tehdit içeren ağzına, bir ordu şehrine bakıp tanrıları parmağının altında hayal eden adama bakmak garipti. Şimdi onunla ilgili her şey çok sıradandı.

Bir nöbetçi bana "Köpeği hayvanlara bırakabiliriz," demişti. Yüz ifademin böyle bir düşünceyi çağrıştırdığını hayal ettim. Onun yanında yatan Calantha'ya baktım.

"Hayır," dedim. "Komizar gitti. O artık sadece Reginaus adında bir çocuk. Cesedini onunkiyle birlikte yakın."

Jeb kendi cenaze ateşine kavuştu. Onu savaştan sonraki sabah ceset yığınları arasında ararken canlı bulmuştum. Başını kucağıma almıştım ve gözleri açılmıştı.

"Majesteleri," dedi, yüzü kirli ve kanlıydı ama gözleri hâlâ hayatla parlıyordu.

"Buradayım Jeb," dedim alnındaki kanı silerken. "İyi olacaksın."

Başını salladı ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirirken ifadesi acıyla sıkışmıştı. "Şuna bak." Bakışları aşağıya, kanayan göğsüne doğru döndü. "Mahvettim

başka bir gömlek."

"Sadece küçük bir yırtık, Jeb. Tamir edebilirim. Ya da sana yeni bir tane alırım." "Cruvas linen," dedi, nefesleri kesik kesikti.

"Evet, biliyorum. Hatırlıyorum. Her zaman hatırlayacağım."

Gözleri parladı, son bir bilmiş bakışla oyalandı ve sonra gitti.

Saçlarını düzelttim. Adını fısıldadım. Yüzünü sildim. Onu salladım. Jeb'i geçen yıl ölümünü izlediğim, kucağıma almaya fırsat bulamadığım herkes gibi kucakladım. Artık hiçbirini bırakmak istemiyordum. Sonra yüzümü boynuna gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Parmaklarım onunkilerle oynadı ve onunla ilk tanıştığım anı hatırladım, odamda diz çökmüş beni eve götürmek için orada olduğunu söyleyen bir patty clapper. Bir nöbetçi koluma dokunarak onu bırakmam için beni ikna etmeye çalıştı ama ben onu ittim. Bir kez olsun vedalaşmak için acele etmeyecektim.

Yakmak ya da gömmek için daha kaç ceset yığarsak yığalım, bu son ağlayışımdı. Ölümün büyüklüğü beni uyuşturuyordu. Ama bir noktada gözyaşlarının tekrar geleceğini biliyordum. Acı beni beklenmedik bir şekilde ele geçirecek ve dizlerimin üzerine çöktürecekti. Kederin kuralı yoktu, ama yaşamın kuralları vardı ve o ilk birkaç günde, yaşamın gereklilikleri devam etmemi gerektiriyordu.

Diğerleri de vardı -Perry, Marques, Mareşal- onlar da başaramamıştı, diğer subaylar ağır yaralanmıştı ve diğerleri de aynı şekilde cesurca savaşmış ve zarar görmemişti. Vali Umbrose ve Carzwil, Konsey'in klanlarla birlikte silahlarını bırakan tek üyeleri idi. Onların da başka türlü bir umudu vardı.

General Draeger zarar görmeyenlerden biriydi ve savaş sonrasında bazen en zor ve yürek burkan işleri yaparak bana yardım etti.

görevler. İkimiz de Komizar'ın kötü tasarlanmış silahlarından birinin dişlileri arasında ezilmiş kolu kesilen genç bir Vendan'ı tuttuk.

Bir gün kampa dönerken "Sana bir özür borçluyum," dedi.

"Beklediğim gibi değilsin."

"Özre gerek yok," dedim. "Sen de beklediğim gibi biri değilsin. Senin güç taciri, çekilmez bir pislik olacağını düşünmüştüm."

Şaşkın bir nefes çekti. "Peki ya şimdi?"

"Bunun yerine, tutkulu ve krallığına derinden sadık bir adam buluyorum. Buna büyük hayranlık duyuyorum General, ancak bu dar bir çizgide ilerlemek anlamına gelebilir. Bazen sınırları aşmamıza neden olabilir. Seçimlerimin elimden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Krallığınızın hiçbir kızının sesini duyurmak için benim gibi mücadele etmek zorunda kalmaması için dua ediyorum."

Boğazını temizledi. Görünüşe göre kurnazlığım eksikti. "İşte bu yüzden Evlilikten kaçtınız mı?" diye sordu.

"Herkes seilmeyi hak eder General, bunu bir kağıt parçası emrettiği için değil. Seçim güçlüdür ve birkaç kişinin sıkı yumruğunda tutulmazsa büyük şeylere yol açabilir."

* * *

Komizar'ın depoladığı yiyecek malzemeleri büyük ölçüde kurtulmuştu. Bizi Venda'ya geri götürmek için yeterli olacaktı. Klanlarla buluştum ve onların omuzlarında ağladım, onlar da benim omuzlarımda. Gün geçtikçe kararlılığımızın arttığını, kırık bir kemik gibi birbirimize kenetlendiğimizi, ortak yaramızın bizi daha güçlü kıldığını hissettim. Komizar unvanını reddettim ama kraliçe unvanını kabul ettim.

Gücüm ve umudum her geçen gün artsa da, Morrighese ve Dalbretch birliklerine veda etmek için vadinin sonunda buluştuğumuzda, bu umudun küçük bir kısmının solduğunu hissettim.

Tavish ve Orrin'e sarıldım, sonra Kaden ve ben General Howland ve Draeger ile tokalaştık. General Draeger sanki bana başka bir şey söylemek istiyormuş gibi tereddüt etti ama sonra sadece elimi sıktı ve bana tekrar iyi dileklerini ilettiler.

Rafe öne çıktı ve Kaden'in elini sıktı. Hiçbir şey söylemediler, bunun yerine birbirlerini incelediler ve sonra sanki aralarında bazı kelimeler geçmiş gibi başlarını salladılar.

Rafe'ye baktım ve zihnimi yüzlerce anıyla doldurdum.

Böylece olacakları düşünmek zorunda kalmayacaktım. Berdi'nin meyhanesinde bana ilk kez kaşlarını çatışını, Şeytan Kanyonu'na geldiğinde güneşin elmacık kemiklerine vuruşunu, nereli olduğunu sorduğumda kelimeleri karıştırmışını, saçaklardan ağları süpürürken gömleğindeki küçük ter kalbini, omzumdaki kavahın izini süren parmağının meraklı dokunuşunu, ilk öpüşmemizden hemen önce tartışırken seslerimizdeki öfkeyi, beni buzlu bir kıyıdan kaldırırken gözlerindeki yaşları düşündüm.

Ama en çok, krallıkların bizim için var olmadığı birkaç çalıntı saatimizi hatırladım.

"Lia."

Anılarım yuvarlanıp gitti ve güneş aniden sıcak ve kör edici oldu.

Rafe bana doğru yürüdü. Kaden ve memurlar bakıyordu. Bu anda mahremiyet yoktu ve belki de en iyisi buydu.

"Artık Dalbreck'teki görevlerinize dönmeniz gerekiyor," dedim. Bu bir ama biliyorum ki sorduğum soruyu duydu.

Başını salladı. "Sizin de Venda'da görevleriniz var." Aynı soru onun sözlerinde de gizliydi.

Başımı salladım. "Ben de senin gibi sözler verdim."

"Evet. Sözler. Biliyorum." Bir an için yere bakarak ayaklarının üzerinde kaydı. "Yakında yeni anlaşmaları hazırlayacağız. Onları göndereceğiz

siz ve diğer krallıklar."

"Teşekkür ederim. Dalbreck'in önderliği olmadan bunu gerçekleştiremezdik. İyi olmanızı dilerim, Kral Jaxon."

Sanki ne unvanımı ne de yaptığım seçimi hâlâ kabullenememiş gibi bana Kraliçe Jezelia demedi. Venda'yı hiçbir zaman benim sevdiğim gibi sevmemişti.

Uzun süre bana baktı, hiçbir şey söylemedi ve sonunda, "Ben de sana iyilikler dilerim, Lia," dedi.

Ayrıldık, o kendi yoluna gitti, ben de kendi yoluma, ikimiz de Sevdiğimiz krallıkların bir gelecek inşa etmesine yardım etmek. Bir hayatın feda edilebilmesinin pek çok yolu vardı ve bu her zaman ölmek değildi.

Omzumun üzerinden geriye baktım, onun uzaklaşmasını izliyordum ve sonra Gwyneth'in uzun zaman önce söylediği sözü düşündüm. *Aşk... Eğer bulabilirsen güzel bir hiledir.*

Onu bulmuştuk.

Ama artık aşkı bulmakla ona tutunmanın aynı şey olmadığını biliyordum.

* * *

İşaretimi bekleyen, yüzleri umutla dolu, onlara vaat ettiğim geleceğe başlamaya hazır Vendanlı kalabalığa doğru atımı sürdüm ve kervanımızı evimize doğru ileriye doğru salladım.

Şafakla birlikte barınağımızı daha iyi görebiliyoruz.

Artık ateş yakmak güvenli. Leş
yiyiciler bizi fark etmez.

Üşüyoruz ve açız ve Pata bir tavşan öldürdü.

Gördüğümüz az miktardaki yakıtı topluyoruz; kırık bir sandalye ve birkaç
kitap. Sayfalar, odunun tutuşmasına yardımcı olacak değerli kuru çırallar.

Diğerleri merak içinde etrafta dolaşıyor, bizi çevreleyen duvarlara bakıyorlar.
Kitapların sayfalarının kıvrılışını izliyorum, tavşanın cızırtısını ve midemizin
gurultusunu duyuyorum.

Çocuk bana renkli bir küre getiriyor, çoğu mavi.

Bu nedir? diye sorar ve güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde
onu çevirir.

Buna ne isim vereceğimden emin değilim ama üzerinde yazan kelimeler tanıdık
geliyor. Anılarımı araştırıyorum, kendi büyükannem bana dünyanın eskiden
nasıl olduğunu anlatıyor.

Bu, dünyamızın bir haritasıdır.

Dünyamız yuvarlak mı?

Öyleydi.

Şimdi düz, küçük ve kahverengi. Ama çocuk bunu zaten biliyor.

*Yıldızlardan, Morrighan. Yıldızların arasında uçarsan, dünyayı çok
daha farklı görürsün.*

Ne görecek?

Sadece yemeğe değil, anlayışa da aç ve benim ona verecek çok az şeyim var.

Gel çocuğum, tavşan pişerken kucağıma otur, sana yıldızlardan neler görebileceğini anlatayım.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, sadece Geriye Kalanlar ve leş yiyiciler. Bu dünyayı çevreleyen her türden ulus, yüzlerce krallık vardı.

Yüzlerce mi?

Gülümsüyor, bunun benim masallarımından biri olduğuna inanıyor. Belki de öyledir. Gerçek ve rızık çizgileri uzun zaman önce bulanıklaştı.

Onlara ne oldu, Ama? Şimdi neredeler?

Onlar biziz, çocuğum. Geriye kalan biziz.

Ama bir prenses vardı?

Evet, çocuğum, bir prenses. Tıpkı senin gibi. Yıldızları ziyaret eden güçlü ve cesur bir prenses ve oradan farklı bir dünya gördü ve henüz var olmayan yenilerini hayal etti.

-Gaudrel'in Son Vasiyetleri

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

RAFE

"Majesteleri, başınız nerede?" Sven sıkılmış dişlerinin arasından fısıldadı.

Nerede olduğunu biliyordu. Son aylarda sayısız kez sürüklendiği yerle aynı yerdı ama onun kendi görevleri vardı, benim de kendi görevlerim.

"Evet, devam edin Lord Gandry," dedim sandalyemde biraz daha dik oturarak.

Dikkatimi ait olduğu yere, Meclis Baronlarına yönelttim.

Sven, Morrighan'da ona söylediğim son sözleri ciddiye almıştı. Duyamayacağını düşündüğüm sözler ve muhtemelen Gwyneth'in aklındaki son sözler değildi. *Uyan, seni yaşlı bunak! Henüz görevinden azledilmedin. Uyan yoksa seni bir su yalağına atacağım. Beni duyuyor musun, Sven? Sana hâlâ ihtiyacım var.*

Artık ne zaman bir konuda tartışsak bana itirafımı, yani ona ihtiyacım olduğunu hatırlatıyordu. Bu doğrudu. İhtiyacım vardı. Ve sadece bir danışman olarak değil.

Morrighese, seyahat edebilecek duruma gelir gelmez onu nazikçe kapımıza geri bırakmıştı. Günlerini kısa tuttum. Hâlâ kolay yoruluyordu ama hayatta olması bile bir mucizeydi.

Sentinel Vadisi'ndeki savaştan sonra Dalbreck'e dönüş yolunda General Draeger'la bol bol konuşma fırsatı bulmuştuk. Bana nişan konusunda tereddütleri olduğunu söyledi. Kızı genç, zeki ve yaratıcıydı ve böyle bir sözleşmenin ağırlığı onun gelişimini engelleyebilir ve ruhunu söndürebilirdi. Ne de olsa daha on dört yaşındaydı. Komizar'ın yenilgiye uğratılması ve Dalbreck'e dönmemin kesinleşmesiyle, nişan önümüzde duran iş için dikkat dağıtıcı olabilirdi ve önemli olan tek şey krallığın iyiliği idi ve sözleşmeyi feshetmeyi karşılıklı olarak kabul edilebilir bulabilir miydim?

Beş saniye kadar düşündüm ve kabul ettim.

Nihayet meclis sona erdiğinde ofisime döndüm. Ticaret yeniden canlanmıştı ve kısmen Venda kraliçesi tarafından önerildiğine şüphe olmayan Morrighan ile yapılan bir anlaşma sayesinde kasalar sağlıklıydı. Piadro limanı, kârımızın yüzde onu karşılığında Dalbreck'e verilmişti. Bu ikimiz için de faydalı bir anlaşmaydı.

"Venda Kalesi'nden bir mesaj daha geldi."

Lia'nın sağ kolu. Kaden. Başka bir eskort, daha fazla malzeme, daha fazla bir şey istediğine şüphe yoktu. Ama buna ihtiyaçları olduğunu ve gerekli olmasa istemeyeceklerini biliyordum. Yeniden yerleşmelerine yardım eli uzatmak tüm krallıkların yararınaydı.

"Ona ne istiyorsa verin." "Kadın istiyor demek istiyorsun."

Evet, o. Taleplerin eninde sonunda Lia'dan geldiğini biliyordum. Ama diğer krallıklardan da aynı şekilde yardım istedi ve Küçük Krallıkların Morrighan ve Dalbreck'in izinden gittiğini biliyorduk. Sadece elçilerimiz aracılığıyla mesajlaştık. Bu ikimiz için de işleri kolaylaştırdı. Ama raporları duydum. Venda onun hükümdarlığı altında geliyordu. Hiç şaşırmadım. Çiftçi yerleşimlerinden biri bizimkinin hemen ötesinde kuruluyordu.

sınırlar. Bu durum bazı vatandaşları tedirgin etti ama ben onları rahatlatmaya çalıştım. Venda eskiden olduğu Venda değildi.

"Keep bu mesaja bir şey eklemiş. İsteyebilirsin
bir göz atmak için." "Her
neyse-" "Bir bak."

Masamın üzerine beze sarılmış ve iple bağlanmış küçük bir paket
koydu, ardından mesajı elime tutuşturdu.

Vagonla

r.

Tahıl.

Eskortlar.

Liste uzayıp gitti. Her zamanki istekler. Ama
sonunda, Keep'ten bir not:

*Bunu Berdi'nin çatı katında bir yemliğin arkasında buldum. Sanırım
sana ait.*

"Açayım mı?" Sven sordu.

Uzun bir süre pakete baktım.

Ben seninim, sen de benimsin ve hiçbir krallık araya giremeyecek.

Bi

z. Çok uzun bir süre.

İçinde ne olduğunu biliyordum.

Beyaz bir şey.

Güzel bir şey.

Uzun zaman önce atılmış bir şey. "Jaxon?"

"Hayır," dedim. "Onu atabilirsin."

*Yolculuğun sonu. Vaat. Umut. Toplanın
kardeşlerim.*

Bugün binlerce hayalin doğacağı gün.

Yıldızlara dokunduk ve olasılıkların tozu bizimdir.

*Bir zamanlar üç kadın bir aileydi, tıpkı şimdi
bizim olduğumuz gibi ve onlar da içimizde
taşıdığımız aynı güçle dünyayı değiştirdiler.*

*Biz onların hikayesinin bir parçasıyız,
Ve daha büyük bir tanesi de hala önümüzde duruyor.*

Ancak iş hiçbir zaman bitmez.

Zaman çemberleri. Tekrarlar.

*Ve biz sadece hazır olmamalıyız,
düşman için,*

Ama aynı zamanda içimizdeki düşman.

*Ejderha şimdilik dinlense de,
tekrar uyanacaktır,*

Ve yeryüzünde dolaşın,

Açlıktan karnı zil çalıyor.

Tarihimizi tekrar

etmeyelim, Hikayeler

geçsin

*Babadan oğula, anneden kıza... Çünkü sadece
bir nesil,*

Tarih ve gerçek sonsuza dek kaybolur.

Ve öyle de olacak,

*Kalbimin kız
kardeşleri,
Ruhumun
kardeşleri,
Bedenimin ailesi,
Sonsuza dek.*

-Jezelia'nın Şarkısı

DOKSANINCI BÖLÜM

Masamdaki kâğıtları topladım ve galerinin pencerelerinden dışarı baktım. Bir bahar yağmuru verandada su birikintileri bırakmıştı. Artık o kadar da karanlık görünmeyen bir şehrin kulelerini yansıtıyorlardı.

Aylardır ilk kez yalnızdım ve bu özgürlükle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Bu sabah annem ve babamla vedalaşmıştım. Morrighan'a dönüyorlardı. Babamın yokluğunda Regan hüküm sürmüştü. Bryn de oradaydı. Annem onun bacağını kaybetmekle mücadele ettiğini ama güçlendiğini ve yeniden ata bindiğini söyledi. Bu ona yeni bir dünyanın kapılarını açmıştı ve şimdi benimkini görmeye gelmeyi umuyordu - belki bir sonraki baharda.

Babam sadece geçtiğimiz aylarda yaşananlar nedeniyle değil, buraya yaptığı yolculuk ve daha önce zaman ayıramadığı bir dünyayı görmesi nedeniyle de değişmişti. Yönettiğim dünyada yaşamayacak kadar görevimin ayrıntılarına takılıp kalmış bir insan olmak istemedim.

Her gün Venda sokaklarında yürüdüm. Sokak köşelerinde thannis fincanlarını paylaştım. *Jehendra*'da alışveriş yaptım, lavabolarda hikâyeler dinledim ve klanlar tarafından seçilen yeni mahalle beyleriyle görüşüm. I

düğünlerine katıldım. Kutlamalarında dans ettim. Yeniden canlanan bir dünyanın ve insanların ritmine kapıldım.

Geçtiğimiz aylarda Venda'daki her vilayeti dolaştım ve ve yeni valiler atadı. En az yarısı kadın ve klanların ileri gelenleriydi. Bu noktadan sonra, konumlarını sırtlarına inen bir kılıçla değil, halkın iradesiyle kaybedeceklerdi ve ben de konumumu bu şekilde koruyacaktım.

Çalışmalar ve kararlar hiç bitmedi. Dalbreck ve Morrighan'ın örnek liderliğinde Küçük Krallıklar yeni anlaşmaları kabul etti ve Cam Lanteux'daki yerleşimlere katkıda bulundu. Ancak Morrighan ve Dalbreck, Vendan yerleşimcilerinden oluşan birliklere eşlik etti. İlk ürünler ekilmişti ve umutlar yeşeriyordu. Çalışmanın meyvesi beni ayakta tuttu.

Kaden olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım. Yorulmadan çalıştı. Annesinden aldığı tüm şefkat ve sevecenlik sonunda parlayabilmişti ama içindeki yaralar hâlâ oradaydı, tıpkı sırtındakiler gibi. Rhys'i kucağına aldığımda gördüm, korumacıydı, refleksleri hızlıydı, sanki hiçbir el bu çocuğun tenini ya da ruhunu yaralamayacakmış gibi. Umarım haklıydı.

Toplantı odasının kapısını çaldım ve cevap gelmeyince içeri girdim. Komizar'a ait tüm izler gitmişti - Komizar'ın iktidara gelişini işaret eden yarığın bulunduğu masa hariç. Kaden'in masası da benimki gibi kâğıtlarla doluydu. Onun yığınınına daha fazlasını ekledim - Eislandia ile önerilen bir ticaret anlaşması.

Yerleşimlere yardımcı olmak için Komizar'ın ordu şehrini başka amaçlar için yeniden inşa ettik. Eritme ocakları, demirhaneler ve bakırhaneler artık tarım ve ticaret için alet tedarik etmekle meşguldü. Silinmesi için mevsimlere bıraktığımız deneme tarlaları, yıkımın izleri ve molozları yavaş yavaş rüzgar, yağmur, ot ve zaman tarafından yutuluyordu.

Hayatta kalan dev altın brezalotlar serbest bırakıldı. Artık uzak tepelerde sürüler halinde otluyorlardı ve ben onları yeni bir şekilde, olmaları gereken güzel ve görkemli yaratıklar olarak görüyordum. Eğer çok yaklaşırsam, sıcak nefeslerinin buharını görürsem ya da büyük toynaklarının vuruşunu duyarsam, parçalanmış bedenlerin anısı ve yanık et kokusuyla birlikte dehşet hala içimde parlıyordu. Bazı yaraların iyileşmesi diğerlerinden daha uzun sürerdi ve bazı yaraların gerekli olduğunu biliyordum. Bazı şeyleri asla unutmamalısınız.

"Beni mi arıyordunuz?"

Döndüm. Kaden, kalçasında Rhys'le kapı aralığında duruyordu.

"Bu bebek neredeyse bir yaşında," dedim. "Ayakları yere değmezse yürümeyi asla öğrenemez."

Kaden gülümsedi. "Yakında öğrenecek."

Ona bıraktığım ek evrak işlerinden bahsettim ve o da bunu anlayışla karşıladı. Bir Keep'ten isteyebileceğim her şeye sahipti; sakın ve istikrarlı, sadık. Sadık.

"Pauline nerede?" Ben sordum.

Gözleri parladı. "Eben ve Natiya'nın peşindeyim."

Pauline'in galip geleceğini ve onları bulacağını biliyordum. Herkesin, kendisinin de öğrenmekte olduğu dili okuyup yazmayı öğrenmesi konusunda kararlıydı. Onlar ve bulabildiği diğer herkes için sabah derslerine başlamıştı. Kaden'e onları çalışma bahçesinde kılıç talimi yaparken gördüğümü söylemedim. Aralarındaki rekabet çok şiddetliydi, ama aynı zamanda bir şakacılık da vardı ve birbirleriyle şakalaşıp gülüşüklerini duyduğumda, içlerindeki o küçük çocuk bakışının geri döndüğünü görerek kalbim ferahladı. Zamanla daha fazlasının gelmesi için dua ettim.

"Griz'e veda ediyordum," dedi. "Dün gece vedalaştım."

Griz başka bir grup yerleşimciyi Cam Lanteux'ya götürüyordu. Gwyneth de kervanla birlikte gidecek ve sonra Terravin'e doğru yola devam edecekti. Venda'da bana yardım ediyordu ama sonunda eve, Simone'a dönmek zorunda kalmıştı. Kızını uzaktan sevmek zorunda kalması önemli değildi. Kalbi orada atıyordu. Berdi'ye meyhanenin durumu hakkında haber göndereceğine söz vermişti. Ama yola çıkan onca kervan varken, hâlâ kendi deyimiyle çirkin ve büyük bir vahşinin önderliğindeki kervanla yola çıkmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Hınzır şakaları son aylarda Griz'in canını sıkıyordu ama Griz her zaman daha fazlası için geri dönüyor gibiydi ve Gwyneth'in onun gözlerinin içinde bir gülümseme gizlenirken kaşlarını çatmasını izlemekten hoşlandığını biliyordum. Tuhaf bir çifttiler ama Griz'in Terravin'e bir yan yolculuk yapması beni şaşırtmazdı.

"Jia!" Rhys ciyakladı ve elini uzattı. Hızlı küçük parmakları şapkamdan bir tutam saç çekti ve ödülünden memnun bir şekilde gülümsedi. Kaden parmaklarını nazikçe kurtardı.

İçime bir aydınlanma geldi ve gülümsedim. "Şu halimize bak Kaden. Sen, ben, burada Venda'da ve sen kalçanda bir bebekle."

Sırıttı. "Evet, biliyorum. Aklıma geldi."

"Geleceğimizi görebilmemiz ama asla tamamını bilemememiz ne tuhaf," dedim. "Sanırım daha büyük hikâyeler kendi yollarını bulacak."

Sırıışı soldu. "Sen iyi misin?"

Ara sıra beni yakalardı. Uzaklara bakıyorum, merak ediyorum, düşüncelerim buradan binlerce mil uzakta. Hatırlıyorum.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Sadece Sanctum Hall'a gidiyorum. Henüz yemek yemedim."

"Birazdan aşağıda olacağım," dedi.

Koridorda Kraliyet Bilgini'nin yanından geçtim. Mağaralardan yeni gelmişti. Argyris ve diğer bilginler yargılanmak üzere Morrighan'a geri gönderilmişti.

-ve bir ip. Önemleri ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, artık mutfak fırınlarında hiçbir kitap yakılmıyordu.

"İstedığınız çeviri üzerinde çalışıyorum," dedi. "Görünüşe göre bir şiir kitabı." Aster'in mağaradaki yığınlardan benim için gururla çaldığı küçük, eski kitabı ona vermiştim. "İlk şiir umut ve tüyler hakkında bir şey. Sana sonra getiririm."

Gülümsedim. Kanatlı bir şiir mi?

Aster'in bunu almış olması ne kadar da uygun. Onu hâlâ her gün hayal ediyordum, artık kanatları kırılmış kimsesiz bir melek olarak değil, yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide yürürken gördüğüm gibi. Aster, özgür ve uzun saçlarıyla bir çayırda dönüyordu.

Venda'daki her şey gibi Sanctum Hall da değişmişti. Berdi bunu görmüştü. Artık dökülmüş bira kokmuyordu ve şimdi taze çalılar zemini aydınlatıyordu. Çok kullanılmış olan masa hâlâ geçmişin izlerini taşıyordu ama en azından şimdi her gün fırçalanıp cilalandığında pırıl pırıl parlıyordu.

Odayı geçip büfeye gittim ve sıcak parritch, haşlanmış yumurta, gözleme ve nehirden tutulmuş balıklardan oluşan büfeden bir tabak hazırladım. Büfenin sonunda bir tabak kemik vardı. Parmaklarım kurban edilenleri düşünerek onları karıştırdı.

Meunter ijotande. Asla unutulmadı.

İpime bir kemik daha geçirdim.

Masada tek başıma yemek yedim, uzunluğuna, boş sandalyelere baktım, nadir sessizliği dinledim, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde dolu hissettim. Ama başka açılardan... bazı şeyler beni ele geçirmişti ve onlardan kurtulamıyordum. Terravin gibi şeyler - çok daha fazlasına yol açan yeni bir başlangıç.

Bulaşıklarımı büfeye götürdüm ve bir bez alıp sabunlu suda sıktım. Bir hizmetçi içeri girdi ama onu geri çevirdim. "Ben yaparım," dedim ve gitti.

Masanın üzerinde bıraktığım kırıntıları sildim ama sonra diğer uca doğru ilerleyerek ovmaya devam ettim.

Pauline kolları kitaplarla dolu olarak içeri girdi ve onları masanın üzerine bıraktı.

Masa. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Biraz temizlik yapıyorum."

Sırıttı. "Meşgul bir yöneticiden çok bir mutfak yardımcısına benziyorsun."

"Arada çok az fark var," dedim ve bezi sabunun içine geri bıraktım.

Tava. Zemini inceledim ve süpürgeye uzandım.

Duvar.

"Yerlerin süpürülmesine gerek yok," dedi.

"Kraliçe öyle diyor."

Dudakları alaycı bir suçlamayla büzüldü. "O zaman sanırım süpürmelisin." Gitti, sanırım başka bir kitap yükü almak için.

Berdi'nin güvecinin tatlı kokusu havada asılı duruyordu. Venda'da hala çok az lüks vardı, ama onun dipsiz güveç tencereleri bunlardan biriydi ve ben süpürürken mücevherli bir koy gördüm, martıların çığlıklarını duydum, kulübemin kapısının nazikçe çalındığını ve ellerime bir çelenk çiçek konduğunu hatırladım.

Mutlu bir çığlık sessizliği bozdu ve başımı kaldırdığımda Kaden ve Pauline'in salonun girişinde sessizce konuştuklarını gördüm. Kaden Rhys'i Pauline'e uzattı, ama onlar sıkı bir düğüm olarak kaldılar, Pauline'in dudakları Rhys'in dudaklarına kolaylıkla değiyordu. Her geçen gün daha da yakınlaşıyorlardı. *Evet*, diye düşündüm, *aşık olmanın yüzlerce yolu var*.

Yürüdüm ve süpürgeyi büfenin yanındaki yerine yerleştirdim. Artık hayal kurmaya vaktim yoktu. Kağıt yığınları beni bekliyordu ve ben-

"Lia?" Kaden seslendi.

Döndüm. O ve Pauline yaklaştılar. "Evet?" "Sizi görmek isteyen başka bir elçi var."

Gözlerimi devirmiştim. Küçük Krallıklarla bitmek bilmeyen toplantılardan bıkmıştım. Görünüşe göre hiçbir şey kesin olarak çözüme kavuşmuyordu. Her zaman onlara sunmam gereken daha fazla güvence vardı. "O ya da o bekleyebilir-"

Pauline, "Dalbreck kralından gelen bir elçi," dedi.

Ben kıpırdamayınca Kaden bir hatırlatma ekledi. "Dalbreck malzeme konusunda çok cömert davrandı."

Homurdandım ve kabul ettim. "Onu içeri al."

Kaden sıkıcı kıyafetlerime baktı. "Daha şık bir şeyler giymeyecek misin?"

İş elbiseme baktım, sonra ona onaylamayan bir bakış fırlattım, daha sert bir şekilde, "Onu içeri al." dedi.

Pauline de itiraz etmeye başladı ama onu durdurdum.

"Eğer bu Venda halkı için yeterince iyiyse, bir elçi için de yeterince iyidir."

İkisi de kaşlarını çatı.

Kasketimi başımdan çıkardım ve parmaklarımla saçlarımı taradım. "İşte böyle! Daha iyi oldu mu?"

İkisi de iç çekti ve gittiler. Dakikalar sonra geri döndüler, Pauline aceleyle İleride, ocağın yanında sert bir şekilde duruyordu. Kaden koridorun sonunda, çoğunlukla gölgeler içinde duruyordu. Arkasında bir yerde bir birliğin ayak seslerini duyabiliyordum. Kaden öne çıktı ve "Dalbreck'in elçisi, Venda kraliçesiyle konuşmak için burada." diye anons etti.

Parmaklarımla sabırsızca ileri doğru salladım ve Kaden kenara çekildi.

Elçi öne çıktı.

Göz kırptım.

Yutkundum.

Koridor boyunca bana doğru yürüdü. Tek ses ağır botlarının taşa vuruşuydu.

Önümde durdu, gözleri gözlerimin içine baktı ve sonra yavaşça tek dizinin üzerine çöktü. "Majesteleri."

Sesimi bulamıyordum. Dilim kum gibiydi ve boğazım kaskatı kesilmişti. kurumuş kemik. Bir şekilde parmak uçlarımı hareket ettirdim ve ona ayağa kalkmasını işaret ettim.

Ayağa kalktı ve ben tekrar yutkundum, sonunda dilime biraz nem geldi. Uzun bir yolculuktan sonra tozlanmış, buruşuk giysilerini inceledim. "Dalbreck'in büyük bir elçisinden çok bir çiftçiye benziyorsun," dedim.

Gözleri parlıyordu. "Sen de Venda kraliçesinden çok bir taverna hizmetçisine benziyorsun."

Yaklaştı.

"Peki sizi bu kadar uzağa getiren nedir?"

diye sordum. "Sana bir şey getirdim."

Bu kez eliyle işaret eden oydu.

Arkasındaki karanlık koridorda daha fazla itiş kakış oldu, sonra Orrin ve Tavish yüzlerinde geniş sırıtişlarla içeri girdiler. Her birinin elinde kavun dolu bir sandık vardı.

"Onları kendim yetiştirdim," dedi Rafe. "Çoğunlukla."

Zihnim allak bullak oldu. *Kavun mu?* "Çok yetenekli bir adamsınız Kral Jaxon."

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Ve siz, Kraliçe Jezelia, bir şaşırtıcı güçlere sahip bir kadın."

Kımıldamadım.

Nefes aldığımdan emin değildim.

Uzandı ve yanağımı okşadı.

"Bizi yüzlerce mil ayırdığını biliyorum. Senin burada, benim de Dalbreck'te bitmek bilmeyen görevlerim olduğunu biliyorum. Ama biz imkansızı başardık,

Lia. Krallıklar arasında yüzyıllardır süregelen düşmanlığı sona erdirmenin bir yolunu bulabilirsek... kesinlikle... kendimiz için de bir yol bulabiliriz."

E ğ i l d i ve dudakları benimkilerle buluştu, nazik, şefkatli ve ben titredim dokunuşlarına karşı. Rüzgârın, tatlı kavunların, binlerce hayalin ve umudun tadına baktım.

Ayrıldık ve birbirimize baktık, daha iyi bir son parmaklarımızın ucundaydı.

Bizim için bir yol.

İmkansız.

Ama bu bizi daha önce durdurmamıştı.

Uzandım ve ağzını tekrar kendiminkine yaklaştırdım.

SON

TEŞEKKÜRLER

Yolculuğun sonu.

Son şeyler hakkında gevşek bir fikir olarak başlayan şey, ilk adımım la asla hayal edemeyeceğim bir dünyaya dönüştü. Cam Lanteux kadar geniş kapsamlı bir yolculuğa dönüştü ve pek çok kişi benimle birlikte bu çılgın yolda ilerledi. Tıpkı Lia'nın arkasında bir ordu olduğu gibi, benim arkamda da bir ordu vardı ve onlar olmadan bu kitaplar var olamazdı. Onlara minnettarım.

Durdurulamaz bir güç olan yayıncımla başlayayım, Macmillan/Henry Holt. Basitçe söylemek gerekirse, çok zekisiniz ve sonsuz derecede yaratıcısınız. Jean Feiwei, Laura Godwin, Elizabeth Fithian, Angus Killick, Jon Yaged, Brielle Benton, Morgan Dubin, Allison Verost, Caitlin Sweeney, Kallam McKay, Claire Taylor, Kathryn Little, Mariel Dawson, Emily Petrick, Lucy Del Priore, Katie Halata, Jennifer Healey, John Nora, Ana Deboo, Rachel Murray ve sahne arkasında çalışan sizler ordusuna teşekkür ederim. Bu seriye inandığınız ve okuyucuların eline ulaşmasını sağladığınız için teşekkür ederiz.

Hemen burada söyleyelim. Rich Deas bir kapak tanrısı. Bu son kitabın kapağını gördüğümde nefesim kesilmiş olabilir. İçi de bir o kadar güzel. Anna Booth tasarımı kesinlikle harika şeyler yapmış,

her sayfasına sarılma isteği uyandırıyor. Her ikisine de şükranlarımı sunuyorum.

Editörüm Kate Farrell, her zamanki gibi keskin görüşleriyle bana yardımcı oldu,

Beni düşündüren sorular, bitmek tükenmek bilmeyen destek ve dostluk. Bu üç kitap ve bir novella boyunca birlikte mücadele ettik, beyin fırtınası yaptık, komplo kurduk, güldük ve *yarattık*. O milyonda bir bulunur. Ona her zaman minnettarım ve öyle kalacağım.

Kütüphanecilere, kitapçılara, tweeter'lara, booktuber'lara, blogger'lara ve bir ya da daha fazla kişiye duyuran her okuyucuya inanılmaz derecede müteşekkirim. Bu karakterlerle ilgili düşüncelerinizi, teorilerinizi ve umutlarınızı duymaya bayıldım. Muhteşem coşkunuz beni ateşledi. (Evet, Stacee, biliyorum. Daha fazla öpücük.) Gerçekten bu yolculukta birlikte olduğumuzu hissettim.

Deb Shapiro, Peter Ryan ve Stimola Literary Studio'ya teşekkür ederiz Yaraticılığınız ve tüm bu ekstra "yazar eşyalarını" düz bir rotada tuttuğunuz için ekip.

Remnant Chronicles'ın ilk sayfasından itibaren hikayenin sakinlerini ayakta tuttuğu bir dünya görüyoruz ve bu yüzden yazar arkadaşlarımı selamlıyorum. Güneşin altında yeni bir hikâye olmadığı doğru değil. Sizler yarattığınız yeni dünyalar ve yeni bakış açılarıyla her gün bunu kanıtlıyorsunuz. Beni de kendi yolculuklarınıza çıkardığınız için teşekkür ederim. Öykü, aç bir ejderha gibi, kalıcı olan şeylerden biridir ve belki de bizi yenilmekten koruyan tek şeydir.

YA yazarları Marlene Perez, Melissa Wyatt, Alyson Noël, Marie Rutkoski, Robin LaFevers ve Jodi Meadows'a destek ve tavsiyeleri için özel teşekkürler. Taslak eleştirilerinden sanal kucaklaşmalara ve kurabiyelere, zanaat sohbetlerine, amigoluk yapmaya ve bir üçleme yazmanın zorlukları hakkında dertleşmeye kadar, bana çok ihtiyacım olan perspektifi verdiniz. Stephanie Bodeen'e keçi peyniri ve diğer yiyecekler hakkında benimle birlikte fanteziler kurduğu ve bir üçlemenin ortasında beklenmedik bir yiyeceği (pastırmaya sarılmış sosis) dahil etmem için beni zorladığı için çok teşekkürler.

Ortaçağ dünyası. Karakolun gurmesi Albay Bodeen, bunu yapmaktan mutluluk duydu. Jessica Butler ve Karen Beiswenger'a yerinde beyin fırtınası, beta okumaları ve Remnant dünyası hakkındaki çılgın düşünceleriniz için teşekkür ederim. Beynimin dönmesini sağladınız. Ayrıca ilk kitabımda ve sonraki birçok kitabımda tavsiyelerde bulunan Jill Rubalcaba'ya da teşekkür etmek istiyorum. Uzun zaman önce Jenna Fox kitabına başlarken söylediği sözler *-bunu yapabilirsin-* şüpheyi kovmak ve beni bitiş çizgisine itmek için günlük mantram *oldu*.

Ailem en iyisidir, her zaman benim temelimdir: Karen, Ben, Jess, Dan, Ava, Emily ve tatlı bebek Leah, sizler hayatımın dengesi, gülümsemeleri ve gerçek sevinçlerisiniz.

Kocam Dennis, bu son kitabı bitirmeme yardım ederken kahramanlıktan başka bir şey yapmadı. Beni koruyan, taşıyan, besleyen, omuzlarıma masaj yapan, beni cesaretlendiren ve yorgunluktan komaya girmemi engelleyen gerçek bir savaşçıydı. Onu daha fazla sevemezdim.

Son olarak, on beş yıldır menajerim ve arkadaşım olan Rosemary Stimola'ya bir kadeh (iyi bir Morrighese şarabı) kaldırıyorum. O benim Gandalf'ım, Yoda'm, Dihara'm, sıradışı güçlere ve bilgeliğe sahip bir kadın. O olmasaydı, Remnant Chronicles da olmazdı. Teşekkürler, Rosemary. Sen gerçek bir anlaşmasın.

Herkese, *paviamma*.

YAZAR HAKKINDA

marypearson.com

**Bu Henry Holt and Company e-
kitabını satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Bildirimi

İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44

Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Bölüm 87

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 90

Teşekkür Yazar

Hakkında Telif

Hakkı

Telif hakkı © 2016 Mary E. Pearson'a aittir
Harita telif hakkı © 2016 Keith Thompson'a
aittir

Henry Holt and Company, LLC
1866'dan beri yayıncılar
Henry Holt®, Henry Holt and Company, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.
175 Fifth Avenue, New York, New York 10010
fiercereads.com
Tüm hakları saklıdır.

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: İsimler:
Pearson, Mary (Mary E.), yazar.

Başlık: Karanlığın güzelliği / Mary E. Pearson.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Henry Holt and Company, 2016. | Seri: The Remnant Chronicles; 3 |

Özet: Prenses Lia ve aşkı Rafe, Venda'dan kaçmışlardır ve önlerindeki yol dolambaçlı ve tehlikelidir.

Tanımlayıcılar: LCCN 2015049900 (basılı) | LCCN 2016019792 (e-kitap) | ISBN 9780805099256 (ciltli) |
ISBN 9781627796521 (e-kitap)

Konular: | CYAC: Fantastik. | Prensesler-Kurgu. | Hayatta Kalma-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | BISAC: JUVENILE
FICTION / Fantasy & Magic. | ÇOCUK EDEBİYATI / Aşk ve Romantizm.

Sınıflandırma: LCC PZ7.P32316 Be 2016 (basılı) | LCC PZ7.P32316 (e-kitap) | DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2015049900> adresinde mevcuttur

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen (800)
221-7945 dahili 5442 numaralı telefondan veya e-posta yoluyla Macmillan Kurumsal ve Premium Satış
Departmanı ile iletişime geçin.

MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

eISBN 9781627796521

İlk ciltli baskı 2016 e-Kitap baskısı
Ağustos 2016

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.